

ЛОРЪН КЕЙТ ТЕРЗАНИЯ

Част 2 от „Паднали ангели“

Превод от английски: Деница Райкова, 2011

chitanka.info

Каква е цената за входа на
небесата?

Колко струва да защитиш
любовта си докрай?

Нужно ли е да познаваш
миналите си животи?

„Тя се чувства освободена от всичко, което
я приковава към земята. Освободена от
опасности, облекчена от болка. И толкова
влюбена.“

Защото сложи ли крилото
върху твоето,
скръбта ще ускори желанието
ми да отлетя.

Джордж
Хърбърт,
„Великденски
криле“

На Елизабет, Ърди, Ан и Вик. Такава късметлийка съм,
че ви имам.

БЛАГОДАРНОСТИ

Първо, неизразими благодарности на читателите ми за възторжената и щедра подкрепа. Заради вас може просто да ми се наложи да пиша вечно.

На Уенди Лоджия, чиято вяра в тази поредица беше голям подарък за мен и която знае точно как да я доближи повече до това, което тя винаги е искала да бъде. На Бевърли Хоровиц, за най-острите и насърчителни думи, които съм получавала, и вкусотиите, които пяха в чантата ми. На Криста Виола, чиито имейли с добри новини толкова пъти подобряваха дните ми. На Анджеला Карлино и екипа по оформлението, за корицата, която може да повдигне духа на всеки. На партньора ми в пътуванията, Норийн Маркизи, на Рошан Нозари и на останалите от невероятния отдел по продажбите в „Рандъм Хаус“. Вие сте истински вълшебници. На Майкъл Стърнс и Тед Малауер, неуморните гении. Вашето остроумие и насърчения ви правят прекалено забавни сътрудници.

На приятелите ми, които ме поддържат нормална и вдъхновена. На роднините ми в Тексас, Арканзас, Балтимор и Флорида, за огромното въодушевление и любов. И на Джейсън, за всеки божи ден.

ПРОЛОГ

НЕУТРАЛНИ ВОДИ

Даниел се взираше към залива. Очите му бяха сиви като гъстата мъгла, която обвиваше крайбрежието на Саусалито, като набраздената от вълни вода, която се плискаше в осеяния с камъчета бряг под краката му. Сега в очите му изобщо нямаше виолетово — чувстваше го. Тя беше твърде далече.

Той се напегна да посрещне хапещия вятър, който вееше откъм водата. Но още докато загръщаше по-плътното дебелото си черно вълнено палто, знаеше, че е безполезно. Ловът винаги го оставяше с чувството за студ.

Само едно нещо можеше да го стопли днес, а нямаше как да стигне до нея. Липсваше му начинът, по който темето ѝ се превръщаше в идеалното място, върху което да отпусне за отдых устните си. Представи си как изпълва сключените си в кръг ръце с тялото ѝ, как се навежда да я целуне по шията. Но беше добре, че Лус не можеше да е тук сега. Това, което щеше да види, щеше да я ужаси.

Зад него, блеенето на тюлените, които се тръшкаха на купчини покрай южния бряг на Ангелския остров, прозвуча така, както се чувстваше той: продрано и изпълнено със самота, без никой наоколо, който да го чуе.

Никой, освен Кам.

Той беше приклепнал пред Даниел, докато привързваше ръждива котва около издутата, мокра фигура в краката им. Дори зает с нещо толкова зловещо, Кам изглеждаше добре. Зелените му очи искряха, а черната му коса беше подстригана късо. Беше заради примирieto: то винаги придаваше по-ярък блясък по бузите на ангелите, по-лъскав оттенък на косите им, още по-рязко очертание в профил на безупречните им мускулести тела. Дните на примирие бяха за ангелите това, което ваканциите на плажа бяха за човечите.

Затова, макар че изпитваше вътрешна болка всеки път, когато бе принуден да сложи край на човешки живот, за всички други Даниел

изглеждаше като човек, който се връща след една седмица, прекарана на Хаваите: спокоен, отпочинал, почернял.

Като затягаше един от сложните си възли, Кам каза:

— Типично за Даниел. Винаги се отдръпва и ме оставя да върша мръсната работа.

— За какво говориш? Именно аз го довърших. — Даниел сведе поглед към мъртвеца, към острата, твърда и прилепнала сива коса, сплътена върху пепелявото му чело, към грубите му възлести ръце и евтини гумени галоши, към тъмночервената разкъсана рана напърно през гърдите му. Гледката го накара отново да изстине от глава до пети. Ако убийството не бе необходимо, за да подsigури безопасността на Лус, да я спаси, Даниел никога повече нямаше да вдигне оръжие. Никога повече нямаше да води друга битка.

А нещо в убийството на този човек не му се струваше съвсем правилно. Всъщност, Даниел изпитваше смътно тревожно чувство, че нещо издълбоко се е объркало.

— Довършването им е забавната част. — Кам върза въжето на клуп около гърдите на мъжа и го затегна под мишниците му. — Мръсната работа е да ги изпратим в морето.

Даниел все още стискаше в ръка окървавения клон. Кам се бе присмял на този избор, но за Даниел никога нямаше значение какво използва. Можеше да убива с всичко.

— Побързай — изръмжа той, отвратен от очевидното удоволствие, което Кам изпитваше от проливането на човешка кръв. — Губиш време. Настъпва отлив.

— И освен ако не направим това по моя начин, приливът утре ще изхвърли нашия Слейър^[1] право пак на брега. Твърде си импулсивен, Даниел, винаги си бил. Някога мислиш ли с повече от една стъпка напред?

Даниел скръсти ръце и се загледа отново към белите гребени на вълните. Туристически катамаран от кея на Сан Франциско се плъзгаше към тях. Някога видът на тази лодка можеше да върне прилив от спомени. Хиляди щастливи пътувания, които беше предприемал с Лус през моретата на хиляда животи. Но сега — сега, когато тя можеше да умре и да не се върне в този живот, когато всичко беше различно и нямаше да има повече прераждания — Даниел винаги твърде ясно си даваше сметка колко празна бе нейната памет. Това

беше последният шанс. И за двамата. Всъщност за всички. Затова важна беше паметта на Лус, не тази на Даниел, и щеше да се наложи толкова много шокиращи истини да бъдат внимателно изкарани на повърхността, ако смятаха тя да оцелее. От мисълта за това, какво трябваше да научи тя, цялото му тяло се напрегна.

Ако смяташе, че Даниел не мисли за следващата стъпка, Кам грешеше.

— Знаеш, че има само една причина да съм още тук — каза Даниел. — Трябва да поговорим за нея.

Кам се засмя:

— Аз говорех. — Със сумтене той вдигна на рамо подгизналия труп. Тъмносиният костюм на мъртвеца се набръчка около въжетата, които Кам беше завързал. Тежката котва опираше в окървавените му гърди.

— Този е малко жилест, нали? — попита Кам. — Почти съм обиден, че старейшините не изпратиха по-предизвикателен наемен убиец.

После — сякаш беше олимпийски състезател по тласкане на гюле — Кам сгъна колене, завъртя се около оста си три пъти, за да събере сили, и метна мъртвеца надалече през водата, на сто фута право във въздуха.

За няколко дълги секунди, трупът плаваше през залива. После тежестта на котвата го повлече надолу... надолу... и надолу. Той падна със силен плисък в дълбоката зеленикавосиня вода. И мигновено потъна и се изгуби от поглед.

Кам избърса ръце:

— Мисля, че току-що поставих рекорд.

Приличаха си в толкова много отношения. Но Кам беше нещо по-лошо — демон — и това го правеше способен на презрени постъпки, извършени без угризения. Угризенията съсипваха Даниел. А точно сега, беше допълнително съсипан от любов.

— Приемаш човешката смърт твърде леко — каза Даниел.

— Този тип си я заслужаваше — каза Кам. — Наистина ли не виждаш забавлението във всичко това?

Точно тогава Даниел тикна лицето си в неговото и процеди:

— За мен тя не е игра.

— И точно затова ще изгубиш.

Даниел сграбчи Кам за яката на стоманеносивия тренчкот. Замисли се дали да не го метне във водата точно както той току-що беше метнал хищника.

Покрай слънцето се носеше облак, сянката му затъмни лицата им.

— Спокойно — каза Кам, като отскубна със сила ръцете на Даниел. — Имаш много врагове, Даниел, но точно сега аз не съм един от тях. Помни примирието.

— Голямо примирие, няма що — каза Даниел. — Осемнайсет дни, в които други се опитват да я убият.

— Осемнайсет дни, в които ти и аз ще ги избием — поправи го Кам.

Традиция сред ангелите беше едно примирие да трае осемнайсет дни. В небесата, осемнайсет беше най-щастливото, най-божественото число: жизнеутвърждаващо съчетание от две седмици (архангелите и основните добродетели), балансирано с предупреждението на четиримата конници на Апокалипсиса. В някои от езиците на смъртните хора, числото осемнайсет бе започнало да олицетворява самия живот — макар че в този случай, за Лус то можеше също толкова лесно да значи смърт.

Кам беше прав. Когато новината за нейния статут на смъртна се промъкнеше бавно надолу по редовете на небесната йерархия, редиците на нейните врагове щяха да се удвояват отново и отново всеки ден. Мис София и нейните кохорти, както и двацет и четиримата старейшини на Зесмелин все още преследваха Лус. Даниел беше зърнал старейшините в сенките, хвърлени от вестителите, едва тази сутрин. Беше зърнал и нещо друго — друга тъмнина, по-дълбоко коварство, което отначало не бе разпознал.

Сноп слънчева светлина прониза облаците, и нещо проблесна в ъгълчето на зрението на Даниел. Когато се обърна и коленичи, намери една-единствена стрела, забита в мокрия пясък. Беше по-тънка от обикновена стрела, в матов сребърен цвят, осеяна с виещи се гравирани изображения. Беше топла на пипане.

Дъхът на Даниел заседна в гърлото. От цели космически ери не беше виждал звездна стрела. Пръстите му потрепериха, докато внимателно я измъкваше от пясъка, като внимаваеше да не докосне смъртоносния ѝ тъп край.

Сега Даниел разбра откъде беше дошла онази друга тъмнина във вестителите от тази сутрин. Новината беше още по-мрачна, отколкото се бе опасявал. Обърна се към Кам, като балансираше леката като перце стрела в ръцете си:

— Не е действал сам.

Кам настръхна при вида на стрелата. Пристъпи към нея почти благоговейно, като посегна да я докосне по същия начин както Даниел.

— Твърде ценно оръжие, за да го зарежеш. Онзи прокуденик трябва много да е бързал да се измъкне.

Прокудениците бяха секта от безхарактерни, неуверени ангели, на които бе отказан достъп както до Рая, така и до Ада. Голямата им сила беше саможивият ангел Азazel, единственият останал звезден ковач, който още владееше изкуството за създаване на звездни стрели. Когато бъдеше изстреляна от сребърния лък, една звездна стрела не можеше да причини на смъртен човек нещо повече от натъртване. Но за ангелите и демоните това бе най-смъртоносното сред всички оръжия.

Всички ги искаха, но никой не беше готов да се обвърже с прокудениците, така че размяната на звездни стрели винаги се вършеше потайно, чрез пратеник. Кое то означаваше, че онзи, когото Даниел беше убил, не беше наемен убиец, изпратен от старейшините. Беше просто пратеник, извършващ размяна. Прокуденикът, истинският враг, се беше изпарил — вероятно още щом бе зърнал Даниел и Кам. Даниел потръпна. Това не беше добра новина.

— Убили сме погрешния човек.

— Какъв „погрешен“? — Кам го отблъсна. — Не е ли светът по-добре с един хищник по-малко? А Лус? — Той се втренчи в Даниел, после в морето. — Единственият проблем е...

— Прокудениците.

Кам кимна:

— Значи сега и те я преследват.

Даниел почувства как краищата на крилете му настръхват под кашмирения пуловер и тежкото палто — изгарящ сърбеж, който го накара да трепне. Застана неподвижен, със затворени очи и с ръце отстрани до тялото, полагайки усилия да потисне емоциите си, преди крилете му да се разперят рязко като бурно разгъващи се корабни

платна и да го понесат нагоре и отвъд този остров, през залива, и да го отведат надалече. Право към нея.

Затвори очи и се опита да си представи Лус. Беше му се наложило да се откъсне с усилие от онова бунгало, от мирния ѝ сън на мъничкия остров източно от Тиби. Там сигурно вече бе вечер. Дали беше будна? Дали беше гладна?

Битката в „Меч и Кръст“, разкритията, и смъртта на приятелката ѝ — всичко това се бе оказало твърде много за Лус. Ангелите очакваха тя да спи цял ден и цяла нощ. Но утре сутринта се налагаше вече да имат план.

Това беше първият път, в който Даниел предлагаше примирие. Да определи границите, да постанови правилата, и да изготви система от последствия, ако някоя от двете страни престъпи границата — такава отговорност бе твърде огромна, за да я стовари върху плещите на Кам. Разбира се, щеше да го направи, беше готов да направи всичко за нея... просто искаше да е сигурен, че ще го направи както трябва.

— Трябва да я скрием някъде на сигурно място — каза той. — Има едно училище горе на север, недалеч от форт Браг...

— Училището „Шорлайн“ — кимна Кам. — Моята страна също го огледа. Там тя ще бъде щастлива. И образована по начин, който няма да я изложи на опасност. И най-важното, ще бъде защитена.

Габ вече беше обяснила на Даниел типа прикритие, което „Шорлайн“ можеше да осигури. Съвсем скоро щеше да се разбере, че Лус е скрита там, но поне за известно време, в границите на училището, щеше да е почти невидима. Вътре, Франческа, ангелът, най-близък с Кам, щеше да се грижи за Лус. Отвън, Даниел и Кам щяха да преследват и убиват всеки, който дръзнеше да се приближи до границите на училището.

Кой ли беше казал на Кам за „Шорлайн“? На Даниел не му харесваше идеята тяхната страна да знае повече, отколкото неговата. Вече се проклинаше, задето не бе посетил училището, преди да направят този избор, но и без друго се беше оказало достатъчно трудно да остави Лус, когато все пак го направи.

— Тя може да започне още утре. Ако приемем... — очите на Кам пробягаха по лицето на Даниел — ... ако приемем, че ти кажеш „да“.

Даниел притисна длан към най-горното джобче на ризата си, където пазеше наскоро направена фотография. Лус на езерото в „Меч и

Кръст“. С блестяща мокра коса. Усмивка на лицето ѝ — толкова рядко събитие. Обикновено докато успееше да се сдобие с нейно изображение в някой живот, вече я беше изгубил отново. Този път тя още беше тук.

— Хайде, Даниел — казваше Кам. — И двамата знаем от какво има нужда тя. Записваме я в училището — и след това я оставяме на мира. Не можем да направим нищо, за да ускорим тази част, освен да оставим Лус на спокойствие.

— Не мога да я оставя сама толкова дълго. — Даниел бе подхвърлил думите твърде бързо. Наведе очи към стрелата в ръцете си, чувствайки се като болен. Идваше му да я запокити в океана, но не можеше.

— Значи така. — Кам присви очи. — Не си ѝ казал.

Даниел застина:

— Не мога да ѝ кажа нищо. Може да я изгубим.

— Ти можеш да я изгубиш — саркастично подметна Кам.

— Знаеш какво имам предвид. — Даниел настръхна. — Твърде рисковано е да предполагаме, че тя може да поеме всичко наведнъж, без...

Той затвори очи, за да прогони мъчителния образ на нажежените до червено пламъци. Но пламъкът винаги гореше в дъното на ума му, заплашвайки да се разпростре като мълния. Ако ѝ кажеше истината и я убиеше, този път тя наистина щеше да си отиде. И вината щеше да е негова. Даниел не можеше да прави нищо — не можеше да съществува — без нея. Крилете му започнаха да парят при тази мисъл. По-добре да се погрижи да я защити само още малко.

— Колко удобно за теб — промърмори Кам. — Само се надявам да не е разочарована.

Даниел не му обърна внимание:

— Наистина ли смяташ, че тя ще бъде в състояние да учи в това училище?

— Да — бавно отговори Кам. — При условие че се споразумеем да няма нищо външно, което да я разсейва. Това значи никакъв Даниел, и никакъв Кам. Това трябва да бъде основното правило.

Да не я вижда осемнайсет дни? Даниел не можеше да си го представи. Нещо повече — не можеше да си представи Лус изобщо да се съгласи на това. Те току-що се бяха намерили в този живот и най-

сетне имаха шанс да са заедно. Но както обикновено, изясняването на подробностите можеше да я убие. Тя не можеше да научава за миналите си животи от устата на ангели. Лус не го знаеше още, но много скоро щеше да се наложи сама да проумее... всичко.

Погребаната истина — особено онова, което Лус щеше да си помисли за нея — ужасяваше Даниел. Но единствено като я откриеше сама, Лус можеше да се освободи от този ужасен цикъл. Именно затова опитът ѝ, придобит в „Шорлайн“, щеше да бъде съществено важен. За осемнайсет дни Даниел можеше да убие толкова прокуденици, колкото му се изпречеха на пътя. Но когато примирието приключеше, всичко щеше да бъде отново в ръцете на Лус. Единствено в ръцете на Лус.

Слънцето залязваше над връх Тамалпайс, а вечерната мъгла започваше да се стеле.

— Нека аз я отведа до „Шорлайн“ — каза Даниел. Това щеше да е последният му шанс да я види.

Кам му отправи странен поглед, питайки се дали да отстъпи пред молбата му. За втори път Даниел трябваше физически да застави причиняващите му болка криле да се приберат обратно в кожата му.

— Чудесно — каза Кам накрая. — В замяна на звездната стрела.

Даниел предаде оръжието, и Кам го пхна в палтото си.

— Отведи я чак до училището, а после ме намери. Не се издънвай: ще те наблюдавам.

— А после?

— На нас с теб ни предстои лов.

Даниел кимна и разпери криле, усещайки дълбоката наслада от освобождаването им из цялото си тяло. Изправи се за миг, като събираше енергия и усещаше грубата съпротива на вятъра. Време беше да избяга от това прокълнато, грозно място, да остави крилетата си да го отнесат обратно на място, където можеше да бъде наистина себе си.

Обратно при Лус.

И обратно при лъжата, в която щеше да се наложи да живее още известно време.

— Примирието започва утре в полунощ — извика Даниел, ритайки назад голяма струя пясък върху брега, когато се издигна и се зарея в небето.

[1] Убиец. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАЙСЕТ ДНИ

Лус възнамеряваше да си държи очите затворени през всичките шест часа на полета през пресечена местност от Джорджия до Калифорния, чак до мига, когато колелата на самолета се докоснеха до пистата на летището в Сан Франциско. Откри, че така, в полусън, ѝ беше много по-лесно да се преструва, че вече се е събрала отново с Даниел.

Сякаш беше минал цял живот, откакто го беше видяла — макар всъщност да бяха само няколко дни. Още откакто се бяха сбогували в „Меч и Кръст“ в петък сутринта, Лус усещаше цялото си тяло омаломощено. Отсъствието на гласа на Даниел, на топлината му, на допира на крилете му: то се беше просмукало в костите ѝ, подобно на непозната и странна болест.

Една ръка докосна леко нейната, и Лус отвори очи. Намираше се лице в лице с момче с кестенява коса и широко разтворени очи, с няколко години по-голямо от нея.

— Съжалявам — казаха и двамата едновременно, и се отдръпнаха на няколко сантиметра от двете страни на облегалката за ръце на самолетното кресло.

Гледката от прозореца беше зашеметяваща. Самолетът се спускаше към Сан Франциско, и Лус никога не беше виждала нещо подобно. Докато се движеха по южната страна на залива, лъкатушещ син приток сякаш се врязваше през земята по пътя си към морето. Потокът отделяше тучно зелено поле от едната страна от вихър от нещо яркочервено и бяло от другата. Тя притисна чело към двойното пластмасово стъкло и се опита да види по-добре.

— Какво е това? — зачуди се тя на глас.

— Сол — отговори младежът, като посочи. Наведе се по-близо: — Добиват я от Тихия океан.

Отговорът беше толкова прост, толкова... човешки. Почти изненадващ след времето, което беше прекарала с Даниел и другите — все още не беше свикнала да използва термините буквално — ангели и

демони. Загледа се през водата с тъмносин цвят на среднощно небе, която сякаш се простираше до безкрайност на запад. За израсналата на Атлантическото крайбрежие Лус проблясъкът на слънцето над водата винаги беше означавал сутрин. Тук обаче беше почти нощ.

— Не си оттук, нали? — попита я съседът ѝ по място.

Лус поклати глава, но не каза нищо. Все така се взираше през прозореца. Преди да тръгне от Джорджия тази сутрин, господин Коул я бе инструктирал да не се набива на очи. На другите учители беше казано, че родителите на Лус са поискали тя да бъде прехвърлена. Това беше лъжа. Доколкото знаеха родителите на Лус, Кали и всички останали, тя все още беше записана в „Меч и Кръст“.

До преди няколко седмици това щеше да я изпълни с ярост. Но след случилото се през онези последни дни в „Меч и Кръст“, Лус се бе превърнала в човек, който приемаше света по-сериозно. Бе зърнала за миг моментален кадър от друг живот — един от толкова много, които беше споделяла с Даниел преди. Беше открила една любов, по-важна за нея от всичко, което някога беше смятала за възможно. А после беше видяла всичко това застрашено от една луда, размахваща кинжал стара жена, на която бе смятала, че може да се довери.

Там някъде във външния свят имаше още като мис София — Лус знаеше това. Но никой не ѝ беше казал как да ги разпознае. Мис София бе изглеждала нормална, чак до края. Възможно ли беше останалите да изглеждат така невинни, както... този младеж с кестенява коса, който седеше до нея? Лус преглътна, скъта ръце на скута си, и се опита да мисли за Даниел.

Даниел я отвеждаше някъде на сигурно място.

Лус си го представи как я чака в някой от онези сиви пластмасови столове на летището, с лакти на коленете, сгушил русата си глава между раменете. Как се полюлява напред-назад в черните си маратонки „Конвърс“. Как се изправя на всеки няколко минути и започва да крачи около лентата за багажа.

Самолетът се разтресе, когато докосна пистата. Изведнъж Лус изпита нервност. Дали той щеше да е толкова щастлив да я види, колкото тя — него?

Тя се съсредоточи върху кафявите и бежови шарки на тапицираната с плат седалка пред нея. Вратът ѝ се беше схванал от дългия полет, а дрехите ѝ имаха застоялия, задушлив мирис на

авиолиниите. На облечените в тъмносиньо хора от наземния екипаж пред прозореца сякаш им отнемаше необичайно много време да насочат самолета към ръкава за кацане. Коленете ѝ се люлееха от нетърпение.

— Предполагам, че ще останеш в Калифорния известно време?
— Младежът до нея ѝ отправи ленива усмивка, която само и изпълни Лус с още по-голямо нетърпение да стане.

— Защо казвате това? — попита тя бързо. — Какво би ви накарало да си помислите такова нещо?

Той примигна:

— Заради онази голяма червена торба с връзки и така нататък.

Лус започна да се отдръпва леко от него. Дори не беше забелязала този човек до преди две минути, когато той я стресна и тя се събуди. Откъде знаеше за багажа ѝ?

— Хей, нищо тайнствено. — Той я стрелна със странен поглед.
— Просто стоях зад теб на опашката, когато се регистрира.

Лус се усмихна неловко:

— Имам си гадже — изляха се думите от устата ѝ. Страните ѝ на мига почервеняха.

Момчето се прокашля:

— Ясно.

Лус направи гримаса. Не знаеше защо бе казала това. Не искаше да бъде груба, но лампичката за предпазните колани угасна и единственото ѝ желание бе да изтича покрай този тип и да слезе от самолета. На него сигурно му беше минала същата мисъл, защото се промъкна заднешком на пътеката и простря ръка напред. Възможно най-учтиво, Лус се промуши край него и се понесе към изхода.

Само за да заседне в ужасно бавно придвижваща се тълпа, задръстила входа на ръкава. Като изруга наум всички калифорнийци, които небрежно тътреха крака пред нея, Лус се изправи на пръсти и пристъпи от крак на крак. Когато влезе в терминала, вече беше почти обезумяла от нетърпение.

Най-после можеше да се движи. Запровира се умело из тълпата и напълно забрави момчето, което току-що беше срещнала в самолета. Забрави да се чувства нервна от това, че никога през живота си не беше идвала в Калифорния — никога не беше ходила по на запад от Брансън, Мисури, онзи път, когато родителите ѝ я замъкнаха да гледа

как Яков Смирнов прави комедийно шоу на живо. И за пръв път от дни насам, макар за кратко бе забравила ужасиите, които беше видяла в „Меч и Кръст“. Беше се отправила към единственото нещо на света, което притежаваше силата да я накара да се почувства по-добре. Единственото нещо, което можеше да я накара да почувства, че цялото страдание, което бе изтърпяла — всички сенки, онази нереална битка в гробището, и — най-ужасното от всичко — силната мъка от смъртта на Пен — може би си струваше преживяването.

Той беше там.

Седнал точно както тя си го представяше — на последния от редица печално изглеждащи сиви столове, до автоматична плъзгаща се врата, която непрекъснато се отваряше и затваряше зад него. За миг Лус остана да стои неподвижно и просто се наслаждаваше на гледката.

Даниел носеше леки сандали и тъмни джинси, които тя никога не беше виждала преди, и разтеглена червена тениска, които беше скъсана близо до предния джоб. Изглеждаше си същият, и въпреки това — някак различен. По-отпочинал, отколкото когато се бяха сбогували онзи ден. И дали беше само защото ѝ беше липсвал толкова много, или кожата му беше още по-блестяща, отколкото тя си спомняше? Той вдигна поглед и най-сетне я видя. Усмивката му почти искреше.

Тя затича към него. След по-малко от секунда, ръцете му бяха обвити около нея, лицето ѝ — заровено в гърдите му, и Лус изпусна безкрайно дълга и дълбока въздишка. Устните ѝ намериха неговите и те се потопиха в дълбока целувка. Тя се отпусна, отмаляла и щастлива, в ръцете му.

Не си беше дала сметка за това досега, но част от нея се беше питала дали някога ще го види отново, дали не е възможно всичко това да е било сън. Любовта, която чувстваше, любовта, на която Даниел откликваше — всичко това все още ѝ се струваше толкова странно.

Все още, без да прекъсва целувката, Лус леко го щипна по бицепса. Не беше сън. За първи път от незнайно колко време тя се почувства, сякаш си беше у дома.

— Ти си тук — прошепна той в ухото ѝ.

— Ти си тук.

— И двамата сме тук.

Те се засмяха, като все още се целуваха, поглъщайки всяка частичка от сладкото и неловко усещане да се видят отново. Но когато Лус най-малко го очакваше, смехът ѝ се превърна в подсмърчане. Търсеше начин да каже колко трудни бяха последните няколко дни за нея — без него, без никого, в полусън и замаяно даваща си сметка, че всичко се бе променило — но сега, в прегръдките на Даниел, не успяваше да намери думите.

— Знам — каза той. — Да ти вземем чантата и да се махаме оттук.

Лус се обърна към лентата за багаж и откри съседа си по място от самолета да стои пред нея, стиснал в ръце връзките на огромната ѝ торба.

— Видях това да минава покрай мен — каза той, с принудена усмивка на лицето, сякаш беше решен на всяка цена да докаже добрите си намерения. — Твоя е, нали?

Преди Лус да има време да отговори, Даниел освободи момчето от неудобната за носене чанта, като си служеше само с едната ръка.

— Благодаря, мой човек. Оттук поемам аз — каза той, достатъчно решително, за да прекрати разговора.

Момчето загледа как Даниел плъзна другата си ръка около талията на Лус и я насочи към изхода. Това беше първият път след „Меч и Кръст“, когато Лус беше успяла да види Даниел така, както го виждаше светът, първият ѝ шанс да се запита дали другите хора можеха, само като го погледнат, да доловят, че у него има нещо необикновено.

После минаха през плъзгащите се стъклени врати и тя пое първата си истинска глътка от въздуха на Западното крайбрежие. Ранният ноемврийски въздух беше свеж и резлив и някак здравословен, неподгизнал от влага и мразовит като въздуха на Савана този следобед, когато самолетът ѝ бе излятал. Небето имаше блестящ ясносин цвят, без облаци на хоризонта. Всичко изглеждаше току-що създадено и чисто — дори на паркинга стояха безкрайни редици от наскоро измити коли. Всичко това беше обрамчено от редица планини — светлокафяви с неравни петънца от зелени дървета, един вълнист хълм, сливащ се със следващия.

Вече не беше в Джорджия.

— Не мога да реша дали да се изненадвам — подкачи я Даниел. — Изпускам те изпод крилото си за два дни, и веднага долита някакъв друг тип.

Лус забели очи:

— Хайде, стига. Почти не сме говорили. Наистина, спах през целия полет. — Тя го смушка. — И сънувах теб.

Присвитите устни на Даниел се извиха в усмивка и той я целуна по темето. Тя стоеше неподвижно, копнееща за още, без дори да осъзнае, че Даниел беше спрял пред една кола. И не просто каква да е кола.

Черно „Алфа Ромео“.

Челюстта на Лус увисна, когато Даниел отключи вратата откъм страната за пътника.

Т-това... — заекна тя. — Това е... знаеше ли, че това е колата ни мечтите ми?

— Нещо повече — засмя се Даниел. — Някога това беше твоята кола.

Той се разсмя, когато тя почти подскочи, щом чу думите все още привикваше към онази част от тяхната история, която включваше преражданията. Беше толкова нечестно. Цяла кола, в която тя нямаше никакъв спомен. Цели животи, които можеше да си спомни. Отчаяно копнееше да узнае за тях, почти сякаш бившите ѝ превъплъщения бяха братя и сестри, от които и бяха разделили при раждането. Отпусна ръка върху предното стъкло на колата, търсейки нещо едва доловимо, дежа вю.

Нищо.

— Беше подарък от вашите за шестнайсетия ти рожден ден преди два живота. — Даниел се загледа встрани, сякаш се опитваше да реши колко да каже. Сякаш знаеше, че тя жадува да чуе детайлите, но може би няма да е в състояние да преглътне твърде много наведнъж. — Току-що я откупих от онзи тип в Рино. Той купил, след като ти... Ами, след като ти...

Спонтанно се възпламених, помисли си Лус, допълвайки горчивата истина, която Даниел не искаше да изрече. Именно това беше въпросът с миналите ѝ животи: крайт рядко се променяше.

Само дето, изглежда, този път можеше и да се промени. Този път можеха да се държат за ръце, да се целуват, и... не знаеше какво друго

можеха да правят. Но умираше да разбере. Овладя се. Трябваше да внимават. Седемнайсет години не бяха достатъчно, и в този живот Лус беше твърдо решена да остане наблизо, за да разбере какво беше усещането наистина да бъде с Даниел.

Той се прокашля и потупа блестящия черен капак на двигателя:

— Още върви като за световно. Единственият проблем е... — Той погледна към миниатюрния багажник на кабриото, после — към торбата на Лус, след това — отново към багажника.

Да, Лус имаше ужасния навик да взема твърде много багаж — тя първа би си го признала. Но поне веднъж, това не беше по нейна вина. Ариана и Габ бяха опаковали вещите ѝ от стаята ѝ в спалните помещения в „Меч и Кръст“ — всички черни и други дрехи, които така и не беше успяла да облече. Тя беше твърде заета да се сбогува с Даниел — и с Пен — за да приготвя багаж. Трепна, почувствала се виновна, че беше тук в Калифорния с Даниел, толкова далеч от мястото, където бе оставила погребана приятелката си. Не ѝ се струваше честно. Господин Коул многократно я бе уверил, че мис София ще си понесе последствията за онова, което бе причинила на Пен, но когато Лус го бе притиснала да ѝ каже какво точно означава това, той си беше подръпнал мустака и беше млъкнал като риба.

Даниел хвърли подозрителен поглед из паркинга. Отвори багажника, с голямата торба на Лус в ръка. Беше невъзможно да я побере там, но след това от дъното на колата се разнесе тих звук като от изсмукване, и торбата на Лус започна да се смалява. Миг по-късно Даниел затвори с щракване багажника.

Лус примигна:

— Направи го пак!

Даниел не се засмя. Изглеждаше нервен. Вмъкна се на шофьорското място и запали колата, без да каже и дума. За Лус това бе нещо ново и странно: да вижда на лицето му такова привидно спокойно изражение, но да го познава достатъчно добре, за да долови нещо по-дълбоко под него.

— Какво има?

— Господин Коул ти обясни, че не трябва да се набиваш на очи, нали?

Тя кимна.

Даниел излезе на заден ход от мястото за паркиране, след това обърна колата към изхода на паркинга, като на излизане пхна кредитна карта в машината.

— Това беше глупаво. Трябваше да помисля...

— Какво толкова е станало? — Лус пхна тъмната си коса зад ушите, когато колата започна да набира скорост. — Мислиш, че ще привлечеш вниманието на Кам, като напъхаш една чанта в багажника?

Очите на Даниел придобиха разсеяно изражение и той поклати глава:

— Не Кам. Не. — Миг по-късно стисна коляното ѝ. — Забрави, че съм казал нещо. Аз просто... И двамата просто трябва ни бъдем предпазливи.

Лус го чу, но беше твърде объркана, за да слуша особено внимателно. Изпитваше огромно удоволствие да гледа как Даниел умело превключва скоростите, когато излязоха на магистралата и профучаха през трафика; наслаждаваше се на усещането как вятърът преминава със свистящ звук през колата, докато летяха с бясна скорост към извисяващите се на фона на небето очертания на Сан Франциско; обожаваше — най-много от всичко — просто да бъде заедно с Даниел.

В самия Сан Франциско пътят стана много по-хълмист. Всеки път, щом прехвърлях едно било и започнеше да се спускат към друго, Лус зърваше различна част от града. Изглеждаше едновременно стар и нов. Небостъргачи с огледални стъкла на прозорците контрастираха рязко с ресторанти и барове, които изглеждаха на поне век. От двете страни на улиците се редяха миниатюрни коли, паркирани под противоречащи на гравитацията ъгли. Навсякъде бе пълно с кучета и разхождащи се хора. Искряща синя вода заобикаляше цялата периферия на града. И за пръв път зърна червена като захаросана ябълка частица от моста „Голдън Гейт“ в далечината.

Очите ѝ се стрелкаха наоколо, за да успеят да обхванат всички гледки. И макар да беше прекарала по-голямата част от последните няколко дни в сън, изведнъж почувства вълна от изтощение.

Даниел я обгърна с ръка и наведе главата ѝ към рамото си:

— Малко известен факт за ангелите: Вършим идеална работа като възглавници.

Лус се засмя, като повдигна глава да го целуне по бузата.

— Няма начин да заспя — каза, като сгуши лице във врата му.

На моста „Голдън Гейт“ тълпи от пешеходци, велосипедисти в дрехи от ликра, и хора, бягащи за здраве, се движеха досами колите. Далече отдолу беше блестящият залив, осеян с бели платноходки и първите багри на виолетов залез.

— Не сме се виждали от дни. Искам да наваксам — каза тя. — Кажи ми какво прави напоследък. Разкажи ми всичко.

За миг ѝ се стори, че видя как ръцете на Даниел се стегнаха около волана.

— Ако целта ти е да не заспиш — каза той, като се усмихна леко — тогава наистина не би трябвало да навлизам в подробности за осемчасовото събрание на съвета на ангелите, на което бях принуден да стоя през целия вчерашен ден. Разбираш ли, бордът се събра да обсъди една поправка към предложение 362 В, което излага в подробности одобрения формат за участието на херувимите в третия кръг на...

— Добре, схващам. — Тя го шляпна. Даниел се шегуваше, но това беше странна нова шега. Той всъщност говореше открито за факта, че беше ангел, от което тя беше възхитена — или поне щеше да е възхитена, щом получише малко повече време, за да го „смели“. Лус все още имаше чувството, че мозъкът и сърцето ѝ се мъчеха да се нагодят към промените в живота ѝ.

Но сега те бяха отново заедно завинаги, така че всичко беше безкрайно по-лесно. Вече нямаше какво да ги разделя. Тя подръпна ръката му:

— Поне ми кажи къде отиваме.

Даниел трепна, и Лус почувства как в гърдите ѝ се разлива студенина. Посегна да сложи длан върху неговата, но той отдръпна ръка, за да превключи на по-ниска скорост.

— Едно училище във форт Браг: нарича се „Шорлайн“. Занятията започват утре.

— Записваме се в ново училище? — попита тя. — Защо? — Звучеше толкова постоянно. Предполагаше се, че това е временно пътуване. Родителите ѝ дори не знаеха, че е напуснала щата Джорджия.

— „Шорлайн“ ще ти хареса. Училището е много прогресивно, и много по-добро от „Меч и Кръст“. Мисля, че там не можеш да се

развиваш. И нищо лошо няма да ти се случи. Училището има специална защитна способност. Подобен на маскировъчен щит.

— Не разбирам. Защо ми е необходим предпазен щит? Мислех, че е достатъчно да дойда тук, далече от мис София.

— Не е само мис София — каза Даниел тихо. — Има и други.

— Кой? Ти можеш да ме предпазиш от Кам, или Моли, или който и да е. — Лус се засмя, но усещането за студенина в гърдите и се разпространяваше към стомаха.

— Не става дума и за Кам или за Моли. Лус, не мога да говори за това.

— Ще познаваме ли някого там? Други ангели?

— Там има някои ангели. Никой, когото познаваш, но съм сигурен, че ще се разберете. Има още едно нещо. — Гласът му беше безизразен и равен, докато се взираше право напред. — Аз нима да се записвам. — Очите му нито за миг не се отклониха от пътя. — Само ти. Само за малко е.

— Колко малко?

— Няколко... седмици.

Ако Лус бе зад волана, именно в този миг щеше да настъпи рязко спирачките.

— Няколко седмици?

— Ако можеш да бъда с теб, щях. — Гласът на Даниел беше толкова лишен от емоции, така овладян, че Лус се разстрои още повече. — Видя какво стана току-що с торбата ти и багажника. Това беше все едно да изстрелям сигнална ракета в небето, за да съобща на всички къде сме. Да предупредя всички, които ме търсят — а като казвам, че търсят мен, имам предвид теб. Твърде лесно е да ме намерят, твърде лесно е да ме проследят. А този малък епизод с чантата ти? Това беше нищо в сравнение с всекидневните ми постъпки, които биха привлекли вниманието на... — Той поклати рязко глава. — Няма да те изложя на опасност, Лус, не искам да те излагам.

— Тогава недей.

Изразението на Даниел беше измъчено:

— Сложно е.

— И нека да позная: Не можеш да обясниш.

— Искат ми се да можеш.

Лус притегли колене към гърдите си, отдръпна се от него и се облегна на вратата откъм страната за пасажера, изпълнена със странно чувство за клаустрофобия под голямото синьо калифорнийско небе.

В продължение на половин час двамата пътуваха мълчаливо. Влизаха и излизаха от обвити в мъгла участъци, изкачваха се и се спускаха по скалистия, сух терен. Подминаха няколко табели за Сомона, и когато колата се движеше плавно през тучни зелени лозя, Даниел проговори:

— До форт Браг има още три часа. През цялото време ли ще си ми ядосана?

Лус не му обърна внимание. През ума ѝ минаваха стотици въпроси, чувство на безсилие, обвинения, и — накрая — извинения, задето се държеше като разглезена хлапачка, но тя отказваше да ги изрече. На отбивката за Андерсън Вали, Даниел зави на запад и отново се опита да хване ръката ѝ.

— Може би ще ми простиш навреме, за да се порадваме на последните си няколко минути заедно?

Тя искаше да го направи. Наистина искаше да не се кара с Даниел точно сега. Но току-що изреченото споменаване, че съществува такова нещо като „последни няколко минути заедно“, на това, че я оставяше сама по причини, които тя не можеше да разбере и които той винаги отказваше да обясни — накара Лус отново да се почувства нервна, после — ужасена, после — обзета от безсилен гняв. В подобната на развълнувано море бъркотия от нов щат, ново училище, нови опасности навсякъде, Даниел беше единствената скала, която ѝ даваше опора. И се готвеше да я остави? Нима не бе преживяла достатъчно? Нима и двамата не бяха преживели достатъчно?

Едва след като минаха през горите от секвой и излязоха от тих в звездна яркосиня вечер, Даниел каза нещо, което достигна до нея. Току-що бяха подминали табела, която гласеше: „ДОБРЕ ДОШЛИ В МЕНДОСИНО“, и Лус гледаше на запад. Пълна луна светеше над скупчена групичка постройките: фар, няколко медни водонапорни кули, и редици от добре запазени стари червени къщи. Някъде нататък отвъд всичко това бе океанът, който тя чуваше, но не можеше да види.

Даниел посочи на изток, в тъмна, гъста гора от секвой и кленове.

— Виждаш ли онзи паркинг за каравани далече напред?

Лус никога нямаше да го види, ако не й го беше посочил, но сега присви очи и видя тясна автомобилна алея, където върху гноясала дървена табела пишеше с изрисувани с бяла вар букви: КАРАВАНИ „МЕНДОСИНО“.

— Някога си живяла там.

— Какво? — Лус си пое въздух през зъби толкова бързо, че се закашля. Паркингът изглеждаше печален и самотен — скучна поредица от еднообразни, сякаш излети от един и същи калъп ниски каравани, подредени по протежение на разбит чакълест им — Това е ужасно.

— Живееше там, преди това да стане паркинг за каравани — каза Даниел, като намали двигателя и спря колата встрани край пътя. Преди да има каравани. Баща ти в онзи живот премести семейството ти от Илинойс по време на златната треска. — Той сякаш се вгълби в някакъв образ, който виждаше в съзнанието си, и печално поклати глава: — Някога това беше наистина хубаво място.

Лус загледа как плешив мъж с голямо шкембе дърпа мръсно оранжево куче на каишка. Мъжът носеше бяла долна риза и фланелени боксерки. Лус изобщо не можеше да си се представи там.

И въпреки всичко, за Даниел беше толкова ясно:

— Имахте двустайно бунгало, а майка ти беше ужасна готвачка, затова цялото жилище вечно миришеше на зеле. Имахте онези сини памучни завеси, които имах навика да разделям, за да мога да се покатеря през прозореца ти нощем, след като родителите ти заспят.

Двигателят работеше на празни обороти. Лус затвори очи и се опита да пребори глупавите си сълзи. Когато чуваше от Даниел тяхната история, тя й звучеше едновременно възможна и невъзможна. Когато я слушаше, се чувстваше също и изключително виновна. Той беше останал до нея толкова дълго, през толкова много животи. Беше забравила колко добре я познаваше той. По-добре дори отколкото тя се познаваше. Дали Даниел се досещаше какво си мислеше тя сега? Лус се запита дали, в някои отношения, беше по-лесно да е на свое място и никога да не беше помнила Даниел, отколкото беше за него да преминава през това отново и отново.

Щом казваше, че трябва да замине за няколко седмици и не можеше да обясни защо... щеше да й се наложи да му се довери.

— Какво беше усещането, когато ме срещна за първи път? — попита тя.

Даниел се усмихна:

— По онова време сечах дърва в замяна на храна. Една вечер около времето за вечеря вървах покрай къщата ти. Майка ти беше сложила зелето да се вари и то вонеше толкова силно, че едва не пропуснах къщата ви. Но после те видях през прозореца. Шиеше. Не можех да откъсна очи от ръцете ти.

Лус погледна ръцете си — бледите си, тънки пръсти и малки, квадратни длани. Запита се дали винаги бяха изглеждали по един същи начин. Даниел посегна към тях през таблото за скоростите.

— Сега са също толкова меки, както бяха тогава.

Лус поклати глава. Тази история ѝ хареса, искаше да чуе още хиляда точно като нея, но не това бе имала предвид.

— Искам да науча за първия път, когато ме срещна — каза тя. — Най-първия път. Какво беше тогава?

След продължителна пауза, той най-сетне каза:

— Става късно. Очакват те в „Шорлайн“ преди полунощ. — Настъпи газта, като зави бързо наляво в търговската част на Мендосино. В страничното огледало Лус гледаше как паркингът за каравани се смаява и притъмнява, докато изчезна напълно. Но после, няколко секунди по-късно, Даниел паркира колата пред празна денонощна закусвалня с жълти стени и предни прозорци, стигащи от пода до тавана.

Пресечката беше пълна с чудати, старомодни постройките, които напомняха на Лус за не толкова консервативна версия на крайбрежието на Нова Англия близо до старото ѝ подготвително училище в Ню Хемпшър — Доувър. Улицата беше покрита с неравна калдъръмена настилка, която проблясваше в жълто на светлината от уличните лампи отгоре. В края ѝ пътят сякаш се спускаше право в океана. По тялото ѝ пропълзя студ. Трябваше да пренебрегне импулсивния си страх от тъмнината. Даниел ѝ беше обяснил за сенките — че те не са никакъв повод за страх, просто пратеници. Кое би трябвало да е успокояващо, с изключение на трудния за пренебрегване факт, че това означаваше, че има по-сериозни неща, от които да се страхува.

— Защо не искаш да ми кажеш? — Не можа да се сдържи. Не знаеше защо ѝ се струваше толкова важно да попита. Ако щеше да се

довери на Даниел, когато той каза, че трябва да я изостави, след като цял живот бе копняла за това повторно обединение, е, може би просто искаше да разбере произхода на това поверие. Да узнае кога и как беше започнало всичко.

— Знаеш ли какво означава фамилното ми име? — попита я той, за нейна изненада.

Лус прехапа устна, като се опитваше да си спомни проучването, което двете с Пен бяха направили.

— Помня как мис София каза нещо за пазители. Но не знам какво означава, нито дали изобщо би трябвало да ѝ вярвам. — Пръстите ѝ докоснаха шията, мястото, където мис София беше опряла кинжала си.

— Била е права. Григори са клан. Всъщност, са клан, наречен на мен. Защото бдят и се учат от случилото се, когато... отдавна, по времето, когато още бях добре приет в рая. И още когато ти беше... ами, всичко това се случи много отдавна, Лус. Трудно ми е да си спомня по-голямата част от него.

— Къде? Къде съм била? — настоя тя. — Помня, че мис София каза нещо за това, как членовете на клана Григори влизат във връзки със смъртни жени. Това ли се случи? Да не би ти...?

Той хвърли поглед към нея. Нещо в изражението на лицето му се промени, и на неясната лунна светлина Лус не можеше да определи какво означаваше то. Почти сякаш бе обзет от облекчение, че се беше досетила, за да не се налага той да го изрече.

— Най-първият път, в който те видях — продължи Даниел, — не беше по-различен с нищо от всеки друг път, в който съм те виждал след това. Светът беше по-млад, но ти си беше съвсем същата. Беше...

— Любов от пръв поглед. — Тази част ѝ беше известна.

Той кимна:

— Точно както винаги. Единствената разлика бе, че в началото, не ми бе позволено да имам достъп до теб. Аз понасях наказание, и бях хлътнал по теб във възможно най-неподходящия момент. Положението на небесата беше много напрегнато. Заради това, което... съм... от мен се очакваше да стоя далече от теб. Ти отвличаше вниманието ми. Предполагаше се, че трябва да се съсредоточим върху спечелването на войната. Това е същата война, която още продължава. — Той въздъхна. — А ако не си забелязала, все още съм много разсеян.

— Значи си бил много високопоставен ангел — промърмори Лус.

— Определено. — Даниел придоби нещастно изражение, като направи пауза, а после, когато заговори отново, сякаш отхапваше думите: — Беше падане от един от най-високите постове.

Разбира се. Даниел сигурно беше заемал важен пост на небесата, за да предизвика такъв раздор. За да се окаже любовта му към едно смъртно момиче толкова забранена.

— Отказал си се от всичко? Заради мен?

Той допря чело до нейното:

— Не бих променил нищичко.

— Но аз не съм била нищо особено — каза Лус. Почувства се натежала, сякаш влачеше нещо. Сякаш го влачеше надолу. — Трябвало е да се откажеш от толкова много неща! — Призля й. — Сега си прокълнат завинаги.

Докато гасеше двигателя, Даниел й отправи печална усмивка:

— Може и да не е завинаги.

Какво искаш да кажеш?

— Хайде, ела — каза той, като изскочи от колата и заобиколи да й отвори вратата. — Да се поразходим.

Отидоха бавно до края на улицата, която в крайна сметка не извършваше без изход, а водеше към стръмно, каменно стълбище, което слизаше до водата. Въздухът беше хладен и влажен с пръски морска вода. Точно вляво от стълбите се отклоняваше пътека. Даниел хвана Лус за ръка и тръгна към ръба на скалистия бряг.

— Къде отиваме? — попита Лус.

Даниел й се усмихна, като изправи рамене и разпери крилете си.

Бавно, те се простряха и излязоха от раменете му, като се разгъваха с почти недоловима поредица от тихи щракащи и скърцащи звуци. Напълно разгънати, те издадоха лек пърхащ звук, като от юрган, който някой изтупва над леглото.

За първи път Лус забеляза гърба на тениската на Даниел. В нея имаше два миниатюрни, иначе незабележими процепа, които сега се разтвориха, за да се плъзнат крилете му през тях. Дали всички дрехи на Даниел бяха променени така заради ангелските му криле? Или си имаше определени, специални дрехи, които обличаше, когато знаеше, че смята да лети?

И в двата случая, крилете му винаги оставяха Лус като онемяла.

Бяха огромни, издигащи се на три пъти по-голяма височина от ръста на Даниел, и се извиваха нагоре в небето и на две страни като широки бели корабни платна. Широкият им размах улавяше светлината на звездите и я отразяваше по-силно, така че сияеха, излъчвайки проблясъци във всички цветове на дъгата. Близко до тялото му потъмняваха, преминавайки в наситен кремав цвят там, където се свързваха с раменните му мускули. Но покрай заострените ръбове те изтъняваха и сияеха, ставайки почти полупрозрачни при върховете.

Лус се взираше в тях, погълната от възторг, опитвайки се да запомни контурите на всяко от бляскавите пера, да задържи всичко в себе си за времето, когато той си отидеше. Той блестеше толкова ярко, че слънцето можеше да заеме светлина от него. Усмивката във виолетовите му очи ѝ подсказваше колко приятно беше за него усещането да разпери криле. Толкова хубаво, колкото се чувстваше Лус, когато те я обгръщаха.

— Полети с мен — прошепна той.

— Какво?

— Няма да те виждам известно време. Трябва да ти дам нещо, с което да ме запомниш.

Преди той да успее да каже нещо друго, Лус го целуна, като склочи пръсти около шията му, прегръщайки го колкото можеше по-силно, с надеждата също да му даде нещо, с което да я запомни.

С гърба ѝ, притиснат към гърдите му, и с глава над рамото ѝ, Даниел покриваше шията ѝ с поредица от целувки. Тя затаи дъх в очакване. После той присви крака и грациозно се оттласна от ръба на скалата.

Летяха.

Далече от каменистата издатина на крайбрежието, над разбиващите се сребристи вълни отдолу, описваха дъга в небето, и се издигаха към луната. Прегръдката на Даниел я защитаваше от всеки суров порив на вятъра, от всеки полъх на хлад на океана. Нощта беше напълно тиха. Сякаш те бяха единствените двама души, останали на света.

— Това е раят, нали? — попита тя.

Даниел се засмя:

— Ще ми се да беше. Може би някой ден, в скоро време...

След като бяха отлетели достатъчно надалече, че да не вижда суша и от двете си страни, Даниел се наклони леко на север, където се спуснаха, описвайки широка дъга, покрай Мендосино, който проблясваше топло на хоризонта. Бяха далече над най-ниската сграда в града и се движеха невероятно бързо. Но Лус никога в живота си не се беше чувствала по-защитена или по-влюбена.

А после, твърде скоро, вече се спускаха, постепенно приближавайки края на друг скалист бряг. Шумът на океана отново се усили. Тъмен еднолентов път се разклоняваше с криволичене от главната магистрала. Когато краката им опряха леко до издаден гъсто затревен участък, Лус въздъхна.

— Къде сме? — попита тя, макар че, разбира се, вече знаеше.

Училището „Шорлайн“. Видя голяма сграда в далечината, но оттук тя изглеждаше съвсем тъмна, само силует на хоризонта. Даниел продължаваше да я притиска към себе си, сякаш бяха още във въздуха. Тя проточи шия да погледне изражението му. Очите му бяха влажни.

— Онези, които ме прокълнаха, все още ме следят, Лус. Следят ме от хилядолетия. И не искат да бъдем заедно. Ще направят всичко, каквото могат, за да ни спрат. Затова не е безопасно да оставам тук.

Тя кимна: очите ѝ пронизваха.

— Но защо аз съм тук?

— Защото съм готов да направя всичко по силите си да те опазя, и това е най-доброто място за теб сега. Обичам те, Лус. Повече от всичко. Ще се върна при теб възможно най-скоро.

Тя искаше да възрази, но се спря. Заради нея той се беше отказал от всичко. Когато я пусна от прегръдката си, той разтвори длан и един малък червен предмет в нея започна да се уголемява. Торбата ѝ. Беше я извадил от багажника на колата, без тя изобщо да разбере, и я бе донесъл чак дотук в дланта си. Само след няколко секунди тя се бе разширила напълно, обратно до нормалния си размер. Ако не беше толкова сломена от мисълта какво означаваше за него да ѝ я предаде, Лус щеше да е във възторг от този номер.

В сградата светна самотна лампа. На прага се появи силует.

— Не е за дълго. Веднага щом положението стане по-безопасно, ще дойда за теб.

Горещата му ръка стисна китката ѝ, и преди да се усети, той я улови в прегръдката си и я притегли към устните си. Тя остави всичко

друго да изчезне, остави сърцето си да прелее. Може и да не помнеше предишните си животи, но когато Даниел я целуваше, тя се чувстваше близо до миналото. И до бъдещето.

Фигурата на прага вървеше към нея — жена в къса бяла рокля.

Целувката, която Лус бе споделила с Даниел, твърде сладка, за да е толкова кратка, я остави точно толкова останала без дъх, колкото винаги я оставяха целувките им.

— Не си отивай — прошепна тя, със затворени очи. Всичко се случваше прекалено бързо. Не можеше да остави Даниел. Още не. Не мислеше, че някога би могла.

Почувства въздушния полъх, който означаваше, че той вече бе излятел. Сърцето ѝ го последва, когато отвори очи и видя как и последната следа от крилете му изчезва в облак в тъмната нощ.

СЕДЕМНАЙСЕТ ДНИ

Туп.

Лус трепна и разтърка лице. Носът ѝ щипеше.

Туп. Туп.

Сега усети щипането в скулите. Очите ѝ се отвориха бавно и почти веднага, тя изненадано сбърчи лице. Набито бледорусо момиче с мрачно стиснати устни и гъсти вежди се беше надвесило над нея. Косата му беше безредно вдигната. Носеше памучни панталони за йога и раирано потниче в маскировъчен цвят, което беше в тон с напръсканите ѝ със зелени петънца и лешникови очи. Между пръстите си държеше топка за пинг-понг, която тъкмо се канеше да подхвърли.

Лус трмаво се обърна назад, уви се в чаршафите на леглото и закри лице. Даниел толкова ѝ липсваше, че вече я болеше сърцето. Не ѝ трябваше още болка. Погледна надолу, като все още се опитваше да се ориентира, и си спомни леглото, в което бе рухнала предната нощ, без да се замисля особено.

Жената в бяло, която се бе появила след Даниел, се беше представила като Франческа — една от преподавателките в „Шорлайн“. Дори във вцепенението си, Лус видя, че жената беше красива. Беше към средата на трийсетте, с руса коса, която се допираше до раменете, заоблени скули, и едри, меки черти.

Ангел, реши Лус почти мигновено.

По пътя към стаята на Лус Франческа не зададе никакви въпроси. Сигурно беше очаквала късното нощно пристигане, и сигурно бе доловила, че Лус е напълно изтощена.

Сега тази непозната, която чрез обстрела с топки бе върнала Лус в съзнание, изглеждаше готова да метне нова топка.

— Хубаво — каза тя с дрезгав глас. — Будна си.

— Коя си ти? — попита сънено Лус.

— По-правдоподобният въпрос е коя си ти. Освен непознатата, която се събуждам и намирам настанила се неканена в стаята ми.

Освен хлапачката, която ми наруши сутрешната мантра с причудливото си бърборене насън. Аз съм Шелби. Enchante^[1].

Никакъв ангел — предположи Лус. Просто едно калифорнийско момиче със силно чувство за превъзходство.

Лус седна в леглото и се огледа наоколо. Стаята беше малко тясна, но беше приятно обзаведена, със светли подове от твърдо дърво, работеща камина, микровълнова фурна, две широки бюра, и вградени лавици за книги, които служеха и за стълба към онова, което — осъзна сега Лус — беше горното легло.

През плъзгаща се дървена врата видя отделна баня. И — наложи се да примигне няколко пъти, за да се увери — изглед към океана през прозореца. Не беше зле за момиче, което беше прекарало последния месец, загледано към отвратително старо гробище, в стая, която подходеше повече за болница, отколкото за училище. Но пък онова противно гробище и онази стая поне бяха означавали, че е с Даниел. Едва беше започнала да се приспособява към „Меч и Кръст“. А сега отново започваше от нулата.

— Франческа изобщо не ми спомена, че ще имам съквартирантка. — От изражението върху лицето на Шелби, Лус моментално разбра, че това беше възможно най-погрешната реплика.

Така че вместо това хвърли бърз поглед към обзавеждането на Шелби. Лус никога не се бе доверявала на собствените си инстинкти по отношение на вътрешното обзавеждане, или може би никога не беше имала шанс да им даде воля. Не се беше задържала в „Меч и Кръст“ достатъчно дълго, за да се отдаде на кой знае какво разкрасяване, но дори преди това стаята ѝ в „Доувър“ беше гола и с бели стени. Стерилен шик, както веднъж беше казала Кали.

В тази стая, от друга страна, имаше нещо, което бе странно... привлекателно. Разновидности на саксийни растения, каквито не бе виждала никога преди, се редяха по перваза; от тавани висяха молитвени флагчета. Юрган от съшити парчета плат в приглушени цветове висеше от горното легло, като почти препречваше гледката на Лус към астрологичен календар, залепен над огледалото.

— Какво си мислеше? Че ще опразнят жилището на декана само защото ти си Лусинда Прайс?

— Ъм, не? — Лус поклати глава. — Изобщо нямах предвид това. Я чакай, откъде разбра името ми?

— Значи наистина си Лусинда Прайс? — Напръсканите със зелени петънца очи на момичето сякаш се приковаха върху раздърпаната сива пижама на Лус. — Каква късметлийка съм.

Лус бе онемяла.

— Съжалявам. — Шелби издиша шумно и смени тона, като се настани на крайчеца на леглото на Лус. — Единствено дете съм. Леон — това е терапевтът ми — се опитва да ме научи да не съм толкова рязка, когато срещам някого за първи път.

— Действа ли? — Лус също бе единствено дете, но не се държеше гадно с всеки непознат, с когото влезеше в съприкосновение.

— Това, което искам да кажа, е, че... — Шелби се раздвижи неспокойно. — Не съм свикнала да деля. Може ли — тя тръсна глава — да върнем лентата назад и да започнем отначало?

— Би било хубаво.

— Добре. — Шелби си пое дълбоко въздух. — Снощи Франки не ти е споменала, че ще имаш съквартирантка, защото тогава щеше да ѝ се наложи или да забележи — или, ако вече е забелязала, да разкрие — че не си бях в леглото, когато ти пристигна. Влязох през онзи прозорец — тя посочи — към три.

През прозореца Лус видя широк корниз, който се свързваше с разположена под тгъл част от покрива. Представи си как Шелби се стрелка през цяла мрежа от корнизи на покрива, за да се върне тук посред нощ.

Шелби се прозина театрално.

— Виж, когато става въпрос за децата-нефилими^[2] в „Шорлайн“, единственото, на което учителите държат, е преструвката за някаква дисциплина. Иначе самата дисциплина, кажи-речи, никаква я няма. Макар че, разбира се, Франки няма да тръби това пред новото момиче. Особено не и пред Лусинда Прайс.

Ето пак. Онази злъч в гласа на Шелби, когато изричаше името на Лус. Лус искаше да знае какво означава това. И къде е била Шелби до три. И как беше влязла през прозореца в тъмното, без да събори нито едно от растенията. И кои бяха децата-нефилими?

Внезапно в ума на Лус нахлуха ярки бързи спомени за умствената „гимнастика“, през която я беше превела Ариана, когато се срещнаха за пръв път. Външно суровото поведение на съквартирантката ѝ много напомняше това на Ариана, и Лус си спомни

как по подобен начин се беше чудила как ще бъде приятелка с това момиче в първия си ден в „Меч и Кръст“.

Но макар Ариана да изглеждаше смущаващо и дори малко опасна, у нея още от началото имаше нещо очарователно нестандартно. Новата съквартирантка на Лус, от друга страна, просто изглеждаше неприятна.

Шелби се измъкна от леглото и влезе тромаво в банята да си измие зъбите. След като се разрови из торбата да си намери четката за зъби, Лус я последва вътре и посочи стеснително към пастата за зъби.

— Забравих да сложа в багажа моята.

— Несъмнено блясъкът на славата ти те е оставил сляпа за дребните житейски нужди — отвърна Шелби, но взе тубата и я протегна към Лус.

Десетина секунди миха мълчаливо зъбите си, докато накрая Лус не издържа. Изплю пяната от устата си.

— Шелби?

С глава в коритото на порцелановата мивка, Шелби се изплю и каза:

— Какво?

Вместо да зададе някой от въпросите, които пробягваха из ума ѝ преди минута, Лус попита, за своя изненада:

— Какво говорех насън?

Това беше първата сутрин от поне месец на ярки, сложни, населени с образа на Даниел сънища, в която Лус се беше събудила, без да е в състояние да си спомни нищичко от съня си.

Нищо. Нито едно докосване на ангелско крило. Нито една целувка от устните му.

Лус се загледа в сърдитото лице на Шелби в огледалото. Имаше нужда това момиче да ѝ помогне да раздвижи паметта си. Трябва да беше сънувала Даниел. Ако не беше... какво можеше да означава това?

— Знам ли — рече накрая Шелби. — Говореше приглушено и нищо не ти се разбираше. Другия път се опитай да говориш по-ясно. — Тя излезе от банята и нахлузи чифт оранжеви джапанки. — Време е за закуска. Идваш ли, или напротив?

Лус излезе забързано от банята.

— Какво да облека? — Още беше по пижама. Снощи Франческа не беше казала нищо за специални изисквания относно облеклото. Но

пък беше пропуснала и да спомене ситуацията със съквартирантката.

Шелби сви рамене:

— Аз какво съм — да не съм ти модната полиция? Което ще ти отнеме най-малко време. Гладна съм.

Лус припряно се вмъкна в чифт прилепнали джинси и черен пуловер, загръщаш се около тялото. Щеше ѝ се да отдели още няколко минути за вида си в първия си училищен ден, но просто си грабна раницата и последва Шелби навън през вратата.

На дневна светлина коридорът на спалното помещение беше различен. Накъдето и да погледнеше, имаше светли, огромни прозорци с изгледи към океана, или вградени книжни лавици, претъпкани до пръсване с дебели, пъстри книги с твърди корици. Всичко — подовите, стените, вдлъбнатите тавани и стръмните, виещи се стълбища — бе изработено от същото кленово дърво, от което бяха направени мебелите в стаята на Лус. Това би трябвало да придава на цялото място топло излъчване, като в хижа от дървени трупи, само дето вътрешното разположение на училището изглежда беше толкова заплетено и причудливо, колкото отегчително и праволинейно беше това на спалните помещения в „Меч и Кръст“. На всеки няколко крачки коридорът сякаш се разделяше на малки, водещи началото си от него, коридорчета, със спираловидни стълбища, които водеха по-навътре в мъждиво осветения лабиринт.

След две стълбища и нещо, което приличаше на тайна врата, Лус и Шелби пристъпиха през два френски прозореца с двойни стъкла, и излязоха на дневна светлина. Слънцето беше невероятно ярко, но въздухът беше достатъчно хладен, че Лус да се радва, задето беше облякла пуловер. Мирисът напомняше за океана, но не точно за вкъщи. Не толкова солен, по-варовит, отколкото брегът на Източното крайбрежие.

— Закуската се сервира на терасата. — Шелби посочи към широк, просторен зелен земен участък. От три страни ливадата граничеше с гъсти туфи от сини хортензии, а от четвъртата — със стръмния склон, който се спускаше право в морето. На Лус ѝ беше трудно да повярва колко прекрасно бе разположението на училището. Не можеше да си представи, че ще е в състояние да остане вътре достатъчно дълго, че да изкара един учебен час.

Когато наближиха терасата, Лус видя друга сграда — дълга, правоъгълна постройка с дървен покрив и стъкла на прозорците, обагрени по краищата във весел жълт цвят. Голяма издялана на ръка табела висеше над входа: „СТОЛОВА“ — пишеше с кавички, сякаш се опитваше да звучи иронично. Определено бе най-хубавата столова, която Лус беше виждала.

Терасата беше пълна с боядисани в бяло метални градински мебели, и със стотина от най-небрежно и безгрижно изглеждащите ученици, които Лус беше виждала. Повечето си бяха изритали обувките, бяха облегли крака на масите, докато се хранеха с изискани ястия за закуска. Яйца по бенедиктински, белгийски вафли с плодове отгоре, порции разкошен на вид, многопластов, обсипан с късчета спанак киш. Деца четяха вестници, бърбяха по клетъчни телефони, играеха крокет на ливадата. В „Доувър“ Лус се беше нагледала на богати деца, но богатите деца на Източното крайбрежие бяха измъчени и противни, а не загорели от слънцето и безгрижни. Цялата сцена приличаше повече на първия ден на лятото, отколкото на ранен ноемврийски вторник. Всичко беше толкова приятно, че беше почти трудно да изпитва неприязън към самодоволните изражения върху лицата на тези деца. Почти.

Лус се опита да си представи Ариана тук — какво щеше да си помисли тя за Шелби или за тази закуска край океана, как вероятно нямаше да се сети на какво да се присмее отначало. На Лус ѝ се прииска да можеше да се обърне към Ариана сега. Щеше да е хубаво да може да се засмее.

Като се оглеждаше наоколо, случайно улови погледите на двама ученици. Хубаво момиче с маслинена кожа и рокля на точки и зелен шал, завързан в лъскавата ѝ черна коса. Рижо момче с широки рамене, енергично борещо се с огромна купчина палачинки.

Инстинктивната реакция на Лус бе да извърне глава веднага щом очите им се срещнаха — винаги най-сигурният начин за действие в „Меч и Кръст“. Но... нито едно от тези деца не я гледаше гневно. Най-изненадващото в „Шорлайн“ не беше кристално ясната слънчева светлина или приятната тераса, където се сервираше закуската, или пък аурата, загатваща за купища пари, която витаеше над всички. А това, че всички ученици тук се усмихваха.

Е, повечето от тях се усмихваха. Когато Шелби и Лус стигнаха до една свободна маса, Шелби вдигна малка табелка и я метна на земята. Лус се наведе настрани и видя изписаната отгоре дума „ЗАПАЗЕНА“, точно когато едно хлапе на тяхната възраст в пълен костюм на келнер, с фрак и черна папийонка, се приближи до тях със сребърен поднос.

— Ъм, тази маса е за... — подхвана той, и гласът му пресекна без време.

— Кафе, без сметана и захар — каза Шелби, после рязко попита Лус: — Ти какво искаш?

— Ъъ, същото — каза Лус, почувствала се неловко, че ѝ прислужват. — Може би малко мляко.

— Стипендианти. Трябва да се претрепват от работа, за да се справят. — Шелби завъртя очи към Лус, когато келнерът хукна да им донесе кафетата. Вдигна оставения в средата на масата „Сан Франциско Кроникъл“ и с прозявка разгъна първата страница.

Точно тогава на Лус вече ѝ втръсна.

— Хей. — Тя бутна ръката на Шелби надолу, за да вижда лицето ѝ зад вестника. Гъстите вежди на Шелби се повдигнаха изненадано. — Аз бях стипендиантка — каза ѝ Лус. — Не в последното ми училище, а в училището преди това...

Шелби сви рамене и отблъсна ръката на Лус.

— Трябва ли да съм впечатлена и от тази част от автобиографията ти?

Лус тъкмо се канеше да попита какво беше чула Шелби за нея, когато чувства една топла ръка върху рамото си.

Франческа, учителката, която беше посрещнала Лус на вратата снощи, беше свела лице към нея и ѝ се усмихваше. Беше висока, с властна осанка, и излъчваше стил, постигнат сякаш без никакво усилие. Меката ѝ руса коса беше спретнато отметната на една страна. Устните ѝ бяха блестящо розови. Носеше черна рокля плътно по тялото, ушита така, че да държи хладно, със син колан и отворени отпред обувки с тънки остри токчета в тон с нея. Това беше тоалет, който би накарал всеки да се почувства размъкнат в сравнение с нея. На Лус ѝ се прииска поне да си беше сложила спирала на очите. И може би да не беше обувала изкаляните си маратонки.

— О, хубаво, двете сте се свързали. — Франческа се усмихна. — Знаех си, че бързо ще сте приятелите!

Шелби замълча, но изшумоля с вестника си. Лус само се прокашля.

— Мисля, ще откриеш, че е много лесно да се приспособиш към „Шорлайн“, Лус. Така е замислено. Повечето от надарените ни ученици се вписват тук без усилие. — Надарени? — О, разбира се, можеш да се обръщаш към мен с всякакви въпроси. Или просто да разчиташ на Шелби.

За пръв път през цялата сутрин, Шелби се засмя. Смехът ѝ беше дрезгав, пресипнал звук, кискане, каквото Лус би очаквала от старец, от заклет пушач, а не от тийнейджърка, запалена по йогата.

Лус почувства как лицето ѝ се присви в намръщена гримаса. Последното, което искаше, беше „да се вписва без усилие“ в „Шорлайн“. Мястото ѝ не беше сред куп разглежени надарени хлапета на скалист бряг с изглед към океана. Мястото ѝ бе при истинските хора, хора, които имаха души вместо ракети за скуош, които знаеха какъв е животът. Мястото ѝ беше при Даниел. Все още нямаше представа какво прави тук, освен че се крие от някого за кратко, докато Даниел се погрижи за своята... война. След това щеше да я отведе обратно у дома. Или нещо такова.

— Е, ще ви видя и двете в час. Приятна закуска! — подвижна Франческа през рамо, докато се отдалечаваше плавно. — Опитайте киша! — Тя помахаше с ръка, давайки знак на сервитьора да донесе на всяко от момичетата по една чиния.

След като тя си отиде, Шелби отпи голяма шумна глътка от кафето си и избърса уста с опакото на дланта си.

— Ъм, Шелби...

— Някога да си чувала за спокойно хранене?

Лус тръшна чашата си с кафе обратно в чинийката и нетърпеливо зачака нервният сервитьор да остави на масата чиниите им с киш и да изчезне отново. Част от нея искаше да си намери друга маса. Навсякъде около нея се носеше жуженето на весели разговори. А ако не можеше да се присъедини към някой от тях, дори да седи сама щеше да е по-добре от това. Но беше объркана от онова, което беше казала Франческа. Защо трябваше да се опитва да представи Шелби като страхотна съквартирантка, когато беше ясно, че това момиче е

безкрайно враждебно настроено? Лус запремята една хапка киш из устата си, знаейки, че няма да е в състояние да яде, докато не проговореше.

— Добре, знам, че съм нова тук, и по някаква причина това те дразни. Предполагам, че преди мен си имала единична стая, не знам.

Шелби свали вестника точно под очите си. Повдигна едната си огромна вежда.

— Но аз не съм толкова лоша. Така че какво, ако имам няколко въпроса? Извинявай, че не идвам в това училище, посветена в знанието какви, по дяволите, са тези нефили...

— Нефилими.

— Каквото и да е. Не ме е грижа. Нямам интерес да те превръщам в свой враг — което значи, че част от това — каза Лус, като посочи към пространството между двете — идва от теб. Така че, във всеки случай, какъв ти е проблемът?

Крайчецът на устната на Шелби се присви. Тя стъгна и остави вестника, и се облегна назад в стола си.

— Би трябвало да те е грижа за нефилимите. Ние ще сме ти съученици. — Тя рязко протегна ръка, като помахаше с нея към терасата. — Погледни към красивите, привилегировани ученици на училището „Шорлайн“. Половината от тези глупаци няма да видиш никога вече, освен като обект на нашите груби шеги.

— Нашите ли?

— Да, ти си в „програмата за почетни ученици“ с нефилимите. Но не се тревожи: в случай че не си достатъчно умна — Лус изсумтя презрително, — тази постановка с „надарените“ е просто прикритие, място, където да скрият нефилимите, без някой да стане твърде подозрителен. Всъщност, единственият, който някога е хранил подозрения, е Бийкър Брейди.

— Кой е Бийкър Брейди? — попита Лус, като се наведе към нея, за да не се налага да крещи, за да надвика грубия монотонен шум на вълните, разбиващи се на брега отдолу.

— Онзи първокласен глупак през две маси от нас. — Шелби кимна към бузесто хлапе, облечено в шотландско каре, което току-що беше разляло кисело мляко върху огромен учебник. — На родителите му им е адски неприятен фактът, че той така и не беше приет в почетните занятия. Всеки семестър подемат кампания. Той носи

резултати от „Менса“, резултати от научни състезания, имена на прочути нобелисти, които е впечатлил, всякакви такива неща. И всеки семестър Франческа трябва да измисля някакъв пълен с глупости невъзможен за решаване тест, за да не го допусне в програмата. — Тя изсумтя. — Например: „Хей, Бийкър, подреди това кубче на Рубик за по-малко от трийсет секунди“. — Шелби цъкна с език върху зъбите си.

— Но ако това е прикритие — попита Лус, на която ѝ стана някак мъчно за Бийкър, — прикритие за какво?

— Хора като мен. Аз съм нефилим. Н-Е-Ф-И-Л-И-М. Това означава каквото и да е създание с нещо ангелско в произхода. Смъртни, безсмъртни, пътешественици между вечностите. Опитваме се да не проявяваме дискриминация.

— Не трябва ли единственото число да бъде, нали се сещаш, Нефил, както херувим от херувими, и серафим от серафими?

Шелби се намръщи:

— Сериозно? Ти би ли искала да те наричат нефил? Звучи като торба, в която мъкнеш позора си. Не, благодаря. Думата е „нефилим“, независимо за колко от нас говориш.

Значи Шелби наистина беше някакъв ангел. Странно. Нито изглеждаше, нито се държеше подобаващо за тази роля. Не беше внушителна и бляскава като Даниел, Кам или Франческа. Не притежаваше магнетизма на някого като Роланд или Ариана. Просто изглеждаше някак груба и раздразнителна.

— Значи това е един вид подготвително училище за ангели — каза Лус. — Но за какво? Ходите ли в колеж за ангели след това?

— Зависи от какво има нужда светът. Много деца си вземат една свободна година и отиват в Корпуса на нефилимите. Имаш възможност да пътуваш, да изкараш флирт с някой чужденец, и тъй нататък. Но това е във времена на, нали се сещаш, относителен мир. Точно сега, ами...

— Точно сега какво?

— Както и да е. — Шелби имаше вид, сякаш предъвкваше думата. — Просто зависи от това, кой си. Всеки тук притежава, нали разбираш, различна степен на сила — продължи тя, сякаш прочела мислите на Лус. — Подвижна скала, която зависи от родословното ти дърво. В твой случай обаче...

Това Лус го знаеше:

— Тук съм само заради Даниел.

Шелби метна салфетката върху празната си чиния и се изправи:

— Това е наистина впечатляващ начин да се препоръчаш, Лус. Момичето, чието високопоставено гадже е използвало връзките си тук–там.

Това ли си мислеха за нея всички тук? Беше ли това... истината?

Шелби се пресегна и отмъкна последната хапка киш от чинията на Лус.

— Ако искаш фенклуб на Лусинда Прайс, сигурна съм, че можеш да го намериш тук. Само не брой и мен в него, става ли?

— За какво говориш? — Лус се изправи. Може би тя и Шелби трябваше отново да започнат отначало. — Не искам никакъв фенклуб...

— Виждаш ли, казах ти — чу тя да изрича един висок, но хубав глас.

Изведнъж момичето със зеления шал се озова застанало пред нея, като се усмихваше широко и побутваше напред друго момиче. Лус хвърли поглед покрай тях, но Шелби вече беше далече — и вероятно не си струваше да я настигне. Отблизо момичето със зеления шал изглеждаше като по–млада версия на Салма Хайек, с налети устни и още по–налети гърди. Другото момиче, с бледия цвят на кожата си, лешникови очи и къса черна коса, някак приличаше на Лус.

— Я чакай, значи наистина си Лусинда Прайс? — попита бледото момиче. Имаше много дребни бели зъби и държеше между тих две украсени с пайети фиби, докато навиваше няколко тъмни кичура на малки възли. — От двойката „Лус и Даниел“? Момичето, което току–що пристигна от онова ужасно училище в Алабама...

— Джорджия. — Лус почти кимна.

— Все тая. О, божичко... какъв беше Кам? Видях го веднъж на онзи ден–метъл концерт... разбира се, бях твърде нервна, за да се представя. Не че ти би се заинтересувала от Кам, защото очевидно — Даниел! — Тя нададе кръшен смях. — Аз съм Доун, между другото. Това е Джасмин.

— Здравсти — каза Лус бавно. Това беше нещо ново. — Ъм...

— Не й обръщай внимание, тя току–що изпи близо единайсет кафета. — Джасмин говореше около три пъти по–бавно от Доун. — Това, което иска да каже, е, че сме развълнувани да се запознаем с теб.

Все си говорим как това между вас с Даниел е, така да се каже, най-великата любовна история на всички времена.

— Сериозно? — Лус изпука с кокалчетата на пръстите си.

— Ти майтапиш ли се? — попита Доун, макар че Лус все очакваше, че именно те замисляха някаква шега. — Цялото това умиране отново и отново? Добре де, това кара ли те да го желаеш още повече? Бас държа, че да! И оооо, когато онзи огън, който те изпепелява... — Тя затвори очи, сложи ръка върху корема си, после я прокара бавно нагоре по тялото си, като сви ръка в юмрук и я притисна към сърцето си. — Мама ми разказваше тази история, когато бях малка.

Лус беше потресена. Тя се огледа бързо из оживената тераса, питайки се дали някой можеше да ги подслуша. Като стана дума за изгаряне — точно в този момент бузите ѝ сигурно бяха почервенели като цвекло.

Железен звънец отекна от покрива на столовата, за да извести края на закуската, и Лус с радост видя, че всички останали имаха да се съсредоточат върху други неща. Като например да стигнат в клас.

— Каква история ти е разказвала майка ти? — попита Лус бавно. — За мен и Даниел?

— Само някои от най-важните моменти — каза Доун, като отвори очи. — Какво е усещането — като гореща вълна ли? Като онези усещания, свързани с менопаузата — не че ти ще знаеш...

Джасмин шляпна Доун по ръката:

— Нима току-що сравни необузданата страст на Лус с гореща вълна по време на менопаузата?

— Съжалявам. — Доун се изкикоти. — Просто съм омаяна. Звучи толкова невероятно романтично и страхотно. Завиждам ѝ — в добрия смисъл!

— Завиждаш ми, че умирам всеки път, когато се опитам да се събера с момчето на мечтите си? — Лус приведе рамене. — Това всъщност, един вид, напълно проваля прекрасния момент.

— Кажи това на момичето, чиято единствена целувка до този момент е била с Айра Франк от синдрома на нервния стомах. — Джасмин посочи закачливо към Доун.

Когато Лус не се засмя, Доун и Джасмин запълниха празнината с одобрителен кикот, сякаш си мислеха, че тя просто се прави на

скромна. Лус никога не беше ставала предмет на такова кикотене преди.

— Какво точно каза майка ти? — попита Лус.

— О, просто обичайните неща: Войната избухнала, положението станало наистина напечено, и когато в облаците настъпило разделение, Даниел твърдоглаво си останал на своето „Нищо не може да ни раздели“, и това вбесило всички. Разбира се, това е любимата ми част от историята. Така че сега любовта ви трябва да изтърпява това вечно наказание, където все още отчаяно се желаете, но не можете, така да се каже, нали знаеш...

— Но в някои животи могат. — Джасмин поправи Доун, после намигна дяволито на Лус, която почти не можеше да помръдне от шока, че чува всичко това.

— Невъзможно! — Доун махна пренебрежително с ръка. — Цялата работа е, че тя избухва в пламъци, когато... — Виждайки ужасеното изражение на Лус, Доун трепна. — Съжалявам. Не е каквото искаш да чуеш.

Джасмин се прокашля и се наведе към тях:

— По-голямата ми сестра ми разправяше онази история от миналото ти, която, кълна се, би...

— Оооо! — Доун хвана Лус под ръка, сякаш това познание — познание, до което Лус нямаше достъп — я правеше по-желана приятелка.

Това беше влудяващо. Лус беше ужасно объркана. И, добре де, малко развълнувана. И напълно несигурна дали нещо от това беше вярно. Едно беше сигурно: внезапно Лус бе станала, един вид... прочута. Но усещането беше странно. Сякаш беше едно от онези безименни глуповати хубавици до привлекателния, сексапилен прочут артист на някоя папарашка снимка.

— Ей, хора! — Джасмин сочеше с преувеличена уплаха към часовника на телефона си. — Адски сме закъснели! Трябва бързо да тичаме в час.

Лус направи гримаса, като грабна бързо раницата си. Нямаше представа какъв час има най-напред, или къде, или как да приема ентусиазма на Джасмин и Доун. Не беше виждала такива широки, развълнувани усмивки, откакто — е, всъщност, май никога.

— Някоя от вас знае ли как да разбере къде е първият ми час? Мисля, че нямам програма.

— Естествено — каза Доун. — Върви с нас. Всички сме заедно. През цялото време. Много е забавно.

Двете момичета тръгнаха с Лус, по едно от двете ѝ страни, и я поведоха на лъкатушеща обиколка между масите на другите деца, които довършваха закуската си. Макар да бяха толкова „адски закъснели“, Джасмин и Доун вървяха почти флегматично през прясно окосената трева.

Лус си помисли да попита тези момичета каква беше работата с Шелби, но не искаше да започва да изглежда като клюкарка. Освен това тези момичета изглеждаха мили и така нататък, но Лус не смяташе, че има нужда да си намира нови най-добри приятелки. Непрекъснато трябваше да си напомня: Това беше само временно.

Временно, но въпреки това зашеметяващо красиво. Трите вървяха по пътеката с хортензиите, която се виеше около столовата. Доун бърбеше за нещо, но Лус не можеше да откъсне очи от драматично изглеждащия ръб на скалистия бряг, от гледката колко рязко се спускаше теренът на стотици фута към искрящия океан. Вълните се носеха бавно към малката ивица жълто-кафяв плаж в подножието на зъбера почти толкова небрежно, колкото учениците от „Шорлайн“ бавно отиваха в час.

— Пристигнахме — каза Джасмин.

Внушително двуетажно бунгало с триъгълна форма се издигаше самотно в края на пътеката. Беше построено наред няколко хвърлящи сянка червени дървета, така че стръмният му, триъгълен покрив и обширната открита морава пред него бяха покрити с килим от нападали иглички. Имаше приятна затревена ивица с няколко маси за пикник. Главната атракция обаче беше самото бунгало: Повече от половината от него имаше вид, сякаш беше направена от стъкло, цялата в широки, леко затъмнени прозорци и отворени плъзгащи се врати. Като нещо, което сякаш бе проектирано от самия Франк Лойд Райт. Няколко ученици се изтягаха на издигаща се на второ ниво веранда, която гледаше към океана, а още няколко деца се изкачваха по двете еднакви стълбища, които се извиваха нагоре от пътеката.

— Добре дошла в обиталището на нефилимите — каза Джасмин.

— Тук ли имате занятия? — Лус остана със зяпнала уста. Приличаше повече на ваканционна вила, отколкото на училищна сграда.

До нея Доун изписка и стисна китката на Лус.

— Добро утро, Стивън! — провикна се Доун през моравата, като помахна на един по-възрастен мъж, застанал в подножието на стълбите. Той имаше слабо лице, елегантни правоъгълни крила, и гъста вълниста прошарена коса. — Просто изпадам във възторг, когато носи костюм от три части — прошепна тя.

— Добро утро, момичета. — Мъжът им се усмихна и помахна. Загледа се в Лус за достатъчно дълго, за да я накара да почувства лека нервност, но усмивката не слезе от лицето му.

— Ще се видим след малко — провикна се, и тръгна нагоре по стълбите.

— Стивън Филмор — прошепна Джасмин, като осведомяваше набързо Лус, докато се влачеха зад него нагоре по стълбите. — Наричан още С. Ф., наричан още Сребърната лисица. Той е един от учителите ни, и, да, Доун е истински, лудо, дълбоко влюбена в него. Макар че за него се говорят разни неща. Истинска безсрамница е.

— Но обичам и Франческа. — Доун шляпна Джасмин, след и се обърна към Лус: тъмните ѝ очи се усмихваха. — Предизвиквам те да не се поддаваш на изкушението да си паднеш по тях като двойка.

— Чакай малко. — Лус спря. — Сребърната лисица и Франческа са ни учители? И се обръщате към тях на малко име? И са заедно? Кой какво преподава?

— Наричаме целия сутрешен блок от часове „хуманитарни науки“ — каза Джасмин, — макар че ангелология би било по-уместно. Франки и Стивън го преподават заедно. Част от споразумението тук, един вид „ин“ и „ян“. Нали знаеш, така че никой от учениците да не се... отклонява.

Лус прехапа устна. Бяха стигнали най-горния край на стълбите и стояха в тълпа от ученици на верандата. Всички останали започваха да минават бавно през плъзгащите се остъклени врати.

— Какво имаш предвид с това „да се отклонява“?

— И двамата са паднали, разбира се, но са избрали различни страни. Тя е ангел, а той е по-скоро демон. — Доун говореше равнодушно, сякаш обсъждаше разликите между замразените кисели

млека с различни вкусове. Когато видя как Лус ококори очи, добави: — Не че може да се оженят или нещо такова — макар че това би била най-невероятната сватба на всички времена. Те просто, един вид... живеят в грях.

— Преподавателят ни по хуманитарни науки е демон? — попита Лус. — И това е в реда на нещата?

Доун и Джасмин се спогледаха и се подсмихнаха.

— Съвсем в реда на нещата — каза Доун. — Ще си промениш мнението за Стивън. Хайде, трябва да вървим.

Следвайки потока на останалите деца, Лус влезе в стаята. Беше просторна и имаше три ниски подиума, с чинове върху тях, от които се слизаше надолу до две дълги маси. По-голямата част от светлината влизаше през прозорци на покрива. Естественото осветление и високите тавани правеха стаята да изглежда още по-голяма, отколкото беше в действителност. Океански бриз появяваше през отворените врати и поддържаше въздуха приятен и свеж. Беше невероятно различно от „Меч и Кръст“. Лус си помисли, че почти можеше да хареса „Шорлайн“, ако не беше фактът, че цялата причина да е тук — най-важният човек в живота ѝ — отсъстваше. Запита се дали Даниел си мислеше за нея. Дали и тя му липсваше така, както той — на нея?

Лус си избра чин близо до прозорците, между Джасмин и едно миловидно момче, от тези благоприлично изглеждащи, стеснителни момчета, които с радост би представила на семейството си: носеше отрязани до коленете панталони, шапка с емблемата на „Доджърс“, и тъмносин суичър. Няколко момичета стояха скупчени близо до вратата на тоалетната. Едно от тях имаше къдрава коса и непретенциозни лилави очила. Когато видя момичето в профил, Лус едва не изхвърча като стрела от мястото си.

Пен.

Но когато момичето се обърна към Лус, лицето му беше малко по-квадратно, а дрехите — малко по-впити, смехът — малко по-силен, и Лус почти почувства как сърцето ѝ повехна. Разбира се, че не беше Пен. Нямаше и да бъде — никога вече.

Лус усещаше как другите деца хвърлят погледи към нея — някои направо се блещеха. Единствената, която не го правеше, беше Шелби, която ѝ кимна за поздрав.

Класът не беше голям — само двайсет чина, подредени върху подиумите, с лице към двете дълги махагонови, маси отпред. Зад масите имаше две бели дъски за писане с маркер. По две книжни лавици от двете страни. Две метални кошчета за отпадъци. Две настолни лампи. Два лаптопа, по един на всяка маса. И двамата учители, Стивън и Франческа, сгушени близо до предния край на стаята, които си шепнеха.

В едно движение, което Лус не очакваше, те също се обърнаха и се взряха в нея, после плавно се приближиха до масите. Франческа седна върху едната: единият ѝ крак беше подвит под тялото, а едното от високите ѝ токчета леко докосваше дървения под. Стивън се облегна на другата маса, отвори тежка червеникавокафява кожена папка, и опря химикалката си между устните. За човек на възраст определено изглеждаше добре, но на Лус почти ѝ се искаше да не беше така. Напомняше ѝ за Кам, и за това, колко измамлив можеше да бъде чарът на един демон.

Зачака останалите от класа да извадят учебници, каквито тя нямаше, да се впуснат в някаква задача за четене, от която тя щеше да е изостанала, за да може да се предаде на чувството за объркване, и просто да потъне в блянове за Даниел.

Но нищо от това не се случи. А повечето деца все още хвърляха крадешком погледи към нея.

— Вече сигурно всички сте забелязали, че приветстваме сред нас нова ученичка. — Гласът на Франческа беше нисък и плътен като мед, като на джаз-певица.

Стивън се усмихна, при което се мярнаха блестящо бели зъби.

— Кажи ни, Лус, как ти харесва „Шорлайн“ до момента?

Цветът се отдръпна от лицето на Лус, когато чиновете на другите ученици издадоха стържещи звуци по пода. Те наистина се обръщаха по местата си, за да съсредоточат погледите си върху нея.

Почувства как сърцето ѝ бие бясно, а дланите ѝ овлажняват. Присви се в стола си: искаше ѝ се да беше просто едно нормално хлапе в нормално училище у дома в обикновения Тъндърболт, Джорджия. На моменти през изминалите няколко дни ѝ се беше искало никога да не бе виждала сянка, никога да не се беше замесвала в неприятностите, в края на които скъпи нейни приятели се оказваха мъртви, или да не се беше забърквала с Кам, или да не беше направила така, че за Даниел да

е невъзможно да бъде близо до нея. Именно на това място обаче тревожният ѝ, объркан ум спираше рязко: Как да бъде нормална и все пак да има Даниел? Който беше така безкрайно далече от нормалното. Бе невъзможно. Затова сега тя беше тук, опитвайки се да преглътне разочарованието.

— Предполагам, че все още свиквам с „Шорлайн“. — Гласът ѝ потрепери издайнически, отеквайки от скосения таван. — Но досега ми се струва добре.

Стивън се засмя:

— Е, ние с Франческа си помислихме, за да ти помогнем да свикнеш с него, да превключим от обичайната за вторник сутрин изнасяна от някой ученик презентация...

От отсрещния край на стаята Шелби гръмко подвижна: „Да!“, и Лус забеляза, че на чина ѝ имаше тесте картончета с бележки, а в краката ѝ — голям плакат, на който пишеше: „ПРИВИДЕНИЯТА НЕ СА ТОЛКОВА ЛОШИ“. Значи Лус току-що я беше спасила от изнасяне на презентация. Това вероятно щеше да ѝ донесе доста „червени точки“ по отношение на съжителството им.

— Това, което Стивън иска да каже — обади се Франческа — е, че ще играем на една игра, като начин за разтопяване на ледовете. — Тя се плъзна от масата и тръгна из стаята: токетата ѝ потракваха, докато раздаваше листове хартия на всички ученици.

Лус очакваше общия стон, който тези думи обикновено изтръгваха от една класна стая, пълна с тийнейджъри. Всички тези деца обаче изглеждаха толкова мили и добре приспособени. Всъщност просто щяха да се оставят на течението.

Когато положи листа върху чина на Лус, Франческа каза:

— Това би трябвало да ти даде представа кои са някои от съучениците ти, и към какви цели се стремим в този час.

Лус сведе поглед към листа. Върху страницата бяха разчертани редове, които я разделяха на два сет граfi. Във всяка графа бе изписана фраза. Беше играла тази игра преди, веднъж — на летен лагер в западна Джорджия като малка, и отново — няколко пъти по време на часовете в Доувър. Целта беше да обходиш стаята и да свържеш различен ученик с всяка фраза. Изпита най-вече облекчение: определено имаше и по-смустващи начини за разтопяване на ледовете. Но когато погледна по-внимателно фразите — очаквайки

нормални неща от рода на „Има домашен любимец костенурка“ или „Иска да скочи с парашут някой ден“ — беше леко обезкуражена да види неща като „Говори повече от осемнайсет езика“ и „Посещавал е другия свят“.

Всеки миг щеше да стане болезнено очевидно, че Лус беше единственият не-нефилим в класа. Спомни си нервния сервитьор, който беше донесъл закуската на нея и на Шелби. Може би Лус щеше да се чувства по-удобно сред стипендиантите. Бийкър Брейди дори не знаеше, че се беше отървал на косъм от истинско изпитание.

— Ако няма въпроси — каза Стивън от предния край на стаята, — можете да започвате.

— Излезте навън, наслаждавайте се — добави Франческа. — Имате толкова време, колкото ви е необходимо.

Лус последва останалите ученици на верандата. Докато вървяха към перилата, Джасмин се наведе над рамото на Лус, като посочи с лакиран в зелено нокът към една от графите:

— Имам роднина, който е чистокръвен херувим — каза тя. — Откаченият стар чичо Карлос.

Лус кимна, сякаш знаеше какво означава това, и надраска в графата името на Джасмин.

— Ооо, а пък аз мога да левитирам — изчурулика Доун, като посочи към горния ляв ъгъл на листа на Лус. — Не, да кажем, през сто процента от времето, но обикновено, след като съм си изпила кафето.

— Еха! — Лус се опита да не се взира в нея — не изглеждаше Доун да се шегува. Може да левитира!

Като се опитваше да не показва, че се чувства все по-неловко и по-неловко, Лус затърси из страницата нещо, каквото и да е, за което имаше някакви познания.

„Има опит в призоваването на вестителите.“

Сенките. Даниел ѝ беше казал правилното им название през онази последна нощ в „Меч и Кръст“. Макар всъщност никога да не ги бе „призовавала“ — те винаги просто се бяха появявали — Лус наистина имаше известен опит.

— Можете да пишете мен там. — Тя посочи към най-долния ляв ъгъл на страницата. — Джасмин и Доун едновременно вдигнаха поглед към нея, донякъде със страхопочитание, но не и невярващо, а след това продължиха да попълват останалата част от листовите си. Сърцето на

Лус започна да бие малко по-бавно. Може би това нямаше да е толкова лошо.

В следващите няколко минути тя срещна Лилит — превзето червенокосо момиче, която беше една от три близначки-нефилим. („Можеш да ни различаваш по атрофиралите опашки — обясни тя. — Моята е къдрава“) Оливър, тантуресто момче с плътен глас, което бе посетило външния свят през лятната ваканция миналата година („Толкова ужасно надценяван, че дори не мога да започна да ти описвам“), и Джак, който смяташе, че е на ръба да придобие умението за четене на мисли, и предполагаше, че ще е в реда на нещата, ако Лус го впише за това умение. („Долавям, че нямаш нищо против това, прав ли съм“? Той имитира пистолет с пръстите си и цъкна с език.) Бяха й останали три графи, когато Шелби дръпна листа от ръцете ѝ.

— Тези мога да ги правя и двете — каза тя, като посочи към две от графите. — За кое ти трябва?

Говори повече от осемнайсет езика или Виждала е мигове от предишен живот.

— Чакай малко — прошепна Лус. — Ти си... можеш да виждаш моменти от минали животи?

Шелби повдигна вежди към Лус и надраска подписа си в графата, като за всеки случай добави името си и в графата „осемнайсет езика“. Лус се втренчи в листа, като си мислеше за всичките си минали животи и колко вбесяващо недостижими бяха за нея. Беше подценила Шелби.

Но съквартирантката ѝ вече си беше отишла. На мястото на Шелби стоеше момчето, до което Лус беше седяла в класната стая. Беше с поне петнайсет сантиметра по-висок от Лус, с лъчезарна, дружелюбна усмивка, с обсипан с лунички нос, и ясни сини очи. Нещо в него, дори начинът, по който си дъвчеше химикалката, изглеждаше... стабилен. Лус осъзнаваше, че е странно да опише с тази дума някого, с когото никога не беше говорила, но не можа да се сдържи.

— О, слава Богу. — Той се засмя, като се плесна по челото. — Моето умение е единственото нещо, което ти е останало.

— „Умее да отразява като в огледало собствения си образ или тези на други хора?“ — бавно прочете Лус.

Той отметна глава на една страна, после на друга, и написа и графата името си. Майлс Фишър.

— Наистина впечатляващо за някой като теб, сигурен съм.

— Ъм. Да. — Лус се извърна. Някой като нея, който дори не знаеше какво означава това.

— Ей, чакай, къде отиваш? — Той я дръпна за ръкава. — О-хо. Не схвана ли самоиронията? — Когато тя поклати глава, лицето на Майлс посърна. — Просто исках да кажа, че в сравнение с всички останали в класа, аз едва се справям. С изключение на самия себе си, единственият човек, когото съм успял да отразя като в огледало, беше майка ми. Изкара ума на баща ми за десети на секунди, но после избледня.

— Я чакай. — Лус примигна към Майлс. — Направил си огледален образ на майка си?

— Случайно. Казват, че е лесно да го направиш с хората, които, един вид, обичаш. — Той се изчерви: съвсем бледа розова руменина плъзна по бузите му. — Сега ще си помислиш, че съм някакво мамино синче. Просто искам да кажа, че „лесно“ е границата, на която свършват силите ми. Докато ти — ти си прочутата Лусинда Прайс. — Той размаха ръце в много мъжествена версия на призрачни пръсти.

— Ще ми се всички да престанат да повтарят това — тросна се тя. После, почувствала се груба, въздъхна и се облегна на перилата на терасата, за да се загледа към водата. Просто беше толкова трудно да се справи с всички тези намеци, че хората тук знаят повече за нея, отколкото тя знаеше за себе си. Не беше искала да си го изкарва на това момче. — Съжалявам. Просто въпросът е там... мислех си, че съм единствената, която едва се справя. Твоята история каква е?

— О, аз съм това, което наричат „потомък с разрежена кръв“ — каза той, като описа с пръст огромни кавички във въздуха — Мама има някакви следи от ангелска кръв, няколко поколения назад, но всичките ми други роднини са смъртни. Моите сили са смущаващо слаби. Но съм тук, защото родителите ми дариха на училището, ъм, тази тераса, на която стоиш.

— Леле.

— Всъщност не е впечатляващо. Семейството ми е обсебено от мисълта да бъда в „Шорлайн“. Трябва да чуеш как ме натискат вкъщи да „тръгна с някое свястно момиче–нефилим поне веднъж“. — Лус се засмя — един от първите ѝ истински изблици на смях от дни насам.

Майлс добродушно завъртя очи. — Е, тази сутрин те видях да закусваш с Шелби. Съквартирантка ли ти е?

Лус кимна:

— Като заговорихме за свестни момичета–нефилим... — пошегува се тя.

— Е, знам, че е малко, ъм... — Майлс изсъска и направи с една ръка движение, сякаш извиваше хищни нокти, при което Лус отново се засмя. — Както и да е, не съм най–прочутият ученик тук или нещо такова, но съм наоколо от доста време, и през половината време още си мисля, че това място е доста откачено. Така че ако някой път ти се прииска да имаш една съвсем нормална закуска или нещо от този род...

Лус се улови, че клати глава. Нормална. Истинска музика в простосмъртните ѝ уши.

— Например... утре? — попита Майлс.

— Звучи страхотно.

Майлс се ухили и ѝ махна за довиждане, и Лус осъзна, че всички останали ученици вече бяха влезли обратно вътре. Сама за първи път през цялата сутрин, тя погледна надолу към листа в ръката си, несигурна какво да изпитва по отношение на другите деца в „Шорлайн“. Липсваше ѝ Даниел, който можеше да ѝ разшифрова голяма част от това, само да не беше — къде беше той, във всеки случай? Тя дори не знаеше.

Прекалено далече.

Притисна пръст към устните си, спомняйки си последната му целувка. Невероятната прегръдка на крилете му. Беше ѝ толкова студено без него, дори сред калифорнийското слънце. Но и беше тук заради него, приета в този клас от ангели или каквито там бяха, завършвайки със странната си нова репутация — и всичко това, благодарение на него. По някакъв причудлив начин ѝ се струваше хубаво да е свързана с Даниел така заплетено и сложно.

Докато той не дойдеше при нея, това беше всичко, на което можеше да се уповава.

---

[1] Очарована съм (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Според библейските текстове нефилимите са деца на паднали ангели и смъртни жени. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТ ДНИ

— Добре, хайде, давай, кажи ми: какво е най-чудноватото нещо в „Шорлайн“ досега?

Беше сряда сутрин преди часовете, и Лус седеше на огряна от слънцето маса за закуска на терасата, и двамата с Майлс пиеха чай. Той носеше модна жълта тениска с логото на „Сънкист“ отгоре, бейзболна шапка, смъкната точно над сините му очи, леки сандали и протрити джинси. Почувствала се вдъхновена от изключително либералните изисквания по отношение на облеклото в „Шорлайн“, Лус бе заменила обичайното си черно облекло. Носеше червена рокля с деколте и без ръкави и къса бяла плетена жилетка, които я караха да се чувства като в първия слънчев ден след дълъг дъждовен период.

Пусна пълна супена лъжица захар в чашата си и се засмя:

— Дори не знам откъде да започна. Може би от съквартирантката ми, която май се промъкна вътре точно преди изгрев тази сутрин, и отново беше изчезнала, преди да се събудя. Не, чакай, май е това, да имам занятие, водено от демонско-ангелска двойка. Или — тя преглътна — начинът, по който децата тук ме гледат, сякаш съм някаква легендарна особнячка. Свикнала съм да съм анонимна особнячка. Но злокобно известна чудачка...

— Не си злокобно известна. — Майлс отхапа огромна хапка си кроасана си. — Ще се заема да изясня тези въпроси един по един — каза, като дъвчеше.

Докато той попиваше ъгълчето на устата си със салфетка, Лус почти се удиви и почти се засмя на понякога безупречните му маниери на хранене. Не се сдържа и си го представи как като момче кара някакви префърцунени курсове по етикет в голф-клуба.

— Шелби е малко рязка — каза Майлс, — но може да бъде и много готина. Когато е в настроение за това. Не че някога съм виждал тази нейна страна. — Той се засмя. — Но така се говори. А съчетанието между Франки и Стивън отначало учуди и мен, но те някак успяват да направят така, че да се получи. Това е нещо като

небесен баланс. По някаква причина, фактът, че присъстват и двете страни, дава на учениците тук най-голяма свобода да се развиват.

Ето я пак тази дума. Да се развиват. Тя си спомни, че Даниел я беше използвал, когато най-напред ѝ каза, че няма да се запише заедно с нея в „Шорлайн“. Но да се развива в какво отношение? Това можеше да важи само за децата-нефилими. Не за Лус, която бе единственото същество от изцяло човешки произход в своя клас от полуангели, очакваща, докато на нейния ангел му скимнеше да се спусне обратно, за да я спаси.

— Лус — каза Майлс, прекъсвайки мислите ѝ. — Причината, поради която хората те зяпат, е, че всички са чували за теб и Даниел, но никой не знае истинската история.

— Затова вместо просто да ме попитат...

— Какво? Дали вие двамата наистина го правите върху облаците? Или пък, дали неговата буйна, нали се сещаш, „слава“, някога завладява смъртното ти... — той спря, долавяйки ужасено го изражение върху лицето на Лус, после преглътна с усилие. — Съжалявам. Искам да кажа, права си, те наистина оставят това да се раздуе в някакъв огромен мит. Всички други — в тест. Аз се опитвам да не... хм... се отдавам на размишления. — Майлс остави чая си на масата и се загледа в салфетката си. — Може би ми се струва твърде лично, за да питам за това.

Майлс премести поглед и сега се взираше в нея, но това не накара Лус да изпита нервност. Вместо това яносините му очи и леко крива усмивка ѝ напомняха за отворена врата, подкана да заговори за някои от нещата, които все още не беше успяла да каже на никого. Колкото и неприятно да беше, Лус разбираше защо Даниел и господин Коул ѝ бяха забранили да опитва да се свърже с Кали или с родителите си. Но именно Даниел и господин Коул я бяха записали в „Шорлайн“. Именно те бяха казали, че ще ѝ е добре тук. Така че тя не виждаше никаква причина да пази историята си в тайна от някого като Майлс. Особено след като той вече знаеше някаква версия на истината.

— Това е дълга история — каза тя. — В буквалния смисъл. И все още не я знам цялата. Но, в общи линии, Даниел е важен ангел. Предполагам, че е бил някаква важна клечка преди падението. — Тя преглътна, изпълнена с нежелание да срещне погледа на Майлс. Чувстваше се нервна. — Поне е бил такъв, докато се влюбил в мен.

Всичко започна да се излива от нея. Всичко от първия ѝ ден в „Меч и Кръст“, до това, как Ариана и Габ се грижеха за нея? Как Моли и Кам ѝ се присмиваха, до мъчителното, присвиващо стомаха чувство, когато видя своя снимка от предишен живот. Смъртта на Пен и как я съкруши тя. Странната, нереална битка в гробището. Лус пропусна някои от свързаните с Даниел подробности — съкровени мигове, които бяха споделили... но когато свърши, смяташе, че е представила на Майлс пълна картина на онова, което се беше случило — и, надяваше се, бе разпръснала мита за интригата си поне за един човек.

Накрая почувства как ѝ олеква:

— Леле. Всъщност никога не съм разказвала това на никого. Наистина е хубаво да го кажа на глас. Сякаш е по-истинско сега, след като го признах на някой друг.

— Можеш да продължиш, ако искаш — рече той.

— Знам, че съм тук само за кратко — каза тя. — И в известен смисъл мисля, че „Шорлайн“ ще ми помогне да свикна с хората — искам да кажа, ангелите като Даниел. И нефилимите като теб. Но все още се чувствам не на място. Сякаш се преструвам ни нещо, което не съм.

Майлс кимаше и се съгласяваше с Лус през цялото време, докато тя разказваше историята си, но сега поклати глава:

— Няма начин — фактът, че си смъртна, прави цялата истории още по-впечатляваща.

Лус огледа бързо терасата. За първи път забеляза ясна линии разделяща масите на децата-нефилими от останалите ученици. Нефилимите заемаха всички маси в западния край, най-близо до водата. Бяха по-малко на брой, не повече от двайсет, но заемаха много повече маси, понякога — само с по едно дете на маса, която можеше да побере шест души, докато останалите деца трябваше да се сместят натясно на останалите маси в и източния край. Например Шелби, която седеше сама, мъчейки се да задържи въпреки ожесточения вятър вестника, който се опитваше да чете. В пространството между двете зони имаше много свободни места, но изглежда, че никой от не-нефилимите не обмисляше варианта да го прекоси и да седне с „надарените“ деца.

Лус беше срещнала някои от останалите деца без особени дарби вчера. След обяда часовете се провеждаха в главната сграда съвсем не

така впечатляваща в архитектурно отношение, — където се преподаваха по-традиционни предмети: биология, геометрия, европейска история. Някои от тези ученици изглеждаха мили, но Лус долавяше неизречена дистанция — само защото тя беше от „даровитите“ — която пресичаше възможността за разговор.

— Не ме разбирай погрешно. Успях да се сприятеля с някои от тези момчета. — Майлс посочи към една многолюдна маса. — Всеки ден бих предпочел Конър или Еди, пред който и да е от нефилимите за един любителски мач по американски футбол. Но сериозно — мислиш ли, че някой от онези там би могъл да се справи с онова, с което си се справила ти, и да доживее да разказва за това?

Лус разтри врата си и почувства как в ъгълчетата на очите ѝ парят сълзи. Споменът за кинжала на мис София още бе свеж в паметта ѝ, и тя никога не можеше да мисли за онази нощ, без сърцето ѝ да се свие от болка за Пен. Смъртта ѝ беше толкова безсмислена. Нищо от това не беше честно.

— Едва оживях — каза тя тихо.

— Да — каза Майлс, като трепна. — За тази част съм чувал. Странно е: Франческа и Стивън смятат, че е много важно да ни учат за настоящето и за бъдещето, но всъщност не и за миналото. Има нещо общо с това, да ни покажат какви са правата ни.

— Какво имаш предвид?

— Питай ме каквото и да е за голямата битка, която се задава, и за ролята, която един здрав и силен нефилим като мен може да играе в нея. Но колкото до ранните събития, за които говореше, нито един от уроците не навлиза истински в тази материя. И като говорим за това — Майлс посочи към терасата, която се опразваше, — трябва да вървим. Искаш ли пак да го направим някой път?

— Определено. — И Лус наистина го мислеше: харесваше Майлс. Беше много по-лесно да говори с него, отколкото с всеки друг, когото бе срещнала досега. Беше дружелюбен и притежаваше онова чувство за хумор, което на мига предразполагаше Лус и я караше да се чувства спокойна. Но беше объркана от нещо, което той беше казал. Битката, която предстоеше. Битката на Даниел и Кам? Или битка с групата старейшини на мис София? Щом дори нефилимите се готвеха за нея, в какво положение поставяше това Лус?

Стивън и Франческа имаха навика да се обличат в допълващи се цветове, в които изглеждаха по-подходящо облечени за фотосесия, отколкото за лекция. През втория ден на Лус в „Шорлайн“, Франческа носеше златисти обувки с почти осемсантиметрови остри и тънки токчета и тясна в горната част, леко разширяваща се надолу рокля в тиквен цвят. Роклята имаше панделка на деколтето и пасваше, почти точно, с оранжевата вратовръзка, която Стивън носеше с официалната си риза в цвят слонова кост и тъмносин блейзър.

Бяха зашеметяваща гледка, и Лус почувства привличане към тях, но не точно от типа „привличане към двойките“, както Доун беше предсказала предния ден. Докато наблюдаваше учителите си от чина си между Майлс и Джасмин, Лус се почувства привлечена към Франческа и Стивън по причини, по-близки до сърцето ѝ: Те ѝ напомняха за отношенията ѝ с Даниел.

Макар че всъщност никога не ги бе виждала да се докосват, когато стояха близо един до друг — а то беше почти винаги — магнетизмът между тях почти караше стените да хлътват навътре. Разбира се, това имаше нещо общо с техните сили като паднали ангели, но сигурно беше свързано и с неповторимия ниции, по който бяха свързани. Лус не можеше да не им завиди. Те постоянно ѝ напомняха за онова, което не можеше да има точно сега.

Повечето ученици бяха заели местата си. Доун и Джасмин увещаваха Лус да се включи в ръководния комитет, за да може им помага с планирането на всички тези удивителни светски мероприятия. Лус никога не си беше падала особено по и извънкласните занимания. Но тези момичета се бяха държали толкова мило с нея, а лицето на Джасмин изглеждаше така оживено и грейнало, когато говореше за една разходка с яхта, която планирали по-късно същата седмица, че Лус реши да се пробва с комитета. Точно добавяше името си към списъка, когато Стивън пристъпи напред, метна блейзъра си на масата зад гърба си, и безмълвно разпери ръце отстрани до тялото си.

Като че бе призована, една отломка от наситено черна сянка сякаш се отдели от сенките на една от секвоите точно отвън пред прозореца. Тя се отлепи от тревата, после придоби форма и се метна

светкавично в стаята през отворения прозорец. Беше бърза, и там, където премина, денят притъмня, а стаята потъна в мрак.

Лус ахна по навик, но не беше единствената. Всъщност повечето ученици нервно се отдръпнаха назад на чиновете си, когато Стивън започна да върти сянката. Просто пъхна ръце в нея и започна да дърпа и извива все по-бързо и по-бързо, сякаш се бореше с нещо. Скоро сянката се въртеше пред него толкова бързо, че очертанията ѝ се замъглиха, като спиците на въртящо се колело. От вътрешността ѝ се разнесе силен порив на вятър с мирис на плесен, който отметна косата на Лус назад от лицето ѝ.

С ръце, чиито жили се изопваха от усилието, Стивън оформи сянката, превръщайки я от сплескана, безформена маса в стегната, черна сфера, не по-голяма от грейпфрут.

— Ученици — каза той, като хладнокръвно подхвърли кръжащата топка мрак на няколко сантиметра над пръстите си, — запознайте се с предмета на днешния урок.

Франческа пристъпи напред и прехвърли сянката в ръцете си. В обувките си на токчета беше висока почти колкото Стивън. И, предположи Лус, също толкова умело се справяше със сенките.

— Всички сте виждали вестителите в някакъв момент — каза тя, като вървеше бавно покрай подредените във форма на полумесец чинове на учениците, за да могат всички да погледнат по-добре. — А някои от вас — каза тя, като измери с поглед Лус, — дори имат известен опит в работата с тях. Но знаете ли наистина какво представляват те? Знаете ли какво могат да правят?

Клюкари, помисли си Лус, спомняйки си какво ѝ беше казал Даниел в нощта на битката. Все още беше твърде нова в „Шорлайн“, за да извика отговора, без да се смущава, но изглежда, че никой от другите ученици не знаеше. Тя бавно вдигни ръка.

Франческа кимна с глава към нея:

— Лус.

— Те носят съобщения — каза тя, като придобиваше увереност, докато говореше, спомняйки си уверението на Даниел. — Но са безобидни.

— Пратеници, които носят съобщения, да. Но безобидни? — Франческа хвърли поглед към Стивън. Тонът ѝ с нищо не издаваше дали Лус е права или греши, което накара Лус да изпита смущение.

Целият клас беше изненадан, когато Франческа отново отстъпи назад до Стивън, хвана от едната страна крайчеца на сянката, докато той сграбчи другия край, и я дръпна здраво.

— Наричаме това „надзъртане“ — каза тя.

Сянката се изду и се разтегли като балон, който някой е започнал да надува. Издаваше плътен гъргорещ звук, докато чернотата ѝ се разкриви, и се показаха цветове, по-ярки и живи от всичко, което Лус бе виждала преди. Наситенозелено, проблясващо златно, лъскави като мрамор снопове розово и пурпурно. Цял вихрен свят от цветове, по-ярко проблясващи и по-ясни зад изчезваща мрежа от сянка. Стивън и Франческа още теглеха, като отстъпваха бавно назад, докато сянката придоби приблизително размера и формата на голям прожекционен екран. После спряха.

Не отправиха предупреждение, не казаха нищо от рода на: „Това, което ще видите“, и след един изпълнен с ужас миг Лус разбра защо. Нищо не можеше да ги подготви за това.

Хаосът от цветове се раздели, и най-сетне се уталожи в картина от отделни отчетливи форми. Пред тях се разкриваше гледка към някакъв град. Древен град с каменни стени... който гореше. Мръсен и задръстен от тълпи, поглъщан от гневни пламъци. Хора, хванати натясно от пламъците, с усти, превърнали се в тъмни празнини, издигащи ръце към небесата. И навсякъде — дъжд от ярки искри и горящи късчета огън, дъжд от смъртоносна светлина, която се приземяваше навсякъде и възпламеняваше всичко, до което се докоснеше.

Лус почти можеше да усети мириса на разложение и обреченост, нахлуващ през завесата на сянката. Беше ужасяващо за гледане, но най-странната част, до този миг, беше, че нямаше никакъв звук. Други ученици около нея навеждаха глави сякаш се опитваха да възпрат някакъв вой, някакъв писък, който Лус не можеше да различи. Нямаше нищо, освен пълна тишина, докато гледаха как умират още и още хора.

Когато вече не беше сигурна дали стомахът ѝ ще е в състояние да издържи още много, фокусът на изображението се измести, някак се отдалечи, и Лус можа да го види от разстояние. Гореше не един, а два града. Осени я странна идея — тихо, леко, като спомен, който винаги беше имала, но не се беше сещала за него от известно време. Разбра

какво гледаха: Содом и Гомор, два града в Библията, два града, разрушени от Бог.

После, сякаш щракваха електрически ключ, за да изгасят лампа, Стивън и Франческа щракнаха с пръсти и образът изчезна. Останките от сянката се разбиха на малък черен облак от пепел, който накрая се разстла по пода на класната стая. Всички ученици около Лус сякаш бяха затаили дъх.

Лес не можеше да откъсне очи от мястото, където се беше намирала сянката. Как го беше направила? Сянката отново започваше да става плътна, късовете мрак се сливаха, връщайки се бавно към сянка с по-позната форма. Приключил задачата си, вестителят започна да се промъква мудно по настилката на пода, после се плъзна право навън от класната стая, като сянка, хвърлена от затворена врата.

— Може би се питате защо току-що ви подложихме на това — каза Стивън, обръщайки се към класа. Той и Франческа се спогледаха разтревожено, докато оглеждаха бързо стаята. Доун мълчеше на чина си.

— Както знаете — каза Франческа — през повечето време по този предмет предпочитаме да се съсредоточаваме върху това, което вие като нефилими притежавате силата да правите. Как можете да промените нещата към по-добро, как всеки от вас може да реши да определи това. Предпочитаме да гледаме напред, вместо назад.

— Но това, което видяхте днес — каза Стивън, — не беше просто урок по история с невероятни специални ефекти. И това, което видяхте, не бяха само призовани от нас образи. Не, това, което виждахте, бяха истинските Содом и Гомор, така, както бяха разрушени от Великия тиранин, когато той...

— Кхъм-кхъм-кхъм — прокашля се Франческа, размахвайки пръст. — Тук не приемаме лекомислената употреба на обидни имена.

— Разбира се. Тя е права, както обикновено. Дори аз понякога се увличам в пропаганда. — Стивън се усмихна сияйно на учениците. — Но както казах, вестителите са нещо повече от обикновени сенки. Те могат да съдържат много ценна информация. В известен смисъл те наистина са сенки — но сенки на миналото, на отдавнашни и не така отдавнашни събития.

— Онова, което видяхте днес — завърши Франческа — беше просто демонстрация на едно неоченимо умение, което някои от вас

може да успеят да овладеят и да впрегнат в употреба. Никой ден.

— Не е препоръчително да опитвате да го правите точно сега. — Стивън избърса ръце с кърпичка, която беше извадил от един джоб. — Всъщност, забраняваме ви да опитвате това, за да не изгубите контрол и да се изгубите в сенките. Но някой ден, може би, това ще бъде възможно.

Лус си размени бърз поглед с Майлс. Той ѝ се усмихна с широко отворени очи, сякаш изпитваше облекчение да чуе това. Изобщо нямаше вид, че се чувства изключен от нещо, не и по начина, по който се чувстваше Лус.

— Освен това — каза Франческа — повечето от вас вероятно ще открият, че се чувстват изтощени. — Лус хвърли поглед из стаята към лицата на учениците, докато Франческа говореше, а гласът ѝ имаше ефекта на алое върху слънчево изгаряне. Половината деца бяха със затворени очи, сякаш бяха упоени. — Това е съвсем нормално. Надзъртането в сенките има тежка цена. Нужна е доста енергия, за да погледнеш дори само няколко дни назад, но да се върнеш назад цели хилядолетия?... Е, можете и сами да почувствате ефекта. Предвид това — тя погледна Стивън — днес ще ви пуснем от час по-рано, за да си починете.

— Ще продължим утре, така че не забравяйте да си прочетете материалите за мигновеното изчезване — каза Стивън. — Свободни сте.

Учениците около Лус се надигнаха бавно от чиновете си. Изглеждаха замаяни, изтощени. Когато Лус се изправи, собствените ѝ колене леко трепереха, но по някакъв начин се чувстваше по-малко разтърсена, отколкото явно бяха останалите. Пристегна жилетката около раменете си и излезе след Майлс от класната стая.

— Доста тежък материал — каза той, като вземаше стъпалата на слизане от верандата по две наведнъж. — Добре ли си?

— Добре съм — каза Лус. Наистина беше. — А ти?

Майлс разтърка челото си:

— Просто имам чувството, че наистина бяхме там. Радвам се, че ни пуснаха от час по-рано. Май имам нужда от малко дрямка.

— Сериозно! — добави Доун, като се появи зад тях на виещата се пътека, водеща обратно към спалните помещения. — Това беше

последното, което очаквах от тази сряда сутрин. Толкова съм омаломощена точно сега.

Вярно беше: Унищожението на Содом и Гомор бе ужасяващо. Толкова реално, че на Лус все още ѝ се струваше, че кожата ѝ е нагорещена от буйните пламъци.

Тръгнах по прекия път към спалните помещения — заобиколих откъм северния край на столовата и влязох в сянката на секвоите. Беше странно да видят кампуса толкова пуст, докато другите деца в „Шорлайн“ още бяха в час в главната сграда. Един по един нефилимите се отделиха от пътеката и отидоха направо да си легнат.

С изключение на Лус. Тя не беше уморена, изобщо. Вместо това се чувстваше странно изпълнена с енергия. Отново ѝ се прииска Даниел да беше там. Отчаяно имаше нужда да поговори с него за демонстрацията на Франческа и Стивън — и да разбере защо не ѝ беше казал по-рано, че в сенките има нещо повече от това, което тя можеше да види.

Пред Лус бяха стълбите, които водеха нагоре към спалното ѝ помещение. Зад нея — гората от червени дървета. Закрачи пред входа на спалното помещение: не искаше да влиза вътре, не искаше да заспи след всичко това и да се преструва, че не го е видяла. Франческа и Стивън едва ли се бяха опитвали да уплашат учениците: вероятно намерението им беше да ги научат на нещо. Нещо, което не можеха да кажат направо. Но ако вестителите носеха послания и отгласи от миналото, тогава каква беше целта и смисълът на онзи, който току-що бяха показали?

Тя влезе в гората.

Часовникът ѝ показваше единайсет сутринта, но под тъмния балдахин от дървета сякаш бе полунощ. Голите ѝ крака настръхнаха, когато навлезе по-навътре в обвитата в сенки гора. Не искаше да се замисля твърде много за това: мисленето само щеше да увеличи шансовете да се изплаши и да изостави плана си. Готвеше се да навлезе в неизследвана територия. Забранена територия.

Смяташе да призове вестител.

Беше причинявала на вестителите разни неща преди. Най-първият път беше, когато ошипа един по време на час, за да му попречи да се вмъкне в джоба ѝ. И онзи път в библиотеката, когато бе отблъснала един от Пен. Бедната Пен. Лус нямаше как да не се запита

какво ли послание беше пренасял онзи вестител. Ако знаеше как да борава с него тогава, така, както Франческа и Стивън се бяха справили с онзи днес... дали щеше да успее да спре онова, което се случи?

Тя затвори очи. Видя Пен, отпусната до стената, с облени и кръв гърди. Загиналата ѝ приятелка. Не. Твърде болезнено беше да си спомня за онази нощ, а и това никога не водеше Лус до никъде. Всичко, което можеше да направи сега, беше да гледа напред.

Наложи ѝ се да отблъсне студения страх, сграбчил като с хищни нокти вътрешностите ѝ. Прокрадващ се черен познат силует, който се спотайваше покрай истинската сянка на нисък клон от секвоя едва на десетина метра пред нея.

Тя пристъпи към него, и вестителят се отдръпна. Като се опитваше да не прави никакви внезапни движения, Лус продължи да настъпва, все по-близо и по-близо, като се опитваше със силата на волята си да внуши на сянката да не се изплъзва.

Ето.

Сянката потрепна под клона на дървото, но си остана на мястото.

С бясно биещо сърце, Лус се опита да се успокои. Да, в тази гора беше тъмно; и да, никой не знаеше къде е тя; и да, определено, имаше вероятност доста време никой да не забележи отсъствието ѝ, ако нещо се случеше — но нямаше причина да изпада в паника. Нали? Тогава защо се чувстваше завладяна от разяждащ страх? Защо ръцете ѝ започваха да треперят по същия начин, както когато виждаше сенките като малка, много преди да научи, че са безобидни, в общи линии?

Време беше да предприеме нещо. Можеше или да си стои замръзнала тук завинаги, или да се поддаде на страха, да изостави плана си и да се върне намусено в пансиона, или...

Ръката ѝ се изпъна рязко, вече без да трепери, и улови създаването. Измъкна го и го притисна здраво към гърдите си, изненада я тежестта му, от това колко студено и влажно беше. Като мокра хавлиена кърпа. Ръцете ѝ трепереха. Какво трябваше да прави с него сега?

Образът на горящите градове проблесна бързо в ума ѝ. Лус се запита дали можеше да понесе да види това съобщение сама. Дали можеше дори да разбере как да отключи тайните му. Как ставаха тези неща? Всичко, което Франческа и Стивън бяха направили, беше да дърпат.

Като затаи дъх, Лус прокара пръсти по перестите ръбове на сянката, улови я здраво, и леко дръпна. За нейна изненада, пазителят бе податлив, почти като маджун, и приемаше всяка приложена от ръцете ѝ форма. Като правеше гримаси, тя се отида да го моделира във формата на квадрат. В нещо като екрана, който беше видяла учителите ѝ да оформят.

В начало беше лесно, но изглежда, че колкото повече Лус се опиташе да разтегли сянката, толкова по-неподатлива и скована ставаше тя. И всеки път щом преместеше ръце, за да дръпне една част, останалото се присвиваше в студена, буцеста черна маса. Скоро тя беше останала без дъх и бършеше с ръка потта от челото си. Не искаше да се отказва. Но когато сянката запозна да вибрира, Лус изпищя и я пусна на земята.

Тя на мига се стрелна в дърветата. Едва след като изчезна, Лус осъзна: онова, което вибрираше, не бе сянката. А клетъчния телефон в раницата ѝ.

Беше свикнала да няма такъв. До този момент дори беше забравила, че господин Коул ѝ беше дал стария си телефон, преди да я качи на самолета за Калифорния. Беше почти напълно зареден, ако не броим това, че той щеше да има как да се свърже с нея, да я държи в течение какви измислени истории разказва на родителите ѝ, които още смятаха, че тя е в „Меч и Кръст“ — така че когато Лус говореше с тях, да може да ги лъже ти последователно.

Никой, освен господин Коул дори нямаше номера ѝ. А по десетина дразнещи съображения за сигурност, Даниел не ѝ беше предоставил начин да се свързва с него. А сега телефонът бе провалил първия истински напредък на Лус с една сянка.

Тя го измъкна и отвори текстовото съобщение, което господин Коул току-що беше изпратил:

Обади се на родителите си. Те смятат, че имаш отлична оценка на тест по история, който току-що съм ви възложил. И че другата седмица ще се пробваш да влезеш в отбора по плуване. Не забравяй да се преструваш, че всичко е наред.

И второ съобщение, минута по-късно:

Наред ли е всичко?

Лус намръщено натика телефона в раницата си и закрачи тежко през плътния слой иглички от червено дърво към периферията на гората, към спалните помещения. Текстовото съобщение я накара да се зачуди за останалите деца в „Меч и Кръст“. Дали Ариана беше още там, и ако да, на кого изпращаше книжни самолетчета по време на часовете? Дали Моли си беше намерила някой друг, когото да превърне в свой враг сега, когато Лус я нямаше вече? Или и двете бяха продължили нататък, след като Лус и Даниел си бяха отишли? Дали Ранди се беше хванала на историята, че родителите на Лус са я накарали да се прехвърли? Лус въздъхна. Беше ѝ омразно да не казва истината на родителите си, беше ѝ ужасно неприятно, че не може да им каже колко отдалечена се чувства и колко самотна.

Но телефонно обаждане? От всяка лъжлива дума, която изрече — отлична бележка на измислен тест по история, явяване на проби за някакъв несъществуващ отбор по плуване — само щеше да ѝ стане още по-мъчно за вкъщи.

Господин Коул сигурно си беше загубил ума — да ѝ казва да им се обажда и да лъже. Но ако кажеше на родителите си истината — действителната истина — те щяха да си помислят, че тя си е загубила ума. А ако не се свържеше с тях, те щяха да разберат, че нещо става. Щяха да отидат в „Меч и Кръст“, да разберат, че я няма, и тогава какво?

Можеше да им прати имейл. С имейл нямаше да е толкова трудно да лъже. Това щеше да ѝ даде няколко дни, преди да се наложи да им позвъни. Щеше да им прати имейл тази вечер.

Излезе от гората, стъпи на пътеката, и ахна. Наистина беше мощ. Погледна назад към гъстата, сенчеста гора. Колко време бе стояла там със сянката? Хвърли поглед към часовника си. Беше осем и половина. Беше пропуснала обяда. И следобедните си занятия. И вечерята. В гората беше толкова тъмно, че изобщо не бе забелязала как минава времето, но сега всичко я връхлетя с пълна сила. Беше уморена, беше ѝ студено и беше гладна.

След три погрешни завоя в подобното на лабиринт спално помещение, Лус най-после откри вратата на стаята си. Безмълвно надявайки се, че Шелби ще е там, където изчезваше всяка нощ — където и да беше това — Лус пхна големия си, старомоден ключ в ключалката и завъртя дръжката на вратата.

Лампите бяха изгасени, но в камината гореше огън. Шелби се беше разположила с кръстосани крака на пода, със затворени очи, и медитираше. Когато Лус влезе, едното ѝ око се отвори рязко, с вид, сякаш беше ужасно подражено от гледката пред него.

— Съжалявам — прошепна Лус, като се отпусна в стола пред бюрото най-близо до вратата. — Не ми обръщай внимание. Преструвай се, че ме няма.

За известно време Шелби направи точно това. Затвори злобното си око и се върна към медитирането, и в стаята се възцари спокойствие. Лус включи компютъра, който вървеше заедно с бюрото ѝ, и се втренчи в екрана, като се опитваше да измисли възможно най-безобидното съобщение до родителите си — и, след като така и така се беше захванала, до Кали, която през цялата изминала седмица изпращаше до пощенската ѝ кутия неспирен поток от непрочетени имейли.

Като печаташе възможно най-бавно, така че почукванията по клавиатурата да не дадат на Шелби още една причина да я мрази, Лус написа: Скъпи мамо и татко, много ми липсвате. Просто исках да ви драсна един ред. Животът в „Меч и Кръст“ е хубав.

Усети присвиване в гърдите, докато се напрягаше да попречи на пръстите си да напишат: „Доколкото знам, никой друг не е умрял тази седмица“. „Все още се справям чудесно по всички предмети“, застави се тя да напише вместо това: „Може дори да се пробвам за отбора по плуване!“

Лус погледна навън през прозореца към ясното, звездно небе. Трябваше да приключва бързо. В противен случай щеше да изгуби самообладание.

Чудя се дали това дъждовно време ще престане...
Предполагам, че такъв е ноември в Джорджия!

С обич, Лус.

Копира съобщението в нов имейл до Кали, промени няколко определени думи, премести мишката върху бутона „Изпрати“, затвори очи, щракна с мишката два пъти и сведе унило глава. Беше ужасна лъжлива дъщеря, приятелка–лъжкиня. И какво си беше мислила? Това бяха най–скалъпените, най–сигнализиращите за някаква нередност имейли, писани някога. Само щяха да стреснат хората.

Стомахът ѝ изкъркори. Втори път, по–високо. Шелби се прокашля.

Лус се извъртя рязко в стола си с лице към момичето само за да открие Шелби със стъпала, разперени на ширината на бодрата, ръце, разперени на ширината на раменете, и насочени и напред пръсти на ръцете. Лус почувства как сълзите набъбват в ъгълчетата на очите ѝ:

— Гладна съм, ясно? Защо не подадеш оплакване, и не поискаш да ме прехвърлят в друга стая?

Шелби спокойно подскочи напред върху килимчето си за йога, рязко изопна ръка в молитвена поза, и каза:

— Просто смятах да ти кажа за онази кутия с органични макарони със сирене в чекмеджето ми за чорапи. Не е нужно да проливаш сълзи. Божичко.

Единайсет минути по–късно Лус седеше под едно одеяло на леглото си с димяща купа макарони с много сирене, сухи очи, и съквартирантка, която изведнъж беше престанала да я мрази.

— Не плачех от глад — поиска да поясни Лус, макар че макароните със сирене бяха толкова вкусни, подаръкът — така неочаквано мил от страна на Шелби, че почти извика нови сълзи в очите ѝ. Лус искаше да се разкрие, да поговори откровено с никого, а Шелби беше... ами, просто беше налице. Не беше станала напълно дружелюбна, но да сподели скрития си запас от храна беше огромна стъпка за човек, който досега почти не беше разговарял с Лус. — Имам, хм, имам някои семейни проблеми. Просто е трудно да съм далече.

— Уаа–уаа — каза Шелби, докато дъвчеше шумно макароните в собствената си купа. — Нека позная — родителите ти са все още щастливо женени.

— Не е честно — каза Лус, като седна в леглото. — Нямах представа какво съм преживяла.

— А ти имаш ли някаква представа през какво съм минала аз? — Шелби загледа настойчиво Лус, докато я накара да се почувства неудобно. — Не мисля. Виж, ето какво съм аз: Единствено дете, отгледано от самотна майка. Проблеми с баща ми? Може би. Истинско изпитание като съквартирантка, защото мразя да делия нещо с някого? Почти със сигурност. Това, което не мога да понасям обаче, е някаква си миловидна, разглезена до безобразие сладурана с щастлив семеен живот и фантастично гадже да цъфне на моя територия, за да хленчи за нещастната си далечна любовна история.

Лус си пое въздух през зъби:

— Изобщо не става въпрос за това.

— О, не, така ли? Просвети ме.

— Аз съм измамница — каза Лус. — Аз... лъжа хората, които обичам.

— Лъжеш фантастичното си гадже? — Очите на Шелби се присвиха, по начин, който накара Лус да си помисли, че съквартирантката ѝ може би наистина проявява интерес.

— Не — промърмори Лус. — Дори не говоря с него.

Шелби се облегна назад на леглото на Лус и облегна крака така, че опираха в долния край на горното легло.

— Защо не?

— Това е дълга, глупава и сложна история.

— Е, всяко момиче с поне половин мозък знае, че има само едно нещо, което да направиш, когато скъсаш с гаджето си...

— Не, не сме скъсали... — каза Лус, точно в същия момент, когато Шелби каза:

— Промени си косата.

— Да си променя косата?

— Ново начало — каза Шелби. — Аз съм боядисвала моята оранжево, орязвала я съм я сама с ножица. По дяволите, веднъж дори я обръснах, след като този смотаняк наистина ми разби сърцето.

На тоалетката в отсрещния край на стаята беше закрепено малко овално огледало с натруфено украсена дървена рамка. От мястото си на леглото Лус видя отражението си. Остави купата с макарони и се изправи, за да се приближи.

Беше отрязала косата си след случилото се с Тревър, но онова беше различно. По-голямата част от нея и без друго беше наранена. А когато беше пристигнала в „Меч и Кръст“, беше отрязала косата на Ариана. И въпреки това, Лус смяташе, че разбира какво имаше предвид Шелби, като казваше „ново начало“. Можеше да се превърнеш в някой друг, да се престориш, да не си човекът, преживял толкова много сърдечни страдания. Макар че — слава Богу — Лус не оплакваше окончателната загуба на връзката си с Даниел, тя скърбеше за всевъзможни други загуби. Пен, семейството си, животът, който бе имала някога, преди положението да стане толкова заплетено.

— Наистина го обмисляш, нали? Не ме карай да измъквам кислородната вода изпод мивката.

Лус прокара пръсти през късата си черна коса. Какво щеше да си помисли Даниел? Но ако той искаше да е щастлива тук, докато успееш да се съберат отново, тя трябваше да се освободи от онова, което бе представлявала в „Меч и Кръст“.

Обърна се и погледна Шелби в лицето:

— Донеси шишето.

ПЕТНАЙСЕТ ДНИ

Не беше толкова руса.

Лус намокри ръце в мивката и подръпна късите изрусени вълни на косата си. Беше успяла да изкара пълен набор от занятия в четвъртък, които включваха неочаквано надутото звучаща двучасова лекция за безопасност от Франческа, за да повтори защо не бива да се замесват небрежно с вестителите (изглеждаше почти сякаш се обръща директно към Лус); последователни неочаквани препитвания в „редовните“ ѝ часове по биология и математика в главната училищна сграда, и — поне така ѝ се стори — цели осем часа ужасени втрещени погледи от страна на съучениците ѝ — както от нефилимите, така и от не-нефилимите.

Макар че в уединението на стаята им в спалните помещения предната вечер Шелби бе демонстрирала, че много харесва новата външност на Лус, тя не беше склонна към обсипването с безкрайни комплименти като Ариана, или надеждно готова да окаже подкрепа, както Пен. Когато излезе навън тази сутрин, Лус беше завладяна от нервност. Майлс я беше видял пръв, и беше вдигнал окуражително палец. Но той беше толкова мил — никога нямаше да се издаде, ако наистина мислеше, че тя изглежда ужасно.

Разбира се, Доун и Джасмин бяха притичали до нея веднага след часа по хуманитарни науки, нетърпеливи да докоснат косата ѝ, като я питаха откъде ѝ е дошло вдъхновението.

— Много приличаш на Гуен Стефани — беше каза Джасмин, като кимаше.

— Не, Мадж е, нали? — каза Доун. — Един вид, ерата на „Вог“.

— Преди Лус да успее да отговори, Доун посочи между Лус и себе си.

— Но предполагам, че вече не сме като фалшиви близначки.

— Фалшиви близначки? — Лус поклати глава.

Джасмин присви очи към Лус:

— Хайде, не ми казвай, че изобщо не си забелязала! Вие двете си приличате... добре де, приличахте си, толкова много. Направо можехте

да сте сестри.

Сега, застанала сама пред огледалото в банята на главната училищна сграда, Лус се загледа в отражението си и си помисли за широко разтворилата очи от удивление Доун. Приличаха си в цветовете: бледа кожа, наситено червени устни, тъмна коса. Но Доун беше по-дребна от нея. Носеше ярки цветове шест дни в седмицата. И беше много по-жизнерадостна, отколкото Лус някога можеше да бъде. Ако не броим няколко повърхностни аспекта, Лус и Доун бяха невероятно различни.

Вратата на банята се отвори и влезе брюнетка със здрав и стегнат вид, в джинси и жълт пуловер. Лус я разпозна от часа по европейска история. Ейми някоя си. Тя се облегна на мивката до Лус и се засуети с веждите си.

— Защо си направила това с косата си? — попита тя, като измери с поглед Лус.

Лус примигна. Едно беше да говори за това с хората, които и бяха нещо като приятели в „Шорлайн“, но тя никога преди дори не бе говорила с това момиче.

Отговорът на Шелби — ново начало — изникна бързо в ума ѝ, но кого заблуждаваше? Всичко, което шишето кислородна вода беше променило снощи, бе да направи Лус да изглежда също толкова фалшива външно, колкото вече се чувстваше отвътре. Кали и родителите ѝ почти нямаше да я познаят сега — а това изобщо не беше целта.

И Даниел. Какво щеше да си помисли Даниел? Изведнъж Лус се почувства толкова прозрачно фалшива: дори непознат можеше да я прозре.

— Не знам. — Провря се покрай момичето и излезе от банята. — Не знам защо го направих.

Изрусяването на косата ѝ нямаше да отмие мрачните спомени за последните няколко седмици. Ако наистина искаше ново начало, щеше да ѝ се наложи да си го създаде. Но как? Над толкова малко неща имаше истински контрол в момента. Целият ѝ свят беше в ръцете на господин Коул и Даниел. А и двамата бяха далече.

Плашещо бе колко бързо и колко много беше започнала да се осланя на Даниел; още по-плашещо, че не знаеше кога ще го види отново. В сравнение с изпълнените с блаженство дни с него, които

беше очаквала в Калифорния, сега се чувстваше по-самотна от всякога.

Вървеше с усилие през кампуса, бавно осъзнавайки, че откакто бе пристигнала в „Шорлайн“, единственият път, когато се беше почувствала донякъде независима, беше...

Насаме в гората със сянката.

След вчерашната учебна демонстрация Лус беше очаквала от Франческа и Стивън още от същото. Беше се надявала, че може би днес учениците ще имат шанс сами да експериментират със сенките. Дори съвсем за кратко си беше представила, че ще успее да направи пред всички нефилими онова, което бе направила в гората.

Нищо от това не се беше случило. Всъщност днешното занятие ѝ се беше сторило като голяма крачка назад. Отегчителна лекция за поведението и безопасността по отношение на вестителите, и обяснения защо учениците не бива никога, при никакви обстоятелства, да опитват сами онова, което бяха видели предишния ден.

Беше отчайващо и назадничаво. Така че сега, вместо да се запъти обратно към спалните помещения, Лус се улови, че подтичва зад столовата, надолу по пътеката към края на скалистия бряг, и нагоре по дървените стълби към помещенията на нефилимите. Кабинетът на Франческа беше в страничното крило на горния етаж, а тя беше казала на учениците да не се колебаят да се отбиват по всяко време.

Сградата беше забележително различна без стоплящото присъствие на останалите ученици. Мрачна и ветровита, и почти създаваща усещането за нещо изоставено. Всеки звук, който Лус издадеше, сякаш се разнасяше, отеквайки от наклонените и древни греди. Видя светеща лампа на площадката един етаж по-нагоре, и долови наситения аромат на варящо се кафе. Още не знаеше дали ще каже на Франческа какво беше успяла да направи в гората. Това можеше да се стори маловажно на човек, толкова опитен както Франческа. Или можеше да ѝ се стори като нарушение на инструкциите ѝ пред класа днес.

Частица от Лус просто искаше да проучи преподавателката си, да разбере дали тя беше човек, към когото Лус можеше да се обърне, когато, в дни като днешния, започнеше да ѝ се струва, че може да рухне.

Тя стигна горния край на стълбите и се озова в началото на дълъг, открит коридор. От лявата си страна, отвъд дървения парапет, пред нея се разкриваше гледка надолу към тъмната, празна класна стая на втория етаж. От дясната имаше редица солидни дървени врати с прозорчета от рисувано стъкло над напречните греди. Като тръгна тихо по дъските на пода, Лус си даде сметка, че не знаеше кой е кабинетът на Франческа. Открехната беше само една от вратите — третата отдясно, и от красивото прозорче от рисувано стъкло в напречните греди идваше светлина. Стори ѝ се, че чу мъжки глас вътре. Тъкмо вдигна ръка да почука, когато резкият тон на женски глас я накара да замръзне.

— Беше грешка дори да опитваме — почти изсъска Франческа.

— Рисувахме. И нямахме късмет.

Стивън.

— Нямахме късмет? — подигравателно подметна Франческа. — Искаш да кажеш, проявихме безразсъдство. От чисто статистическа гледна точка, вероятността един вестител да носи лоши новини беше твърде голяма. Видя какво причини на онези деца. Те не бяха готови.

Пауза. Лус се промъкна малко по-близо по персийския килим в коридора.

— Но тя беше.

— Няма да пожертвам всичкия напредък, постигнат от цял един клас само защото някаква... някаква...

— Не бъди недалновидна, Франческа. Съставихме прекрасна учебна програма. Знам това така добре, както и ти. Нашите ученици надминават постиженията на всяка друга програма за нефилими в света. Всичко това е твое постижение. Имаш право да изпитваш гордост. Но сега нещата са различни.

— Стивън е прав, Франческа. — Трети глас. Мъжки. На Лус ѝ се стори, че звучи познато. Но кой беше? — Със същия успех можете да си изхвърлите академичното разписание през прозореца. Примирието между нашите страни вече е единственият времеви отрязък, който има значение.

Франческа въздъхна:

— Наистина ли мислиш...

Непознатият глас каза:

— Ако познавам Даниел, той ще се появи точно навреме. Вероятно вече отброява минутите.

— Има и друго — каза Стивън.

Пауза, после — нещо, което прозвуча като отваряне на чекмедже, след това — ахване. Лус беше готова на убийство, само да можеше да е от другата страна на стената, за да види онова, което можеха да видят те.

— Откъде намерихте това? — попита другият мъжки глас. — Правите ли размени?

— Разбира се, че не правим! — Франческа звучеше засегната. — Стивън я намери в гората по време на една от обиколките си миналата нощ.

— Истинска е, нали? — попита Стивън.

Въздишка.

— Твърде много време мина, за да мога да кажа — рече уклончиво непознатият. — От векове не съм виждал звездна стрела. Даниел ще знае. Ще му я занеса.

— Това ли е всичко? Какво предлагате да направим ние междувременно? — попита Франческа.

— Вижте, това не ми влиза в работата. — Този мъжки глас бе толкова познат на Лус, че чувството беше като сърбеж, дълбоки в нея. — И не ми е в стила...

— Моля ви — изрече умолително Франческа.

В кабинета беше тихо. Сърцето на Лус блъскаше в гърдите.

— Добре. Какво щях да направя, ако бях на ваше място? Ускорете малко нещата тук. Затегнете надзора над тях и направете всичко, което можете, за да подготвите всички. Краят на света едва ли ще е много красив.

Краят на света. Именно това бе казала Ариана, че ще се случи, ако Кам и неговата армия победят, онази нощ в „Меч и Кръст“. Но те не бяха победили. Освен ако вече не беше имало друга битка. Но тогава за какво щеше да се наложи да се приготвят нефилимите?

Звукът от стърженето на краката на тежък стол по пода накара Лус да отскочи назад. Знаеше, че не бива да я хванат да подслушва този разговор. За каквото и да се отнасяше той.

Поне веднъж се радваше на безкрайния избор от тайнствени ъгълчета и ниши в архитектурата на „Шорлайн“. Сниши се под

декоративен, покрит с дървени дъсчици корниз между две лавици за книги, и се притисна в укритието на стената.

Стъпки от един човек напуснаха от кабинета, и вратата се отвори решително. Лус затаи дъх и зачака фигурата да слезе по стълбите.

Отначало видя само краката му. Кафяви кожени ботуши, европейска изработка. После се показа чифт джинси от оригинален деним в индигово, когато той зави покрай парапета към втория етаж на къщичката. Риза на сини и бели райета, с яка, закопчаваща се откъм столчето. И накрая — запазената му марка, която нямаше как да не разпознае: гривата от черно–златисти плитчини.

Роланд Спаркс се беше появил в „Шорлайн“.

Лус изскочи от скритата си наблюдателница. Нервността може и все още да я караше да демонстрира най–доброто си поведение пред Франческа и Стивън, които бяха стряскащо внушителни и властни, и зрели... и нейни учители. Роланд обаче не я плашеше — не много, във всеки случай — вече не. Освен това той беше най–близката ѝ връзка с Даниел от дни насам.

Прокрадна се по вътрешните стълби възможно най–тихо, после се втурна през вратата на дървената къщичка към верандата. Роланд вървеше бавно и лениво към океана, сякаш нямаше дори едничка грижа на света.

— Роланд! — извика тя, като изтича с тропот надолу по последните стълби до земята и започна да подтичва. Той стоеше там, където пътеката свършваше, а отвесният бряг се спускаше към стръмни и назъбени скали.

Стоеше съвсем неподвижно, загледан към водата. За своя изненада Лус почувства нервен трепет в стомаха си, когато той започна съвсем бавно да се обръща.

— Тъй, тъй. — Той се усмихна. — Лусинда Прайс открива кислородната вода.

— О. — Тя се хвана за косата. Колко ли глупаво му изглеждаше.

— Не, не — каза той, като пристъпи към нея, разрошвайки косата ѝ с пръсти. — Отива ти. Сурови мерки за сурови времена.

— Какво правиш тук?

— Записвам се на училище. — Той сви рамене. — Току–що си взех учебната програма, запознах се с учителите. Мястото изглежда доста приятно.

През едното му рамо беше праметната голяма торба от тъкан плат, а от нея се подаваше нещо дълго, тясно и сребърно. Проследявайки погледа ѝ, Роланд премести торбата на другото си рамо и затегна горната връзка на възел.

— Роланд. — Гласът ѝ потрепери. — Напуснал си „Меч и Кръст“? Защо? Какво правиш тук?

— Просто имах нужда да сменя темпото — отговори той загадъчно.

Лус се канеше да попита за другите — Ариана и Габ. Дори Моли. Дали някой беше забелязал, дали някого изобщо го беше грижа, че е напуснала. Но когато отвори уста, онова, което излезе от нея, бе много различно от онова, което беше очаквала.

— За какво говореше там вътре с Франческа и Стивън?

Лицето на Роланд внезапно се промени, стана по-сурово, вече изглеждаше по-старо, с не така безгрижно изражение.

— Зависи. Колко си чула?

— Даниел. Чух те да казваш, че той... Не е нужно да ме лъжеш, Роланд. Още колко време остава, докато се върне? Защото не мисля, че мога...

— Ела да се поразходим, Лус.

Усещането, когато Роланд Спаркс обгърна с ръка раменете и, беше точно толкова успокоително, когато го направи през този ден в „Шорлайн“, колкото неловко би ѝ се сторило, ако бяха още в „Меч и Кръст“. Между тях никога не беше имало истинско приятелство, но той беше нещо, което ѝ напомняше за миналото — връзка, към която неволно се обръщаше сега.

Тръгнаха покрай ръба на скалистия бряг, заобиколиха терасата, където се поднасяше закуската, и минаха покрай западния край на спалните помещения, покрай розова градина, която Лус не беше виждала никога преди. Здрачаваха се и водата от дясната им страна кипеше от цветове, отразявайки розовите, оранжеви и виолетови облаци, плъзгащи се пред слънцето.

Роланд я отведе до една пейка, гледаща към водата, далече от всички постройки на кампуса. Когато погледна надолу, тя видя груби стълби, издълбани в скалата, които започваха точно под мястото, където седяха, и водеха чак надолу до брега.

— Какво знаеш, което не казваш? — попита Лус, когато мълчанието започна да я измъчва.

— Че температурата на водата е петдесет и един градуса по Фаренхайт — каза Роланд.

— Не е това, което имам предвид — каза тя, като го погледна право в очите. — Той ли те изпрати тук да ме наглеждаш?

Роланд се почеса по главата:

— Виж. Даниел си върши работата. — Той направи бързо движение към небето. — Междувременно — и на нея ѝ се стори, че той посочи с глава към гората зад спалните помещения — ти си имаш собствена задача, за която да се погрижиш.

— Какво? Не, нищо нямам. Тук съм само защото...

— Глупости. — Той се засмя. — Всички си имаме тайни, Лус. Моята ме доведе в „Шорлайн“. Твоята те води до тази гора.

Тя понечи да възрази, но Роланд я накара да млъкне с махване на ръка, с онова тайнствено изражение в очите.

— Няма да те вкарам в неприятности. Всъщност, аз те подкрепям. — Очите му пробягаха покрай нея, нататък към морето. — Сега, отново за тази вода. Ледена е. Влизала ли си в нея? Знам, че обичаш да плуваш.

Лус изведнъж осъзна, че беше в „Шорлайн“ от три дни, океанът винаги беше пред погледа ѝ, и винаги можеше да чуе вълните, но все още не беше стъпвала на плажната ивица. А тук не беше като в „Меч и Кръст“, където безброй неща бяха забранени. Не знаеше защо дори не ѝ беше хрумвало.

Поклати глава.

— Кажи-речи всичко, което можеш да направиш на един толкова студен плаж, е да накладеш голям огън. — Роланд хвърли поглед към нея. — Намери ли си вече приятели?

Лус сви рамене:

— Няколко.

— Доведи ги с теб довечера, след като се стъмни. — Той посочи към тесен пясъчен полуостров в подножието на каменистите стълби. — Точно там долу.

Тя хвърли кос поглед към него:

— Какво точно си наумил?

Роланд се ухили дяволито:

— Не се тревожи, ще се придържаме към невинни занимания. Но знаеш как е. Нов съм в града: ще ми се добре да оповестя присъствието си.

— Гадина. Настъпи ме още веднъж, и съвсем сериозно ще се наложи да ти счупя глезена.

— Може би ако не насочваш целия лъч на фенерчето там горе, Шел, ние, останалите, ще можем да виждаме къде вървим.

Лус се опита да потисне смеха си, докато вървеше след препиращите се Майлс и Шелби през кампуса в тъмнината. Беше почти единайсет, и „Шорлайн“ беше непрогледно тъмен и тих, ако не се брои крясъка на една кукумявка. Оранжева, наближаваща пълната си фаза луна висеше ниско в облаците, обгърната във воал от мъгла. Тримата бяха успели да се сдобият общо само с едно фенерче (на Шелби), така че само един от тях (Шелби) имаше ясна видимост към пътеката, която водеше надолу към водата. За другите двама паркът на училището — който беше изглеждал така тучен и добре поддържан на дневна светлина — сега беше осеян с „капани“ от нападали борови шишарки, папрати с дебели корени... и петите на Шелби.

Когато Роланд я беше помолил да доведе няколко приятели тази вечер, Лус беше усетила как ѝ прималява на стомаха. В „Шорлайн“ нямаше монитори в коридорите, нямаше ужасяващи охранителни камери, които записваха всяко движение на учениците, така че не заплахата да я хванат бе това, което я изнервяше. Всъщност, да се измъкне от спалното помещение се беше оказало сравнително лесно. По-трудното беше да събере тълпа.

Доун и Джасмин изглеждаха като най-вероятните ентузиастични, които биха се навили за парти на плажа, но когато Лус намина покрай стаята им на петия етаж, коридорът беше тъмен и никой не ѝ отговори, когато почука. В собствената ѝ стая Шелби се беше оплела в някаква тантрическа йогийска поза, която причиняваше болка на Лус само като я гледаше. Лус не искаше да прекъсва напрегнатата концентрация на съквартирантката си, като я кани на партито на някакъв непознат — но после едно силно почукване на вратата и без друго беше накарало Шелби ядосано да изостави позата си.

Беше Майлс, дошъл да попита Лус дали иска да си вземат сладолед.

Лус премести поглед напред–назад между Майлс и Шелби и се усмихна:

— Имам по–добра идея.

Десет минути по–късно, увити като пашкули в суичъри с качулки, със сложена с козирката назад шапка с емблемата на „Доджърс“ (Майлс), и вълнени чорапи с пришити към тях отвори за пръстите, така че пак да може да си обуе сандалите (Шелби), и с присвит от нерви стомах при мисълта, че ще смеси Роланд с учениците от „Шорлайн“ (Лус), тримата крачеха с усилие към края на скалистия бряг.

— Я повтори, кой е този тип? — попита Майлс, като посочи към една падина в каменистата пътека точно преди Лус да политне.

— Той е просто... едно момче от последното ми училище. — Лус се опитваше да намери по–добро описание, когато тримата заслizaха по каменните стълби. Роланд не й беше точно приятел. И макар че децата в „Шорлайн“ изглеждаха доста свободомислещи и лишени от предразсъдъци, не беше сигурна дали бе редно да им казва от коя страна на разделението между падналите ангели се намираше Роланд. — Беше приятел с Даниел — накрая. — Вероятно партито ще е доста малко. Мисля, че той не познава никого тук, освен мен.

Усетиха мириса му, преди да го видят: издайническият, лъхащ на цикория дим от голям огън на открито. После, когато бяха почти в подножието на стръмните стълби, завиха с криволичене зад една от скалите и застинаха, когато най–послед се показаха искрите от буен оранжев пламък.

На плажа сигурно имаше събрани поне сто души.

Вятърът беше буен, като неопитомено животно, но не можеше да се мери с буйните посетители на партито. В единия край на сбирката, най–близо до мястото, където стоеше Лус, тълпа от типове с вид на хипита, с дълги, гъсти бради и опърпани тъкани ризи беше сформирала импровизирана група с ударни инструменти. Неспирният им ритъм предоставяше на застанала наблизко група деца непрекъснато променяща се мелодия, под чиито звуци да танцуват. В другия край на партито беше самият празничен огън, и когато се изправи на пръсти, Лус разпозна много деца от „Шорлайн“, скупчени около огъня, с

надеждата да прогонят студа. Всички държаха пръчки в пламъците, опитвайки се да се доберат до най-доброто място, за да препекат кренвиршите и късчетата маршмелоу, с чугунени котлета, пълни с боб. Невъзможно беше да се предположи как всички бяха разбрали за партито, но беше ясно, че всички си прекарват добре.

И наред всичко това — Роланд. Беше сменил изгладената си риза с копчета на яката и скъпите кожени ботуши, и беше облечен, като всички останали там, в суичър с качулка и парцаливи джинси. Стоеше върху голям заоблен камък, размахвайки буйно ръце, като разказваше някаква история, която Лус не чуваше съвсем ясно. Доун и Джасмин бяха сред заплепените слушатели: осветените им от огъня лица изглеждаха красиви и оживени.

— Това ли ти е представата за малко парти? — попита Майлс.

Лус наблюдаваше Роланд, питайки се каква ли история разказва. Нещо в начина, по който поемаше ситуацията в ръцете си, върна спомените на Лус към стаята на Кам, към първото и единствено истинско парти, на което бе отишла в „Меч и Кръст“, и това я накара да изпита тъга по Ариана. И, разбира се, по Пен, която беше нервна, когато най-напред дойде на партито, но накрая си изкара по-добре от всички. И по Даниел, който тогава почти не говореше с Лус. Положението бе толкова различно сега.

— Е, хора, не знам за вас — каза Шелби, като изрита сандалите си и зашляпа по пясъка по чорапи, — но аз ще си взема едно питие, после — хотдог, а после — може би един урок от онези симпатяги в импровизирания оркестър.

— Аз също — каза Майлс. — С изключение на онази част с импровизирания оркестър, в случай че не е очевидно.

— Лус. — Роланд помахаше от мястото си върху големия камък. — Ти успя.

Майлс и Шелби вече бяха далече пред нея, отправяйки се към мястото, където се приготвяше хот-дог, затова Лус прекоси една дюна хладен, влажен пясък и тръгна към Роланд и останалите.

— Не си се шегувал, когато каза, че искаш да обявиш присъствието си. Това наистина е забележително, Роланд.

Роланд кимна снизходително:

— Забележително, а? „Забележително“ в добрия, или в лошия смисъл?

Въпросът изглеждаше многозначителен и подвеждащ, а това, което Лус искаше да каже, беше, че вече не може да определи. Помисли си за разгорещения разговор, който беше подслушала в кабинета на преподавателката. Колко остро беше звучал гласът на Франческа. Границата между доброто и лошото ѝ се струваше невероятно неясна. Роланд и Стивън бяха паднали ангели, които бяха преминали от другата страна. Демони, нали така? Знаеше ли тя изобщо какво означава това? Но после, налице беше Кам, и... какво имаше Роланд предвид с този въпрос? Лус присви очи към него. Може би той наистина просто я питаше нали се забавлява?

Безброй колоритни посетители на партито кръжаха вихрено около нея, но Лус чувстваше безкрайните черни вълни наблизко. Въздухът в близост до водата беше свистящ и студен, но големият огън топлеше кожата ѝ. Точно сега толкова много неща се струваха объркани и противоречиви, и всичките я връхлитаха наведнъж.

— Кои са всички тези хора, Роланд?

— Да видим. — Роланд посочи към децата с вид на хипита в импровизирания оркестър. — Хлапета, които си падат по модните спортни дрехи. — Посочи надясно към голяма група младежи, които се опитваха да впечатлят много по-малка група момичета с няколко ужасни груби танцови движения. — Тези типове са морски пехотинци, разквартирувани във форт Браг. Като ги гледам как се забавляват, се надявам, че са в отпуск за уикенда. — Когато Джасмин и Доун се промъкнаха до него, Роланд обгърна всяка от тях с ръка през раменете. — Тези двете смятам, че ги познаваш.

— Не ни каза, че си такава голяма приятелка с небесния отговорник за светските забавления, Лус — каза Джасмин.

— Сериозно. — Доун се наведе навътре и прошепна високо на Лус: — Само дневникът ми знае колко много пъти съм си пожелавала да отида на парти, организирано от Роланд Спаркс. А дневникът ми никога няма да разкаже.

— О, но аз бих могъл — пошегува се Роланд.

— Няма ли радост на това парти? — Шелби изникна зад Лус с Майлс до нея. Държеше два хотдога в едната си ръка, а свободната подаде на Роланд. — Шелби Стерис. Ти кой си?

— Шелби Стерис — повтори Роланд. — Аз съм Роланд Спаркс. Някога да си живяла в Източен Ел Ей? Срещали ли сме се преди?

— Не.

— Тя има фотографска памет — вметна услужливо Майлс, като пхна в ръката на Лус вегетариански хотдог, който не ѝ беше любимият, но въпреки това жестът беше мил. — Аз съм Майлс. Страхотно парти, между другото.

— Много готино — съгласи се Доун, като се поклащаше заедно с Роланд в ритъма на барабаните.

— Ами Стивън и Франческа? — Лус трябваше почти да изкрещи на Шелби. — Няма ли да ни чуят тук долу? — Едно беше да се измъкнеш изпод лъча на радара. Друго — да запратиш мощна звукова вълна точно в посока на този радар.

Джасмин хвърли поглед назад към кампуса:

— Ще ни чуят, със сигурност, но дисциплината тук в „Шорлайн“ е доста либерална. Поне за децата-нефилими. Стига да си стоим в кампуса, под „чадъра“ на тяхното наблюдение, можем до голяма степен да правим каквото си искаме.

— Това включва ли състезание по лимбо? — Роланд се ухили дяволито, като измъкна дълъг дебел клон иззад гърба си. — Майлс, ще ми направиш ли услугата да хванеш другия край?

Секунди по-късно клонът беше повдигнат, ритъмът на барабаните се промени, и сякаш всички присъстващи на партито бяха зарязали онова, което вършеха, за да образуват дълга, оживена редица за лимбо.

— Лус — повика я Майлс. — Не смяташ просто да си стоиш там, нали?

Тя огледа изучаващо тълпата, чувствайки се схваната и вкопана на мястото си в пясъка. Но Доун и Джасмин ѝ правеха пролука да се вмъкне в редицата между тях двете. Вече настроена за състезание — вероятно родена с нагласата за състезание — Шелби протягаше гръб. Дори съдържаните и мълчаливи младежи от морската пехота щяха да играят.

— Добре. — Лус се засмя и влезе в редицата.

Щом играта започна, линията се раздвижи бързо: в продължение на три обиколки Лус се провираше с лекота под клона. Четвъртия път успя да се провере със съвсем леко затруднение, като ѝ се наложи да наклони брадичка назад достатъчно, че да види звездите, и бе възнаградена с поредица ликуващи възгласи за постижението си.

Скоро тя също надаваше насърчителни възгласи за останалите деца, съвсем леко изненадана да се улови, че подскача нагоре–надолу, когато Шелби успя да се провре. Имаше нещо удивително в това, да се извие като дъга, за да се измъкне от типичната за лимбо поза след успешно изпълнение — това сякаш зареждаше с енергия всички присъстващи на партито. Всеки път това изпълваше Лус с изненадващ прилив на адреналин.

Да се забавлява, обикновено не беше толкова проста работа. От толкова отдавна смехът обикновено биваше скоро последван от вина, някакво натрапчиво чувство, че по една или друга причина от нея не се очаква да се радва и забавлява. Но тази вечер се чувстваше някак по-лека. Без дори да го осъзнава, беше успяла да отхвърли тъмнината.

Когато Лус се завъртя за петата си обиколка, редицата вече беше значително по-къса. Половината деца на партито вече бяха отпаднали, и всички се бяха стълпили около Майлс или Роланд, като наблюдаваха последните останали деца. В задния край на редицата, Лус беше замаяна и леко ѝ се виеше свят, така че когато усети как някой хвана здраво ръката ѝ, почти изгуби равновесие.

Понечи да изпищи, после почувства как нечий пръсти затискат устата ѝ.

— Шшшт.

Даниел я теглеше извън редицата и далече от партито. Силната му, топла ръка, плъзгаща се надолу по шията ѝ, устните чу, докосващи бузата ѝ. Само за миг, допирът на кожата му и върху нейната, съчетан с яркия виолетов проблясък на очите чу, и измъчващата я вече от дни все по-усилваща се нужда да го и сграбчи и никога повече да не го пусне — всичко това изпълни Лус с божествено замайване.

— Какво правиш тук? — прошепна тя. Искаше да каже: „Слава Богу, че си тук“ или „Беше толкова трудно да сме разделени“, или онова, което наистина имаше предвид: „Обичам те!“ Но имаше също и „Ти ме изостави“, и „Мислех си, че не е безопасно“ и „Каква е тази история за някакво примирие?“ — всички, блъскащи се в ума ѝ.

— Трябваше да те видя — каза той. Когато я поведе зад голяма вулканична скала на плажната ивица, на лицето му имаше заговорническа усмивка. От онези усмивки, които бяха заразителни, и стигнаха и до устните на Лус. Усмивка, която потвърждаваше не само,

че нарушават правилото на Даниел — но и че им доставя наслада да го правят.

— Когато се приближих достатъчно, за да видя това парти, забелязах, че всички танцуват — каза той. — И изпитах малко ревност.

— Ревност? — попита Лус. Сега бяха сами. Тя обви с ръце широките му рамене и се вгледа дълбоко във виолетовите му очи — Защо ти е да ревнуваш?

— Защото — каза той, като разтриваше с длани гърба ѝ — картичката ти за записване на партньори за танците е запълнена. За цяла вечност.

Даниел хвана дясната ѝ ръка в своята, обви лявата ѝ ръка около рамото си, и бавно затанцува полка в пясъка. Все още дочуваха музиката от партито, но от тази страна на скалата звучеше като частен концерт. Лус затвори очи и се разтопи, притисната към гърдите му, намирайки мястото, където главата ѝ пасваше точно във вдлъбнатината на рамото му като парченце от пъзел.

— Не, това не е съвсем правилно — каза Даниел след миг. Посочи надолу към стъпалата ѝ. Тя забеляза, че е бос. — Свали си обувките — каза той, — и ще ти покажа как танцуват ангелите.

Лус изхлузи черните си обувки с равна подметка и ги метна настрани на брега. Пясъкът между пръстите на краката ѝ беше мек и хладен. Когато Даниел я придърпа по-близо, пръстите на краката ѝ се припокриха с неговите и тя едва не изгуби равновесие, но ръцете му я държаха стабилно. Когато погледна надолу, стъпалата ѝ бяха върху неговите. А щом вдигна очи, видя пред себе си гледката, за която копнееше ден и нощ: Даниел, разперващ сребристокелите си криле.

Те изпълниха полезрението ѝ, простирайки се на двайсет фута в небето. Широки и красиви, сияещи в нощта, сигурно са били най-прекрасните криле в целите небеса. Под краката си, самата Лус почувства как Даниел се вдига съвсем леко от земята. Крилете му удряха леко, почти като удари на сърце, като държаха и двама им само на сантиметри над плажа.

— Готова ли си? — попита той.

Готова за какво? Тя не знаеше. Нямахше значение.

Сега се движеха заднешком във въздуха, така плавно и гладко, както състезателите по фигурно пързаляне се движат по леда. Даниел се плъзна далече над водата, като държеше Лус в прегръдките си. Лус

ахна, когато първата пенеста вълна докосна съвсем леко пръстите на краката им. Даниел се засмя и ги повдигна малко по-високо в небето. Накланяше я назад. Въртеше и двама им в кръг. Танцуваха. Върху океана.

Луната беше като прожектор, светеше само върху тях. Лус се смееше от чиста и неподправена радост, смееше се толкова много, че Даниел също започна да се смее. Лус никога не се бе чувствала по-лека.

— Благодаря ти — прошепна тя.

Неговият отговор беше целувка. Отначало я целуваше съвсем леко. По челото, после — по носа, след това най-сетне стигна до устните ѝ.

В отговор тя го целуна пламенно и жадно и малко отчаяно, устремявайки цялото си тяло в целувката. Това беше начинът, по който достигна до Даниел, начинът, по който докосна тази лесно идваща любов, която споделяха от толкова отдавна. За миг целият свят притихна: после Лус се съвзе, задъхана. Дори не беше забелязала, че са отново на брега.

Дланта му обхвана тила ѝ, шапката, която беше придърпали надолу върху ушите си. Шапката, която скриваше изрусената с перхидрол коса. Даниел я смъкна и порив от океански бриз полъхна върху главата ѝ.

— Какво си направила с косата си?

Гласът му беше тих, но по някакъв начин прозвуча като обвинение. Може би защото песента беше свършила, а танцът и целувката — също, и сега те бяха просто двама души, застанали на един плаж. Крилете на Даниел отново се бяха извили назад зад раменете му, все още видими, но недостижими.

— На кого му пука за косата ми? — Единственото, което я интересуваше, беше да го прегърне. Не трябваше ли и той да се интересува единствено от това?

Лус посегна да си вземе обратно шапката. Струваше ѝ се, че непокритата ѝ руса глава е твърде уязвима и изложена на показ, като червен флаг, който предупреждаваше Даниел, че тя може да рухне. Щом тя понечи да се извърне, Даниел обви ръце около нея.

— Хей — каза той, като отново я придърпа по-близо. — Съжалявам.

Тя издиша шумно, сгуши се в него и остави допирът му да я завладее. Вдигна глава, за да го погледне в очите.

— Сега безопасно ли е? — попита тя: искаше ѝ се Даниел да е този, който ще донесе примирието. Можеха ли най-сетне да бъдат заедно? Но изнуреното изражение в очите му ѝ даде отговора, преди Даниел да отвори уста.

— Не би трябвало да съм тук, но се тревожа за теб. — Той я задържа на една ръка разстояние. — И както изглежда, прав съм да се тревожа. — Той улови с пръсти един кичур от косата ѝ. — Не разбирам защо си направила това, Лус. Това не си ти.

Тя го отблъсна. Винаги беше изпитвала безпокойство, когато хората казваха това.

— Е, аз съм тази, която я боядиса, Даниел. Така че, технически, това съм аз. Може би не тази „аз“, която ти искаш да бъда...

— Не е честно. Не искам да бъдеш никоя друга, освен тази, която си.

— Тоест, коя, Даниел? Защото ако знаеш отговора на този въпрос, спокойно можеш да ме просветиш. — Гласът ѝ се усили, когато раздражението надви изплъзващата се страст. — Аз съм сама тук, опитвайки се да проумея защо. Опитвайки се да проумея какво правя тук с всички тези... когато дори не съм...

— Когато не си какво?

Как бяха преминали толкова бързо от танците върху въздуха към това?

— Не знам. Просто се опитвам да приемам това ден за ден. Да си намирам приятели, нали знаеш? Вчера се включих в един клуб, и планираме излет с яхта някъде. Такива неща. — Онова, за което наистина искаше да му разкаже, бяха сенките. И особено какво беше направила в гората. Но Даниел беше присвил очи, сякаш тя вече беше направила нещо нередно.

— Няма да ходиш на излет с яхта никъде.

— Какво?

— Ще останеш тук в кампуса, докато ти казвам. — Той издиша шумно, доловил нейния надигащ се гняв. — Много ми е неприятно да ти налагам тези правила, Лус, но... правя толкова много, за да те опазя в безопасност. Няма да позволя нищо да ти се случи.

— Буквално. — Лус стисна зъби. — Хубаво или лошо, или друго. Сякаш когато не си наблизил, не искаш да прави абсолютно нищо.

— Не е вярно. — Той размаха пръст към нея. Никога не го беше виждала да се ядосва толкова бързо. После той вдигна очи към небето и Лус проследи погледа му. Една сянка изсвистя над главите им — като напълно черен фойерверк, оставящ смъртоносна, прилична на дим следа. Даниел явно успя да я разчете веднага.

— Трябва да вървя — каза той.

— Колко потресаващо. — Тя се извърна. — Появяваш се от нищото, подхващаш спор, после се измъкваш. Това трябва да е истинска, вярна любов.

Той сграбчи раменете ѝ и ги разтърси, докато тя го погледна в очите.

— Това е истинска любов — каза, с такова отчаяние, че Лус не можеше да определи дали то отнема от болката в сърцето ѝ или добавя към нея. — Знаеш, че е. — Очите му горяха във виолетово — не от гняв, а от силно желание. От онези погледи, които те караха да обичаш някого толкова много, че ти липсва дори когато стои точно пред теб.

Даниел сведе глава да я целуне по бузата, но тя беше твърде близо до сълзите. Извърна се, смутена. Чу въздишката му, а след това — пърхането на криле.

Не.

Когато Лус рязко обърна глава, Даниел се рееше из небето, по средата между океана и луната. Крилете му бяха осветени в ярка бяла светлина под един лунен лъч. Миг по-късно беше трудно да го различи от някоя от звездите в небето.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ ДНИ

През нощта безшумно се промъкна слой мъгла, като навлизаща армия, и се разстла над градчето Форт Браг. Тя не се вдигна с изгрева, и мрачността ѝ се процеждаше във всичко и във всички. Така че през целия петък в училище Лус се чувстваше като повлечена от бавен прилив. Учителите бяха разсеяни, изпълнени с нежелание за работа, и мудни по време на лекциите си. Учениците седяха, летаргично скупчени, мъчейки се да останат будни през дългия влажен монотонен ден.

Когато ги разпуснаха от занятия, мрачността беше проникнала до самото същество на Лус. Не знаеше какво прави в това училище, което не беше наистина нейно, в този временен живот, който само подчертаваше липсата на истински, постоянен живот. Единственото ѝ желание беше да пропълзи на долното легло и да проспие всичко — не само времето или дългата си първа седмица в „Шорлайн“, но също и спора с Даниел и бъркотията от въпроси и тревоги, които се бяха развихрили в ума ѝ.

Сънят предишната нощ се оказа невъзможен. В най-тъмните часове на утрото тя се беше върнала, препъвайки се, сама до стаята си в спалните помещения. Беше се мятала и обръщала, без изобщо да се унесе истински. Фактът, че Даниел я държеше настрана, вече не я изненадваше, но това не означаваше, че беше станало по-лесно. А тази оскърбителна, шовинистична заповед, с която ѝ бе наредил да остане на територията на училището? Какво беше това — деветнайсети век ли? Мина ѝ през ума, че може би Даниел ѝ беше говорил така преди векове, но подобно на Джейн Еър или Елизабет Бенет — Лус беше сигурна, че едва ли някога някое нейно предишно „аз“ е било във възторг от това. И със сигурност не беше сега.

Все още беше ядосана и раздразнена след училище, докато вървеше през мъглата към спалните помещения. Зрението ѝ бе замъглено и вече вървеше почти като насън, когато ръката ѝ стисна дръжката на вратата за стаята ѝ. Когато реално се изтърколи в

мъждиво осветената, празна стая, почти пропусна да забележи плика, който някой беше пхнал под вратата.

Беше кремав, тънък и квадратен, и когато го преобърна, видя името си написано отпред с дребни, сбити печатни букви. Тя разкъса плика, изпълнена с желание това да е извинение от него. Знаейки, че тя също му дължеше такова.

Писмото вътре беше написано на машина върху кремава хартия и сгънато на три.

Скъпа Лус,

Има нещо, което отдавна исках да ти кажа. Ще ме чакаш ли в града, близо до Нойо Пойнт, около шест часа довечера? Автобус номер 5 по Магистрала 1 спира на четвърт миля южно от „Шорлайн“. Използвай този автобусен билет. Ще те чакам до Северния бряг. Нямам търпение да те видя.

С обич, Даниел

Когато разтърси плика, Лус усети вътре малко късче хартия. Измъкна тънък синьо-бял автобусен билет с числото пет напечатано отпред и груба малка карта на Форт Браг, нарисувана на гърба. Това беше всичко. Нямахте друго.

Лус не можеше да го проумее. Нито дума за спора им на плажа. Никакъв признак, че Даниел изобщо е разбрал колко безотговорно беше на практика да се изпарява във въздуха една вечер, а после да очаква тя да пътува по негова прищявка на следващата.

Абсолютно никакво извинение.

Странно. Даниел можеше да се появява навсякъде, по всяко време. Обикновено проявяваше пълно пренебрежение към логичните реалности, с които нормалните човешки същества трябваше да се справят.

Писмото в ръцете ѝ беше хладно и неподатливо на допир. Побезразсъдната ѝ страна се изкушаваше да се престори, че никога не го беше получавала. Беше се уморила от спорове, беше ѝ дотегнало Даниел да не ѝ доверява подробностите. Но упоритата влюбена страна на Лус се питаше дали не е твърде сурова към него. Защото тяхната

връзка си струваше усилието. Опитва се да си спомни как бяха изглеждали очите му и как беше звучал гласът му, когато ѝ разказа историята за живота, който беше прекарала по време на златната треска в Калифорния. Как я беше видял през прозореца и се беше влюбил в нея вероятно за хиляден път.

Това беше образът, който отнесе със себе си, когато излезе от стаята си в общежитието минути по-късно, за да се промъкне по пътеката към входните порти на „Шорлайн“, към автобусната спирка, където Даниел я бе инструктирал да чака. Образът на умоляващите му виолетови очи накара сърцето ѝ да се свие, докато стоеше под влажното сиво небе. Гледаше как безцветни коли се появяват изведнъж в мъглата, завиват една след друга по тънките остри завои на Магистрала 1, оставена без предпазна мантинела, и изчезват отново.

Когато погледна назад към огромния кампус на „Шорлайн“ в далечината, тя си спомни думите на Джасмин на партито: Стига да оставаме под „чадъра“ на техния надзор, можем да правим почти всичко, каквото искаме. Лус излизаше изпод „чадъра“, но какво лошо имаше? Тя не беше наистина ученичка там, а и във всеки случай, да види Даниел си струваше риска да я хванат.

Няколко минути след пет и половина автобус номер пет спря на спирката.

Автобусът беше стар, сив и разнебитен, какъвто бе и шофьорът, който повдигна задвижващата се с лост врата, за да пусне Лус да се качи. Тя седна на свободно място близо до предната част на автобуса. Автобусът миришеше на паяжини, или на рядко използвано таванско помещение. Наложил ѝ се да се вкопчи в евтината възглавничка от изкуствена кожа на седалката, докато автобусът профучаваше из завоите с петдесет мили в час, сякаш само на сантиметри отвъд пътя пропастта не се спускаше право надолу в бурния сив океан.

Когато стигнаха в града, валише — равномерен, падащ на полегати струи ситен дъжд, аха да се обърне в истински порой. Повечето магазини и заведения на главната улица вече бяха затворени за през нощта, и градът изглеждал мокър и малко занемарен. Не точно декорите, които си беше представляла за един щастлив разговор за сдобряване.

На слизване от автобуса Лус измъкна скиорската шапка от раницата си и я нахлузи на главата си. Усещаше мразовития дъжд по

носа си и по върховете на пръстите си. Забеляза огъната зелена метална табела и последва изобразената на нея стрелка към Нойо Пойнт.

Нойо Пойнт представляваше обширен земен полуостров, не тучно зелен като терена на кампуса на „Шорлайн“, а смесица от неравно израсла трева и хлъзгави участъци от мокър сив пясък. Тук дърветата оредяваха, с листа, обрулени от духащия на пресекулки океански вятър. Съвсем в края имаше самотна пейка, върху разкалян участък, на стотина ярда от пътя. Сигурно това беше мястото, което Даниел имаше предвид за срещата им. Но от мястото, където стоеше, Лус видя, че още го няма. Сведе поглед към часовника си. Беше закъсняла с пет минути.

Даниел никога не закъсняваше.

Изглежда, че дъждът се задържаше по връхчетата на косата ѝ, вместо да попие в нея, както обикновено правеше. Дори майката природа не знаеше как да постъпи с изрусената Лус. Не ѝ се искаше да чака Даниел на открито. На главната улица имаше редица от магазини. Лус се поколеба там, застанала на дълга червена веранда под ръждив метален навес „РИБАТА НА ФРЕД“ — пишеше на табелата на затворения магазин с избелени сини букви.

Форт Браг не беше чудноват като Мендосино — градчето, където тя и Даниел бяха спрели, преди той да я отведе с летене нагоре по бреговата линия. Беше по-индустриален, истинско е старомодно рибарско селце с прогнили докове, сместено в лъкатушещо заливче, където сушата се спускаше косо надолу към модата. Докато Лус чакаше, една пълна лодка с рибари тъкмо стъпваха на брега. Тя загледа как редицата много високи и слаби, обветрени мъже в подгизнали мушамы за дъжд се качват по каменистите стълби от доковете отдолу.

Когато стигнаха до нивото на улицата, те тръгнаха сами или в мълчаливи скупчени групички, покрай празната пейка и печалните приведени дървета, покрай витрините със спуснати решетки към чакълест паркинг в южния край на Нойо Пойнт. Качиха се в очукани стари камиони, включиха двигателите и потеглиха. Морето от мрачни лица оредя, докато сред тях изпъкна един — и той не слизаше от някоя шхуна. Всъщност, сякаш се бе появил внезапно от мъглата. Лус отскочи назад към металната ролетка на рибарския магазин и се опита да си поеме дъх.

Кам.

Вървеше на запад по чакълестия път право пред нея, а от двете му страни вървяха двама рибари в тъмни дрехи, които сякаш не забелязваха присъствието му. Носеше тънки черни джинси и черно кожено яке. Тъмната му коса беше по-къса от последния път, когато го беше видяла, и блестеше на дъжда. Съвсем малка частица от черната татуировка, изобразяваща слънце с лъчи, се виждаше отстрани на тила му. На фона на безцветното небе, очите му бяха по-наситено зелени от всякога.

Последния път, когато го беше видяла, Кам стоеше пред отвратителна черна армия от демони, толкова безсърдечни и жестоки и просто неподправено... зли. От това ѝ се беше смразили кръвта. Беше готова да запрати по него поредица от ругатни и обвинения, но щеше да е още по-добре, ако можеше напълно да избегне контакта с него.

Твърде късно. Зеленият поглед на Кам падна върху нея — и тя застина. Не защото той пусна в действие някаква част от измамния чар, на който тя почти се беше поддала в „Меч и Кръст“. А защото изглеждаше истински разтревожен да я види. Той се отклони от пътя си, тръгвайки срещу потока на няколкото последни влачеци се отзад риболовци, и след миг беше до нея.

— Какво правиш тук?

Кам изглеждаше не просто разтревожен, реши Лус — изглеждаше почти изплашен. Раменете му бяха изгърбени около врата, а очите му не се задържаха върху нищо за повече от секунда. Не беше казал нищо за косата ѝ: почти сякаш не я бе забелязал. Лус беше сигурна, че Кам не трябва да знае, че тя е тук в Калифорния. Да я скрият от такива като него — това беше цялата идея на преместването ѝ. Сега тя я беше провалила.

— Аз просто... — Тя измери с поглед бялата чакълеста пътека зад Кам, прорязваща тревата, която граничеше с края на скалистия бряг. — Просто отивам на разходка.

— Не отиваш.

— Остави ме на мира. — Тя се опита да се промуши покрай него. — Нямам какво да ти казвам.

— Кое би било чудесно, тъй като от нас не се очаква да разговаряме. Но се предполага, че ти не бива да излизаш от училището.

Внезапно тя се почувства нервна, сякаш той знаеше нещо, което не ѝ беше известно.

— Откъде изобщо разбра, че ходя на училище тук?

Кам въздъхна:

— Знам всичко, окей?

— Значи си тук, за да се биеш с Даниел?

Зелените очи на Кам се присвиха:

— Защо ми е да... Я чакай, да не искаш да кажеш, че ти си тук, за да се видиш с него?

— Недей да звучиш толкова шокирано. Ние сме заедно. — Сякаш Кам още не беше превъзмогнал факта, че тя беше избрала Даниел вместо него.

Кам се почеса по челото, със загрижено изражение. Когато най-накрая проговори, думите му бяха забързани:

— Той повика ли те? Лус?

Тя трепна, отстъпвайки под натиска на втренчения му поглед.

— Получих писмо.

— Дай да го видя.

Сега Лус настръхна, оглеждайки изучаващо странното изражение на Кам, за да се опита да разбере какво знаеше той. Изражението му беше почти толкова неловко, колкото се чувстваше тя. Тя не помръдна.

— Изиграли са те. Григори не би те повикал точно сега.

— Ти не знаеш какво би направил той за мен. — Лус се извърна: искаше ѝ се Кам изобщо да не я беше видял, искаше ѝ се да е далече. Испита детинска нужда да се похвали на Кам, че Даниел я беше посетил снощи. Но хвалбата щеше да приключи с това. Нямахше нищо особено славно в предаването на подробностите от спора им.

— Знам, че той ще умре, ако ти умреш, Лус. Ако искаш да оживееш още един ден, по-добре е да ми покажеш писмото.

— Би ме убил заради едно парче хартия?

— Не бих, но който ти е изпратил това писмо, вероятно има такова намерение.

— Какво? — Изпълнена почти с чувството, че писмото прогаря джоба ѝ, Лус устоя на порива да го тикне в ръцете му. Кам не знаеше за какво говори. Не би могъл. Но колкото по-продължително се взираше в нея, толкова повече тя започваше да се чуди за странното писмо,

което държеше. Онзи автобусен билет, указанията. Наистина беше странно технически изпитано и формализирано. Изобщо не беше в стила на Даниел. Тя измъкна писмото от джоба си, с треперещи пръсти.

Кам го изтръгна от нея, като направи гримаса, докато четеше. Промърмори нещо под нос, докато очите му се стрелках, из гората от другата страна на пътя. Лус също се огледа, но не видя нищо подозрително в няколкото останали рибари, които товареха екипировката си в ръждиви ремаркета на камиони.

— Хайде — каза той накрая, като я сграбчи за лакътя. — Отдавна е време да те върна в училище.

Тя се дръпна рязко:

— Не отивам никъде с теб. Мразя те. Какво изобщо правиш тук?

Той запристъпва в кръг около нея:

— На лов съм.

Тя го изгледа преценяващо, като се опитваше да не издава, че все още я кара да се чувства нервна. Слабият и строен, облечен в пънкарско-рокаджийски стил, невъоръжен Кам.

— Наистина ли? — Тя наклони глава: — На лов за какво?

Кам се загледа покрай нея, към обвитата в здрач гора. Кимна веднъж:

— За нея.

Лус проточи шия да види за кого или за какво говори Кам, но преди да успее да види каквото и да е, той я бутна рязко. Във въздуха се разнесе странно свистене, и нещо сребърно профуча покрай лицето ѝ.

— Залегни! — изкрещя Кам, като натисна силно раменете на Лус. Тя се сниши на пода на покрития вход, чувствайки тежестта му върху себе си, усещайки мириса на праха по дървените летви.

— Махни се от мен! — изкрещя тя. Докато се гърчеше отвратно, я завладя студен страх. Онзи отвън, който и да бе той, сигурно беше наистина лош. В противен случай тя никога нямаше да е в ситуация, в която Кам беше онзи, който я защитава.

Миг по-късно Кам бягаше през пустия паркинг. Тичаше към някакво момиче. Много хубаво момиче приблизително на годините на Лус, облечено в дълга кафява пелерина. Имаше деликатни черти и руса чак до бяло коса, вдигната високо в конска опашка, но в очите ѝ имаше

нещо странно. Имаха празно изражение, което, дори от това разстояние, накара Лус да се закове от страх.

Имаше и още: Момичето беше въоръжено. Държеше сребърен лък и припряно поставяше стрела.

Кам изтича напред: краката му хрущяха по чакълестия паркинг, докато се движеше право към момичето, чийто чудат сребърен лък проблясваше дори в мъглата. Сякаш не беше от тази земя.

Откъсвайки с усилие очи от безумното момиче със стрелата, Лус се претърколи на колене и огледа паркинга да види дали и някой друг изглеждаше така паникьосан, както се чувстваше тя. Но мястото беше пусто, зловещо тихо.

Усещаше белите си дробове стегнати — едва можеше да диша. Момичето се движеше почти като машина, без колебание. А Ким не беше въоръжен. Момичето опъваше назад тетивата на лъка, а Кам беше точно на прицел.

Но ѝ отне само частица от секундата по-дълго, отколкото трябваше. Кам се блъсна в нея, събаряйки я по гръб. Грубо изтръгна лъка от ръцете ѝ, като притисна лакът към лицето ѝ, докато тя пусна оръжието. Момичето изписка — висок, невинен звук — и се присви на земята, когато Кам насочи лъка към нея. Издигна умолително ръката си с разтворена длан.

Тогава Кам изстреля стрелата право в сърцето ѝ.

От другата страна на паркинга, Лус изпищя и захапа юмрука си. Макар че ѝ се искаше да е далече, много далече, тя откри, че се изправя тронаво на крака и подтичва по-наблизо. Нещо не беше наред. Лус очакваше да намери момичето да лежи там окървавено, но то не се бореше, не плачеше.

Защото вече изобщо я нямаше там.

Тя, и стрелата, която Кам беше изстрелял в тялото ѝ, бяха изчезнали.

Кам обхождаше и претърсваше паркинга, прибирайки стрелите, които нападателката беше разпиляла, сякаш това беше най-неотложната и важна задача, която някога бе изпълняван Лус се наведе там, където беше паднало момичето. Проследи пръст грубия чакъл, объркана и по-ужасена, отколкото беше преди миг. Нямаше и следа, че там изобщо е имало някого.

Кам се върна при Лус с три стрели в едната ръка, и със сребърния лък — в другата. Лус инстинктивно посегна да докосне една. Никога не беше виждала такова нещо. По някакви причина, движението изпрати странна тръпка на омая из тялото ѝ. Кожата ѝ настръхна. Главата ѝ се замая.

Кам рязко отдръпна стрелите:

— Недей. Смъртоносни са.

Не изглеждаха смъртоносни. Всъщност, стрелите дори нямаха върхове. Бяха просто сребърни пръчки, които завършваха неочаквано с плосък връх. И все пак една от тях беше накарала онова момиче да изчезне.

Лус примигна няколко пъти:

— Какво се случи току-що, Кам? — Усещаше гласа си натежал.
— Коя беше тя?

— Беше прокуденица. — Кам не гледаше към нея. Беше се съсредоточил върху сребърната стрела в ръцете си.

— Каква?

— От най-лошия вид ангели. Взеха страната на сатаната по време на бунта, но всъщност дори не искаха да стъпят в подземния свят.

— Защо не?

— Познаваш този тип хора. Като онези момичета, които искат да получат покана за партито, но в действителност не смятат да се появят.
— Той направи гримаса. — Веднага щом битката приключи, те доста бързо се опитаха да се отметнат от позицията си и да се върнат в Рая, но вече беше прекалено късно. В онези облаци се дава само един шанс.
— Той хвърли поглед към Лус. — Поне за повечето от нас, във всеки случай.

— Значи, щом не са на страната на небесата... — Тя все още свикваше да говори конкретно за тези неща. — Тогава... на страната на ада ли са?

— Едва ли. Макар да си спомням момента, когато допълзяха обратно. — Кам се изсмя зловещо. — Обикновено сме готови да приемем кажи-речи всеки, до когото успеем да се доберем, но дори сатаната си има задръжки. Той ги прокуди за вечни времена, и ги ослепи, за да добави и нараняване към оскърблението.

— Но онова момиче не беше сляпо — прошепна Лус, припомняйки си как лъкът на момичето беше следил всяко движение на Кам. Единствената причина, поради която не го беше уцелила, беше защото той се движеше толкова бързо. И все пак Лус беше разбрала, че у това момиче има нещо странно.

— Беше. Просто използва други сетива, за да се придвижва из света. Може да вижда по определен начин. Това си има своите ограничения и предимства.

Очите му непрестанно обхождаха редицата от дървета. Лус замълча рязко при мисълта за още прокуденици, спотаени в гората. Още от онези сребърни лъкове и стрели.

— Е, какво стана с нея? Къде е сега?

Кам се втренчи в нея:

— Мъртва е, Лус. Пуф... край. Отиде си.

Мъртва? Лус погледна мястото на земята, където се беше случило, сега точно толкова пусто, колкото и останалата част от паркинга. Сведе глава, чувствайки се замаяна.

— Аз... мислех, че ангелите не могат да бъдат убити.

— Само поради липса на подходящо оръжие. — Той бързо показва стрелите на Лус за последен път, а след това ги уви в парче плат, което измъкна от джоба си, и ги пхна в коженото си яке. — Тези неща се намират трудно. О, престани да трепериш, теб няма да те убия. — Той се извърна и започна да пробва вратите на колите по паркинга, усмихвайки се самодоволно, когато зърна смъкнатия прозорец откъм шофьорското място на сиво-жълт камион. Пресегна се вътре и щракна ключалката:

— Бъди благодарна, че не се налага да се връщаш пеша до училище. Хайде, влизай.

Когато Кам отвори вратата откъм мястото на пътника, челюстта на Лус увисна. Надникна през отворения прозорец и го загледа как бърника из мотора.

— Мислиш, че просто ще се кача в някаква запалена по „втория начин“ кола с теб точно след като те видях да убиваш някого?

— Ако не я бях убил — той започна да бърника под волана, — тя щеше да те убие, ясно? Кой мислиш, че ти е изпратил онази бележка? Примамили са те да излезеш от училище, за да те убият. Това прави ли случилото се по-лесно за преглъщане?

Лус се облегна на капака на двигателя на камиона, без да знае какво да прави. Спомни си разговора, който бе имала с Даниел, Ариана и Габ точно преди да напусне „Меч и Кръст“.

Те бяха казали, че мис София и другите в нейната секта може да тръгнат да я преследват.

— Но тя не приличаше на... Прокудениците част от старейшините ли са?

Дотогава Кам вече беше запалил двигателя. Бързо изскочи навън, заобиколи, и припряно натика Лус на мястото за пътника.

— Размърдай се, бързо. Това е все едно да подмамиш котка. — Най-после я бе настанил, и придърпа предпазния колан около тялото ѝ. — За нещастие, Лус, имаш не само един вид врагове. И именно затова те връщам в училище, където е безопасно. Сега. Веднага.

Не смяташе, че би било разумно да бъде сама в една и съща кола с Кам, но не беше сигурна, че да остане тук сама беше кой знае колко по-благоразумно.

— Чакай малко — каза, когато той зави обратно към „Шорлайн“. — Ако тези прокуденици не са част от рая или ада, на чия страна са?

— Прокудениците са отвратителен сив нюанс. В случай че не си забелязала, там навън има по-ужасни неща от мен.

Лус сгъна ръце на скута си, нетърпелива да се върне в стаята си в спалните помещения, където можеше да се почувства — или поне да се престори, че се чувства — в безопасност. Защо да вярва на Кам? Беше се хващала на лъжите му твърде много пъти преди.

— Няма нищо по-ужасно от теб. Онова, което искаш... което се опита да направиш в „Меч и Кръст“, беше ужасно и погрешно. — Тя поклати глава. — Просто се опитваш да ме изиграеш отново.

— Не. — В гласа му имаше по-малко готовност да спори, отколкото би очаквала. Изглеждаше сериозен и замислен, дори мрачен. Дотогава вече беше спрял в дългата, извита автомобилна алея на „Шорлайн“. — Никога не съм искал да те нараня, Лус, никога.

— Затова ли призова всички онези сенки да се бият, когато бях в гробището?

— Доброто и злото не са толкова ясно очертани и разграничени, колкото си мислиш. — Той погледна навън през прозореца към постройките на „Шорлайн“, които изглеждаха тъмни и необитаеми. — Ти си от Юга, нали? Този път, във всеки случай. Така че би трябвало да

разбираш свободата, която победителите имат, за да пренаписват историята. Семантика, Лус. Това, което ти възприемаш като зло — е, за моя вид то е прост проблем на подразбиране.

— Даниел не смята така. — На Лус ѝ се искаше да можеше да каже, че тя не мисли така, но все още не знаеше достатъчно. Все още ѝ се струваше, че приема толкова много от обясненията на Даниел на доверие.

Кам паркира камиона на един затревен участък зад спалните помещения, излезе и заобиколи да отвори вратата откъм пасажерското място.

— Даниел и аз сме две страни на една и съща монета. — Той ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе: тя не му обърна внимание. — Сигурно те боли да чуеш това.

Прииска ѝ се да каже, че не е възможно да е вярно, че между Кам и Даниел няма прилики, независимо колко много Кам се опитваше да замаже положението. Но през седмицата, откакто беше в „Шорлайн“, Лус беше видяла и чула неща, които влизаха в противоречие с онова, което някога беше вярвала. Помисли си за Франческа и Стивън. Те произхождаха от едно и също място: Едно време, преди войната и грехопадението, беше имало само една страна. Кам не беше единственият, който твърдеше, че разделението между ангели и демони не е изцяло еднозначно.

В прозореца ѝ светеше. Лус си представи Шелби върху оранжевото килимче, с кръстосани в поза „лотос“ крака, медитираща. Как можеше Лус да влезе и да се преструва, че току-що ни не видяла да умира ангел? Или че всичко, което се беше случило тази седмица, не я беше оставило изтерзана от съмнения?

— Нека запазим събитията от тази вечер между нас, става ли? — каза Кам. — И занапред направи услуга на всички ни и си стой в кампуса, където няма да се забъркаш в неприятности.

Тя се шмугна покрай него, излезе от лъча на фаровете на откраднатия камион и се вмъкна в сенките, обгърнали стените на спалното помещение.

Кам влезе обратно в камиона, като форсира с неприятен звук двигателя. Но преди да потегли, смъкна стъклото на прозореца и се провикна към Лус:

— Няма нужда да ми благодариш.

Тя се обърна:

— За кое?

Той се ухили и настъпи газта:

— За това, че ти спасих живота.

ТРИНАЙСЕТ ДНИ

— Тук е — пропя един висок глас пред вратата на Лус рано на другата сутрин. Някой чукаше. — Най-последно е тук!

Чукането стана по-настойчиво. Лус не знаеше колко е часът, освен че беше твърде рано за целия кикот, който чуваше от другата страна на вратата.

— Твоите приятели — обади се Шелби от горното легло.

Лус изпъшка и се измъкна от леглото. Хвърли поглед нагоре към Шелби, която се беше подпряла по корем върху горното легло, вече напълно облечена в джинси и пухкава червена жилетка, докато решаваше съботната кръстословица.

— Спиш ли изобщо някога? — промърмори Лус, като бръкна и дрешника си, за да навлече лилавия халат от шотландско каре, който майка ѝ беше ушила за тринайсетия ѝ рожден ден. Още ѝ ставаше — донякъде.

Притисна лице към шпионката на вратата и видя изпъкналите усмихнати лица на Доун и Джасмин. Бяха екипирани с ярки шалове и мъхнати наушници. Джасмин вдигна поставка за чаши с четири кафета, докато Доун, която държеше в ръка голям кафяв книжен плик, почука отново.

— Ти ли ще ги изгониш, или да повикам охраната на кампуса? — попита Шелби.

Без да ѝ обръща внимание, Лус отвори със замах вратата на двете момичета, я подминаха и нахълтаха в стаята, като говореха с невероятна бързина.

— Най-последно. — Джасмин се засмя, като подаде на Лус чаша кафе, а после се тръсна на неоправеното долно легло. — Имаме да обсъждаме толкова много неща.

Нито Доун, нито Джасмин се бяха отбивали преди, но пък Лус ѝ беше приятно как веднага се разположиха като у дома си. Това ѝ напомни за Пен, която беше „взела назаем“ резервния ключ от стаята ѝ, за да може да изтича там винаги щом стане нужда.

Лус погледна надолу към кафето си и преглътна с усилие. Нямаше начин да се поддаде на емоциите си тук, сега, пред тези трите.

Доун беше в банята, тършувайки из шкафчетата до мивката.

— Смятаме, че като съществена част от комитета по планирането, е редно да вземеш участие в приветственото обръщение днес — каза тя, като вдигна невярващо поглед към Лус. — Как така дори още не си облечена? Яхтата тръгва след... някъде по-малко от час.

Лус се почеса по челото:

— Я ми напомни?

— Уф. — Доун простена театрално. — Ейми Браншоу? Моята партньорка при лабораторните упражнения? Онази, дето баща ѝ притежава огромната яхта? Нещо от това звучи ли ти познато?

Всичко се връщаше в паметта ѝ. Събота. Разходката с яхта нагоре по крайбрежието. Джасмин и Доун бяха подхвърлили съдържащата смътна образователна цел идея на комитета по организиране на мероприятия в „Шорлайн“ — иначе казано, Франческа — и някак бяха успели да получат одобрение за нея. Лус се беше съгласила да помогне, но не беше направила нищичко. Всичко, за което можеше да мисли сега, беше лицето на Даниел, когато му беше казала за това — как на мига беше отхвърлил представата, че Лус може да се забавлява без него.

Сега Доун търсваше из дрешника на Лус. Измъкна рокля от жарсе с дълги ръкави, в цвят патладжан, подхвърли я на Лус и натика припряно в банята.

— Не забравяй да си сложиш отдолу гамаши. Водата е студена.

Пътюм, Лус грабна клетъчния си телефон от зарядното устройство. Снощи, след като Кам я беше докарал, тя се беше почувствала толкова ужасена и сама, че беше нарушила най-важното правило на господин Коул, и беше изпратила текстово съобщение на Кали. Ако господин Коул знаеше колко отчаяно се нуждаеше тя да получи вест от някой приятел... вероятно пак щеше да ѝ е бесен. Вече беше прекалено късно.

Отвори папката с текстовите съобщения и си спомни колко силно треперева пръстите ѝ, когато пишеше изпълнения с лъжи текст:

Най-после се добрах до клетъчен телефон! Покритието е непостоянно и слабо, но ще се обаждам възможно най-често. Тук всичко е страхотно, но ми липсваш! Пиши скоро!

Никакъв отговор от Кали.

Болна ли беше? Заета? Извън града?

Пренебрегваше Лус, задето тя бе пренебрегвала нея?

Лус хвърли поглед в огледалото. Изглеждаше и се чувстваше отвратително. Но се беше съгласила да помогне на Доун и Джасмин, затова намъкна роклята от жарсе и прибра русата си коса назад с няколко фиби.

Когато Лус излезе от банята, Шелби вече си похапваше от закуската, която момичетата бяха донесли със себе си в книжния плик. Наистина изглеждаше много добре — датски сладкиши с череши и ябълкови резени в тесто, мъфини и канелени кифлички, и три различни вида сок. Джасмин ѝ подаде огромен мъфин с трици и тубичка крем-сирене.

— Храна за мозъка.

— Какво е всичко това? — Майлс провря глава през леко откритата врата. Лус не виждаше очите му под смъкнатата надолу бейзболна шапка, но кестенявата му коса стърчеше от двете страни, а когато се усмихна, се показаха огромните му трапчинки. Доун мигновено избухна в пристъп на кикот по единствената причина че Майлс беше сладък и мил, а Доун си беше Доун.

Майлс обаче явно не забеляза. Той беше по-спокоен и отпуснат в близост до група момичета, държащи се съвсем по-момичешки, отколкото самата Лус. Може би имаше цял куп сестри, или нещо от този род. Не беше като някои от другите деца в „Шорлайн“, чийто стремеж да се представят за „готини“ беше само фасада. Майлс беше искрен, съвсем истински.

— Нямах ли си приятели от собствения ти пол? — попита Шелби, като се преструваше на по-подразнена, отколкото беше в действителност. Сега, когато познаваше съквартирантката си малко по-добре, Лус започваше да намира язвителния хумор на Шелби за почти очарователен.

— Разбира се. — Майлс влезе в стаята напълно невъзмутим. — Просто работата е там, че моите приятели-момчета обикновено не се появяват със закуска. — Той измъкна огромна канелена кифла от плика и отхапа великанска хапка. — Изглеждаш красива, Лус — каза той с пълна уста.

Лус се изчерви и Доун спря да се кикоти, а Шелби се прокашля в ръкава си:

— Неловка ситуация!

При първия звук от високоговорителя в коридора Лус подскочи. Останалите деца я погледнаха, сякаш беше побъркана, но Лус още беше свикнала с ужасните съобщения по вътрешната радиоуредба на „Меч и Кръст“. Вместо това в стаята се разля кехлибареният глас на Франческа:

— Добро утро, „Шорлайн“. Ако смятате да се присъедините към нас на днешния излет с яхта, автобусът за пристанището тръгва след десет минути. Да се съберем при южния вход за преброяване. И не забравяйте да се облечете топло!

Майлс грабна още един сладкиш за из път. Шелби нахлузи чифт галоши на точки. Джасмин затегна лентата на розовите си наушници и сви рамене към Лус:

— Дотук с планирането! Ще трябва да съчиним в движение приветственото обръщение.

— Седни до нас в автобуса — нареди Доун. — Определено ще планираме всичко на път за Нойо Пойнт.

Нойо Пойнт. Лус трябваше да се насили да преглътне една хапка мърфин с трици. Мъртвешкото изражение на прокудената приживе; ужасното обратно пътуване с Кам — от спомена кожата на Лус настръхна. Не беше помогнало и натякването на Кам, че ѝ е спасил живота. Точно след като ѝ каза да не излиза отново от кампуса.

Толкова странно, че беше казал такова нещо. Сякаш той и Даниел се бяха наговорили.

Опитвайки се да печели време, Лус седна на крайчеца на леглото си:

— Значи всички отиваме?

Никога преди не беше нарушавала обещание към Даниел. Макар всъщност никога да не беше обещавала наистина да не отива на яхтата. Това ограничение ѝ се струваше толкова сурово и неуместно, че

инстинктивната ѝ реакция беше да го пренебрегне. Но ако се съгласеше да играе по правилата на Даниел, може би нямаше да ѝ се наложи да гледа как загива още някой. Макар че може би просто параноята ѝ се пробуждаше отново. Онази бележка умишлено я беше подмамила извън кампуса. Един училищен излет с яхта беше нещо съвсем различно. Все пак не прокудениците управляваха лодката.

— Разбира се, че отиваме всички. — Майлс сграбчи Лус за ръката, като я дръпна да се изправи, а после я затегли към вратата. — Защо да не отиваме?

Това беше моментът на избора: Лус можеше да остане на сигурно място в кампуса, както Даниел (и Кам) ѝ бяха казали. Като затворничка. Или можеше да излезе през тази врата и да докаже на себе си, че сама разполага с живота си.

Половин час по-късно Лус се взираше, заедно с половината ученици от „Шорлайн“, към блестяща бяла четирийсетметрова луксозна яхта.

Въздухът в „Шорлайн“ беше по-ясен, но долу върху водата на малкото пристанище в съседство с доковете все още висеше тънък слой мъгла, останала от предишния ден. Когато слезе от автобуса, Франческа промърмори: „Стига вече“ и вдигна длани във въздуха.

Съвсем небрежно, сякаш отмяташе настрани завесите на прозорец, тя буквално раздели мъглата с пръсти, като разкри великолепна равнина от ясно небе точно над блестящата лодка.

Направи го толкова ловко, че никой от учениците, които не бяха нефилими, или от учителите, не можеше да предположи, че действа нещо друго, освен природата. Но Лус зяпна, несигурна, че току-що е видяла онова, което мислеше, че е видяла, докато Доун започна да ръкопляска много тихо.

— Зашеметяващо, както обикновено.

Франческа се усмихна леко:

— Да, така е по-добре, нали?

Лус започваше да забелязва всички дребни щрихи, които можеха да са дело на някой ангел. Наеният автобус се движеше много по-гладко и плавно от обществения автобус, на който се беше качила в

дъжда предния ден. Витрините на магазините изглеждаха освежени, сякаш целият град беше покрит с нов слой боя.

Учениците се наредиха на опашка, за да се качат на яхтата, която беше зашеметяваща, така, както всичко много скъпо. Лъскавият ѝ профил се извиваше като мидена черупка, а всяко от трите ѝ нива имаше собствена широка бяла палуба. От мястото, от което влязоха на фордека, погледът на Лус стигна през огромните прозорци до вътрешността на три луксозно обзаведени каюти. На топлата, неподвижна слънчева светлина долу на пристанището за яхти, тревогите на Лус за Кам и прокудениците изглеждаха нелепи. С изненада почувства как те се стопяват.

Последва Майлс в каютата на второто ниво на яхтата. Стените бяха в успокояващ сиво-кафяв цвят, с дълги черно-бели пейки, обгръщащи извитите стени. Половин дузина ученици пече се бяха хвърлили върху тапицираните пейки и похапваха от огромното разнообразие от храна, покриваща масичките за кафе.

На бара Майлс отвори кутия кока-кола, раздели я в две пластмасови чаши и подаде една на Лус.

— И, значи, демонът казва на ангела: „Да ме съдиш ли? Че къде си мислиш, че ще намериш адвокат?“ — Той я смушка: — Схващаш ли? Защото се предполага, че всички адвокати...

Финалната реплика на някакъв виц. Умът ѝ се беше зареял другаде и изобщо ѝ беше убягнал фактът, че Майлс разказва виц. Насили се да се разсмее, като избухна във висок смях, дори плесна с длан по бара. Майлс изглеждаше облекчен, макар и малко подозрителен заради преувеличената ѝ реакция.

— Уау — възкликна Лус, чувствайки се ужасно, докато укротяваше престорения си смях. — Това си го биваше.

Вляво от тях, Лилит, червенокосото момиче от триото близначки, с което Лус се беше запознала през първия учебен ден, спря, точно когато се канеше да пхне в устата си хапката риба тон със сос тартар.

— Що за нескопосана помиярска шега е това? — Тя гледаше намръщено най-вече към Лус, с оголени в озъбена гримаса намазани с гланц устни. — Наистина ли мислиш, че това е забавно? Била ли си изобщо някога в подземния свят? Изобщо не е смешно. Очакваме такова нещо от Майлс, но бих помислила, че ти имаш по-добър вкус.

Лус беше слисана:

— Не си давах сметка, че е въпрос на вкус — каза тя. — В този случай, определено съм на страната на Майлс.

— Шшшшт. — Внезапно ръцете на Франческа с добре оформен маникюр легнаха върху раменете на Лус и Лилит. — За каквото и да е тази кавга, помнете: Намирате се на борда на кораб заедно със седемдесет и трима ученици, които не са нефилими. Думата на деня е дискретност.

Що се отнася до Лус, това все още беше едно от най-странните неща в „Шорлайн“. Цялото това време, което прекарваха с обикновените деца в училището, като се преструваха, че не правят онова, което всъщност правеха — каквото и да беше то в общежитието на нефилимите. Лус все още искаше да поговори с Франческа за вестителите, да повдигне въпроса за онова, което беше направила в гората по-рано тази седмица.

Франческа плавно се отдалечи, и Шелби се бутна до Лус и Майлс.

— Точно колко дискретна трябва да съм според вас, докато завирам главите на седемдесет и трима не-нефилими в тоалетната чиния и пускам отгоре водата в кабинките?

— Ама че си лоша. — Лус се засмя, после направи стъписана физиономия, когато Шелби ѝ подаде чинията си с предястие. — Я виж ти кой дели с другите — каза Лус. — И ще ми разправяш, че си единствено дете.

Шелби рязко дръпна обратно чинията, след като Лус си взе една маслина:

— Да, добре, гледай да не свикваш с това, или нещо от този род.

Когато двигателят започна да набира обороти под краката им, всички ученици на борда на яхтата нададоха ликуващи възгласи. Лус предпочиташе моменти като този в „Шорлайн“, когато наистина не можеше да определи кой е нефилим и кой не. Една редица момичета се осмелиха да излязат в студа навън, като се смееха, докато вятърът размяташе косите им. Няколко момчета от класа ѝ по история се събираха за игра на покер в един ъгъл на главната каюта. Именно на тази маса Лус би очаквала да открие Роланд, но отсъствието му бе очебийно.

Близо до бара, Джасмин правеше снимки на цялата сцена, докато Доун направи знак на Лус, като показва с движение във въздуха,

имитиращо писалка върху хартия, че тепърва трябва да си напишат речта. Лус тъкмо отиваше да се присъедини към тях, когато, с крайчеца на окото си, зърна Стивън през прозорците.

Беше сам, облегнат на парапета в дълъг черен тренкот, с мека шапка, покриваща прошарената му коса. Лус все още изпитваше нервност да мисли за него като за демон, особено защото искрено го харесваше — или поне онова, което знаеше за него. Връзката му с Франческа я объркваше още повече. Бяха някаква завършена двойка: Това ѝ напомни какво беше казал Кам предната нощ, за това, че той и Даниел не са чак толкова различни. Мисълта за това сравнение още я глождеше, когато отвори плъзгащата се врата от затъмнено стъкло и излезе на палубата.

Всичко, което виждаше в западния край на яхтата, беше безкрайната наситена синева на океана и ясното небе. Водата беше спокойна, но отстрани около лодката появяваше хладен вятър. Лус трябваше да се хване за перилата, примижавайки на ярката слънчева светлина, заслонила очи с ръка, когато се приближи към Стивън. Не виждаше Франческа никъде.

— Здравей, Лус. — Той ѝ се усмихна и си свали шапката, когато тя се приближи към парапета. Лицето му имаше доста силен тен за ноември. — Как върви всичко?

— Това е голям въпрос — каза тя.

— Почувства ли се объркана тази седмица? Нашата демонстрация с вестителя не те ли разстрои твърде много? Знаеш ли — той сниши глас — никога не сме преподавали това преди.

— Да ме е разстроила ли? Не. Много ми хареса — каза бързо Лус. — Искам да кажа... беше трудно за гледане. Но също и опияняващо. Отдавна исках да поговоря за това с някого... — С прикования върху нея поглед на Стивън, тя си спомни как беше подслушала разговора, който двамата ѝ учители водеха с Роланд. Как именно Стивън, а не Франческа, беше проявил по-голяма готовност да включи вестителите в учебната програма.

— Искам да науча всичко за тях.

— Всичко за тях? — Стивън наклони глава, така че улови пълния блясък на слънцето с вече златистата си кожа. — Това може да отнеме известно време. Има милиарди вестители, по един за почти всеки

момент в историята. Тази област на изучаване е безкрайна. Повечето от нас дори не знаят откъде да започнат.

— Затова ли не сте ги преподавали преди?

— Въпросът е спорен — каза Стивън. — Има ангели, които не смятат, че вестителите са толкова важни. Или че лошото, което често предвещават, са повече от добрите. Наричат застъпници като мен исторически предатели, твърде обсебени от миналото, за да обърнат внимание на греховете на настоящето.

— Но това е все едно да кажете... че миналото няма никаква стойност.

Ако това беше вярно, то щеше да означава, че всички предишни животи на Лус не възлизаха до нищо, че миналото ѝ с Даниел също нямаше стойност. Така че всичко, с което щеше да разполага, за да продължи, беше онова, което знаеше за Даниел в този живот. А дали това беше наистина достатъчно?

Не. Не беше.

Трябваше да вярва, че в онова, което изпитваше към Даниел, има нещо повече: ценна, заключена и скрита история, която възлизаше на нещо по-важно, не няколко нощи на блажени целувки и още няколко нощи на спорове. Защото ако миналото нямаше стойност, това наистина беше всичко, което имаха.

— Ако съдя от изражението ти — каза Стивън, — изглежда, че имам още някого на моя страна.

— Надявам се, че не пълниш главата на Лус с нищо от твоите дяволски глупости. — Франческа се появи зад тях. Ръцете ѝ бяха на хълбоците, а на лицето ѝ имаше намръщена гримаса. Докато тя не започна да се смее, Лус нямаше представа дали просто се шегува.

— Говорехме за сенките — искам да кажа, за вестителите — каза Лус. — Стивън току-що ми каза, че според него съществуват милиарди от тях.

— Стивън мисли също и че не е нужно да повика водопроводчик, когато тоалетната прелее. — Франческа се усмихна топло, но в гласа ѝ имаше скрита нотка, която накара Лус да изпита смущение, сякаш беше говорила твърде дръзко. — Искаш ли да станеш свидетел на още страховити сцени като онази, която разглеждахме в клас онзи ден?

— Не, не исках да кажа това...

— Има си причина, поради която е най-добре определени неща да се оставят в ръцете на специалистите. — Франческа погледна Стивън. — Страхувам се, че подобно на една повредена тоалетна, вестителите като прозорец към миналото са точно едно от тези неща.

— Естествено, разбираме защо специално ти би могла да се заинтересуваш от тях — каза Стивън, като привлече изцяло вниманието на Лус.

Значи Стивън разбираше. Нейните минали животи.

— Но ти трябва да разбереш — добави Франческа, — че надзъртането в сенките е изключително рисковано без подходящия тренинг. Ако проявяваш интерес, има университети, дори подробни академични програми, за които ще се радвам да поговоря с теб в течение на обучението. Но засега, Лус, трябва да ми простиш за грешката, че го показахме преждевременно на един гимназиален клас, а после трябва да оставиш положението така.

Лус се чувстваше странно и изложена на показ. И двамата я наблюдаваха.

Когато се надвеси леко през парапета, видя някои от приятелите си на главната палуба отдолу. Майлс беше притиснал към очите си бинокъл и се опитваше да посочи нещо на Шелби, която се правеше, че не го забелязва зад огромните си тъмни очила „Рейбан“. На кърмата Доун и Джасмин седяха на едно издигнато място заедно с Ейми Браншоу. Бяха се навели над кафява папка и припряно си водеха бележки.

— Добре е да отида да помогна с приветствието — каза Лус, като се отдръпна от Франческа и Стивън. Чувстваше прикованите им върху нея очи по целия път надолу по лъкатушешкото стълбище. Стигна до главната палуба, провря се под редица навити платна, и се промуши покрай група ученици не-нефилими, застанали отегчено в кръг около господин Крамър, слабият като върлина учител по биология, който изнасяше лекция за нещо като крехката екосистема точно под краката им.

— Ето те! — Джасмин дръпна Лус в събралата се на съвет групичка. — Най-после се оформя план.

— Супер. С какво мога да съм полезна?

— В дванайсет часа ще ударим този звънец. — Доун посочи към огромен месингов звънец, който висеше от бяла греда до един скрипец

близо до носа на яхтата — След това аз ще поздравя всички с „добре дошли“, Ейми ще разкаже как се е осъществил този излет, а Джас ще говори за предстоящите светски мероприятия през този сезон. Трябва ни единствено някой, който да каже нещо във връзка с опазването на околната среда. — И трите момичета погледнаха Лус.

— Това да не е хибридна яхта или нещо от този род? — попита Лус.

Ейми сви рамене и поклати глава.

Лицето на Доун светна, осенено от идея:

— Можеш да кажеш нещо за това, как да сме тук ни прави по-съпричастни към екологичния начин на живот, защото онзи, който живее по-близо до природата, постъпва по-естествено?

— Бива ли те в писането на стихотворения? — попита Джасмин. — Би могла да опиташ да го направиш, нали се сещаш, забавно?

Почувствала се виновна, че напълно бе избягала от всякакви истински отговорности, Лус изпита нужда да демонстрира смирено държание:

— Екологична поезия — каза тя, като си мислеше, че единственото нещо, освен поезията и морската биология, в което беше по-лоша, беше говоренето пред публика. — Разбира се. Мога да го направя.

— Добре. — Доун изпуктя и си избърса челото. — Тогава, ето как си представям нещата. — Тя скочи на издатината, където седеше дотогава, и започна да прави списък, отмятайки на пръсти.

Лус знаеше, че трябва да слуша внимателно изискванията на Доун („Няма ли да е възхитително, ако се подредим по височина във възходящ ред?“), особено след като за много кратко време от нея се очакваше да каже нещо интелигентно — и римувано — за околната среда, пред стотина от съучениците си. Но умът ѝ още беше замъглен от онзи странен разговор с Франческа и Стивън.

Остави вестителите на специалистите. Ако Стивън беше прав, и наистина съществуваха вестители за всички моменти в историята — е, това беше все едно да ѝ каже да остави цялото минало на специалистите. Лус не се опитваше да претендира, че е експерт по Содом и Гомор: интересуваше се единствено от собственото си минало — своето и на Даниел. И ако някой щеше да е специалист по това, Лус предполагаше, че би трябвало да е тя.

Но Стивън сам го беше казал: Там навън имаше милиарди сенки. Щеше да е почти невъзможно дори да открие онези, които имаха нещо общо с нея и Даниел, камо ли пък да знае какво да прави с тях, ако изобщо намереше онези, които трябва.

Хвърли поглед към палубата на второто ниво. Виждаше само върховете на главите на Франческа и Стивън. Ако оставеше въображението си да се вихри свободно, можеше да си представи един рязък разговор между тях. За Лус. И за вестителите. Докато вероятно се споразумяваха да не ги обсъждат с нея никога повече.

Беше напълно сигурна, че когато ставаше въпрос за миналите ѝ животи, щеше да бъде сама.

Я чакай малко.

Първия ден в клас. По време на играта за „разчупване на ледовете“. Шелби беше казала...

Лус се изправи на крака, забравила напълно, че е наред съвещание, и вече прекосяваше палубата, когато зад нея отекна пронизителен писък.

Когато се извъртя рязко кръгом към звука, Лус видя как нещо черно светкавично се накланя и се откъсва от носа на лодката.

Секунда по-късно беше изчезнало.

После се разнесе плясък.

— О, Боже мой! Доун! — И Джасмин, и Ейми се бяха навели наполовина над носа на лодката, и гледаха надолу във водата. Пищяха.

— Ще взема спасителната лодка! — изкрещя Ейми, като се втурна в каютата.

Лус скочи на издатината до Джасмин и преглътна с усилие при онова, което видя. Доун се бе претърколила през борда и се мятеше бурно във водата. Отначало тъмнокосата ѝ глава и бясно размахващите се ръце бяха всичко, което се виждаше, но после тя вдигна очи и Лус видя ужаса върху побелялото ѝ лице.

Една ужасна секунда по-късно, голяма вълна заля дребното тяло на Доун. Лодката още се движеше, отдалечавайки се още повече от нея. Момичетата трепереваха, докато я чакаха да се покаже пак на повърхността.

— Какво стана? — запита настойчиво Стивън, внезапно озовал се до тях. Франческа освобождаваше един подсилен с обръчи силикон спасителен пояс от връзките му под носа на лодката.

Устните на Джасмин потрепераха:

— Опитваше се да удари звънеца, за да привлече вниманието на всички за речта. Едва се надвеси навън — не знам как изгуби равновесие.

Лус хвърли нов мъчителен поглед през носа на лодката. Падането в ледената вода вероятно беше трийсет стъпки. Все още нямаше следа от Доун.

— Къде е тя? — изплака Лус. — Знае ли да плува?

Без да чака отговор, тя грабна спасителния пояс от ръцете на Франческа, обви едната си ръка около него, и се изкатери до върха на носа на лодката.

— Лус — спри!

Чу вика зад гърба си, но вече беше твърде късно. Гмурна се във водата, задържайки дъха си, като по пътя надолу си мислеше за Даниел и последното им гмуркане в езерото.

Почувства студа първо върху гръдния си кош — рязко стягане около дробовете от температурния шок. Изчака, докато спускането стана по-бавно, после зарита, за да намери повърхността. Вълните се изливаха над главата ѝ, пръскайки сол в устата ѝ и нагоре по носа ѝ, но тя стискаше здраво спасителния пояс. Плуването с него беше трудно и тромаво, но ако намереше Доун — когато намереше Доун — и двете щяха да имат нужда от него, за да се задържат над водата, докато чакаха спасителната лодка.

Смътно долавяше глъчка горе на яхтата, хора, които крещяха и тичаха по палубата, като се провикваха надолу към нея. Но ако смяташе да помогне някак на Доун, Лус трябваше да изключи всички тях от съзнанието си.

Стори ѝ се, че вижда тъмното петно, което беше главата на Доун, върху смразяващо студената вода. Устреми се напред към нея, борейки се с вълните. Ходилото ѝ докосна нещо — ръка? — но после нещото изчезна и тя не беше сигурна дали това изобщо е била Доун.

Лус не можеше да се потопи под водата, докато все още беше със спасителния пояс, а имаше лошо предчувствие, че Доун е по-надълбоко долу. Знаеше, че не бива да пуска спасителния пояс. Но не можеше да спаси Доун, освен ако не го пуснеше.

Мятайки пояса настрана, Лус напълни дробовете си с въздух, после се гмурна дълбоко надолу, като плуваше усилено, докато

повърхностната топлина изчезна и водата стана толкова студена, че ѝ причиняваше болка. Не виждаше нищо, просто се протягаше навсякъде, където можеше, с надеждата да достигне Доун, преди да стане твърде късно.

Напипа първо косата на Доун — тънките къси, тъмни вълни. Когато спусна ръка по-ниско, напипа бузата на приятелката си, после врата ѝ, после рамото. Доун беше потънала доста надълбоко за толкова кратко време. Лус пхна ръце под мишниците на Доун, после използва цялата си сила да я издърпа нагоре, като се придвижваше със силно ритане към повърхността.

Бяха дълбоко под водата, дневната светлина беше само далечен проблясък.

А Доун ѝ се струваше по-тежка, отколкото вероятно беше, сякаш към нея бе прикрепена голяма тежест, която теглеше и двете надолу.

Най-после Лус излезе на повърхността. Доун се задави, докато плюеше вода и кашляше. Очите ѝ бяха зачервени, а косата ѝ беше сплътстена на челото. Обвила едната си ръка около гърдите на Доун, Лус внимателно гребеше с крака и тласкаше и двете към спасителния пояс.

— Лус — прошепна Доун. В бушуващите вълни, Лус не можеше да я чуе, но разчете движението на устните ѝ. — Какво става?

— Не знам. — Лус поклати глава, като се напрягаше да задържи и двете над повърхността.

— Плувайте към спасителната лодка! — Викът дойде изотзад. Но беше невъзможно да плуват накъдето и да е. Едва държаха главите си над водата.

Екипажът спускаше във водата надуваем спасителен сал. Стивън беше в него. Щом лодката доближи океана, той започна да гребе енергично към тях. Лус затвори очи и остави осезаемото облекчение да я залее заедно със следващата вълна. Ако можеше просто да издържи още малко, всичко с тях щеше да е наред.

— Хванете ръката ми — извика Стивън на момичетата.

Лус усещаше краката си така, сякаш беше плувала цял час. Побутна Доун към Стивън, така че да излезе първа от водата.

Стивън се беше съблякъл, оставайки само по леките си памучни панталони и бялата официална риза, която сега беше мокра и прилепваше към гърдите му. Мускулестите му ръце бяха огромни,

когато посегна към Доун. С лице, почервенияло от усилието, той изпъшка и я вдигна. След като облегна Доун на парапета, достатъчно далече, че да не падне отново във водата, Стивън се обърна и бързо хвана ръцете на Лус.

Тя се почувства безтегловна, стори ѝ се, че почти се издигна от водата с негова помощ. Едва когато почувства как тялото и се плъзга по-нататък в лодката, осъзна колко подгизнала и премръзнала беше.

С изключение на мястото, където бяха стояли пръстите на Стивън.

Там от капките вода по кожата ѝ се вдигаше пара.

Изправи се и седна, като посегна да помогне на Стивън да издърпа треперещата Доун по-нататък до сала. Изтощена, Доун едва успя с усилие да се изправи. Наложил се Лус и Стивън да хванат по една от ръцете ѝ и да я повдигнат. Почти я бяха вкарали в лодката, когато Лус почувства как някакво стряскащо рязко движение дърпа Доун обратно във водата.

Тъмните очи на Доун се изцъклиха и тя изпищя, когато се плъзна назад. Лус не беше подготвена: Доун се изплъзна от мократа ѝ хватка, и Лус падна назад върху борда на сала.

— Дръж се! — Стивън хвана Доун за кръста точно навреме. Изправи се, като едва не преобърна сала. Когато се напегна да повдигне Доун и да я измъкне от водата, Лус видя как за съвсем кратък миг от гърба му се подава нещо златисто.

Крилете му.

Начинът, по който се подадоха мигновено, в момента, когато Стивън се нуждаеше от най-голяма сила... случи се сякаш почти против волята му. Те блестяха, с цвета на онези скъпи бижута, които Лус беше виждала само зад стъклени витрини в универсалните магазини. Изобщо не приличаха на крилете на Даниел. Крилете на Даниел бяха топли и приканващи, великолепни и секси; тези на Стивън бяха сурови и заплашителни, назъбени и ужасяващи.

Стивън изпъшка, мускулите на ръцете му се изопнаха, и крилете му изпърхаха само веднъж, като му осигуриха достатъчно възходяща инерция, за да измъкне Доун от водата.

Крилете предизвикаха достатъчно силен порив на вятъра, че да притисне Лус към другата страна на сала. Щом Доун беше в безопасност, краката на Стивън отново стъпиха на дъното на сала.

Крилете му веднага се плъзнаха обратно навътре в кожата. Оставиха два малки прореза на гърба на официалната му риза — единственото доказателство, че онова, което Лус беше видяла, бе действителност. Лицето му беше изпито, а ръцете му трепереха.

Тримата рухнаха в сала. Доун не беше забелязала нищо, и Лус се запита дали някой, който ги наблюдаваше от лодката, също беше видял. Стивън погледна Лус, сякаш току-що го беше видяла гол. Искаше ѝ се да му каже, че е било удивително да види крилете му: дотогава не знаеше, че дори падналите ангели, застанали на тъмната страна, могат да бъдат толкова зашеметяващи.

Протегна ръка към Доун, като отчасти очакваше да види кръв някъде по кожата ѝ. Наистина имаше чувството, че нещо я беше сграбчило в челюстите си. Но нямаше и следа от някаква рана.

— Добре ли си? — прошепна Лус накрая.

Доун поклати глава, при което от косата ѝ се разлетяха капчици вода.

— Мога да плувам, Лус. Добра плувкиня съм. Нещо ме хвана — нещо...

— Все още е там долу — довърши Стивън, като вдигна веслото и бавно насочи лодката към яхтата.

— На какво ти заприлича? — попита Лус. — Акула или...

Доун потръпна:

— Ръце.

— Ръце?

— Лус! — излая Стивън.

Тя се обърна към него. Изглеждаше като различно същество от онова, с което тя разговаряше само преди минути на палубата. В очите му имаше сурово изражение, което не бе виждала никога преди.

— Това, което направи днес, беше... — Той млъкна рязко. Мокротото му лице, с капеща от него вода, изглеждаше разярено. Лус затаи дъх, в очакване на бурята. Безразсъдно. Глупаво. Опасно. — Много смело — каза той накрая, и бузите и челото му се отпуснаха в обичайното си изражение.

Лус издиша шумно: беше ѝ трудно дори да намери глас, за да му благодари. Не можеше да откъсне очи от треперещите крака на Доун. И надигащите се тънки червени следи, които се пиеха около глезените ѝ. Следи, които изглеждаха като оставени от пръсти.

— Момичета, сигурен съм, че сте уплашени — каза Стивън тихо.
— Но няма причина да предизвикваме всеобща истерия в цялото училище. Нека поговоря с Франческа. Докато не се свържа с вас: Нито дума за това на никой друг. Доун?

Момичето кимна, с ужасено изражение.

— Лус?

Лицето ѝ се сгърчи. Не беше сигурна дали е редно да пази това в тайна. Доун едва не беше загинала.

— Лус. — Стивън стисна рамото ѝ, свали очилата си с квадратни рамки и се взря в лешниковите очи на Лус със собствените си тъмнокафяви очи. Докато вдигаха спасителния сал върху главната палуба, където чакаше останалата част от училището, тя усети горещия му дъх в ухото си: — Нито дума. На никого. За твоя собствена безопасност.

ДВАНАЙСЕТ ДНИ

— Не проумявам защо се държиш толкова чудато — каза Шелби на Лус на другата сутрин. — Тук си от — колко — шест дни? А си най-голямата героиня на „Шорлайн“. Може би в крайна сметка ще си оправдаеш репутацията.

Тази неделя сутрин небето бе осеяно с кълбести облаци. Лус и Шелби вървяха по малката плажна ивица на „Шорлайн“, разделяйки си един портокал и термос с чай. Долу откъм гората силен вятър носеше землистия мирис на стари червени дървета. Приливът беше буен и висок, и беше изхвърлил дълги купчини оплетени на възел водорасли, медузи и гниещ плавей на пътя на момичетата.

— Не беше нищо особено — промърмори Лус, което не беше съвсем вярно. Да скочи в онази ледена вода след Доун наистина беше нещо. Но Стивън — суровият му тон, силата на хватката му върху ръката ѝ — беше накарал Лус да се бои да говори за спасяването на Доун когато и да било.

Тя огледа солената пяна, останала след една оттегляща се вълна. Опитваше се да не се заглежда към дълбоката, тъмна вода отгатык — за да не ѝ се налага да си представя ръце долу в ледените ѝ дълбини. *За твоя собствена защита.* Стивън сигурно бе искал да каже „ваша“, не „твоя“. Тоест: това е за защита на всички ученици. В противен случай, ако имаше предвид само Лус...

— Доун е добре — каза тя. — Само това има значение.

— Ъм, да, благодарение на теб, Спасителката на плажа.

— Не започвай да ми викаш „Спасителка на плажа“.

— Предпочиташ да се възприемаш като някаква универсална спасителка? — Шелби притежаваше уменията да подмята закачки с възможно най-безизразно лице. — Франки казва, че някакво загадъчно страховито създание дебне из училищното землище през последните две нощи. Добре ще е да му дадеш да разбере...

— Какво? — Лус за малко не изплю чая си. — Кой е?

— Повтарям: Загадъчно страховито създание. Не знаят. — Шелби седна на един обрулен от ветровете плосък варовиков камък и умело подхвърли няколко камъчета в океана. — Просто някой си. Подслушах как Франки говори с Крамър за това в лодката вчера след цялата шумотевица.

Лус седна до Шелби и затършува из пясъка за камъчета.

Някой дебнеше около „Шорлайн“. Ами ако беше Даниел?

Щеше да е точно в негов стил. Толкова упорит по отношение на собственото си обещание да не я вижда, но неспособен да стои надалече. Мисълта за него я накара да закопнее за него още по-силно. Почувства, че е почти на косъм да се разплаче, което бе откачено. Имаше вероятност тайнственото промъкващо се същество дори да не е Даниел. Можеше да е Кам. Можеше да е кой ли не. Можеше да е прокуденик.

— Франческа стори ли ти се разтревожена? — попита тя Шелби.

— Ти нямаше ли да си?

— Чакай малко. Затова ли не се измъкна тайно нощес? — Това беше първата нощ, в която Лус не беше събудена от прибиращата се през прозореца Шелби.

— Не. — Ръката, с която Шелби подхвърляше камъчетата, бе закалена и добре оформена от всички онези упражнения по йога.

Следващото ѝ камъче подскочи шест пъти, описвайки широка дъга, връщайки се обратно почти чак до тях, като бумеранг.

— Къде ходиш всяка нощ, все пак?

Шелби напъха ръце в джобовете на пухкавата си червена скиорска жилетка. Взираше се в сивите вълни така напрегнато, че беше ясно, че или беше видяла нещо там, или избягваше въпроса ѝ. Лус проследи погледа ѝ, почти облекчена, че не видя във водата нищо, освен сиво-бели вълни нататък чак до хоризонта.

— Шелби.

— Какво? Никъде не ходя.

Лус понечи да се изправи, подразнена, че Шелби смяташе, че не може да ѝ каже. Лус изтръскваше влажния пясък от ходилата си, когато ръката на Шелби я дръпна обратно долу на скалата.

— Добре де. Ходех да се виждам със скапаното си гадже. — Шелби въздъхна тежко, като метна несръчно едно по-голямо камъче

във водата, и едва не уцели една охранена чайка, която се спускаше да улови риба. — Преди да стане скапаното ми бивше гадже.

— О! Шел, съжалявам. — Лус задъвка устната си. — Дори не знаех, че имаш гадже.

— Наложил се да започна да го държа на разстояние. Твърде много се интересува от факта, че имам нова съквартирантка. Все ме врънкаше да му позволя да наmine късно през нощта. Искане да се запознае с теб. Не знам що за момиче мисли, че съм. Не се обиждай, но по моите критерии трима души са вече тълпа.

— Кой е той? — попита Лус. — Тук ли учи?

— Филип Ейвс. В горните класове в главното училище е.

Лус не мислеше, че го познава.

— Онова бледо хлапе с изрусената коса? — каза Шелби. — Дето прилича малко на Дейвид Бауи, само че албинос? Наистина не можеш да го пропуснеш. — Устата ѝ се присви. — За нещастие.

— Защо не ми каза, че сте скъсали?

— Предпочитам да свалям от интернет песни от „Уикенд с вампир“, които пея на плейбек с предварително записан съпровод, когато не си наблизо. По-добре е за чакрите ми. Освен това — тя насочи къс и дебел пръст към Лус — именно ти си намусена и странна днес. Да не би Даниел да се държи зле с теб, или нещо такова?

Лус се подпря на лакти:

— За това би било нужно наистина да се виждаме, което очевидно не ни е разрешено.

Ако затвореше очи, Лус можеше да остави шума на вълните да я върне към най-първата нощ, когато беше целунала Даниел. В този живот. Влажните им преплетени тела на онзи хлътнал дъсчен тротоар в Савана. Жадният натиск на ръцете му, докато я притегляше в прегръдките си. Тогава всичко ѝ се струваше възможно. Тя отвори очи. Сега беше толкова далече от всичко това.

— Значи жалкото ти бивше гадже...

— Не. — Шелби направи жест с пръсти, сякаш дръпваше цип върху устата си. — Имам не по-голямо желание да говоря за СБГ — Скапаното Бивше Гадже — отколкото, предполагам, ти — за Даниел. Следващият.

Това беше честно. Но въпросът не беше точно в това, че Лус не искаше да говори за Даниел. Беше повече сякаш, ако започнеше да

говори за Даниел, нямаше да може да млъкне. Дори според себе си вече звучеше като развалена грамофонна плоча — повтаряше отново и отново всичките — колко, о, цели четири? — физически изживявания, които беше имала с него в този живот. (Предпочиташе да започне броенето едва след като той беше престанал да се прави, че тя не съществува.) Колко ли щеше да отегчи Шелби, която вероятно беше имала тонове гаджета, тонове опит. В сравнение с почти нищожния опит на Лус.

Една целувка, която почти не си спомняше, с момче, което беше избухнало в пламъци. Шепа много горещи мигове с Даниел. Това беше кажи-речи всичко. Лус със сигурност не беше особено опитна, що се отнасяше до любовта.

Отново почувства колко несправедливо беше положението ѝ: Даниел имаше всички онези страхотни спомени за тях двамата заедно, към които да се връща, когато положението загрубееше. Тя нямаше нищо.

Докато не вдигна поглед към съквартирантката си.

— Шелби?

Шелби беше издърпала пухкавата си червена качулка върху главата и ровеше с пръчка в мокрия пясък.

— Казах ти, че не искам да говоря за него.

— Знам. Питам се... помниш ли, когато спомена, че умееш да надзърташ в миналите си животи?

Точно това се бе канела да попита Шелби, когато Доун падна през борда.

— Никога не съм казвала това. — Пръчката потъна по-дълбоко в пясъка. Лицето на Шелби беше пламнало и зачервено, а гъстата ѝ руса коса се беше измъкнала на тънки накъдрени кичурчета от конската ѝ опашка.

— Да... каза. — Лус наклони глава. — Написа го върху листа ми. Онзи ден, когато играехме онази игра за „разтопяване на ледовете“, помниш ли? Грабна листа от ръцете ми и каза, че можеш да говориш повече от осемнайсет езика и да надзърташ в минали животи, и кое искам да попълниш...

— Помня какво казах. Но си разбрала погрешно какво имам предвид.

— Добре — каза Лус бавно, — е, тогава...

— Просто защото съм надзъртала в минал живот преди, не означава, че умея да го правя, и не значи, че това е бил собственият ми живот.

— Значи не е бил твоят?

— По дяволите, не, прераждането е за откачалките.

Лус се намръщи и зарови ръце в мокрия пясък: искаше ѝ се сама да се зарови в него.

— Ало, това беше шега. — Шелби закачливо смушка Лус. — Измислена специално за момичето, на което се е налагало да преживява пубертета хиляда пъти. — Тя направи гримаса. — На мен един път ми стигаше, много благодаря.

Значи Лус бе „Онова момиче“. Момичето, на което се бе налагало да преживява пубертета хиляда пъти. Никога преди не беше мислила за това по този начин. Беше почти забавно: Погледнато отвън, преживяването на безкрайни пубертета изглеждаше като най-ужасната част от участта ѝ. Но беше много по-сложно. Лус понечи да каже, че е готова да преживее още хиляда младежки пъпки и бунтуващи се хормони, ако можеше да надникне в миналите си животи и да разбере повече за себе си, но после вдигна поглед към Шелби.

— Щом не е бил твоят, в чий минал живот си надзъртала тогава?

— Защо си толкова любопитна? По дяволите.

Лус почувства как кръвното ѝ налягане се вдига:

— Шелби, за бога, загатни ми нещо!

— Добре — каза накрая Шелби, като ѝ направи знак с ръце да се успокои. — Бях на това парти една вечер в „Корона“. Положението стана доста необуздано — полуголи сеанси и разни такива дивотии, и — ами, това не е важната история. И така, помня, че излязох да се поразходя, за да глътна малко въздух. Валеше, беше ми трудно да виждам къде вървя. Свих зад ъгъла в една тясна уличка между някакви сгради, и там беше онова момче, с някак съкрушен вид. Беше се навел над една сфера от тъмнина. Никога не бях виждала подобно нещо, с форма на глобус, но проблясващо, и някак носещо се над ръцете му. Той плачеше.

— Какво беше?

— Тогава не знаех, но сега знам, че е било вестител.

Лус беше като хипнотизирана:

— И ти видя частица от миналия живот, който вестителят показваше? Какво беше усещането?

Шелби погледна Лус в очите и преглътна:

— Беше доста ужасно, Лус.

— Съжалявам — каза Лус. — Питам само защото...

Струваше й се много сериозно и важно да изрече признанието, което се готвеше да направи. Франческа определено щеше да се противопостави на това. Но Лус се нуждаеше от отговори, нуждаеше се и от помощ — от помощта на Шелби.

— Трябва да надзърна в някои от миналите си животи — каза Лус. — Или трябва поне да опитам. Напоследък се случват неща, които от мен се очаква просто да приема, защото не ми хрумва нищо по-добро — само че бих могла да знам по-добре, много по-добре, ако можех просто да видя откъде идвам. Къде съм била. Това звучи ли смислено?

Шелби кимна.

— Трябва да разбере какво съм имала в миналото с Даниел, за да мога да се почувствам сигурна за това, което имам с него сега. — Лус си пое въздух. — Онова момче, онова в уличката... ти видя ли го какво направи на вестителя?

Шелби присви рамене:

— Той просто някак го напътстваше, докато придоби форма. По онова време дори не знаех какво е, и не знам как го е проследил. Затова демонстрацията на Франческа и Стивън ме стресна толкова много. Видях какво се случи онази нощ, и оттогава се опитвам да забравя за това. Нямах представа, че онова, което виждам, е вестител.

— Ако успея да открия някой вестител, мислиш ли, че би могла да му придадеш форма?

— Нищо не обещавам — каза Шелби, — но ще опитам. Знаеш ли как да ги проследяваш и намираш?

— Всъщност не, но толкова ли ще е трудно? Те ме преследват цял живот.

Шелби сложи ръка върху тази на Лус, опряна на скалата:

— Искам да ти помогна, Лус, но е странно. Страх ме е. Ами ако видиш нещо, което... нали се сещаш... което не бива да виждаш?

— Когато скъса със СБГ...

— Мисля, че ти казах да не...

— Просто слушай: Не се ли радваш, че проумя каквато там е била причината, която те е накарала да скъсаш с него, по-скоро рано, отколкото късно? Искам да кажа, ами ако се бяхте сгодили или нещо такова, и едва тогава...

— Гадост! — Шелби вдигна ръка да спре Лус. — Разбрано. Хайде сега, да си намерим сянка.

Лус поведе Шелби обратно през плажа и нагоре по стръмните каменни стълби, където няколко тънки окаяни червени и жълти върбинки бяха израсли в мократа, песъчлива почва. Прекосиха спретнатата зелена тераса, като се опитваха да не прекъснат група ученици не-нефилими, увлечени в игра на фризби. Подминаха прозореца на спалното си помещение на третия етаж и залъкатушиха покрай гърба на сградата. В началото на гората от червени дървета Лус посочи едно пространство между дърветата:

— Ето там намерих една последния път.

Шелби се отпрати с отсечени крачки в гората пред Лус, като се провря с усилие през дългите, подобни на хищни нокти листа на северноамериканските кленове сред червените дървета и спря под гигантска папрат.

Под секвоите беше тъмно, и Лус се радваше на компанията на Шелби. Спомни си онзи ден — колко бързо бе минало времето, докато дразнеше онази сянка, без да постигне нищо. Внезапно се почувства объркана.

— Ако успеем да намерим и уловим вестител, и ако изобщо успеем да направим едно надзъртане — каза тя, — какви според теб са шансовете вестителят да има какво да покаже за мен и Даниел? Ами ако просто получим още една ужасна сцена от Библията като онази, която видяхме в клас?

Шелби поклати глава:

— За Даниел не знам. Но ако успеем да призовем вестител и след това да надзърнем в него, тогава той ще трябва да има нещо общо с теб. Предполага се, че са специфични според това кой ги призовава — макар че невинаги ще ти е интересно онова, което имат да кажат. Както когато получавааш спам заедно с важните си писма, но и той е адресиран до теб.

— Как могат да са... специфични според това кой ги призовава? Това би означавало, че Франческа и Стивън са присъствали на разрушаването на Содом и Гомор.

— Ами, да. Те наистина са на този свят от цяла вечност. Мълвата твърди, че работните им биографии са доста впечатляващи. — Шелби се взря в Лус със странно изражение. — Недей се блещи така, че ще ти изхвъркнат очите. Как иначе мислиш, че са успели да получат работа в „Шорлайн“? Това е много добро училище.

Нещо тъмно и хлъзгаво премина над тях: подобен на черна пелерина вестител, който се протягаше сънливо в удължаващите се сенки от клона на една секвоя.

— Ето там. — Лус посочи, без да губи време. Метна се на един нисък клон, който се простираше зад Шелби. Трябваше да се закрепим на един крак и да се надвесим наляво по цялата дължина на клона само за да докосне съвсем леко вестителя с върховете на пръстите си. — Не мога да го стигна.

Шелби вдигна една борова шишарка и я метна към центъра на сянката, която висеше от клона.

— Недей! — прошепна Лус. — Ще я раздразниш.

— Тя ме дразни, като се прави на толкова свенлива. Само си протегни ръката.

С гримаса, Лус направи каквото ѝ казаха.

Видя как боровата шишарка рикошира в уязвимата страна на сянката, после чу тихия свистящ звук, който някога изпълваше ушите ѝ с ужас. Едната страна на сянката се изплъзваше, много бавно, от клона. Изплъзна се и се приземи напърно върху треперещите протегнати ръце на Лус. Тя стисна краищата ѝ с пръсти.

Лус скочи от клона, където беше застанала, и се приближи до Шелби, със студения си, отпуснат товар в ръце.

— Хайде — каза Шелби. — Аз ще хвана едната половина, и ти също ще хванеш една, точно както видяхме в клас. Пфу, лепкава е. Добре... отпусни хватката, никъде няма да отиде. Остави го само да се поохлади и да приеме форма.

Стори им се, че мина много време, преди сянката да направи каквото и да било. Лус почти имаше чувството, че си играе със старото табло за спиритически сеанси, което имаше като дете. Странна, необяснима енергия по върховете на пръстите. Усещането за леко,

неспирно движение, преди да успее да види някаква разлика във формата на вестителя.

После се разнесе свистящ звук: Сянката се свиваше, бавно се прибираще в тъмното си ядро. Скоро цялото нещо беше приело размера и формата на голяма кутия. Започна да кръжи точно над върховете на пръстите им.

— Виждаш ли това? — ахна Шелби. Гласът ѝ почти не се чуваше, заглушен от свистенето на сянката. — Погледни, там в средата.

Както беше станало и по време на часа, от вестителя сякаш се повдигна тъмна завеса, която разкри стряскащи буйни цветове. Лус заслони очи с ръка, докато наблюдаваше как ярката светлина сякаш се върна обратно в завесата от сянка, в замъглен нефокусиран образ. После, най-сетне, се уталожи обратно в ясно различни форми в приглушени цветове.

Пред погледа им се разкриваше някаква всекидневна. Задният край на стол с подвижна облегалка, тапициран в син кариран плат: поставката за крака беше вдигната, а долният му ъгъл беше силно разръфан. Стар телевизор в дървена кутия, който предаваше повторение на „Морк и Минди“ с изключен звук. Охранен териер от породата Джак Ръсел, свит на кълбо върху кръгла рогозка от съшити парчета.

Лус загледа как една летяща врата се отваря откъм стая, приличаща на кухня. През нея мина жена, по-възрастна, отколкото беше бабата на Лус, когато почина. Беше с рокля на розови и бели шарки, тежки бели обувки за тенис и дебели очила на верижка около врата. Носеше поднос с нарязани плодове.

— Кои са тези хора? — зачуди се гласно Лус.

Когато старата жена остави подноса върху масичката за кафе, една осеяна с чернодробни петна ръка се протегна иззад стола и избра голямо парче банан.

Лус се наведе навътре, за да вижда по-ясно, и фокусът на изображението се измести заедно с нея. Като триизмерна панорама. Дори не беше забелязала стареца, който седеше в стола с подвижна облегалка. Беше крехък и слаб, с няколко редки кичурчета бяла коса и старчески петна по цялото чело. Устата му се движеше, но Лус не

чуваше нищичко. Върху полицата над камината се редяха снимки в рамки.

Свистенето в ушите на Лус стана по-силно — толкова силно, че я накара да трепне. Без да е направила нищо повече от това да се зачуди за онези снимки, образът, изпратен от вестителя, се приближи. Остави в Лус усещането за камшичен удар — и за изключително близък план на рамкирана фотография.

Тънка позлатена рамка около зацапана стъклена плочка. Вътре, малката снимка имаше фин набразден ръб, заобикалящ жълтеещ черно-бял образ. На снимката имаше две лица: нейното и на Даниел.

Затаила дъх, тя започна да изучава собственото си лице, което изглеждаше съвсем малко по-младо от сега. Тъмна, дълга до раменете коса, подредена в прибори с фиби къдрици. Бяла блуза с равна яка със заоблени краища. Широка, впита в кръста и разширяваща се надолу пола, стигаща до средата на прасците. Ръце в бели ръкавици, които държаха тези на Даниел. Той гледаше право в нея, усмихнат.

Вестителят започна да вибрира, а после — да се тресе; после образът вътре започна да потрепва и да избледнява.

— Не — обади се Лус, готова да се хвърли вътре. Раменете ѝ се допряха до крайчето на вестителя, но не стигна по-далече. Силен студен полъх блъсна гърба ѝ и остави по кожата ѝ усещане за влага. Една ръка стисна китката ѝ.

— Не си набивай в главата разни безразсъдни идеи — предупреди я Шелби.

Твърде късно.

Екранът почерня и вестителят падна от ръцете им върху горския слой пръст и трева, разбивайки се на парчета като строшено черно стъкло. Лус потисна един хленчещ звук. Гърдите ѝ се повдигнаха буйно. Почувства се, сякаш частица от нея беше умряла.

Снишавайки се на четири крака, тя притисна чело към земята и се претърколи на една страна. Беше по-студено, по-мрачно, отколкото когато тръгнаха. Според часовника на китката ѝ минаваше два, но когато дойдоха в гората, беше сутрин. Когато погледна на запад, към края на гората, Лус видя разликата в светлината, която стигаше до общежитието. Вестителите поглъщаха времето.

Шелби легна до нея.

— Добре ли си?

— Толкова съм объркана. Онези хора... — Лус обгърна с длан челото си. — Нямам представа кои са.

Шелби прочисти гърло и доби смутено изражение:

— Не мислиш ли, че, ъм, може би някога си ги познавала? Например много отдавна. Например, може би са били твоите...

Лус я зачака да довърши:

— Моите какви?

— Наистина ли не ти е хрумвало, че това са били твоите родители от друг живот? Че така изглеждат сега?

Челюстта на Лус увисна отворена.

— Не. Чакай — искаш да кажеш, че съм имала напълно различни родители във всеки от миналите си животи? Мислех си, че Хари и Дорийн... просто предполагах, че сигурно са били с мен през цялото време.

Внезапно си спомни нещо, което Даниел беше казал — за това, как майка ѝ готвела варено зеле в онзи минал живот. В онзи момент не се беше замислила върху това, но сега ѝ звучеше малко по-смислено. Дорийн беше възхитителна готвачка. Това го знаеха всички в източна Джорджия.

Което означаваше, че Шелби трябва да е права. Лус вероятно имаше цяла нация от минали семейства, които не можеше дори да си спомни.

— Толкова съм глупава — каза тя. Защо не беше обърнал повече внимание как изглеждаха мъжът и жената? Защо не се беше почувствала дори съвсем леко свързана с тях? Чувстваше се, сякаш бе живяла цял живот, и едва сега беше разбрала, че е осиновена. Колко ли пъти беше връчвана на различни родители? — Това е... Това е...

— Напълно объркано — каза Шелби. — Знам. Хубавото е, че вероятно можеш да си спестиш куп пари за терапия. Ако можеш да погледнеш назад към всичките си други семейства, да видиш всички проблеми, които си имала със стотици майки преди тази.

Лус зарови лице в ръцете си.

— Тоест, ако имаш нужда от фамилна терапия. — Шелби въздъхна. — Съжалявам. Кой говори пак за себе си? — Тя вдигна дясната се ръка, после бавно я свали. — Знаеш ли, Шаста не е толкова далече оттук.

— Какво е Шаста?

— Маунт Шаста, Калифорния. Намира се само на няколко часа път в онази посока — Шелби посочи с палец на север.

— Но вестителите показват само миналото. Какъв ще е смисълът да отиваме там сега? Те вероятно са...

Шелби поклати глава:

— „Миналото“ е много общо понятие. Вестителите показват миналото чак до събитията, случили се преди броени секунди, и всичко между тях. Видях лаптоп на бюрото в ъгъла, така че е твърде вероятно... знаеш...

— Но ние не знаем къде живеят.

— Може би ти не знаеш. Колкото до мен, аз видях отблизо едно от писмата им и прочетох адреса. Запомних го. „Шаста Шайър Съркъл“ 1291, апартамент 34. — Шелби сви рамене. — Така че, ако искаш да ги посетиш, определено можем да отидем с кола дотам и обратно за един ден.

— Ама, разбира се. — Лус изсумтя. Отчаяно искаше да ги посети, но просто не изглеждаше възможно. — С чия кола?

Шелби нададе престорено зловец лек смях:

— В скапаното ми бивше гадже имаше едно-единствено нескапано нещо. — Тя започна да рови в джоба на суичъра си, измъквайки дълга верижка за ключове. — И това беше изключително сладкият му мерцедес, паркиран точно тук на ученическия паркинг. За твой късмет, забравих да му върна резервния ключ.

Потеглиха с бясна скорост надолу по пътя, преди някой да успее да ги спре.

Лус намери карта в жабката и проследи с пръст линията до Шаста. Подвикна няколко упътвания за посоката на Шелби, която шофираше с бясна скорост, но на червеникавокафявия мерцедес сякаш му допадаше това грубо отношение.

Лус се запита как Шелби оставаше толкова спокойна. Ако Лус току-що беше скъсала с Даниел и взела „назаем“ колата му за следобеда, нямаше да е в състояние да се въздържа от спомените за пътувания, които бяха правила, или спорове, в които бяха влизали, докато отивали на кино, или какво бяха правила на задната седалка онзи път, докато всички прозорци бяха смъкнати. Шелби със сигурност

мислеше за бившия си. На Лус ѝ се искаше да попита, но Шелби беше дала ясно да се разбере, че това е забранена тема.

— Смяташ ли да си промениш косата? — попита Лус най-накрая, спомняйки си какво беше казала Шелби за превъзможването на разделите. — Мога да помогна, ако имаш такова намерение.

Лицето на Шелби се присви в намръщена гримаса:

— Този тъпанар дори не го заслужава. — След дълга пауза добави: — Но ти благодаря.

Пътуването отне по-голямата част от останалия следобед, и Шелби го прекара, като си търсеше поводи да се ядоса, бърникаше по радиото, и претърсваше станциите за най-откачената музика, която можеше да намери. Въздухът стана по-студен, дърветата оредяха, а теренът се издигаше все повече през цялото време. Лус се съсредоточи върху задачата да остане спокойна, като си представяше стотици сценарии за срещата с онези родители. Опита се да не мисли какво щеше да каже Даниел, ако знаеше къде отива тя.

— Ето го — посочи Шелби, когато масивен заснежен връх се показва точно пред пътя. — Градът е разположен точно в полите на тази планина. Би трябвало да сме там точно след залез.

Лус не знаеше как да благодари на Шелби, задето я беше замъкнала чак дотук просто ей така, след моментно хрумване. Каквото и да се криеше зад промяната в отношението на Шелби, Лус беше признателна — нямаше да е в състояние да направи това сама.

Градчето Шаста беше чудато и артистично, с многобройни стари хора, които се разхождаха бавно по широките авенюта. Шелби смъкна прозорците и остави свежия прохладен въздух на ранната вечер да влезе вътре. Това донякъде успокои стомаха на Лус, който се присвиваше при перспективата наистина да се наложи да говори с хората, които беше видяла във вестителя.

— Какво се предполага да им кажа? Изненада, аз съм вашата дъщеря, завърнала се от мъртвите — упражняваше се Лус на глас, докато чакаха на един светофар.

— Освен ако не искаш тотално да изкараш ума на една мила стара двойка, ще трябва да поработим върху това — каза Шелби. — Защо не се престориш на търговски агент, само да надникнеш на вратата и да ги проучиш?

Лус сведе поглед към джинсите си, протритите обувки за тенис и лилавата раница. Нямаше вид на особено впечатляващ търговски представител.

— Какво ще продавам?

Шелби отново подкара колата:

— Гюдерии за миене на коли с изображения на ястреби, или нещо кичозно от този род. Можеш да кажеш, че имаш ваучери в чантата. Аз го правих едно лято, от врата на врата. Едва не ме застреляха. — Тя потръпна, после погледна пребледнялото лице на Лус. — Хайде де, собствените ти родители няма да те застрелят. О, хей, виж, пристигнахме!

— Шелби, може ли просто да поседим мълчаливо за малко? Имам нужда да си поема дъх.

— Съжалявам. — Шелби спря на голям паркинг, от който се откриваше гледка към комплекс от малки, едноетажни свързани постройки, наподобяващи бунгала. — С дишането мога да се справя.

Въпреки нервността си Лус трябваше да признае, че мястото беше доста приятно. Една поредица от бунгала бяха разположени в полукръг около езерце. Имаше служеща като главно фоайе сграда, с редица инвалидни колички, подредени пред вратите. На голям плакат пишеше: ДОБРЕ ДОШЛИ В ПЕНСИОННА ОБЩНОСТ „ШАСТА ШАЙЪР“.

Усещаше гърлото си толкова пресъхнало, че преглъщането ѝ причиняваше болка. Не знаеше дали има кураж да каже на тези хора дори две думи. Може би това беше едно от онези неща, за които просто не можеш да мисли твърде много. Може би трябваше да отиде там, да застави ръката си да вдигне чукчето и да потропа на вратата, а след това да реши как да действа.

— Апартамент трийсет и четири. — Шелби присви очи към квадратна измазана с гипс сграда с покрив от червени испански керемиди. — Май е ей това там. Ако искаш аз да...

— Изчакаш в колата, докато се върна? Това ще е страхотно, много ти благодаря. Няма да се бавя.

Преди да успее да изгуби смелост, Лус вече беше излязла от колата и подтичваше нагоре по виещия се тротоар към сградата. Въздухът бе топъл и изпълнен с упоителен аромат на рози. Навсякъде имаше мили стари хора. Разделени на отбори на корт за игра с

тласкане на дискове върху маркирана площадка близо до входа, тръгнали на вечерна разходка из спретнато подрязана цветна градина до басейна. В светлината на ранната вечер очите на Лус се напрегнаха, докато се опитваше да открие двойката някъде в тълпата, но никой не изглеждаше познат. Щеше да ѝ се наложи да отиде право до къщата им.

От пътеката, която водеше към бунгалото им, Лус видя запалена лампа през прозореца. Пристъпи по-близо, докато вече можеше да види по-ясно.

Беше странно: същата стая, която беше видяла по-рано във вестителя. Чак до дебелото бяло куче, заспало на килимчето. Чуваше как в кухнята мият съдове. Виждаше слабите, обути в кафяви чорапи глезени на мъжа, който бе бил неин баща преди кой знае колко много години.

Не го усещаше като свой баща. Не изглеждаше като неин баща, а жената изобщо не беше изглеждала като нейна майка. Не че имаше нещо лошо в тях. Изглеждаха съвсем мили и приятни. Като напълно мили и приятни... непознати. Ако почукаше на вратата и скалъпеше някаква лъжа за гюдерии за миене на коли, щяха ли те да станат по-малко непознати?

Не, реши тя. Но това не беше всичко. Макар че не разпознаваше родителите си, ако те наистина бяха нейни родители, разбира се, щяха да я познаят.

Почувства се глупаво, че не се е сетила за това преди. Те щяха да ѝ хвърлят един поглед и да разберат, че е тяхна дъщеря. Родителите ѝ бяха много по-стари от повечето други хора, които беше видяла навън. Шокът от това можеше да се окаже твърде голям за тях. Беше твърде голям за Лус, а тази двойка беше с около седемдесет години по-възрастна от нея.

Дотогава тя вече се беше притиснала към прозореца на дневната им, свита зад обрасъл с бодли горчив кактусов храст. Пръстите ѝ бяха мръсни там, където се беше вкопчвала в перваза. Ако дъщеря им беше починала, когато е била седемнайсетгодишна, сигурно жалееха за нея от близо петдесет години. Досега щяха вече да са се примирили с това. Нали? Последното, което им трябваше, беше Лус да изникне неканена иззад някакъв кактус.

Шелби щеше да е разочарована. Самата Лус беше разочарована. Заболя я, когато осъзна, че никога нямаше да се приближи до тях повече от това. Застанала на прозореца пред къщата на някогашните си родители, тя почувства как сълзите се търкалят по бузите ѝ. Дори не им знаеше имената.

ЕДИНАЙСЕТ ДНИ

До: thegaprices@aol.com

От: lucinclap44@gmail.com

Изпратено: Понеделник, 15 ноември, 9:49 сутринта

Тема: Просто се мотая

Скъпи мамо и татко,

Съжалявам, че не съм писала скоро. Бях доста заета в училище, но имам много хубави преживявания. Любимите ми предмети напоследък са хуманитарните науки. Точно в момента работя върху едно допълнително задание, което ми отнема много време. Липсват ми и се надявам да ви видя скоро. Благодаря ви, че сте такива страхотни родители. Не мисля, че ви го казвам достатъчно често.

С обич, Лус

Лус натисна бутона „Изпрати“ на лаптопа си и бързо превключи обратно на онлайн презентацията, която Франческа изнасяше в предната част на стаята. Лус все още свикваше с мисълта, че се намира в училище, където раздаваха компютри, в комплект с безжичен интернет, посред час. „Меч и Кръст“ имаше общо седем компютъра за учениците, и всичките бяха в библиотеката. Дори и да успееш да се добереш до кодираната парола, за да получиш достъп до Мрежата, всички сайтове бяха блокирани, с изключение на няколко за сухи академични проучвания.

Имейлът до родителите ѝ беше подтикнат от вина. Предишната вечер беше изпитала изключително странното чувство, че само като отива до старческия дом в Маунт Шаста, мами истинските си родители, онези, които я бяха отгледали в този живот. Разбира се, в някакъв момент, онези други родители също са били истински. Но въпреки всичко тази мисъл беше твърде странна за Лус, за да я асимилира в действителност.

Шелби не беше и на една десета толкова бясна, колкото можеше, заради това, че беше откарала Лус чак дотам без причина. Вместо това тя просто подкара бясно мерцедеса и отиде до най-близкото заведение за хамбургери, за да могат да си вземат два невключени в менюто печени сандвича със сирене със специален сос.

— Не мисли повече за това — каза Шелби, като бършеше устата си със салфетка. — Знаеш ли колко много панически атаки ми е докарвало скапаното ми семейство? Повярвай ми, аз съм последният човек, който ще те съди за това.

Сега Лус погледна през стаята към Шелби и почувства огромна признателност към момичето, което преди седмица я беше ужасявало. Гъстата руса коса на Шелби беше изпъната назад с карирана лента, и тя прилежно си водеше записки върху лекцията на Франческа.

Всички екрани, които Лус виждаше с периферното си зрение, бяха фиксирани върху синьо-златистата, подготвена с Пауър Пойнт презентация, която Франческа придвижваше бавно с мишката. Дори екранът на Доун. Днес тя изглеждаше особено наперена в наситено розова тясна рокля и висока, вързана настрани конска опака. Възможно ли беше вече да се е съвзела от случилото се на лодката? Или прикриваше ужаса, който сигурно беше изпитала — и който може би още изпитваше?

Когато хвърли поглед към монитора на Роланд, Лус сбърчи лице. За нея не бе изненада, че той беше почти незабележим, откакто пристигна в „Шорлайн“, но когато се появи в клас, тя наистина беше разстроена да види, че бившият ѝ ухажор от поправителното училище спазваше правилата.

Поне Роланд не изглеждаше особено заинтересуван от лекцията върху „Възможности за кариера за нефилимите: Как вашите специални способности могат да ви дадат едно крило преднина“. Всъщност изражението на Роланд показваше повече разочарование, отколкото каквото и да е друго чувство. Устата му беше стисната в намръщена гримаса и той през цялото време поклащаше леко глава. Странен бе също и фактът, че всеки път, когато Франческа установеше зрителен контакт с учениците, погледът ѝ направо минаваше над Роланд.

Лус изтегли прозорчето с чата на класа, за да види дали Роланд се е включил. По идея това трябваше да служи като начин учениците да си разменят бързи въпроси, но въпросите, които Лус имаше да

зададе на Роланд, не бяха за обсъждане с класа. Той знаеше нещо, нещо повече, отколкото беше дал да се разбере онзи ден — със сигурност то трябваше да има нещо общо с Даниел. Искаше да го попита и къде е бил в събота, дали беше чул за падането на Доун през борда.

Само че Роланд не беше онлайн. Единственият друг човек в класа, който беше в чатрума, беше Майлс. На екрана ѝ изникна текстово прозорче с името му: „Ехооо, привет!“

Седеше точно до нея. Лус дори го чуваше как се подсмива. Мило беше, че се присмива на собствените си глуповати шеги. Това беше точно изпълнената с шеги и закачливи подмятания връзка, която би ѝ доставило огромно удоволствие да има с Даниел. Ако той не беше толкова мрачен през цялото време. Ако наистина беше наблизо.

Но не беше.

Тя написа в отговор: „Как е времето в твоя участък от гората?“

„Вече става по-слънчево“, написа той, все още усмихнат. „Хей, какво прави снощи? Наминах до стаята ти да видя дали искаш да си вземем набързо нещо за вечеря.“

Тя вдигна поглед от компютъра си право към Майлс. Тъмносините му очи бяха толкова искрени, че тя изпита порив да се обърне и да разкаже всичко за онова, което се беше случило. Той беше толкова невероятен онзи ден, когато я изслуша, докато говореше за времето, прекарано в „Меч и Кръст“. Но нямаше начин да отговори на въпроса му в чата. Колкото и да ѝ се искаше да му каже, не знаеше дали е редно да говори за това. Дори това, че посвети Шелби в тайния си замисъл, беше все едно умишлено да се стреми да си навлече неприятности със Стивън и Франческа.

Изражението на Майлс се промени от обичайната му небрежна усмивка в неловка намръщена гримаса. Тя накара Лус да се почувства ужасно, а също и леко изненадана, че може да предизвика такава реакция в него.

Франческа изключи прожекционния апарат. Когато скръсти ръце на гърдите си, розовите копринени ръкави на „селската“ ѝ блуза с квадратно деколте се показаха от късия ѝ кожен жакет. За първи път Лус забеляза колко далече беше Стивън. Седеше на перваза на прозореца в западния ъгъл на стаята. През целия ден в клас почти не бе казал дума.

— Да видим дали добре сте внимавали — каза Франческа, като се усмихна широко на учениците. — Защо не се разделите на двойки и не се редувате да провеждате учебни интервюта?

При звука от надигането на всички останали ученици от столовете, Лус простена вътрешно. Не беше чула почти нищо от лекцията на Франческа и нямаше представа каква е задачата.

Освен това знаеше, че е включена в програмата за нефилимите само временно, но прекалено ли беше да иска от учителите си да си спомнят от време на време, че не е като останалите деца в класа?

Майлс потупа екрана на компютъра ѝ, където ѝ беше изпратил съобщение: Искаш ли да сме партньори? Точно тогава се появи Шелби.

— Предлагам да вземем ЦРУ или „Лекари без граници“ — каза Шелби. Направи знак на Майлс да отстъпи чина до Лус. Майлс не помръдна. — Няма начин да кандидатствам фиктивно за някакъв си скапан пост на дентален хигиенист.

Лус премести поглед напред-назад между Шелби и Майлс. И двамата, изглежда, бяха собственически настроени спрямо нея — нещо, за което не си беше давала сметка досега. Честно казано, искаше да си партнира с Майлс — не го беше виждала от събота. Някак ѝ беше липсвал. Като приятел. Повече в смисъл „хайде да се видим за по едно кафе“, отколкото „хайде да се разходим по плажа по залез-слънце и можеш да ми се усмихваш с онези невероятни сини очи“. Тъй като беше с Даниел, тя не мислеше за други момчета. Определено нямаше да започне да се изчервява силно наред часа, докато си напомняше, че не мисли за други момчета.

— Наред ли е всичко тук? — Стивън положи загорялата си длан върху чина на Лус и ѝ кимна: големите кафяви очи подканваха Лус да му се довери.

Но Лус все още се чувстваше нервна в близост до него след онова, което беше казал на нея и Доун на борда на спасителния сал онзи ден. Толкова нервна, че дори избягваше да говори по този въпрос с Доун.

— Всичко е страхотно — отвърна Шелби. Тя хвана Лус за лакътя и я дръпна рязко към терасата, където няколко от другите ученици се бяха разделили по двойки, вече провеждайки учебните си интервюта. — С Лус тъкмо се канехме да обсъдим автобиографиите.

Франческа се появи зад тях.

— Майлс — каза тя меко, — Джасмин все още има нужда от партньор, ако си съгласен да се преместиш до нея.

Няколко чина по-надолу по редицата, Джасмин каза:

— С Доун не можахме да се разберем коя да играе тепърва и изгряваща млада звезда в независима продукция, и кой трябва да играе — гласът ѝ се снижи с една октава — директор на кастинга. Така че тя ме заряза заради Роланд.

Майлс изглеждаше разочарован:

— Ръководител на кастинг? — промърмори той. — Най-последно си намерих призиването. — Той тръгна да се присъедини към партньорката си, а Лус го проследи как си отива.

След като ситуацията беше потушена, Франческа поведе Стивън обратно към предната част на стаята. Но дори докато той вървеше до Франческа, Лус усещаше как я наблюдава.

Тайно провери телефона си. Кали още не беше отговорила на текстовото ѝ съобщение. Това не ѝ беше в стила, и Лус обвиняваше себе си. Може би щеше да е по-добре и за двете, ако Лус просто спазваше дистанция. Беше само за малко.

Последва Шелби навън до една седалка на дървената пейка, вградена в извивката на верандата. Слънцето грееше ярко в ясното небе, но единствената част от верандата, която още не беше претъпкана с ученици, беше под прохладната сянка на извисяващо се червено дърво. Лус бръсна слой матовозелени иглички от пейката и дръпна ципа на плътния си пуловер малко по-високо на шията.

— Наистина беше страхотна във всяко отношение снощи — каза тя с нисък глас. — Аз... започвах да откачам.

— Знам — засмя се Шелби. — Беше съвсем... — Тя направи физиономия на треперещо зомби.

— Стига де. Това беше грубо. Единственият ми шанс да науча нещо за миналото си, а аз тотално се панирах.

— Вие, южняците, и вашата вина. — Шелби сви едното си рамо. — Трябва да си позволиш да се отпуснеш. Сигурна съм, че има още много роднини там, откъдето дойдоха тези двама старци. Може би дори някои, които не са толкова близо до смъртта. — Преди лицето на Лус да успее да посърне, Шелби добави: — Всичко, което искам да кажа, е, че ако някога ти се прииска да проследиш и откриеш друг член

на семейството си, просто кажи. Започваш да ми харесваш, Лус, някак странно е.

— Шелби — прошепна Лус внезапно, през стиснати зъби. — Не мърдай. — Отвъд верандата, най-големият, най-злокобен вестител, който Лус някога беше виждала, се движеше едва доловимо в дългата сянка, хвърляна от огромно червено дърво.

Бавно, като проследи погледа на Лус, Шелби погледна към земята. Вестителят използваше истинската сянка на дървото като маскировка. Части от него непрекъснато потрепваха.

— Изглежда болен, или плашлив, или, не знам... — Шелби остави думите си да заглъхнат, като присви устна. — Има нещо нередно в него, нали?

Лус гледаше покрай Шелби към стълбището, виещо се надолу към приземния етаж на сградата. Под тях имаше няколко небоядисани дървени подпори, които поддържаха верандата. Ако Лус успееше да улови сянката, Шелби можеше да се присъедини към нея под верандата, преди някой да е видял каквото и да било. Можеше да помогне на Лус да види съобщението на сянката и можеше да успеят да се върнат обратно горе навреме, за да се присъединят отново към класа.

— Не обмисляш сериозно онова, което смятам, че обмисляш сериозно — каза Шелби. — Нали?

— Остани да пазиш тук за минута — каза Лус. — Бъди готова, когато те повикам.

Лус слезе няколко стъпала, така че главата ѝ беше точно на едно ниво с верандата, където останалите ученици бяха заети да провеждат интервютата си. Шелби беше с гръб към нея. Щеше да даде знак, ако някой забележи, че Лус е изчезнала.

Лус чуваше в ъгъла Доун, която провеждаше импровизираното си интервю с Роланд:

— Знаете ли, бях зашеметена, когато ме номинираха за „Златен глобус“...

Лус погледна назад към мрака, който се разпростираше по тревата. Хрумна ѝ да се запита дали останалите ученици го бяха видели. Но не можеше да се тревожи за това. Губеше време.

Вестителят беше поне на десет фута от нея, но на мястото си близо до верандата Лус беше защитена от погледите на останалите

ученици. Щеше да е твърде очевидно, ако се приближеше направо към сянката. Щеше да ѝ се наложи да опита да я подмами да се отдели от земята и да я накара се приближи до нея, без да си служи с ръце. А нямаше представа как да направи това.

Именно тогава забеляза фигурата, облегната от другата страна на червеното дърво. Също скрита от погледа на останалите ученици на верандата.

Кам пушеше цигара, тананикайки си под нос, сякаш нямаше дори едничка грижа на света. Само дето беше целият покрит с кръв и засъхнала мръсотия. Косата му беше сплъстена на челото, ръцете му бяха изподраскани и покрити със синини. Тениската му беше мокра и с петна от пот, джинсите му също бяха опръскани с мръсотия. Изглеждаше мръсен и отблъскващ, сякаш току-що беше излязъл от битка. Само дето наоколо нямаше никой друг — нито тела, нито нищо. Само Кам.

Той ѝ намигна.

— Какво правиш тук? — прошепна тя. — Какво си направил? — Главата ѝ се замая от противната миризма, която се излъчваше от окървавените му дрехи.

— О, просто ти спасих живота. Отново. Колко пъти стават с този? — Той изтръска пепел от цигарата си. — Днес беше тайфата на мис София, и не мога да кажа, че не ми достави наслада. Проклети чудовища. Те също те преследват, знаеш. Разчуло се е, че си тук. И че обичаш да се скиташ в онази тъмна гора без надзор. — Той посочи.

— Току-що си ги убил? — Тя беше ужасена, хвърляйки поглед нагоре към верандата да разбере дали Шелби или някой друг можеше да ги види. Не.

— Двама от тях, да, току-що, със собствените си две ръце. — Кам показва дланите си, покрити с нещо червено и слuzесто, което Лус наистина не искаше да вижда. — Съгласен съм, че гората е прекрасна, Лус, но е също и пълна със създания, които искат смъртта ти. Така че ми направи една услуга...

— Не си в положение да ме молиш за услуги. Всичко в теб ме отвращава.

— Чудесно. — Той забели очи. — Тогава го направи за Григори. Стой си в кампуса. — Той изтръска пепелта от цигарата си върху

тревата, изопна плещи назад, и разпери криле. — Не мога винаги да съм тук да те наглеждам А Бог е свидетел, че Григори не може.

Крилете на Кам бяха високи и тесни се изопваха силно зад раменете, лъскави и златисти и изпъстрени с плътни черни ивици. Прииска й се те да будеха в нея отвращение, но не беше така. Подобно на крилете на Стивън, и тези на Кам бяха назъбени, груби — те също изглеждаха сякаш бяха оцелели след цял живот, изпълнен с битки. Черните ивици правеха крилете на Кам да изглеждат мрачни и чувствени. В тях имаше нещо магнетично.

Но не. Тя ненавиждаше всичко в Кам. Завинаги щеше да го ненавижда.

Кам удари веднъж с криле, повдигайки краката си от земята. Пляскането на крилете беше ужасно шумно и отприщи буен вятър, при чийто полъх от земята се надигнаха и разлетяха листа.

— Благодаря ти — каза Лус, с рязък тон, преди да се промъкне под верандата. После той изчезна в сенките на гората.

Сега Кам я защитаваше? Къде беше Даниел? Не се ли предполагаше, че в „Шорлайн“ е безопасно?

Веднага след Кам, вестителят — причината, поради която Лус изобщо беше слязла тук — се издигна спираловидно от сянката, където се спотайваше, като малък черен циклон.

По-близо. После още малко по-близо.

Накрая сянката започна да се рее във въздуха точно над главата й.

— Шелби — прошепна високо Лус. — Слез тук.

Шелби погледна надолу към Лус. Към вестителя с форма на циклон, който се люлееше над нея.

— Защо се забави толкова? — попита тя, като изтича надолу по стълбите точно навреме да види как целият масивен вестител се прекатурва и пада.

Право в ръцете на Лус.

Лус изпищя — но, за щастие, Шелби затисна устата й с длан.

— Благодаря — каза Лус: пръстите на Шелби заглушаваха думите й.

Момичетата все още бяха сгушени на три стъпала под верандата, ясно видими за всеки, който се случеше да пресече, за да отиде до сенчестия край Лус не можеше да изправи колене под тежестта на

сянката. Тази беше най-тежката, която беше докосвала, и усещаше допира ѝ най-студен върху кожата си. Не беше черна като повечето от другите, а в противен зеленикавосив цвят. Части от нея още потръпваха и се присвиваха, проблясвайки като далечни светкавици.

— Нямам добро предчувствие за това — каза Шелби.

— Хайде — прошепна Лус. — Аз я призовах. Сега е твой ред да надзърнеш.

— Мой ред ли? Кой е казал нещо за редуване? Ти си тази, която ме завлече тук долу. — Шелби размаха ръце, сякаш последното нещо на земята, което искаше да направи, беше да докосне звяра в ръцете на Лус. — Знам, че казах, че ще ти помогна да откриеш роднините си, но какъвто и роднина да имаш тук вътре... не мисля, че някоя от нас иска да го срещне.

— Шелби, моля те — изрече умолително Лус, като изпъшка от тежестта, от мразовития студ, и от противната като цяло природа на сянката. — Аз не съм нефилим. Ако не ми помогнеш, не мога да направя това.

— Какво точно се опитваш да направиш? — Нечий глас зад тях от най-горния край на стълбите. Стивън беше стиснал с ръце парапета и гледаше гневно към момичетата. Изглеждаше по-едър, отколкото в клас, извисявайки се над тях, сякаш ръстът му се беше удвоил. Дълбоките му кафяви очи изглеждаха разгневени, но Лус чувстваше топлината, която се излъчваше от тях, и беше уплашена. Дори вестителят в ръцете ѝ потрепери и се отдръпна.

И двете момичета бяха толкова стреснати, че изпищяха.

Подразнена от звука, сянката изхвърча като стрела от ръцете на Лус. Излетя толкова бързо, че тя нямаше шанс да я спре, и не остави след себе си нищо, освен смразяващо студена, зловонна диря.

В далечината се чу звънец. Лус усети как всички останали деца се отправиха вкупом към столовата за обяд. На излизане Майлс подаде глава над парапета и надникна надолу към Лус, но хвърли един поглед към гневното изражение на Стивън, разтвори широко очи, и си продължи по пътя.

— Лус — каза Стивън, по-вежливо, отколкото тя очакваше. Имаш ли нещо против да дойдеш при мен след училище?

Когато вдигна ръце от парапета, дървото под тях беше обгорено до черно.

Стивън отвори вратата още преди Лус да почука. Сивата му риза беше леко измачкана, а черната му плетена вратовръзка беше разхлабена на врата. Но си беше възвърнал спокойния вид, който — започваше да осъзнава Лус — изискваше усилие от един демон. Той избърса очилата си с кърпичка с монограм и отстъпи встрани.

— Заповядай, влез.

Кабинетът не беше голям: широк точно колкото да побере голямо черно бюро, точно достатъчно дълъг за три високи черни лавици за книги, всяка — претъпкана със стотици овехтели книги. Но беше удобна и дори приветлива — не какъвто си беше представлява Лус, че ще бъде кабинетът на един демон. В центъра на стаята имаше персийски килим, и широк прозорец, който гледаше на изток към гората от червени дървета. Сега, на здрачаване, гората имаше ефирен, почти светлолилав оттенък.

Стивън седна в един от двата червеникавокафяви стола пред бюрото и направи знак на Лус да седне на другия. Тя огледа поставените в рамки картини, подредени като парчета от пъзел върху всеки свободен сантиметър от стената. Повечето бяха портрети, нарисувани до различна степен изчерпателно. Лус позна няколко скицирани портрета на самия Стивън и няколко ласкателни изображения на Франческа.

Лус си пое дълбоко въздух, питайки се откъде да започне.

— Съжалявам, че призовах онзи вестител днес; аз...

— Разказала ли си на някого за онова, което се случи с Доун във водата?

— Не. Вие ми казахте да не разказвам.

— Не си казала на Шелби? На Майлс?

— Не съм казала на никого.

Той обмисли за миг чутото:

— Защо нарече вестителите „сенките“ онзи ден, когато разговаряхме на лодката?

— Просто ми се изплъзна. Когато растях, те винаги бяха част от сенките. Отделяха се и идваха при мен. Затова ги наричах така, преди да разбере какво са. — Лус сви рамене. — Глупаво, наистина.

— Не е глупаво. — Стивън се изправи и отиде до най-отдалечената полица за книги. Смъкна дебела книга с прашна червена корица и я отнесе обратно на бюрото. Платон: „Държавата“ Стивън отвори книгата точно на страницата, която търсеше, като обърна книгата с дясната страна нагоре пред Лус.

Беше илюстрация, изобразяваща група мъже в пещера, приковани един до друг, с лице към някаква стена. Зад тях пламтеше огън. Те сочеха към сенките, хвърляни по стената от втора група мъже, които вървяха зад тях. Надпис под картината гласеше: „Алегорията за пещерата“.

— Какво е това? — попита Лус. Познанията ѝ за Платон започваха и завършваха с факта, че е бил приятел със Сократ.

— Доказателство защо името, с което наричаш вестителите, всъщност е доста находчиво. — Стивън посочи към илюстрацията. — Представи си, че тези мъже прекарват целия си живот, виждайки единствено тези сенки на стената. Те започват да разбират света и това, което се случва в него, от тези сенки, без изобщо да виждат какво хвърля сенките. Те дори не разбират, че онова, което виждат, са сенки.

Тя погледна точно зад пръста на Стивън към втората група мъже.

— Така че те никога не могат да се обърнат, никога не могат да видят хората и нещата, които създават сенките?

— Точно. И понеже не могат да видят какво всъщност хвърля сенките, предполагат, че това, което могат да видят — тези сенки на стената — са реалност. Нямаат представа, че тези сенки са просто обикновени проявления и изопачени образи на нещо много по-истинско и по-реално. — Той направи пауза. — Разбираш ли защо ти разказвам това?

Лус поклати глава:

— Искате да спра да се занимавам с вестителите?

Стивън затвори книгата с рязък звук, после прекоси стаята и отиде в другия ѝ край. Лус се почувства, сякаш го беше разочаровала по някакъв начин.

— Защото не вярвам, че ще спреш... да се забъркваш с вестителите, дори ако наистина те помоля да го направиш. Но наистина искам да разбереш с какво си имаш работа следващия път, когато призовеш някой. Вестителите са сенки на минали събития. Могат да бъдат от помощ, но също така съдържат някои много

разстройващи, понякога опасни изопачения. Има много за учене. Чиста, безопасна техника за призоваване: тогава, разбира се, усъвършенстваш ли веднъж талантите си, шумът на вестителя може да бъде изолиран и съобщението му да бъде ясно чуто през...

— Имате предвид онзи свистящ шум? Има начин да се чува през него?

— Няма значение. Не още. — Стивън се обърна и пъкна ръце дълбоко в джобовете си. — Какво бяхте намислили с Шелби днес?

Лус се почувства изчервена и смутена. Тази среща изобщо не протичаше както беше очаквала. Беше смятала, че може би ще я накажат с работа след часовете — например да събира боклук.

— Опитвахме се да научим повече за семейството ми — най-после успя да каже тя. За щастие, Стивън явно нямаше представа, че по-рано беше видяла Кам. — Или, предполагам, би трябвало да кажа „семействата ми“.

— И това е всичко?

— Загазила ли съм?

— Не си правила нищо друго?

— Какво друго може да съм правила?

През ума ѝ се стрелна мисълта, че Стивън може би мислеше, че тя търси връзка с Даниел, опитва се да му изпрати съобщение или нещо от този род. Сякаш тя изобщо знаеше как да направи това.

— Призови един сега — каза Стивън, отваряйки прозореца. Вече отдавна се беше здрачило и стомахът на Лус ѝ подсказваше, че повечето от останалите ученици сигурно вече сядат на вечеря.

— Не... не знам дали мога.

Очите на Стивън имаха по-топло изражение от преди, почти развълнувано.

— Когато призоваваме вестители, ние, един вид, си намисляме желание. Не желание за нещо материално, а желание да разберем по-добре света, ролята си в него, и какво ще стане с нас.

Лус моментално се сети за Даниел, за най-голямото си желание по отношение на тяхната връзка. Не чувстваше, че има особено голяма роля в това, какво щеше да стане с тях — а искаше такава. Затова ли беше успявала да призове вестителите още преди да знае как?

Тя нервно се намести точно в средата на стола си. Затвори очи. Представи си сянка, отделяща се от дългата тъмнина, която се

простираше от стволите на дърветата отвън, представи си я как се разстила и се издига, изпълвайки пространството на отворения прозорец. А после — как плавно се приближава до нея.

Първо усети леката миризма на плесен, почти като от черни маслини, после отвори очи, когато нещо хладно докосна съвсем леко бузата ѝ. Температурата в стаята беше паднала с няколко градуса. Стивън потри ръце във внезапно станалия влажен и ветровит кабинет.

— Да, ето — промърмори той.

Вестителят се носеше във въздуха из кабинета му, тънък и прозрачен, не по-голям от копринен шал. Плътна се право към Лус, после обви мъгляво пипало от невеществена материя около едно преспание от издухано стъкло на бюрото. Лус ахна. Стивън се усмихваше, когато пристъпи към нея, направлявайки сянката нагоре, докато тя се превърна в празен черен екран.

После беше в ръцете ѝ, и тя започна да дърпа. Внимателното движение беше все едно да се опитва да разтегли кора за пай, без да я натроши — нещо, което Лус бе виждала майка си да прави поне сто пъти. Тъмнината се завихри в приглушени сиви оттенъци: после се появи съвсем слаб черно-бял образ.

Тъмна спалня с единично легло. Лус — някоя бивша Лус, очевидно — легнала на една страна, взираща се през отворения прозорец. Трябва да беше на шестнайсет. Вратата зад леглото се отвори, и едно лице, осветено от лампата в коридора, се появи в рамката ѝ. Майката.

Майката, която Лус беше отишла да види заедно с Шелби! Но по-млада, много по-млада — може би с цели петдесет години, с очила, кацнали на края на носа. Тя се усмихна, сякаш доволна да види дъщеря си заспала, после затвори вратата.

Миг по-късно, върховете на два пръста стиснаха долния край на стъклото на прозореца. Очите на Лус се разшириха, когато някогашната Лус седна в леглото. Отвън пред прозореца върховете на пръстите се напрегнаха, после се показаха две китки, след това — две силни ръце, осветени в синьо от лунната светлина. После сияещото лице на Даниел, когато той влезе през прозореца.

Сърцето на Лус биеше бясно. Искаше ѝ се да гмурне във вестителя, както ѝ се беше приискало вчера с Шелби. Но после Стивън щракна с пръсти и цялото нещо щракна като венецианска щора,

вдигаща се до горния край на прозоречна рамка. После се разпадна и се посипа надолу.

Сянката лежеше на меки отломки върху бюрото. Лус посегна към една, но тя се разпадна в ръцете ѝ.

Стивън седна зад бюрото си, като оглеждаше изпитателно Лус, сякаш за да види какво ѝ бе причинило надзъртането. Онова, което току-що беше видяла във вестителя, внезапно ѝ се стори много съкровено и лично: не беше сигурна дали иска Стивън да разбере колко силно я беше разтърсило. В края на краищата, технически погледнато, той беше от другата страна. През изминалите няколко дни беше виждала все повече и повече от демона в него. Не само избухливият нрав, надигащ се, докато той буквално започнеше да изпуска пара — но и тъмнобляскавите златисти криле. Стивън беше магнетичен и обаятелен, точно като Кам — и, напомни си тя, също като Кам, демон.

— Защо ми помагате с това?

— Защото не искам да пострадаш — едва чуто прошепна Стивън.

— Това наистина ли се е случило?

Стивън извърна поглед:

— Това е образ на нещо. И кой знае колко е изкривен и изопачен. Това е сянка на минало събитие, не действителност. Във вестителя винаги има някаква истина, но никога не е простата истина. Именно това прави вестителите толкова съмнителни, и толкова опасни за онези, които нямат подходящо обучение. — Той си погледна часовника. Изпод тях се разнесе звукът от отварянето и затварянето на вратата на стълбищната площадка. Стивън застина сковано, когато чу как чифт високи токчета потракват бързо нагоре по стълбите.

Франческа.

Лус се опита да разчете изражението на Стивън. Той ѝ подаде „Държавата“, която тя пхна в раницата си. Точно преди красивото лице на Франческа да се появи в рамката на вратата, Стивън каза на Лус:

— Следващия път, когато ти и Шелби решите да не изпълните някое от заданията си, ще ви накарам да напишете реферат от пет страници с цитати. Този път ще ти се размине само с предупреждение.

— Ясно. — Лус улови погледа на Франческа на вратата.

Тя се усмихна на Лус — макар да беше невъзможно да определи дали беше отпращаща усмивка, която казваше: „Хайде, изчезвай оттук“, или такава, която казваше: „Не мисли, че ме заблуждаваш, хлапе“. Треперейки леко, докато се изправяше и мятеше раницата си през рамо, Лус се отправи към вратата, като подвижна назад към Стивън:

— Благодаря.

Шелби беше запалила огъня в камината, когато Лус се върна в стаята си в общежитието. Котлонът беше включен до нощната лампа с форма на Буда, и цялата стая миришеше на домати.

— Макароните и сиренето ни бяха свършили, но ти направих малко супа. — Шелби напълни една купа с вряла супа, изтръска малко пресен черен пипер отгоре, и я занесе на Лус, която беше рухнала върху леглото си. — Ужасно ли беше?

Лус загледа как парата се издига от купата ѝ и се опита да прецени какво да каже. Странно — да. Смущаващо. Малко плашещо. Потенциално... даващо ѝ позволение за някои неща.

Но не беше ужасно, не.

— Беше нормално. — Стивън, изглежда, ѝ имаше доверие, поне дотолкова, че щеше да ѝ позволи да продължи да призовава вестителите. А изглеждаше, че останалите ученици му имат доверие, дори му се възхищават. Никой друг нямаше вид да е загрижен за мотивите му или за това, на кого е верен. Но с Лус беше толкова загадъчен, толкова труден за проумяване.

Лус се беше доверявала на погрешните хора преди. Лекомислен стремеж, в най-добрия случай. В най-лошия, е сигурен начин да си намериш смъртта. Това беше казала мис София за доверието в нощта, когато се беше опитала да убие Лус.

Даниел бе този, който беше посъветвал Лус да се доверява на инстинктите си. Но именно собствените ѝ чувства сякаш бяха най-ненадеждни. Запита се дали Даниел вече бе знаел за „Шорлайн“, когато ѝ беше казал това, дали съветът му беше начин да я подготви за тази дълга раздяла, когато щеше да става все по-малко и по-малко сигурна за всичко в живота си. Семейството ѝ. Миналото ѝ. Бъдещето ѝ.

Вдигна поглед от купата към Шелби.

— Благодаря за супата.

— Не оставяй Стивън да ти осуети планове — каза троснато Шелби. — Определено трябва да продължим да работим върху вестителите. Просто толкова ми втръсна от тези ангели и демони и техните демонстрации кой контролира положението. „Оооо, ние знаем по-добре от теб, защото сме чистокръвни ангели, а пък ти си само незаконното дете на някакъв ангел, който е решил да се поразпусне малко“.

Лус се засмя, но си мислеше, че мини-лекцията на Стивън върху Платон и фактът, че ѝ беше дал „Държавата“ тази вечер, беше точно противоположното на демонстрация кой контролира положението. Разбира се, нямаше начин да каже това на Шелби сега, не и когато тя се беше впуснала в обичайната си тирада против правилата на „Шорлайн“ на долното легло на Лус.

— Имам предвид, знам, че между теб и Даниел става нещо — продължи Шелби, — но, сериозно, какво добро съм видяла аз някога от някой ангел?

Лус сви извинително рамене.

— Ще ти кажа: нищо. Нищо, освен да надуе корема на майка ми, а после тотално да ни зареже и двете, преди да се родя. Истинско божествено поведение. — Шелби изсумтя. — Най-шокиращото е, че през целия ми живот майка ми все ми повтаря, че би трябвало да съм благодарна. За какво? За тази немощ и огромното чело, които наследих от баща си? Не, благодаря. — Тя мрачно изрита горното легло. — Бих дала всичко, за да съм просто нормална.

— Наистина ли? — През цялата седмица Лус се беше чувствала по-низша от съучениците си нефилими. Знаеше, че на човек положението на другите винаги му изглежда по-добро, отколкото собственото му, но точно това не можеше да го повярва. Какво предимство можеше да види Шелби в това, да не притежава силите, които имаше като нефилим?

— Чакай — каза Лус, — скапаното бивше гадже. Да не би той...

Шелби извърна поглед:

— Медитирахме заедно и не знам, някак си по време на мантрата, без да искам, започнах да левитирам. Дори не беше кой знае какво — отделих се, да кажем, на пет сантиметра от пода. Но Фил не

ме оставяше на мира. Започна да ме тормози да му кажа какво още мога да правя, и да задава всички тези странни въпроси.

— Какви например?

— Не знам — каза Шелби. — Някои неща за теб, всъщност. Искаше да знае дали ти си ме научила да левитирам. Дали и ти можеш да левитираш.

— Защо аз?

— Вероятно още от неговите извратени фантазии за съквартирантката ми. Във всеки случай трябваше да видиш изражението на лицето му онзи ден. Все едно бях някакво циркаджийско чудо. Нямах избор, освен да прекратя нещата.

— Това е ужасно. — Лус стисна ръката на Шелби. — Но звучи, сякаш проблемът е негов, а не твой. Знам, че останалите деца в „Шорлайн“ гледат нефилимите странно, но съм учила в много гимназии, и започвам да си мисля, че това е просто изражение, което лицата на повечето деца приемат по естествен начин. Освен това никой не е „нормален“. Фил трябва да е имал нещо чудато в себе си.

— Всъщност имаше нещо в очите му. Бяха сини, но избледнели, почти отмити. Трябваше да носи онези специални контактни лещи, та хората да не го зяпат. — Шелби отметна глава настрани. — Плюс това, нали знаеш, онова трето зърно на гърдите. — Тя избухна в смях, лицето ѝ вече беше почервенияло, когато Лус се присъедини към нея, и почти се беше просълзила, когато леко потропване по стъклото на прозореца накара и двете да млъкнат.

— По-добре това да не е той. — Гласът на Шелби мигновено стана сериозен, когато скочи от леглото и разтвори със замах прозореца, като в бързината събори една саксия с юка.

— За теб е — каза тя, почти вцепенено.

Лус се озова на прозореца в миг, защото дотогава вече можеше да го почувства. Като подпря длани на перваза, тя се надвеси напред в прохладния нощен въздух.

Беше лице в лице, устни в устни, с Даниел.

За съвсем кратък миг ѝ се стори, че той гледа покрай нея, в стаята, към Шелби, но после той вече я целуваше, като обгръщаше тила ѝ между меките си ръце и я притегляше към себе си, оставяйки я без дъх. Събирана цяла седмица топлина потече през нея, заедно с

безгласно извинение за резките думи, които си бяха казали онази нощ на брега.

— Здравей — прошепна той.

— Здравей.

Даниел носеше джинси и бяла тениска. Виждаше сплеснатия кичур в косата му. Огромните му перленобели криле удряха леко зад него, опипвайки черната нощ, приканвайки Лус вътре. Те сякаш удряха в небето почти в такт със сърцето ѝ. Прииска ѝ се да ги докосне, да се зарови в тях, както онази нощ на брега. Беше зашеметяващо да го види как се носи пред прозореца ѝ на третия етаж.

Той улови ръката ѝ и я издърпа над перваза и навън във въздуха и в прегръдките си. Но после я остави върху широка, равна издатина под прозореца, която никога не беше забелязвала преди.

Винаги изпитваше порив да заплаче, когато се чувстваше най-щастлива.

— Не би трябвало да си тук. Но съм толкова щастлива, че си.

— Докажи го — каза той, усмихвайки се, когато я придърпа обратно към гърдите си, така че главата му беше точно над рамото ѝ. Обви едната си ръка около кръста ѝ. От крилете му се излъчваше топлина. Когато Лус погледна през рамо, всичко, което виждаше, беше бяло: светът беше бял, целият с меки очертания и блеснал от лунна светлина. А после големите криле на Даниел започнаха да удрят...

Стомахът ѝ се присви леко и тя разбра, че я повдигат — не, изстрелват я като ракета — право в небето. Издатината под тях се смали, а звездите над тях заблестяха по-ярко и вятърът заплющя по тялото ѝ, като рошеше косата ѝ и я мятеше по лицето ѝ.

Те се рееха нагоре, в нощта, докато училището вече беше само черно размазано петънце на земята отдолу. Докато океанът вече беше само сребърна пелена върху земята. Докато пробиха слой перести облаци.

Не изпитваше студ или страх. Усещаше се свободна от всичко, което я притискаше с тежестта си долу на земята. Свободна от опасността, освободена от всяка болка, която някога беше изпитвала. Свободна от гравитацията. И толкова влюбена. Устните на Даниел покриваха с диря от целувки шията ѝ. Той обви здраво ръце около кръста ѝ и я обърна с лице към себе си. Стъпалата ѝ бяха върху неговите, точно както когато танцуваха върху океана край празничния

огън. Вече нямаше вятър: въздухът около тях беше тих и спокоен. Единствените звуци бяха удрянето на крилете на Даниел, докато се рееха в небето, и биенето на собственото ѝ сърце.

— Мигове като този — каза той, — карат всичко, през което трябваше да преминем, да си струва.

После я целуна, както не я беше целувал никога преди. Дълга, продължителна целувка, която сякаш предявяваше правото си върху устните ѝ за вечни времена. Ръцете му проследяваха очертанията на тялото ѝ, отначало леко, а след това — по-енергично, наслаждавайки се на извивките на тялото ѝ. Тя се разтопи в него, а той прокара пръсти по задната част на бедрата ѝ, по хълбоците, по раменете ѝ. Пое контрол над всяка частица от нея.

Лус усещаше мускулите под памучната му риза, изопнатите жили на ръцете и врата му, вдлъбнатината в кръста му. Зацелува го по челюстта, по устните. Тук, в облаците, където очите на Даниел искряха по-ярко от всяка звезда, която бе виждала, именно тук ѝ беше мястото.

— Не можем ли просто да си останем тук завинаги? — попита тя. — Никога няма да се наситя на това. Никога няма да ти се наситя.

— Надявам се, че не. — Даниел се усмихна, но скоро, твърде скоро, крилете му се раздвижиха, разпервайки се хоризонтално. Лус знаеше какво следва. Бавно спускане.

Тя целуна Даниел за последен път и разхлаби хватката на ръцете си около шията му, подготвяйки се за полет — но после изгуби опора.

И падна.

Сякаш се случваше на забавен кадър. Лус, която се наклони назад, с бясно размахващи се ръце, а после — поривът на студ и вятър, когато падна рязко и дъхът ѝ излезе. Последното, което зърна, бяха очите на Даниел, шокираното му изражение.

Но после всичко се ускори, и тя падаше с толкова бясна скорост, че не можеше да диша. Светът беше лудешки въртяща се черна бездна, и тя почувства гадене и страх: очите ѝ пареха от вятъра, зрението ѝ се замъгли и се стесни. Щеше да умре.

И това щеше да бъде краят.

Никога нямаше да узнае коя е в действителност, никога нямаше да разбере дали всичко си беше струвало. Никога нямаше да узнае дали беше достойна за любовта на Даниел, и той — за нейната. Всичко беше свършило: това беше краят.

Вятърът виеше като фурия в ушите ѝ. Тя затвори очи и зачака края.

А после той я улови.

Около нея се обвиха ръце, силни, познати ръце, и тя леко забавяше скоростта, вече не падаше — някой я прегръщаше. Даниел. Очите ѝ бяха затворени, но Лус го позна.

Започна да риде, толкова изпълнена с облекчение, че Даниел я беше уловил, бе я спасил. В този миг го обичаше така, както никога преди — независимо колко животи беше живяла.

— Добре ли си? — прошепна Даниел: гласът му бе тих, устните му — толкова близо до нейните.

— Да. — Усещаше пърхането на крилете му. — Ти ме хвана.

— Винаги ще те хващам, когато падаш.

Бавно се спуснаха обратно към света, който бяха оставили зад гърба си. Към „Шорлайн“ и към океана, който се плискаше леко в скалите. Когато приближиха спалното помещение, той я стисна здраво, и внимателно се спусна към хижата, като кацна с леко като перце докосване.

Лус стъпи здраво върху издатината и вдигна поглед към Даниел. Обичаше го. Това беше единственото, в което бе сигурна.

— Ето — каза той, със сериозно изражение. Усмивката му стана по-сурова, а искрицата в очите му сякаш помръкна. — Това би трябвало да задоволи жаждата ти за скитане, поне за малко.

— Какво имаш предвид с „жажда за скитане“?

— Това, как непрекъснато напускаш кампуса? — В гласа му имаше много по-малко топлина, отколкото преди миг. — Трябва да престанеш да правиш това, когато не съм наоколо да се грижа за теб.

— О, хайде, беше просто едно глупаво пътуване с учебна цел. Всички бяха там. Франческа, Стивън... — Тя млъкна наред изречението, мислейки си за начина, по който беше реагирал Стивън на случилото се с Доун. Не смееше да спомене пътуването си с Шелби. Или това, как се беше натъкнала на Кам под верандата.

— Правиш нещата много трудни за мен — каза Даниел.

— Напоследък и на мен не ми беше най-лесно.

— Казах ти, че има правила. Казах ти да не напускаш кампуса. Но ти не си ме послушала. Колко пъти си престъпила нарежданията ми?

— Престъпила съм нарежданията ти? — Тя се засмя, но вътрешно се чувстваше замаяна и ѝ се гадеше. — Ти какво си ми — гадже или господар?

— Знаеш ли какво се случва, когато се отдалечиш оттук? Опасността, в която се поставяш само защото си отегчена?

— Виж, тайната вече излезе наяве — каза тя. — Кам вече знаеше, че съм тук.

— Разбира се, че Кам знае, че си тук — рече раздражено Даниел. — Колко пъти трябва да ти казвам, че точно в момента Кам не е заплахата? Няма да се опита да ти повлияе.

— Защо не?

— Защото е достатъчно благоразумен. А ти също би трябвало да си достатъчно благоразумна да не се опитваш да се измъкваш така. Има опасности, които не можеш дори да си представиш.

Тя отвори уста, но не знаеше какво да каже. Ако кажеше на Даниел, че бе говорила с Кам онзи ден, че той беше убил няколко създания от антуража на мис София, това щеше само да докаже правотата му. В Лус пламна гняв — към Даниел, към загадъчните му правила, към това, че я третираше като дете. Би дала всичко, за да остане с него, но очите му се бяха втвърдили в плоски сиви късчета, и времето, което бяха прекарвали в небето, ѝ се струваше като далечен сън.

— Разбираш ли през какъв ад преминавам, за да те опазя в безопасност?

— Как се предполага да разбере, когато не ми казваш нищо?

Красивите черти на Даниел се изкривиха в плашещо изражение.

— Тя ли е виновна? — Той посочи с палец към вратата на спалнята ѝ. — Що за зловещи идеи ти набива в главата?

— Мога да мисля и сама, благодаря. — Лус присви очи. — Но откъде познаваш Шелби?

Даниел пренебрегна въпроса. Лус не можеше да повярва как ѝ говореше — сякаш тя беше някакъв пакостлив домашен любимец. Цялата топлина, която я беше изпълвала преди миг, когато Даниел я беше целувал, когато я беше прегръщал, беше я гледал — не беше достатъчна, когато изпитваше тази студенина всеки път, когато той ѝ говореше.

— Може би Шелби е права — каза тя. Не беше виждала Даниел от толкова отдавна — но онзи Даниел, когото искаше да види, онзи, който я обичаше повече от всичко, онзи, който я беше следвал в продължение на хилядолетия, защото не можеше да живее без нея — все още беше там горе в облаците, не тук долу, разпореждайки се с нея. Може би, дори след всичките тези животи, не го познаваше истински. — Може би ангелите и човеците не бива да...

Но не можеше да го изрече.

— Лус. — Пръстите му се обвиха около китката ѝ, но тя го отблъсна. Очите му бяха отворени и тъмни, а бузите му бяха побелели от студа. Сърцето ѝ я подтикваше да го сграбчи и да го прегърне плътно, да почувства тялото му притиснато към своето, но дълбоко в себе си знаеше, че това е спречкване, което не може да бъде поправено с целувка.

Промъкна се покрай него до една по-тясна част на издатината и отвори прозореца си, изненадана да открие, че в стаята вече беше тъмно. Покатери се вътре, а когато се обърна отново към Даниел, забеляза, че крилете му треперят. Почти сякаш всеки момент щеше да заплаче. Прииска ѝ се да се върне при него, да го прегърне и успокои и да го обича.

Но не можеше.

Тя затвори капациите на прозорците и остана в тъмната си стая, сама.

ДЕСЕТ ДНИ

Когато Лус се събуди във вторник сутринта, Шелби вече беше излязла. Леглото ѝ беше оправено, ръчно изработеният юрган от съшити парчета — сгънат в краката му, а пухкавата ѝ червена жилетка и голямата ѝ торба бяха смъкнати от закачалката си до вратата.

Все още по пижама, Лус пъкна чаша вода в микровълновата фурна, за да си приготви чай, после седна да си провери електронната поща.

До: lucindap44@gmail.com

От: callieallieoxenfree@gmail.com

Изпратено: Понеделник, 16 ноември, 1:34 следобед

Тема: Опитвам се да не го приемам лично

Скъпа Л.,

Получих текстовото ти съобщение, и, първо и най-важно — ти също ми липсваш. Но имам едно наистина ексцентрично предложение: нарича се „установяване на връзка“. Лудата Кали и нейните безумни идеи. Знам, че си заета. Знам, че си под сериозно наблюдение и е трудно да се измъкнеш тайно. Това, което не знам, е дори една-единствена подробност за живота ти. С кого обядваш? Кой предмет ти харесва най-много? Какво стана с онова момче? Виждаш ли, дори не му знам името. Това ми е много неприятно.

Радвам се, че имаш телефон, но не ми изпращай текстово съобщение, за да ми кажеш, че ще се обадиш. Просто се обади. Не съм ти чувала гласа от цяла вечност. Не съм ти ядосана. Все още.

Обич и целувки, К.

Лус затвори имейла. Беше почти невъзможно да вбеси Кали. Всъщност не го беше правила никога преди. Фактът, че Кали не подозираше, че Лус лъже, беше само допълнително доказателство колко се бяха отдалечили една от друга. Срамът, който Лус изпитваше, бе тежък и мъчителен, разпростиращ се точно между плещите ѝ.

Нататък към следващия имейл:

До: lucindap44@gmail.com

От: thegaprices@aol.com

Изпратено: Понеделник, 16 ноември 8:30 вечерта

Тема: Е, миличка, и ние те обичаме

Миличка Лус,

Твоите имейли винаги разведряват дните ни. Как върви с отбора по плуване? Сушиш ли си косата, сега, когато навън е студено? Знам, досадна съм, но ми липсваш.

Мислиш ли, че от „Меч и Кръст“ ще ти разрешат да напуснеш кампуса за Деня на благодарността другата седмица? Татко може да се обади на директора? Още няма да бързаме да правим планове, но баща ти все пак излезе и купи една пуйка от тофу просто за всеки случай. Зареждам допълнителния фризер с пайове. Все още ли харесваш онзи със сладките картофи? Обичаме те и постоянно си мислим за теб.

Мама

Ръката на Лус застина върху мишката. Беше вторник сутринта. Денят на благодарността беше след седмица и половина. Досега мисълта за любимия ѝ празник дори не беше минала през ума ѝ. Но Лус се опита да прогони мисълта точно толкова бързо, колкото тя беше влязла там. Нямаше начин господин Коул да ѝ позволи да си отиде вкъщи за Деня на благодарността.

Канеше се да щракне на „Отговори“, когато едно мигащо оранжево прозорче в долния край на екрана привлече вниманието ѝ. Майлс беше на линия. Беше се опитвал да чати с нея.

Майлс: (8:08): Добро утро, мис Лус.

Майлс: (8:09): УМИРАМ ОТ ГЛАД. И ти ли се събуждаш толкова гладна, колкото и аз?

Майлс: (8:15): Искаш ли да си вземем закуска? Ще се отбия до стаята ти по пътя. Пет минути?

Лус си погледна часовника. Осем и двајсет и една. По вратата се разнесе гръмко тропане. Тя още беше по пижама. Още беше разрошена от спането. Отвори леко вратата.

Утринното слънце заля подовете от твърдо дърво в коридора. То напомни на Лус как слизаше по винаги обляното в слънчева светлина дървено стълбище в къщата на родителите си за закуска, как целият свят изглеждаше по-ярък през обектива на изпълнения със светлина коридор.

Днес Майлс не беше с шапката на „Доджърс“, така че това беше един от малкото пъти, когато тя можеше да види ясно очите му. Наистина бяха наситеносини, със синия цвят, който има небето в девет часа през лятото. Косата му беше мокра, и от нея по бялата му тениска се стичаха капки. Лус преглътна, неспособни да попречи на ума си да си го представи под душа. Той и се ухили, при което се показаха една трапчинка и невероятно милата му усмивка. Днес имаше толкова калифорнийски вид: Лус с изненада откри колко добре изглежда той по този начин.

— Здравсти. — Лус провря зад вратата колкото можеше по-голяма част от облеченото си в пижама тяло. — Тъкмо ти видях съобщенията. Навита съм за закуската, но още не съм облечена.

— Мога да почакам. — Майлс се облегна на стената в коридора. Стомахът му изкъркори високо. Той се опита да сгъне ръце над кръста си, за да прикрие звука.

— Ще побързам. — Лус се засмя, затваряйки вратата. Застана пред дрешника, като се опитваше да не мисли за Деня на благодарността или за родителите си, или за Кали, или защо толкова много важни хора се изплъзваха от нея едновременно.

Издърпа дълъг сив пуловер от дрешника си и го навлече върху чифт черни джинси. Изми си зъбите, сложи си големите сребърни обици с форма на обръчи и малко лосион за ръце, грабна си чантата и се огледа изучаващо в огледалото.

Не изглеждаше като момиче, затънало в дразнеща, превърнала се в борба за надмощие връзка, или момиче, което не можеше да си отиде

вкъщи при семейството си за Деня на благодарността. В момента просто приличаше на момиче, което бе приятно развълнувано да отвори една врата и да открие там момче, което я караше да се чувства нормална и щастлива, и всъщност прекрасно във всяко отношение.

Момче, което не ѝ беше гадже.

Тя въздъхна, отваряйки вратата на Майлс. Лицето му грейна.

Когато излязоха навън, Лус осъзна, че времето се беше променило. Слънчевият утринен въздух беше точно толкова хладен, колкото на издатината на покрива снощи с Даниел. А тогава ѝ се беше сторил леден.

Майлс протегна към нея огромното си яке в цвят каки, но тя отказа с махване на ръка.

— Трябва ми само малко кафе, за да ме стопли.

Седнаха на същата маса, където бяха седели предишната седмица. Към тях веднага се приближиха забързано двама ученици-сервитьори. Изглежда, и двамата бяха приятели е Майлс и имаха непринудено шеговито държание. Лус определено никога не получаваше такова ниво на обслужване, когато седеше с Шелби. Докато момчетата обсипваха Майлс с въпроси — как се е представил неговият „футболен отбор-мечта“ в компютърната игра снощи, дали е гледал онзи клип в YouTube с онзи тип, дето правел номера на приятелката си, дали има планове днес след часовете — Лус се огледа из терасата за съквартирантката си, но не успя да я открие.

Майлс отговори на всички въпроси на момчетата, но явно не проявяваше интерес да протака повече разговора. Посочи към Лус:

— Това е Лус. Тя иска една голяма чаша от най-горещото ви кафе и...

— Бърканите яйца — каза Лус, като сгъна малкото меню, което в столовата на „Шорлайн“ отпечатваха всеки ден.

— За мен същото, момчета, благодаря. — Майлс върна двете менюта и се обърна изцяло към Лус. — Май напоследък не съм те виждал много извън часовете. Как е положението?

Въпросът на Майлс я изненада. Може би защото тази сутрин вече се чувстваше като магнит за привличане на вина. Хареса ѝ, че в края не се усещаше намек за реплика от рода на: „Къде се криеш?“ или „Избягваш ли ме?“ Просто въпрос: „Как е положението?“

Тя му се усмихна лъчезарно, после някак изгуби следите на усмивката и вече почти се присвиваше, когато каза:

— Положението е добре.

— О-хо.

Ужасно скарване с Даниел. Лъжа родителите си. Губя най-добрата си приятелка. Част от нея искаше да се отприщи и да изрече всичко това пред Майлс, но знаеше, че не бива. Не можеше. Това щеше да означава да отведе приятелството им до ниво, което — сигурна беше — не бе добра идея. Никога преди не беше имала наистина близко приятелство с момче, приятел, с когото споделяш всичко и на когото разчиташ като на приятелка. Нямаше ли нещата да... се усложнят?

— Майлс — каза тя накрая — какво правят хората тук за Деня на благодарността?

— Не знам. Предполагам, че никога не съм оставал тук, за да разбера. Ще ми се да можех някой път. Празненството за Деня на благодарността вкъщи е ужасно грандиозно. Поне сто души. Десетина блюда. И се изисква официално облекло.

— Шегуваш се.

Той поклати глава:

— Ще ми се да бях. Сериозно. Трябва да наемаме хора, които да паркират колите. — След известна пауза: — Защо питаш — ей, чакай, да не би да ти трябва място, където да отидеш?

— Тъъ...

— Идваш. — Той се разсмя на шокираното ѝ изражение. — Моля те. Брат ми няма да се прибере от колежа тази година, а той беше единственото ми спасение. Мога да те разведа из Санта Барбара. Можем да зарежем пуйката и да си вземем най-хубавите такос на света в „Супер Рика“. — Той повдигна вежда. — Далеч няма да е толкова мъчително, ако си там с мен. Може дори да е забавно.

Докато обмисляше предложението му, Лус почувства нечия ръка върху гърба си. Досега вече познаваше докосването — толкова успокоително, че почти имаше целебни сили — това на Франческа.

— Говорих с Даниел снощи — каза Франческа.

Лус се опита да не реагира, когато Франческа се наведе. Дали Даниел беше отишъл да я види, след като Лус беше затворила вратата

и отказваше да го пусне? Тази представа я накара да изпита ревност, макар че всъщност не знаеше защо.

— Разтревожен е за теб. — Франческа направи пауза, и сякаш изучаваше лицето на Лус. — Казах му, че се справяш много добре, като се има предвид новото ти обкръжение. Казах му, че ще бъда на твое разположение за всичко, от което имаш нужда. Моля те, разбери, че трябва да се обръщаш към мен с въпросите си. — В погледа ѝ се прокрадна острота, твърда, ожесточена нотка. Сякаш там, неизречени, се таяха думите: Обръщай се към мен, вместо към Стивън.

А после Франческа си тръгна, така бързо, както се бе появила: копирената подплата на бялото ѝ вълнено палто прошумоля, когато се докосна до черния ѝ чорапогащник.

— Значи... Денят на благодарността — каза накрая Майлс, като потриваше ръце.

— Добре, добре. — Лус преглътна остатък от кафето си. — Ще помисля по въпроса.

Шелби не се появи в сградата на нефилимите за тазсутрешното занятие — лекция върху призоваването на предци от ангелски произход — нещо като изпращане на небесна гласова поща. Когато дойде време за обяд, Лус вече започваше да изпитва нервност. Но докато отиваше в час по математика, най-после забеляза познатата пухкава червена жилетка и почти хукна към нея.

— Хей! — Тя дръпна дебелия руса конска опашка на съквартирантката си. — Къде беше?

Шелби се обърна бавно. Изражението на лицето ѝ върна Лус към най-първия ѝ ден в „Шорлайн“. Ноздрите на Шелби бяха разширени, а веждите ѝ бяха наклонени напред.

— Добре ли си? — попита Лус.

— Чудесно. — Шелби се извърна и започна да бърника по най-близкото шкафче, като завъртя някаква комбинация, после го отвори рязко. Вътре имаше футболен шлем и почти цяла каса празни бутилки от тонизираща напитка. От вътрешната страна на вратичката беше залепен с лепило плакат на „Лейкър Гърлс“.

— Това шкафче изобщо твое ли е? — попита Лус. — Не познаваше нито едно дете-нефилим, което да използва шкафче, но

Шелби тършуваше из това, като небрежно мяташе през рамо хавлиени чорапи.

Шелби затвори с трясък шкафчето, после се премести и започна да набира комбинацията на следващото.

— Сега ще ме съдиш ли?

— Не. — Лус поклати глава. — Шел, какво става? Тази сутрин изчезна, пропусна часовете...

— Сега съм тук, нали? — въздъхна Шелби. — Франки и Стивън са много по-либерални по отношение на това, да позволят на едно момиче да си вземе един личен ден само за себе си, отколкото хуманоидите тук.

— Защо ти трябва личен свободен ден? Снощи си беше добре, докато...

Докато се появи Даниел.

Точно когато Даниел се появи на прозореца, Шелби беше станала съвсем бледа и мълчалива и беше отишла направо да си легне, и...

Докато Шелби се взираше в Лус, сякаш коефициентът ѝ на интелигентност внезапно беше спаднал наполовина, Лус започна да забелязва останалата част от коридора. Там, където свършваха шкафчетата с цвят на ръжда, покрай тапицираните в сиво стени се редяха момичета: Доун и Джасмин, и Лилит. Облечени в плетени жилетки момичета с вид на ученички от подготвително училище, като Ейми Браншоу от следобедните часове на Лус. Момичета с вид на пънкарки, с пиърсинги, които приличаха малко на Ариана, но далеч не бяха толкова забавни за разговор. Няколко момичета, които Лус не беше виждала никога преди. Момичета, притиснали учебници до гърдите си, с пукаща в устата дъвка, и очи, стрелкащи се към килима, към покрития с дървени греди таван; стрелкащи се взаимно с погледи. Гледаха навсякъде, но не и направо към Лус и Шелби. Макар да беше ясно, че всички до една подслушваха.

Чувство за гадене в стомаха ѝ започваше да ѝ подсказва защо. Това беше най-големият сблъсък между нефилими и не-нефилими, който Лус бе виждала досега в „Шорлайн“. И всяко едно момиче в този коридор беше проумяло преди нея:

Шелби и Лус щяха да се карат заради момче.

— О. — Лус преглътна. — Ти и Даниел.

— Да. Ние. Много отдавна. — Шелби не искаше да я погледне.

— Добре. — Лус се съсредоточи върху дишането. Можеше да се справи с това. Но от шепотите, които летяха из стената от момичета, по кожата ѝ избиха тръпки, и тя потрепери.

Шелби каза троснато:

— Съжалявам, че идеята те отвращава толкова много.

— Не е това. — Но Лус наистина се чувстваше отвратена. Отвратена от себе си. — Аз винаги... Винаги съм си мислила, че съм единствената...

Шелби сложи ръце на хълбоците си:

— Мислеше си, че всеки път, когато си изчезвала за седемнайсет години, Даниел просто си е седял бездейно? Земята до Лус: за Даниел има Време Преди Теб. Или Време между отделните ти появи, или каквото и да е. — Тя направи пауза, за да хвърли на Лус кос поглед с присвити очи. — Наистина ли си толкова егоцентрична?

Лус беше като онемяла.

Шелби изсумтя и се обърна с лице към останалата част от коридора.

— Това естрогенно силово поле трябва да се разпръсне — излая тя, като размаха пръсти към момичетата. — Размърдайте се. Всички. Веднага!

Когато момичетата забързано се отдалечиха, Лус притисна глава към студеното метално шкафче. Идваше ѝ да пропълзи вътре и да се скрие.

Шелби облегна гръб на стената до лицето на Лус.

— Знаеш ли — каза тя, с омекнал глас, — Даниел е доста скапан като гадже. И лъжец. Лъже те.

Лус се изправи и се хвърли към Шелби, чувствайки как бузите ѝ пламват и почервяват. Може и да беше бясна на Даниел точно сега, но никой не можеше да говори обидни неща за гаджето ѝ.

— Ей, кротко. — Шелби се отдръпна. — Успокой се. Боже. — Тя се плъзна надолу по стената и седна на пода. — Виж, не биваше да повдигам въпроса. Беше една глупава нощ много отдавна и той очевидно беше нещастен без теб. Тогава не те познавах, затова си мислех, че всички разкази за вас двамата са... изключително досадни. Което, ако държиш да знаеш, обяснява защо толкова ти имах зъб.

Тя потупа пода до себе си, и Лус се плъзна надолу по стената, и също седна. Шелби се усмихна колебливо.

— Кълна се, Лус, никога не съм мислила, че ще те срещна. Определено никога не съм очаквала да си толкова... готина.

— Мислиш, че съм готина? — попита Лус, като се засмя тихо под нос. — Права беше, че съм егоцентрична.

— Ъх, точно каквото си мислех. Ти си от онези хора, на които човек просто не може да се ядоса, нали? — въздъхна Шелби. — Чудесно. Съжалявам, че преследвах гаджето ти и, нали знаеш, за това, че те мразех още преди да те познавам. Няма да го направя отново.

Беше странно. Това, което можеше на мига да раздели две приятелки, всъщност ги сближаваше. Вината не беше на Шелби. Всяка частица гняв, която Лус изпитваше по въпроса, беше нещо, което трябваше да обсъди с... Даниел. Една глупава нощ, беше казала Шелби. На какво всъщност се беше случило?

Залезът завари Лус да слиза по каменистите стъпала към брега. Навън беше студено, още по-студено, когато се приближи до водата. Последните лъчи дневна светлина отскачаха, танцувайки, от тънки пелени от облаци, като оставяха по повърхността на океана оранжеви, розови и пастелно сини петна. Спокойното море се простираше пред нея: приличаше на пътека към небесата.

Докато стигне до широкия пясъчен кръг, все още покрит с чернилка от празничния огън на Роланд, Лус не беше наясно какво прави тук долу. После се улови, че се промъква зад високата вулканична скала, където я беше издърпал Даниел. Където двамата бяха танцували, а после бяха прекарвали скъпоценните няколко мига, които имаха заедно, в спор за такова глупаво нещо като цвета на косата ѝ.

По едно време Кали беше имала едно гадже в Доувър, с което беше скъсала след кавга заради някакъв тостер. Някой от тях беше задръстил уреда с твърде голям нюйоркски бийгъл: другият беше побеснял. Лус не можеше да си спомни всички подробности точно сега, но помнеше, че си беше помислила: Кой скъсва с гадже заради повредени кухненски уреди?

Но въпросът всъщност изобщо не бил в тостера, беше ѝ казала Кали. Тостерът бил просто знак, олицетворение на всичко останало, което не било наред между тях.

На Лус ѝ беше омразен фактът, че между двамата с Даниел непрекъснато избухваха спорове. Онзи на плажа, заради боядисването, ѝ напомни за историята на Кали. Струваше ѝ се като репетиция за някакъв по-сериозен, по-ужасен задаващ се спор.

Напрягайки се да посрещне вятъра, Лус осъзна, че беше слязла тук, за да се опита да проследи къде бяха сбъркали онази вечер. Глупашки търсеше знаци във водата, някакъв знак, издълбан в грубата вулканична скала. Търсеше навсякъде, освен в себе си. Защото това, което беше вътре в Лус, беше само огромната загадка на миналото ѝ. Може би отговорите все още бяха някъде във вестителите, но засега те оставаха вбесяващо извън нейния обсег.

Не искаше да обвинява Даниел. Именно тя беше достатъчно наивна да предположи, че между тях е имало връзка през цялото време, и че за него никога не е имало друга. Но той никога не ѝ беше казвал нищо в противоположния смисъл. Следователно, на практика я беше подвел да влезе право в това шокиращо разкритие. Беше смущаващо. И поредната точка, която да отметне от дългия списък с неща, които Лус смяташе, че заслужава да знае, и които Даниел не смяташе за уместно да ѝ каже.

Почувства нещо, за което си помисли, че е дъжд — усещане като от лек ръмеж по бузите и върховете на пръстите си. Но беше топло, вместо студено. Беше леко и подобно на прах, не мокро. Тя обърна лице към небето и бе заслепена от проблясваща виолетова светлина. Нежелаеща да заслони очи с длан, тя продължи да гледа дори когато светлината стана толкова ярка, че ѝ причиняваше болка. Частиците бавно се понесоха към водата точно там, където започваше сушата, като се подредиха в определен ред и образуваха очертанието, което тя щеше да разпознае навсякъде.

Той сякаш беше станал по-великолепен. Босите му ходила се рееха на сантиметри от водата, докато приближаваше към брега. Широките му бели криле сякаш бяха обточени с виолетова светлина и пулсираха почти недоловимо в силния вятър. Не беше честно. Начинът, по който я караше да се чувства, когато го погледнеше — изпълнена с благоговение и екстаз и мъничко уплашена. Почти не беше в състояние да мисли за нищо друго. Всякакво раздразнение или мъчително чувство за безсилие изчезна. Съществуваше само онова неоспоримо привличане към него.

— Все се появяваш — прошепна тя.

Гласът на Даниел се понесе през водата:

— Казах ти, че искам да говоря с теб.

Лус почувства как устата ѝ се присвива нацупено:

— За Шелби?

— За опасността, в която постоянно се поставяш. — Даниел говореше толкова ясно и просто. Беше очаквала споменаването на Шелби да предизвика някаква реакция. Но Даниел само вдигна глава. Стигна до мокрия край на брега, където водата кипеше и се плискаше, и плавно се появи точно над пясъка пред нея. — Какво за Шелби?

— Наистина ли смяташ да се правиш, че не знаеш?

— Чакай малко. — Даниел смъкна крака на земята, като прегъна колене, с допрени до земята стъпала, и босите му ходила докоснаха пясъка. Когато се изправи, крилете му се дръпнаха назад, далече от лицето му, и от тях се разнесе полъх на вятър. Лус за първи път се замисли колко ли тежки трябва да са.

На Даниел му трябваша по-малко от две секунди да стигне до нея, но когато ръцете му се плъзнаха около гърба ѝ и я притеглиха към него, ѝ се струваше, че дори и това не е достатъчно бързо.

— Да не се отправяме към поредното лошо начало — каза той.

Тя затвори очи и го остави да я повдигне от земята. Устните му намериха нейните и тя наклони лице към небето, оставяйки усещането за него да я завладее. Нямаше тъмнина, нямаше вече студ, само прекрасното усещане, че се къпе във виолетовото му сияние. Дори бушуването на океана бе заглушено от тихо жужене, от енергията, която Даниел носеше в тялото си.

Ръцете ѝ бяха здраво обвити около шията му, после започнаха да гаят твърдите мускули по раменете му, като докоснаха леко меките, плътни очертания на крилете му. Те бяха силни, бели и блестящи, винаги толкова по-големи, отколкото си спомняше. Като две големи корабни платна, протягащи се отстрани на тялото му, всеки сантиметър от тях — съвършен и гладък. Почувства напрежение под пръстите си, сякаш докосваше здраво опънато брезентово платно. Но по-копринено, и с привлекателна кадифена мекота. Те сякаш реагираха на докосването ѝ, дори се протягаха напред, за да се потрият в нея, придърпвайки я по-близо, докато тя се зарови в тях, сгушвайки се все

по-дълбоко и по-дълбоко, и въпреки това все още не можеше да се насити. Даниел потръпна.

— Наред ли е всичко? — прошепна тя, защото понякога той ставаше нервен, когато нещата между тях започнеха да стават по-разгорещени. — Боли ли те?

Тази вечер очите му изглеждаха ненаситни:

— Усещането е прекрасно. Нищо не може да се сравни с него.

Пръстите му се плъзнаха по талията ѝ, вмъквайки се в пуловера ѝ. Обикновено и най-леката ласка от ръцете на Даниел я караше да отмалява. Тази вечер докосването му беше по-енергично. Почти грубо. Не знаеше какво си е наумил, но ѝ харесваше.

Устните му проследиха очертанията на нейните, после се изместиха по-високо, като проследиха основата на носа ѝ, слизайки нежно върху всеки от клепаците ѝ. Когато той се отдръпна, тя отвори очи и се втренчи в него.

— Толкова си красива — прошепна той.

Това бяха именно думите, които повечето момичета биха искали да чуят — само че веднага щом той ги изрече, Лус се почувства изтръгната от тялото си, заместена от нечие друго тяло.

На Шелби.

Но не само това на Шелби, защото каква беше вероятността тя да е била единствената? Дали и други очи, носове и скули бяха поемали целувките на Даниел? Дали и други тела се бяха сгушвали с него на някой плаж? Дали други устни се бяха преплитали с неговите, дали други сърца бяха туптели шумно? Бяха ли се разменяли други прошепнати комплименти?

— Какво има? — попита той.

Лус почувства гадене. Можеха да замъгляват прозорците с целувките си, но щом започнеха да използват устите си за други неща — например за говорене — всичко ставаше толкова сложно.

Тя извърна лице:

— Ти ме излъга.

Даниел не реагира с насмешка, нито се ядоса, както тя очакваше — както почти ѝ се искаше. Той седна на пясъка. Подпря ръце на коленете си и се загледа към пенестите вълни.

— За какво точно?

Още докато думите излизаха от устата ѝ, Лус съжали за онова, което се готвеше да каже:

— Бих могла да си послужа с твоя подход — да не ти казвам нищо, никога.

— Не мога да ти кажа каквото искаш да знаеш, щом отказваш да ми кажеш какво те тревожи.

Тя се сети за Шелби, но когато си помисли да разиграе картата с ревността, само за да го накара да се държи с нея като с дете, Лус се почувства жалка. Вместо това каза:

— Имам чувството, че сме непознати. Сякаш не те познавам по-добре от който и да е друг.

— О. — Гласът му беше тих, но изражението му беше толкова вбесяващо стоическо, че на Лус ѝ идваше да го разтърси. Нищо не можеше да го ядоса.

— Държиш ме като заложница тук, Даниел. Не знам нищо. Не познавам никого. Самотна съм. Всеки път, когато те видя, си издигнал нова стена, и никога не ме допускаш вътре. Никога не ме допускаш зад стената. Довлече ме чак тук в...

Мислеше да каже „в Калифорния“ но ставаше дума за нещо повече от това. Миналото ѝ — ограничената представа, която имаше за него — се въртеше в ума ѝ като изпуснатата ролка с филмова лента, размотаваща се на пода.

Даниел я беше завлякъл много, много по-далече от Калифорния. Беше я завлякъл през вековни спорове като този. През мъчителни смърти, които причиняваха болка на всички около нея — например онези мили старци, които беше посетила миналата седмица. Даниел беше съсипал живота на тази двойка. Беше убил дъщеря им. И всичко — защото е бил някакъв привлекателен ангел, който е видял нещо, което иска, и се е впуснал да го преследва.

Не, не я беше завлякъл само до Калифорния. Бе я ввлякъл в една прокълната вечност. Бреме, което би трябвало да носи сам.

— Аз страдам — аз и всички, които ме обичат — заради твоето проклятие. Вечно. Заради теб.

Той трепна, сякаш го беше ударила.

— Искаш да си отидеш у дома — каза.

Тя подритна пясъка:

— Искам да се върна. Искам да си вземеш обратно каквото там си направил, за да ме въвлечеш в това. Просто искам да живея и да умра нормално, и да късам с нормални хора заради нормални неща като например тостери, а не заради свръхестествените тайни на вселената, които дори не ми доверяваш.

— Чакай. — Лицето на Даниел беше напълно побеляло. Раменете му се бяха сковали, а ръцете му трепереха. Дори крилете му, които преди мигове бяха изглеждали толкова силни, сега изглеждаха крехки. На Лус ѝ се искаше да посегне и да ги докосне, сякаш те можеха някак да ѝ кажат дали болката, която видя в очите му, беше истинска. Но тя остана твърда.

— Късаме ли? — попита той, със слаб и нисък глас.

— Заедно ли сме изобщо, Даниел?

Той се изправи и обгърна лицето ѝ с длани. Преди да успее да се отдръпне рязко, тя почувства как топлината се отдръпва от бузите ѝ. Затвори очи, като се опитваше да устои на магнетичната сила на докосването му, но то беше толкова силно, по-силно от всичко друго.

То заличи гнева ѝ, остави самоличността ѝ разбита. Коя беше тя без него? Защо притегателното чувство, което изпитваше към Даниел, винаги побеждаваше всичко, което я караше да се отдръпва? Разум, благоразумие, чувство за самосъхранение. Нито едно от тях дори не можеше да си съперничи с него. Това сигурно беше част от наказанието на Даниел. Тя да е обвързана с него завинаги, както марионетка — със своя кукловод. Знаеше, че не бива да го желае с всяка фибра на съществуването си, но не можеше да устои. Загледана в него, усещайки докосването му — останалата част от света се стопи на заден план.

Само ѝ се искаше да не е винаги толкова трудно да го обича.

— Какви са тия приказки, че искаш тостер? — прошепна Даниел в ухото ѝ.

— Предполагам, че не знам какво искам.

— Аз знам. — Погледът му бе напрегнат и съсредоточен, докато устояваше на нейния. — Искам теб.

— Знам, но...

— Нищо никога няма да промени това. Независимо какво чуваш. Независимо какво се случва.

— Но аз имам нужда от нещо повече от това, да бъда желана. Нуждая се да бъдем заедно — наистина заедно.

— Скоро. Обещавам. Всичко това е само временно.

— Така каза. — Лус видя, че луната се беше издигнала над главите им. Беше блестящо оранжева и нащърбена, като тих пламък. — За какво искаше да говориш с мен?

Даниел пхна русата ѝ коса зад ухото, като оглеждаше кичура твърде продължително.

— За училище — каза, с колебливост, която я накара да си помисли, че съвсем не ѝ казва истината. — Помолих Франческа да те наглежда, но исках да проверя сам. Научаваш ли нещо? Добре ли си изкарваш?

Тя изпита внезапен порив да му се похвали за работата си с вестителите, за разговора си със Стивън и за родителите си, които беше зърнала. Но лицето на Даниел изглеждаше толкова развълнувано и открито, колкото не го беше виждала през цялата вечер. Изглежда, че се опитваше да избегне кавга, затова Лус реши да направи същото.

Затвори очи. Каза му това, което той имаше нужда да чуе. С училището всичко беше наред. Тя беше добре. Устните на Даниел отново покриха нейните, кратко, горещо, докато цялото ѝ тяло започна да тръпне.

— Трябва да вървя — каза той най-накрая, като се изправи на крака. — Дори не бива да съм тук, но не мога да се заставя да стоя далече от теб. Тревожа се за теб във всеки миг, когато съм буден. Обичам те, Лус. Толкова много, че ме боли.

Тя затвори очи, за да не види пърхането на крилете му и да се предпази от щипещия допир на пясъка, който той вдигна и разпръсна след себе си.

ДЕВЕТ ДНИ

Поредица отекващи свистящи звуци и трясъци се вряза сред крясъците на орлите-рибари. Дълъг, напевен звук от стържене на метал в метал, после — звукът от удара на тънкото метално острие, рикоширащо в отбраната на опонента.

Франческа и Стивън се биеха.

Е, всъщност, не — фехтуваха се. Демонстрация за учениците, които щяха да представят собствени сблъсъци.

— Да знаете как да си служите с хладно оръжие — било то леките шпаги, които използваме днес, или нещо толкова опасно като къса тежка сабя — е безценно умение — каза Стивън, като проряза въздуха с острието на сабята си с бързи, подобни на камшични удари движения. — Армиите на рая и ада рядко влизат в бой, но когато го правят — без да гледа, той рязко замахна с шпагата настрани към Франческа, и, без да гледа, тя вдигна сабята си и парира удара, — те остават незасегнати от модерните начини за водене на война. Кинжали, лъкове и стрели, огромни пламтящи мечове — това са нашите вечни оръжия.

Дуелът, който последва, беше с показна цел, просто урок: Франческа и Стивън дори не носеха маски.

Беше късно в сряда сутринта и Лус седеше на широката пейка на верандата между Джасмин и Майлс. Целият клас, включително двамата им учители, бе изоставил обичайните си дрехи и се беше преоблякъл в белите екипи, които фехтовачите носеха винаги. Половината ученици държаха в ръце черни мрежести защитни маски. Лус беше стигнала до склада със запасите точно след като някой беше грабнал и последната маска — което изобщо не я бе разтревожило. Надяваше се да избегне смущаващото положение да позволи на целия клас да стане свидетел на нейната непохватност: От начина, по който останалите се хвърляха за нападение отстрани на верандата, беше очевидно, че са правили тези упражнения преди.

— Идеята е да предоставите на противника си възможно най-малка мишена — обясни Франческа на кръга ученици около нея. — Така че отпускате тежестта си върху единия крак и тръгвате напред с крака, отговарящ на ръката, с която държите сабята, а след това се полюшвате назад и напред — за да дойдете достатъчно близо за нанасяне на удар, а след това се отдръпвате.

Внезапно тя и Стивън се впуснаха в забързана поредица от мушкане и париране, предизвиквайки силно звънтене, докато умело отблъскваха взаимно ударите си. Когато сабята на Франческа нанесе широк кос удар вляво, Стивън се хвърли напред, но тя се люшна назад, като замахна с меча си нагоре и в кръг и го стовари върху китката му.

— Туше! — каза тя през смях.

Стивън се обърна към класа:

— „Туше“, разбира се, означава „докоснат“ на френски. В дуелирането точките се броят по докосванията.

— Боя се — каза Франческа, — че когато се бием наистина, ръката на Стивън ще лежи окървавена на верандата. Съжалявам, скъпи.

— Всичко е наред — каза той. — Съвсем. Наред. — Той се хвърли странично към нея, като почти изглеждаше, сякаш се издига от земята. В суматохата, която последва, Лус вече не можеше да следи сабята на Стивън, докато тя сечеше надлъж и нашир из въздуха отново и отново, като едва не се вряза във Франческа, която се сниши встрани точно навреме и се появи отново зад гърба му.

Но той беше готов за нея и отблъсна сабята ѝ, преди да сниши острието на своята и да замахне към горната извита част на ходилото ѝ.

— Боя се, че ти, скъпа, започна зле.

— Ще видим. — Франческа вдигна ръка и приглади косата си: двамата се взираха един в друг яростно и напрегнато.

Всяка нова поредица от жестоки удари караше Лус да се напруга разтревожено. Беше свикнала да е нервна, но днес и останалите от класа също бяха учудващо нервни. Нервни от възбуда. Докато наблюдаваха Франческа и Стивън, никой от тях не можеше да стои спокойно.

До днес се беше питала защо никой от останалите нефилими не играе в нито един от училищните спортни отбори на „Шорлайн“.

Джасмин бе сбърчила нос, когато Лус попита дали тя и Доун проявяват интерес към подбора за плуването в гимнастическия салон. Всъщност, докато тази сутрин в съблекалнята не дочу Лилит да казва с прозявка, че всички спортове, с изключение на фехтовката, са „изключително досадни“, Лус беше смятала, че нефилимите просто не си падат по спортовете. Но нещата изобщо не стояха така. Те просто избираха внимателно какво да спортуват.

Лус трепна, когато си представи как Лилит, която знаеше френския превод на всички термини от фехтовката, които Лус не знаеше дори на английски, се хвърля — гъвкава и изпълнена със злоба — в атака. Ако останалите от класа бяха и на една десета толкова опитни като Франческа и Стивън, към края на упражнението Лус щеше да свърши във вид на купчина телесни части.

Учителите ѝ бяха очевидно опитни, и гъвкаво се хвърляха и измъкваха от нападателни пози. Слънчева светлина проблясваше, отразена от сабите им, и от белите им подплатени жилетки. Гъстата вълниста руса коса на Франческа се спускаше в бляскав ореол около раменете ѝ, докато тя се въртеше около Стивън. Краката им описваха сложни фигури по верандата, толкова грациозно, че мачът приличаше почти на танц.

Израженията на лицата им бяха упорити и изпълнени с брутална решителност да победят. След онези първи няколко докосвания, те бяха наравно. Сигурно започваха да се уморяват. Фехтуваха се вече от десет минути без нито един удар. Започнаха да се фехтуват толкова бързо, че извитите части на шпагите им почти изчезнаха: имаше само фина ярост и леко жужене във въздуха, и постоянният пукот на шпагите им при допира една в друга.

Разлетяваха се искри всеки път, щом сабите им се докоснеха. Искри на любов или на омраза? Имаше моменти, когато почти приличаше на двете едновременно.

А това плашеше Лус. Защото се предполагаше, че любовта и омразата се намират точно в противоположните страни на спектъра. Разделението изглеждаше толкова ясно, колкото... ами, колкото някога ѝ се бяха стрували ангелите и демоните. Вече не. Докато наблюдаваше учителите си с благоговение и страх, из ума ѝ се гонеха спомени за спора с Даниел от снощи. И собствените ѝ чувства на любов и омраза — или ако не омраза, то натрупваща се ярост — свити на топка в нея.

Откъм учениците ѝ отекна ликуващ възглас. На Лус ѝ се струваше, че само е примигнала, но го беше пропуснала. Острието на шпагата на Франческа се заби в гърдите на Стивън. Близко до сърцето. Тя притисна шпагата към тялото му толкова силно, че тънката ѝ шпага се изви в дъга. И двамата останаха неподвижни за миг, като се гледаха в очите. Лус не можеше да определи дали това също беше част от представлението.

— Право в сърцето — каза Стивън.

— Сякаш имаш такова — прошепна Франческа.

За миг двамата учители сякаш не си даваха сметка, че верандата е пълна с ученици.

— Още една победа за Франческа — каза Джасмин. Наклони глава към Лус и сниши глас. — Тя произхожда от голям род на победители. А Стивън? Не чак толкова. — Коментарът звучеше многозначително, но Джасмин просто отскочи леко от пейката, спусна маската върху лицето си и затегна конската си опашка. Готова да върви.

Докато останалите ученици започнаха да се раздвижват около нея, Лус се опита да си представи подобна сцена между себе си и Даниел: как взема надмощие, държейки го на косъм от острието на шпагата си, както Франческа бе държала Стивън. Откровено казано, беше невъзможно да си го представи. И това я смущаваше. Не защото искаше да се държи заповеднически с Даниел, а защото не искаше да е и онази, над която той господства. Предишната вечер беше оставена твърде много на неговата милост. Споменът за онази целувка я караше да се чувства нервна, изчервена и смазана — и то не в добрия смисъл.

Обичаше го. Но...

Трябваше да е в състояние да си помисли тази фраза, без да добавя този ужасен малък граматически съюз. Но не можеше. Това, което имаха тъкмо сега, не беше онова, което искаше. И ако правилата на играта щяха винаги да останат такива, тя просто не знаеше дали изобщо иска да играе. Как можеше тя да бъде достоен партньор или противник за Даниел? Как можеше той да бъде достоен партньор или противник за нея? Ако беше изпитвал привличане към други момичета... в някакъв момент той сигурно също се беше питал. Можеше ли някой друг да даде на всеки от тях по-равностойно поле за игра?

Когато Даниел я целуна, Лус чувстваше с цялото си същество, че той е нейното минало. Сгушена в прегръдката му, отчаяно копнееше той да остане нейното настояще. Но в мига, щом устните им се разделиха, не можеше да е наистина сигурна, че той беше нейното бъдеще. И в двата случая се нуждаеше от свободата да вземе решение. Дори не знаеше какво друго съществува.

— Майлс — повика го Стивън. Напълно беше превключил отново към държанието на учител, като прибираше сабята си в тясна черна кожена кутия и кимаше към северозападния ъгъл на верандата. — Ти ще си партнираш с Роланд ей тук.

От лявата страна на Лус, Майлс се наведе към нея, за да прошепне:

— Вие с Роланд се познавате от известно време — къде е ахилесовата му пета? Нямам намерение да изгубя от новото хлапе.

— Тъм... аз всъщност не... — Лус изведнъж вече не можеше да мисли. Когато хвърли поглед към Роланд, чиято маска вече покриваше лицето му, тя осъзна колко малко всъщност знаеше за него. Ако не се брои каталогът му с доставяни на черно стоки. И свиренето на хармоника. И как беше накарал Даниел да се смее толкова силно през онзи първи ден в „Меч и Кръст“. Все още така и не беше разбрала за какво са говорили... или какво всъщност правеше Роланд в „Шорлайн“, във всеки случай. Когато ставаше дума за господин Спаркс, Лус определено беше на тъмно^[1].

Майлс потупа коляното ѝ:

— Шегувах се, Лус. Няма начин този тип да не ме победи съкрушително. — Той се изправи със смях. — Пожелай ми късмет.

Франческа се беше преместила в другия край на верандата, близо до входа за бунгалото, и отпиваше от бутилка с вода.

— Кристи и Милисът, застанете в този ъгъл — каза тя на две момичета-нефилими с плитки и еднакви черни маратонки. — Шелби и Доун, елате да се дуелирате тук. — Тя посочи към ъгъла на верандата точно пред Лус. — Вие, останалите, ще гледате.

Лус изпита облекчение, че не бяха извикали нейното име. Колкото повече виждаше от преподавателския метод на Франческа и Стивън, толкова по-малко го разбираше. Една плашеща демонстрация заемаше мястото на каквито и да е истински указания. Не да гледа и да се учи, а направо да гледа и да се усъвършенства. Щом първите

шестима ученици заеха местата си на верандата, Лус изпита огромна нужда да усвои незабавно цялото изкуство на фехтовката.

— En garde! — изрева Шелби, като се хвърли назад е прибрани до тялото крака: върхът на шпагата и беше само на сантиметри от Доун, чиято сабя още беше в ножницата.

Пръстите на Доун се движеха на зигзаг из късата и черна коса, като забождаха части от нея назад е препълнена шепа шноли с форма на пеперуди.

— Не можеш да ме нападаш, докато се подготвям за битка, Шелби! — Високият ѝ глас ставаше още по-висок, когато беше раздразнена. — Ти какво, да не си отгледана от вълци? — тросна се тя, както държеше последната пластмасова шнола между зъбите си. — Добре — каза тя, като измъкна сабята си. — Сега съм готова.

Шелби, която бе стояла все така приведена за нападение, докато Доун се кипреше, сега се изправи и сведе поглед към грубите възглавнички на ноктите си.

— Я чакай, имам ли време за един маникюр? — каза тя, като продължи да изнервя Доун точно толкова време, че да я остави да заеме нападателна поза и да развърти сабята си.

— Колко недодялано! — излая Доун, но за изненада на Лус мигновено подобри техниката си, като развъртя умело шпагата си из въздуха и отблъсна тази на Шелби. Доун беше дяволски добра във фехтовката.

До Лус, Джасмин се беше превила надве от смях:

— Дуел от ада.

По лицето на Лус също се беше прокраднала усмивка, защото никога не беше срещала такъв непоклатим оптимист като Доун. Отначало Лус беше заподозряла нещо фалшиво, някаква фасада — там, откъдето идваше тя, в Юга, това вечно щастливо настроение нямаше да е истинско. Но се беше впечатлила от факта колко бързо се съвзе Доун след онзи ден на яхтата. Оптимизмът на Доун сякаш не познаваше граници. На Лус вече ѝ беше трудно да се намира в близост до това момиче, без да се усмихва. А беше особено трудно, когато Доун съсредоточаваше момичешката си жизнерадост, за да „натупа“ някой, който бе такава мрачна нейна противоположност като Шелби.

Отношенията между Лус и Шелби все още бяха малко странни. Тя го знаеше, Шелби го знаеше, дори нощната лампа с форма на Буда в

стаята им сякаш го знаеше. Истината беше, че Лус изпитваше известна наслада да гледа как Шелби се бие за живота си, докато Доун щастливо я напада.

Шелби беше спокоен, търпелив боец. Там, където техниката на Доун беше показна и ефектна, а крайниците ѝ се въртяха почти сякаш танцуваше танго на верандата, Шелби внимаваше с нападателните си движения, сякаш разполагаше само е определен брой, който да разпреди. Държеше коленете си прегънати и никога не отстъпваше.

И все пак, беше казала, че се е отказала от Даниел след една нощ. Беше побързала да каже, че е било заради чувствата на Даниел към Лус — че те са попречили на всичко друго. Но Лус не ѝ вярваше. В признанието на Шелби имаше нещо странно: нещо не пасваше с реакцията на Даниел, когато Лус почти беше повдигнала въпроса предната вечер. Той се беше държал, сякаш нямаше нищо за разказване.

Силно тупване рязко накара Лус отново да застане нащрек.

От другата страна на верандата, Майлс по някакъв начин се бе приземил по гръб. Роланд кръжеше над него. Буквално. Летеше.

Огромните криле, които се бяха разпрострели от раменете на Роланд, бяха с големината на огромно наметало и с пера като на орел, но с красиви златисти жилки, извиващи се през тъмните им външни краища. В екипа му за фехтовка сигурно бяха направени същите прорези, каквито имаше Даниел на тениската си. Лус никога преди не беше виждала крилете на Роланд, и подобно на другите нефилими не можеше да престане да се взира. Шелби ѝ беше казала, че само много малко нефилими имат криле, и никой от тях не учи в „Шорлайн“. От гледката как тези на Роланд се показват в битка, дори и само тренировъчна фехтовка, лека вълна от нервна възбуда премина през тълпата.

Крилете привлякоха толкова много внимание, че на Лус ѝ трябваше един миг да осъзнае, че връхчето на сабята на Роланд кръжеше точно над гръдната кост на Майлс, приковавайки го към земята. Блестящо белият фехтовален екип и златистите криле на Роланд очертаваха ясен силует на фона на тъмните дървета е гъсти корони, които граничеха с верандата. Със смъкната върху лицето черна мрежеста маска, Роланд имаше още по-стряскащ, по-заплашителен вид, отколкото ако можеше да види лицето му. Лус се надяваше, че

изражението му ще изглежда закачливо, защото наистина беше притиснал Майлс в уязвима ситуация. Тя скочи на крака, за да отиде при него, изненадана да открие, че коленете ѝ треперят.

— О, боже мой! Майлс! — извика Доун откъм отсрещната страна на верандата, забавяйки собствената си битка точно достатъчно дълго, че Шелби да нападне с бързо движение, да докосне незащитените гърди на Доун, и да отбележи победната точка.

— Не най-спортсменският начин да победиш — каза Шелби, като прибираше шпагата си в калъфа. — Но понякога така се случва в този свят.

Лус забърза покрай тях и останалите нефилими, които не се дуелираха, към Роланд и Майлс. И двамата се задъхваха. Дотогава Роланд вече се бе спуснал на земята, е прибрани в кожата криле. Майлс изглеждаше добре: Лус беше тази, която не можеше да спре да трепери.

— Сипа ме. — Майлс се засмя нервно, като отблъсна острието на сабята. — Не видях тайното ти оръжие да се появява.

— Съжалявам, мой човек — каза искрено Роланд. — Нямах намерение да те нападам с крилето. Понякога просто се случва, като се развихря.

— Е, добра игра. Поне дотогава, във всеки случай. — Майлс вдигна дясната си ръка, за да му помогнат да се надигне от земята. — Казва ли се „добра игра“ във фехтовката?

— Не, никой не казва така. — Роланд смъкна маската си е една ръка и, ухилен, пусна сабята от другата. Хвана Майлс за ръката и го дръпна да стане с едно бързо движение. — Самият ти показва добра игра.

Лус издиша шумно. Разбира се, че Роланд нямаше наистина да навреди на Майлс. Роланд беше странен и непредсказуем, но не беше опасен, макар и да беше взел страната на Кам през онази последна нощ в гробището на „Меч и Кръст“. Но нямаше причина да се бои от него. Защо беше изпитвала такава нервност? Защо не можеше да накара сърцето си да спре да бие като обезумяло?

После разбра защо. Беше заради Майлс. Защото той беше най-близкият ѝ приятел в „Шорлайн“. Знаеше само, че напоследък, всеки път, когато беше близо до Майлс, това я караше да си мисли за Даниел, и как много неща между тях някак се влачеха бавно и скучно. И как

понякога, тайно, ѝ се искаше Даниел да можеше да е малко повече като Майлс. Жизнерадостен и сговорчив, внимателен, и мил по природа. Не толкова обсебен от разни неща от рода на това, че е прокълнат още от зората на времето.

Нещо бяло се стрелна светкавично покрай Лус и право в обятията на Майлс.

Доун. Тя скочи върху Майлс, със затворени очи и уста, разтеглена в огромна усмивка.

— Ти си жив!

— Жив ли? — Майлс я смъкна обратно долу и я остави на крака. — Само ми изкараха въздуха, нищо повече. Добре, че никога не идваш да гледаш някой от футболните мачове.

Застанала зад Доун, като я гледаше как погали Майлс там, където сабята беше закачила бялото му сако, Лус почувства странно смущение. Не можеше да се каже, че ѝ се искаше тя да гали Майлс, нали? Просто искаше... не знаеше какво иска.

— Искаш ли това? — Роланд се появи до нея, като ѝ подаваше маската, която беше използвал. — Ти си следващата, нали?

— Аз ли? Не. — Тя поклати глава. — Звънецът няма ли да удари всеки момент?

Роланд поклати глава:

— Добър опит. Просто я вземи, и никой няма да разбере, че никога преди не си се фехтувала.

— Съмнявам се. — Лус опипа с пръсти тънката мрежеста маска. — Роланд, трябва да те попитам...

— Не, нямаше да промуша Майлс. Защо всички се стреснаха толкова?

— Знам това... — тя се опита да се усмихне. — Става дума за Даниел.

— Лус, знаеш правилата.

— Какви правила?

— Мога да намеря много неща, но не мога да ти доведа Даниел. Просто ще трябва да изчакаш.

— Чакай, Роланд. Знам, че той не може да бъде тук точно сега. Но какви правила? За какво говориш?

Той посочи зад гърба ѝ. Франческа я викаше, сочейки към нея с пръст. Всички останали нефилими бяха насядали по пейките, с

изключение на няколко ученици, които имаха вид, сякаш се подготвят да се фехтуват. Джасмин и едно корейско момиче на име Силвия, две високи, кльощави момчета, чиито имена Лус все не можеше да запомни, и Лилит, която стоеше сама, разглеждайки тъпия гумен връх на сабята си предпазливо и задълбочено.

— Лус? — каза Франческа с нисък глас. Посочи към пространството на верандата пред Лилит. — Заеми мястото си.

— Изпитание с огън. — Роланд подсвирна, като потупа Лус по гърба. — Не показвай страх.

В средата на верандата стояха само още петима ученици, но на Лус ѝ се струваше, че са сто.

Франческа стоеше с небрежно скръстени на гърдите ръце. Лицето ѝ беше спокойно, но на Лус това спокойствие ѝ изглеждаше насилено. Може би намерението ѝ беше Лус да загуби във възможно най-бруталния, най-смустващ дуел. Защо иначе ѝ беше да изправя Лус срещу Лилит, която се извисяваше над Лус с поне трийсет сантиметра, и чиято огненочервена коса се подаваше иззад маската като лъвска грива?

— Никога не съм правила това — каза неубедително Лус.

— Всичко е наред, Лус, все още не е нужно да си опитна — каза Франческа. — Опитваме се да преценим уменията ти. Просто помни какво ви показахме със Стивън в началото на упражнението, и ще се справиш чудесно.

Лилит се засмя и рязко извъртя острието на шпагата си, описвайки широка буква О.

— Знакът на нулата, скапанячке — каза тя.

— Демонстрираш броя на приятелите, които имаш? — попита Лус. Спомни си предупреждението на Роланд да не показва страх. Плъзна маската върху лицето си и взе шпагата си от Франческа. Дори не знаеше как да я държи. Засуети се е ръкохватката, като се питаше в дясната или в лявата си ръка да я хване. Пишеше с дясната ръка, хвърляше топката и батираше с лявата.

Лилит вече я гледаше, сякаш иска смъртта ѝ, и Лус разбра, че не можеше да си позволи да си даде време да изпробва замаха си с двете ръце. Дали изобщо във фехтовката го наричаха „замах“?

Без да каже и дума, Франческа застана зад нея. Застана с рамене, докосващи леко гърба на Лус, като почти обви слабото си тяло около

Лус и хвана лявата ѝ ръка, и сабята, в своята.

— Аз също съм левичарка — каза тя.

Лус отвори уста, несигурна дали да възрази или не.

— Също като теб. — Франческа се наведе покрай Лус и я изгледа многозначително. Докато изместваше хватката си, нещо топло и невероятно успокоително премина през пръстите на Франческа и се вля в тези на Лус. Сила, или може би кураж — Лус не разбра как действаше, но беше благодарна.

— Ще трябва да хванеш леко — каза Франческа, като напътстваше Лус как да обвие пръсти около дръжката под гарда. — Хванеш ли твърде стегнато, не можеш да насочваш острието достатъчно бързо и чевръсто, а отбранителните ти движения стават по-ограничени. Хванеш ли твърде леко, сабята може с едно извъртане да бъде избита от ръцете ти.

Меките и тънки пръсти показаха на Лус как да хване извитата ръкохватка на дръжката на сабята точно под гарда. С една ръка върху сабята, а с другата — върху рамото на Лус, Франческа бързо отскочи една крачка встрани, като отблъсна движението.

— Нападение. — Тя пристъпи напред, като насочи рязко сабята към Лилит.

Червенокосото момиче прокара език по зъбите си и изгледа гневно Лус.

— Отдръпни се. — Франческа придвижи Лус назад, сякаш беше шахматна фигура. Отстъпи и заобиколи, за да застане с лице към Лус, като прошепна: — Останалото е просто ненужно усъвършенстване.

Лус преглътна. Ненужно усъвършенстване на какво?

— En garde! — почти изкрещя Лилит. Дългите ѝ крака бяха присвити, а дясната ѝ ръка държеше шпагата насочена право към Лус.

Лус отстъпи, с две бързи галопиращи стъпки; после, когато се почувства на достатъчно безопасно разстояние, се хвърли напред с протегнатата шпага.

Лилит ловко се наведе вляво от сабята на Лус, завъртя се, после отново се появи от отдолу със своята, която се удари с трясък в тази на Лус. Двете саби се плъзнаха една срещу друга, докато достигнаха до една средна точка, после спряха. Лус трябваше да вложи цялата си сила, за да възпре шпагата на Лилит с натиска на своята. Ръцете ѝ трепереха, но тя откри с изненада, че в тази позиция може да удържи

Лилит. Най-после Лилит се отскубна и се отдръпна назад. Лус я проследи как се накланя и завърта няколко пъти, и започна да я проумява.

Лилит имаше навика да пъшка и сумти, издавайки звуци, загатващи за голямо усилие. Това бе твърде подвеждащо. Тя издаваше силен звук и финтираше в една посока, след това рязко завърташе острието на шпагата си във висока, стегната дъга, за да се опита да подмине защитите на Лус.

Така че Лус изпробва същия ход. Когато отново завъртя върха на сабята си, за да улучи първата си цел, точно на косъм от сърцето на Лилит, момичето нададе оглушителен рев.

Лус трепна и отстъпи назад. Мислеше, че дори не беше докоснала Лилит особено силно.

— Добре ли си? — провикна се тя, като се канеше да повдигне маската си.

— Не е наранена — отговори Франческа вместо Лилит. Устните ѝ се разтвориха в усмивка. — Ядосана е, че я побеждаваш.

Лус нямаше време да се запита какво означаваше фактът, че Франческа, изглежда, внезапно започваше да се наслаждава на ставащото, защото Лилит отново се носеше вихрено към нея, с насочена сабя. Лус вдигна сабята си да посрещне тази на Лилит, като успя да сблъска оръжието си с нейното три пъти, преди да прекратят сблъсъка.

Пулсът на Лус препускаше и тя се чувстваше добре. Усещаше как през тялото ѝ протича енергия, каквато не беше чувствала отдавна. Тя наистина беше добра в това, почти толкова добра, колкото Лилит, която изглеждаше родена да пронизва хора с разни остри предмети. Лус, която никога дори не беше хващала сабя, осъзна, че всъщност имаше шанс да победи. Само още една точка.

Чуваше как другите ученици надават окуражителни възгласи, някои дори викаха името ѝ. Чу Майлс, и ѝ се стори, че чува Шелби, което наистина ѝ даде хъс. Но в звука на гласовете им се вплиташе и нещо друго. Нещо, прациящо като статично електричество, и твърде силно. Лилит се биеше по-ожесточено от всякога, но на Лус изведнъж ѝ стана трудно да се концентрира. Дръпна се назад и примигна, вглеждайки се в небето. Слънцето беше замъглено от надвисналите дървета — но това не беше всичко. Растяща флотилия от сенки се

простираше от клоните, като мастилени петна, разпростиращи се точно над главата на Лус.

Не — не сега, не и пред хората, докато всички гледаха, и не и когато това можеше да ѝ коства този мач. И въпреки това никой друг дори не ги забелязваше, което ѝ се струваше невъзможно. Те вдигаха толкова шум, че на Лус ѝ бе невъзможно да направи друго, освен да запуши уши и да се опита да ги изолира от съзнанието си. Вдигна ръце към ушите си, при което сабята ѝ се насочи с върха към небето, обърквайки Лилит.

— Не я оставяй да те стресне, Лус. Тя е ужасна! — изчурулика Доун от пейката.

— Използвай *prise de fer*! — провикна се Шелби. — Лилит никаква я няма в него! Поправка: Лилит по принцип никаква я няма, във всичко, но особено в *prise de fer*.

Толкова много гласове — сякаш повече, отколкото бяха хората на верандата. Лус трепна, докато се опитваше да изключи всички тях от съзнанието си. Но един глас се отдели от тълпата, сякаш шепнеше в ухото ѝ точно иззад главата ѝ. Стивън:

„Изолирай шума, Лус. Открий посланието“.

Тя извъртя рязко глава, но той беше в другия край на верандата, загледан към дърветата. За останалите нефилими ли говореше? Целият шум, който издаваха, и тяхното бърбене? Хвърли поглед към лицата им, но те дори не говореха. Тогава кой? За съвсем кратък миг улови погледа на Стивън, и той повдигна брадичка към небето. Сякаш сочеше към сенките.

В дърветата над главата ѝ. Вестителите говореха.

А тя ги чуваше. През цялото време ли бяха говорили?

Латински, руски, японски. Английски с южняшки акцент. Развален френски. Шепоти, пеене, погрешни напътствия, редове от римувани стихове. И един дълъг смразяващ кръвта писък за помощ. Тя тръсна глава, все още възпирайки сабята на Лилит, и гласовете над нея продължиха да звучат в ушите ѝ. Тя погледна Стивън, после Франческа. Те не показваха никакви признаци, но тя знаеше, че са го чули. И знаеше, че знаят, че тя също слуша.

За да чуе посланието зад шума.

Цял живот беше чувала същия шум, когато идваха сенките — свистящ, ужасен, влажен шум. Но сега беше различно...

Тряс.

Сабята на Лилит се сблъска с тази на Лус. Момичето сумтеше като разгневен бик. Лус чуваше собственото си дишане в маската, задъхвайки се, докато се опитваше да удържи сабята на Лилит. После чу още толкова много неща сред гласовете. Изведнъж успя да се съсредоточи върху тях. Да намери баланса означаваше просто да отдели статичния пукот от важните неща. Но как?

Il faut faire le coup double. Apres ca, c'est facile a gagner^[2] — прошепна един от вестителите на френски.

Лус можеше да се опре единствено на двете години, през които беше учила френски в гимназията, но думите докоснаха някакво място в нея, по-дълбоко от мозъка ѝ. Не просто умът ѝ бе този, който разбираше посланието. По някакъв начин тялото ѝ също го знаеше. Посланието се просмука в нея, чак до костите, и тя си спомни: Беше се намирала на място като това преди, в дуел като този, в постановка като тази.

Вестителят ѝ препоръчваше двойния кръстосан удар — сложно движение от фехтовката, в което две отделни атаки следваха директно една след друга.

Сабята ѝ се плъзна надолу по тази на противничката ѝ и двете се разделиха. Миг по-рано от Лилит, Лус се хвърли напред в едно чисто интуитивно движение, като мушна с острието на сабята си надясно, после наляво, а след това — точно отстрани на гръдния кош на Лилит. Нефилимите нададоха радостен възглас, но Лус не спря. Тя прекрати атаката, после веднага се хвърли за втори път, като заби върха на шпагата си в меките подплънки близо до стомаха на Лилит.

Три точки.

Лилит запрати сабята си на верандата, смъкна с рязко движение маската си, и отправи към Лус ужасяваща намръщена гримаса, преди да се отправи бързо към съблекалнята. Останалите от класа бяха на крака, и Лус почувства как съучениците ѝ я заобикалят. Доун и Джасмин я прегърнаха от двете страни, като я стиснаха лекичко. След тях напред излезе Шелби и вдигна ликуващо ръка с пет разперени пръста, а Лус видя Майлс да чака търпеливо зад нея. Когато дойде неговият ред, за нейна изненада той я грабна шеметно от верандата и я притисна в продължителна здрава прегръдка.

Тя отвърна на прегръдката му, спомняйки си колко неловко се беше почувствала по-рано, когато бе отишла при него след неговия дуел, само за да открие, че Доун беше стигнала до него първа. Сега беше просто щастлива да го има, щастлива от непринудената му и искрена подкрепа.

— Искам уроци по фехтовка от теб — каза той през смях.

В прегръдките му, Лус вдигна очи към небето, към сенките, удължаващи се от дългите клони. Сега гласовете им бяха по-тихи, не толкова отчетливи, но все пак по-ясни, отколкото когато и да било преди, като прациящо от статично електричество радио, което слушаше от години, и което най-сетне беше настроено. Не можеше да определи дали трябва да е благодарна, или уплашена.

---

[1] На английски фамилното име на Роланд, Спаркс, означава „искри“. — Б.пр. ↑

[2] Трябва да направиш двоен удар. След това победата е лесна (фр.). — Б.пр. ↑

ОСЕМ ДНИ

— Задръж така. — Гласът на Кали отекна гръмко в другия край на линията. — Нека да се ощипия, за да се уверя, че не...

— Не сънуваш — каза Лус в слушалката на взетия назаем клетъчен телефон. Сигналът от мястото в гората, където се намираше, беше доста лош, но усети сарказма на Кали съвсем силно и ясно. — Наистина съм аз. Съжалявам. Такава скапана приятелка съм напоследък.

Беше четвъртък след вечеря, и Лус се беше облегнала на якия ствол на едно червено дърво зад спалното помещение. От лявата ѝ страна имаше вълнист хълм, а после — скалистият зъбер, а отвъд него — океанът. В небето над водата все още се процеждаше кехлибарена светлина. Всичките ѝ нови приятели сигурно бяха в сградата, препичаха овесени блокчета с маршмелоу и си разказваха истории за демони около огнището. Това беше социално мероприятие, организирано от Доун и Джасмин, част от вечерите на нефилимите, за чието организиране Лус уж трябваше да помогне, но всъщност единственото, което беше направила, бе да помоли за няколко пликчета маршмелоу и малко тъмен шоколад от столовата.

А после се беше измъкнала навън в сенчестата периферия на гората, за да избегне всички от „Шорлайн“ и да възстанови няколко важни връзки:

Родителите си. Кали. И вестителите.

Беше изчакала до тази вечер, за да се обади вкъщи. Четвъртъците у семейство Прайс означаваха, че майка ѝ щеше да е отишла да играе маджонг у съседите, а баща ѝ щеше да е отишъл в местното кино да гледа мултимедийно представление на операта в Атланта. Можеше да се справи с гласовете им, записани на непромененото от над десет години съобщение на телефонния секретар, можеше да успее да остави трийсетсекундно гласово съобщение, в което казваше, че упорито умолява господин Коул да ѝ позволи да напусне кампуса за Деня на благодарността — и че много ги обича.

Кали нямаше да я остави да се измъкне толкова лесно.

— Мислех, че можеш да се обаждаш само в сряда — казваше сега Кали. Лус беше забравила стриктната телефонна политика в „Меч и Кръст“. — Отначало спрях да си правя планове за сряда, като очаквах обаждането ти — продължи Кали. — Но след известно време, един вид, се предадох. Как си намери клетъчен телефон, във всеки случай?

— Това ли е важното? — попита Лус. — Как съм се сдобила с клетъчен телефон? Не си ли ми ядосана?

Кали издаде продължителна въздишка.

— Знаеш ли, мислех си да ти се ядосам. Дори упражнявах мислено цялата тази караница. Но тогава и двете губим. — Тя направи пауза. — А работата е там, че просто ми липсваш, Лус. Така че си помислих — защо да губя време?

— Благодаря ти — прошепна Лус, на ръба на сълзите — сълзи от щастие. — Е, какво става с теб напоследък?

— Ъ-хъ. Този разговор ще го водя аз. Това ти е наказанието, задето изчезна от наблюдението ми. А това, което искам да знам, е: Какво става с онова момче? Май името му започваше с „Д“?

— Кам. — Лус изстена. Кам ли беше последният, за когото бе разказала на Кали? — Той не се оказа... такъв, за какъвто го мислех. — Тя замълча за миг. — Сега се виждам с някой друг, и нещата са наистина... — Помисли си за сияещото лице на Даниел, как беше потъмняло толкова бързо по време на последната им среща отвън пред прозореца ѝ.

После си помисли за Майлс. Сърдечният, надежден, обаятелно спокоен Майлс, който я беше поканил у дома в къщата на семейството си за Деня на благодарността. Който сега поръчваше кисели краставички върху хамбургерите си в столовата, макар да не ги обичаше — само за да може да ги махне и да ги даде на Лус. Който накланяше глава, когато се смееше, така че тя виждаше искрицата в засенчените му от шапката с емблемата на „Доджърс“ очи.

— Нещата са добре — каза тя накрая. — Доста се мотаем заедно.

— Ооо, скачаш от едно момче от поправителното училище на следващото. Изживяваш мечтата, нали? Но това звучи сериозно, долавям го в гласа ти. Заедно ли ще празнувате Деня на

благодарността? Ще го доведеш ли у дома, за да се изправи пред гнева на Хари? Ха!

— Ъм... да, вероятно — промърмори Лус. Не беше напълно сигурна за Даниел ли говори, или за Майлс.

— Родителите ми настояват за някакво голямо фамилно събиране в Детройт този уикенд — каза Кали, — което аз бойкотирам. Искях да ти дойда на гости, но предположих, че ще си под ключ в поправителната колония. — Тя направи пауза, и Лус можеше да си я представи свита на леглото в спалнята ѝ в Доувър. На Лус ѝ се струваше, че е минал цял един живот, откакто тя самата беше ходила на училище там. Толкова много неща се бях променили. — Ако ще си бъдеш вкъщи, обаче, и ще водиш някое момче от поправителното училище, само се опитай да ме спреш.

— Добре, но Кали...

Прекъсна я писък:

— Значи, уредено? Само си представи: След една седмица ще сме се свили на кушетката ти, и ще наваксваме с новините. Ще направя прочутите си пуканки, за да ни помогнат да изтърпим досадните диапозитиви, които баща ти ще покаже. А щурият ти пудел ще прави разни дивотии...

Лус всъщност никога не беше ходила в жилищната сграда от кафяв камък на Кали във Филаделфия, а Кали всъщност никога не беше стъпвала в къщата на Лус в Джорджия. И двете само бяха виждали снимки. Едно гостуване от Кали звучеше толкова съвършено, толкова именно това, от което Лус имаше нужда тъкмо сега. Звучеше също и напълно невъзможно.

— Ще погледна полетите още сега.

— Кали...

— Ще ти пратя имейл, окей? — Кали затвори, още преди Лус да успее да реагира.

Това не беше добре. Лус рязко затвори капачето на телефона. Не биваше да изпитва чувството, че Кали се натрапва, като се самопоканва за Деня на благодарността. Би трябвало да се чувства страхотно, че приятелката ѝ все още искаше да я вижда. Но се чувстваше единствено безпомощна, тъгуваща за вкъщи, и виновна за това, че продължаваше този глупав цикъл от лъжи.

Беше ли изобщо възможно някога отново да бъде просто нормална и щастлива? Какво на тази земя — или отвъд нея — щеше да е нужно, та Лус да е толкова доволна от живота си, колкото изглеждаше някой като Майлс? Умът ѝ непрестанно се въртеше около Даниел. И тя получи отговора: Единственият начин, по който можеше отново да бъде безгрижна, беше никога да не е срещала Даниел. Никога да не е познавала истинската любов.

Нещо прошумоля в короните на дърветата. Леден вятър връхлетя върху кожата ѝ. Не се беше съсредоточила конкретно върху вестител, но осъзна — точно както Стивън ѝ беше казал — че желанието ѝ за отговори сигурно беше призовало някой.

Не, не един.

Тя потръпна, вдигайки поглед към преплетените клони. Стотици безшумни, тъмни, зловонни сенки.

Те се носеха заедно във високите клони на червените дървета над главата ѝ. Сякаш някой в облаците беше преобърнал огромна мастилница с черно мастило, което се беше разляло из небето и беше покапало в балдахина на дърветата, обливайки един клон след друг, докато гората се превърна в плътен слой тъмнина. Отначало беше почти невъзможно да се разбере къде свършваше една сянка и къде започваше следващата, коя сянка беше истинска и коя — вестител.

Но скоро те започнаха да се преобразяват и да се появяват ясно — отначало крадешком, сякаш се движеха невинно в гаснещата светлина на деня — но след това по-дръзко. Отронваха се от клоните, в които се бяха вкопчили, извиваха пипалата си от тъмнина надолу и надолу, близо до главата на Лус. Викаха ли я или я заплашваха? Тя се приготи да действа, но не можеше да си поеме дъх. Бяха твърде много. Това беше твърде много. Тя се задъха, като се опитваше да не изпада в паника, знаейки, че вече е твърде късно.

Побягна.

Отправи се на юг, обратно към спалното помещение. Но вихрещите се черни адски създания в короните на дърветата просто се раздвижиха заедно с нея, като съскаха, прокрадвайки се по по-ниските клони на червените дървета; приближаваха се. Почувства ледените иглички от допира им по раменете си. Изскимтя, докато те търсеха опипом да я уловят, като се опитваше да ги прогони, пляскайки по тях с голи ръце.

Смени посоката, метна се в противоположната посока, към обиталището на нефилимите на север. Щеше да намери Майлс или Шелби или дори Франческа. Но вестителите не я оставяха да си отиде. Те веднага се плъзнаха напред, издувайки се пред нея, като поглъщаха светлината и препречваха пътя към бунгалото. Съскането им заглуши далечните тихи звуци на лагерния огън на нефилимите, от което на Лус ѝ се стори, че приятелите ѝ са невъзможно далече.

Лус се застави да спре и да си поеме дълбоко дъх. Знаеше повече за вестителите, отколкото когато и да било преди. Би трябвало да се страхува от тях по-малко. Какъв ѝ беше проблемът? Може би знаеше, че се приближава към нещо, някакъв спомен или информация, които можеха да променят хода на живота ѝ. И отношенията ѝ с Даниел. Истината беше, че не просто се ужасяваше от вестителите. Ужасяваше се от онова, което можеше да види в тях.

Или да чуе.

Вчера най-сетне беше проумяла онова, което Стивън спомена за изключването на шума на вестителите — можеше да дочуе миналите си животи. Можеше да проникне през статичния шум и да се съсредоточи върху онова, което искаше да узнае. Което имаше нужда да узнае. Стивън сигурно съзнателно ѝ бе намекнал за това, сигурно знаеше, че тя ще слуша и ще приложи новите си познания право към вестителите.

Тя се обърна и пристъпи обратно в тъмното усамотение на дърветата. Свистящите звуци от вестителите утихнаха и се уталожиха.

Тъмнината под клоните я обгърна в студ и в торфения мирис на гниеци листа. В полумрака вестителите се промъкнаха напред, настанявайки се в мъждивата светлина навсякъде около нея, прикривайки се отново сред истинските сенки. Някои от тях се движеха бързо и стегнато, като войници; други притежаваха пъргава грациозност. Лус се запита дали външността им отразяваше нещо, свързано с посланията, които съдържаха.

Толкова много във вестителите все още ѝ се струваше непроницаемо. Проумяването на шума им не беше интуитивно, като да си играеш с копчето на старо радио. Онова, което беше чула вчера — онзи глас сред бъркотията от гласове — беше достигнало до нея случайно.

Миналото може и да ѝ се беше струвало непроницаемо преди, но тя го чувстваше как се притиска към тъмните повърхности, очакващо да излезе на светло. Затвори очи и сложи свитата си длан върху другата. Там, в тъмнината, с блъскащо в гърдите сърце, ги призова със силата на волята си да излязат. Призова онези най-студени, най-мрачни създания, молейки ги да ѝ представят миналото, да хвърлят светлина върху историята — нейната и на Даниел. Призова ги да разрешат загадката кой беше той и защо беше избрал нея.

Дори и ако истината ѝ разбиеше сърцето.

Силен, женствен смях отекна в гората. Смях, толкова ясен и наситен, че на Лус ѝ стори, че я обкръжава, и рикошира от клоните на дърветата. Опита се да проследи откъде идва, но тук се бяха събрали толкова много сенки — не знаеше как да определи източника. А после почувства, че кръвта ѝ изстива.

Смехът беше неин.

Или поне някога бе бил неин, още в детството ѝ. Преди Даниел, преди „Меч и Кръст“, преди Тревър... преди един живот, изпълнен с тайни и лъжи и с толкова много въпроси без отговор. Преди изобщо някога да бе виждала ангел. Този смях беше прекалено невинен, прекалено безгрижен, за да може още да е неин.

Полъх на вятъра се завихри в клоните над главата ѝ, и няколко покафенели иглички от червено дърво се откъснаха и се посипаха към земята. Потропваха като дъждовни капки, докато се присъединяваха към хиляди свои предшественици върху покрития с тор под на гората. Сред тях имаше голямо папратово листо.

Плътно и пересто, напълно непокътнато, то се носеше бавно надолу някак извън властта на земното притегляне. Беше черно вместо кафяво. И вместо да падне на земята, то се понесе и леко кацна върху протегнатата длан на Лус.

Не папратово листо, а вестител. Когато се наведе да го разгледа по-отблизо, тя чу отново смеха. Някъде вътре, някоя друга Лус се смееше.

Внимателно, Лус подръпна бодливите краища на вестителя. Беше по-податлив, отколкото очакваше, но студен като лед и безформен при допира с пръстите ѝ. Увеличаваше се при най-лекия допир. Когато бе нараснал почти до един квадратен фут, Лус го освободи от хватката си и със задоволство го загледа как кръжи на

нивото на очите пред нея. Направи особено усилие да се съсредоточи — за да чуе, да изключи от съзнанието си заобикалящия я свят.

Отначало — нищо, а после...

Нов надигащ се смях отекна от вътрешността на сянката. После завесата от тъмнина се раздроби и вътре се появи ясен образ.

Този път Даниел се появи пръв.

Дори през завесата на вестителя, беше прекрасно да го види. Косата му беше с около пет сантиметра по-дълга, отколкото я носеше сега. И беше мургав — както раменете, така и основата на носа му имаха плътен, златистокафяв цвят. Носеше спретнати тъмносини плувни шорти, обгръщащи плътно бедрата му, каквито беше виждала на семейни снимки от седемдесетте. Стояха му толкова добре.

Зад Даниел се виждаше тучната зелена периферия на гъста, непроходима тропическа гора, свежозелена, но изпъстрена с ярки плодове и бели цветя, които Лус не беше виждала никога преди. Стоеше на ръба на нисък, но страховит зъбер, от който се разкриваше изглед към искрящ воден басейн. Но Даниел непрекъснато хвърляше погледи нагоре към небето.

Пак онзи смях. А после гласът на самата Лус, накъсан от кикот.

— Побързай и слез тук долу!

Лус се наведе напред, по-близо до прозореца на вестителя, и видя своя някогашен образ да гази във вода в жълт бански костюм от две части, с връзки на врата. Дългата ѝ коса танцуваше около нея, носейки се по повърхността на водата като плътен черен ореол. Даниел я държеше под око, но освен това все още хвърляше погледи над главата ѝ. Мускулите на гърдите му се напрягаха. Лус изпита лошо предчувствие, че вече знаеше защо.

Небето се изпълваше с вестители, като ято огромни черни врани, толкова гъст облак, че запречиха слънцето. Някогашната Лус във водата не забелязваше нищо, не виждаше нищо. Но докато наблюдаваше как всички онези вестители прелитат и се събират във влажния въздух на онази гора, в образ, създаден от вестител, сегашната Лус в гората внезапно се почувства замаяна.

— Караш ме да чакам цяла вечност — провикна се някогашната Лус към Даниел. — Съвсем скоро ще замръзна.

Даниел откъсна очи от небето, свеждайки поглед към нея със съкрушено изражение. Устната му трепереше, а лицето му беше

призрачно бяло.

— Няма да замръзнеш — каза ѝ той. Сълзи ли бършеше Даниел? Той затвори очи и потрепери. После, като изви ръце в дъга над главата си, се отблъсна от скалата и се гмурна.

Даниел изплува на повърхността миг по-късно, а някогашната Лус заплува към него. Обви ръце около шията му, със светнало и щастливо лице. Лус наблюдаваше как всичко това се разиграва пред очите ѝ, със смесица от отвращение и задоволство. Искаше някогашното ѝ превъплъщение да получи възможно най-много от Даниел, да почувства онази невинна, възторжена близост от това да бъде с човека, когото обича.

Но тя знаеше, точно както знаеше и Даниел, както знаеше роякът вестители, точно какво щеше да се случи веднага щом Лус притисне устни към неговите. Даниел беше прав: тя нямаше да замръзне. Щеше да избухне в ужасяващо зарево от пламъци.

А Даниел щеше да остане да скърби за нея.

Но той не беше единственият. Това момиче беше имало живот, приятели и близки, които я обичаха, които щяха да са съкрушени, когато я загубят.

Внезапно, Лус беше обзета от ярост. Разгневена от проклятието, което беше надвиснало над нея и Даниел. Беше невинна, безсилна; не разбираше нищичко от онова, което щеше да се случи. Все още не разбираше защо се беше случило, защо тя винаги трябваше да умира толкова бързо, след като намереше Даниел.

Защо това все още не ѝ се беше случило в този живот.

Онази Лус във водата беше още жива. Лус нямаше — не можеше — да я остави да умре.

Тя сграбчи вестителя, като накъдри краищата му в юмруците си. Той се изви и огъна, изопачавайки образите на плувците като в криво огледало. В образувания от него екран, другите сенки се спускаха. Времето на плувците изтичаше.

В пристъп на безсилен гняв, Лус изкрещя и замахна с юмруци към вестителя — първо с единия, после с другия, сипейки удари като дъжд върху сцената пред нея. Замахна отново към него и отново, като хълцаше и плачеше, правейки всички усилия да спре онова, което щеше да се появи.

Тогава се случи. Десният ѝ юмрук проби през сянката и ръката ѝ потъна вътре чак до лакътя. Мигновено почувства шока от смяната на температурата. Горещината на летен залез, разстилаща се по дланта ѝ. Гравитацията се измести. Лус не можеше да определи къде е горе и къде — долу. Почувства как стомахът ѝ се присви, и се изплаши, че ще повърне.

Можеше да проникне през сянката. Можеше да спаси старото си „аз“. Предпазливо простря лявата си ръка напред. Тя също изчезна във вестителя, сякаш минаваше през светъл, лепкав пласт от желе, който се диплеше и разширяваше, сякаш можеше просто да я пусне да мине през него.

— Тя иска да го направя — изрече Лус гласно. — Мога да направя това. Мога да я спася. Мога да спася живота си. — Тя се наведе леко напред, а после рязко вмъкна тялото си във вестителя.

Появи се слънчева светлина — толкова ярка, че тя трябваше да затвори очи, и топлина, толкова тропическа, че по кожата ѝ веднага изби слой пот. И предизвикваща гадене сцена, в която гравитацията се наклони и се преобърна, както във върховия момент на гмуркане. След миг тя щеше да падне...

Само че нещо я държеше за левия глезен. И за десния. Нещото дърпаше Лус много силно назад.

— Не! — изкрещя Лус, защото сега можеше да вижда, можеше да види, далече отдолу, избухване на нещо жълто във водата. Твърде ярко, за да е горнището е връзки на банския ѝ костюм. Дали някогашната Лус вече изгаряше?

После всичко изчезна.

Лус беше грубо издърпана обратно в прохладния, слабо осветен участък от червени дървета зад спалното помещение на „Шорлайн“. Усещаше кожата си студена и лепкава и съвсем бе изгубила равновесие, и падна по лице в пръстта и игличките от червени дървета в гората. Претърколи се и видя пред себе си две фигури, но зрението ѝ беше толкова разфокусирано, че не можеше дори да ги познае.

— Помислих си, че ще те намеря тук.

Шелби. Лус тръсна глава и примигна няколко пъти. Не само Шелби, а също и Майлс. И двамата изглеждаха изтощени. Лус беше изтощена. Хвърли поглед към часовника си. Вече не бе изненадана да

открие колко много време беше прекарала, надзъртайки във вестителя. Минаваше един сутринта. Защо Майлс и Шелби бяха още будни?

— К—какво... какво се опитваше да... — заекна Майлс, като сочеше към мястото, където се беше намирал вестителят. Лус погледна през рамо. Той се беше разцепил на стотици подобни на сенки борови иглички, които се посипаха надолу, достатъчно крехки, за да се превърнат в пепел там, където се приземяваха.

— Мисля, че ще повърна — промърмори Лус, като се претърколи настрани и се прицели зад едно близко дърво. Повдигна ѝ се няколко пъти, но не излезе нищо. Тя затвори очи, измъчвана от вина. Беше се оказала твърде слаба и твърде закъсняла да се спаси.

Една хладна ръка посегна изотзад и отметна късите руси вълни коса от лицето ѝ. Лус видя орфаните черни панталони за йога и обутите в сандали крака на Шелби и почувства вълна на признателност.

— Благодаря — каза тя. След един дълъг миг избърса уста и неуверено се изправи на крака. — Ядосана ли си ми?

— Как така ядосана? Горда съм с теб. Ти го разгада. Защо изобщо още ти е нужен някой като мен? — Шелби присви към Лус едното си рамо.

— Шелби...

— Не, ще ти кажа защо имаш нужда от мен — избълва Шелби. — За да те пазя да не се забъркваш в катастрофи като тази, в която току—що едва не се хвърли! Почти насила, ако мога да добавя. Какво се опитваше да направиш? Знаеш ли какво се случва с хората, които влизат във вестители?

Лус поклати глава.

— Аз също, но се съмнявам, че е красиво!

— Просто трябва да знаеш какво правиш — каза внезапно Майлс иззад тях. Лицето му изглеждаше по-бледо от обикновено. Лус сигурно наистина го беше стреснала.

— О, а предполагам, че пък ти знаеш какво правиш? — подхвърли предизвикателно Шелби.

— Не — промърмори той. — Но едно лято родителите ми ме накараха да се обучавам с онзи стар ангел, който знаеше как, окей? — Той се обърна към Лус. — А пък начинът, по който го правеше ти... дори не се доближаваше до правилния. Наистина ме изплаши, Лус.

— Съжалявам. — Лус трепна. Шелби и Майлс се държаха, сякаш ги беше предала, като дойде тук сама. — Мислех, че отивате при лагерния огън зад хижата.

— Ние мислехме, че ти отиваш — изстреля Шелби в отговор. — Бяхме там за малко, но после Джасмин започна да плаче как Доун била изчезнала, и всички учители пощуряха, особено когато осъзнаха, че и теб те няма, така че партито, един вид, се разтури. Така че тогава аз подхвърлям небрежно на Майлс, че, така да се каже, един вид имам някаква представа какво може да си намислила, и че отивам да те намеря, и внезапно той ми се лепва...

— Чакай малко — прекъсна я Лус. — Доун е изчезнала?

— Вероятно не — услужливо вметна Майлс. — Искам да кажа, знаеш ги какви са с Джасмин. Просто са си вятърничави и имат навика да изчезват.

— Но това беше нейното парти — каза Лус. — Тя не би пропуснала собственото си парти.

— И Джасмин все това повтаряше — каза Майлс. — Не дойде в стаята снощи, и я нямаше в столовата тази сутрин, затова накрая Франки и Стивън ни наредиха всички да се прибираме в спалните помещения, но...

— Ловя бас на двайсет долара, че Доун се мотае с някой тлъст не-нефилим в гората наблизо. — Шелби забели очи.

— Не. — Лус имаше лошо предчувствие по въпроса. Доун така се беше вълнувала за лагерния огън. Беше поръчала тениски по интернет, макар да нямаше начин да убеди някое от децата-нефилими да ги носи. Не би изчезнала просто така — не и по собствена воля. — Откога я няма?

Когато тримата излязоха от гората, Лус беше дори още по-разстроена. И не само заради Доун. Беше разтърсена от онова, което бе видяла във вестителя. Да гледа смъртта толкова близо до някогашното си превъплъщение беше истинска агония, а го виждаше за първи път. На Даниел, от друга страна, му се беше налагало да го гледа стотици пъти. Едва сега тя разбираше защо се беше държал така студено към нея, когато се срещнаха за първи път: за да спести и на двама им травмата да преминат през още една ужасна смърт. Реалността на

тежкото положение на Даниел започна да я връхлита, и тя отчаяно закопня да го види.

Докато прекосяваше моравата на път за спалното помещение, Лус трябваше да засенчи очи с длан. Мощни светлини кръжаха над кампуса. В далечината монотонно бърмчеше хеликоптер, прожекторът му обхождаше бреговата линия, носейки се напред–назад по протежение на плажната ивица. Широка редица от мъже в тъмни униформи вървеше по пътеката от общежитието на нефилимите към столовата, като оглеждаше бавно терена.

Майлс каза:

— Това е стандартно формирование за издирвателни групи. Строяват се и не оставят нито сантиметър от терена непретърсен.

— О, Боже мой — промълви Лус.

— Наистина е изчезнала. — Шелби трепна. — Това не е добра карма.

Лус започна да подтичва към сградата на нефилимите. Майлс и Шелби я последваха. Пътеката, засадена с цветя и толкова красива на дневна светлина, сега изглеждаше обвита във високи сенки. Пред тях, лагерният огън в ямата беше затихнал до проблясващи въглени, но в бунгалото светеха всички лампи, на всеки от двата етажа, и навсякъде по верандата. Голямата сграда с формата на буквата А беше цялата осветена и изглеждаше страховита в тъмната нощ.

Лус видя изплашените лица на много от децата–нефилими, които седяха на пейките на верандата. Джасмин плачеше, смъкнала червената си плетена шапка ниско на главата. Държеше скованата ръка на Лилит за опора, докато двама полицаи с тефтери изреждаха списък от въпроси. Лус изпита искрено съчувствие към момичето. Знаеше колко ужасен може да бъде този момент.

Полицайте обикаляха из верандата, като раздаваха увеличени черно–бели фотокопия на скорошна снимка на Доун, която някой беше разпечатал от интернет. Когато хвърли поглед надолу към неясното изображение, Лус с изненада видя колко много наистина Доун приличаше на нея — поне докато Лус не си беше боядисала косата. Спомни си как бяха разговаряли сутринта, след като го беше направила, как Доун все се шегуваше, че вече не са напълно еднакви.

Лус заглуши ахването си с длан. Главата я заболя, когато започна да сглобява толкова много факти, които не ѝ се бяха стрували логични.

Досега.

Ужасният момент на борда на спасителния сал. Строгото предупреждение на Стивън да запази станалото в тайна. Параноята на Даниел за „опасностите“, които така и не беше обяснил на Лус. Прокуденицата, която я беше подмамила да излезе от кампуса, заплахата, която Кам беше унищожил в гората. Това, как Доун приличаше толкова много на нея на неясната черно–бяла фотография.

Който и да бе похитил Доун, беше допуснал грешка. Тази, която искаха, беше Лус.

СЕДЕМ ДНИ

В петък сутрин очите на Лус примигнаха и се отвориха, и погледът ѝ падна върху часовника. Седем и трийсет сутринта. Почти не беше спала — беше напълно объркана, поболяла се от тревога за Доун и все още ядосана заради миналия живот, на който беше станала свидетел предишния ден чрез вестителя. Беше толкова зловещо да види моментите, водещи до смъртта ѝ. Дали всичките са били такива? Умът ѝ продължаваше да се блъска в същото препятствие отново и отново:

Ако не беше Даниел...

Щеше ли да е имала шанс за нормален живот, връзка с някой друг, да се омъжи, да има деца и да остарее като останалата част от света? Ако Даниел не се беше влюбил в нея преди цяла вечност, щеше ли Доун да е изчезнала точно сега?

Всички тези въпроси бяха отклонения, които в крайна сметка се връщаха към най-важния: Щеше ли любовта да е различна с някой друг? Беше ли изобщо възможна любовта с някой друг? Предполагаше се, че любовта трябва да е лесна, нали? Тогава защо се чувстваше толкова изтерзана?

Главата на Шелби се люшна надолу от горното легло, дебелият ѝ руса конска опашка се спусна зад гърба ѝ като тежко въже.

— И ти ли си толкова стресната от всичко това, колкото аз?

Лус потупа леглото, давайки знак на Шелби да се смъкне долу и да седне до нея. Все още в дебелият си червена фланелена пижама, Шелби се плъзна върху леглото на Лус, носейки със себе си две големи парчета тъмен шоколад.

Лус се готвеше да каже, че ѝ е невъзможно да яде, но когато ароматът на шоколада достигна до носа ѝ, тя обели станиола и отправи към Шелби лека усмивка.

— Право в целта — каза Шелби. — Нали се сещаш за онова, което казах снощи, че Доун се мотае с някакъв дебелак? Чувствам се наистина кофти заради това.

Лус поклати глава:

— О, Шел, ти не знаеше. Не можеш да се чувстваш зле заради това. — Тя, от друга страна, имаше множество основания да се чувства отвратително заради онова, което се беше случило на Доун. Лус вече беше прекарала толкова много време, чувствайки се отговорна за смъртта на разни хора близо до нея — Тревър, после Тод, после бедната, бедната Пен. Гърлото ѝ се сви при мисълта да добави Доун към списъка. Избърса една безмълвна сълза, преди Шелби да забележи. Положението стигаше до момент, в който щеше да ѝ се наложи сама да се постави под карантина, да стои далече от всички, които обичаше, за да може да са в безопасност.

Почукване по вратата им накара и Лус, и Шелби да подскочат. Вратата се отвори бавно. Майлс.

— Намериха Доун.

— Какво? — попитаха Лус и Шелби, като седнаха едновременно в леглото.

Майлс довлече стола от бюрото на Лус до леглото и седна с лице към момичетата. Свали си шапката и избърса челото си. Беше покрито с мънистени капчици пот, сякаш беше дотичал през кампуса да им каже.

— Не можах да спя нощес — каза той, като въртеше шапката в ръце. — Събудих се рано и тръгнах да се разхождам. Сблъсках се със Стивън и той ми съобщи добрата новина. Хората, които са я отвлели, я върнали около изгрев. Разстроена е, но не е пострадала.

— Това е истинско чудо — промърмори Шелби.

Лус беше по-изпълнена със съмнения.

— Не разбирам. Просто са я върнали? Невредима? Кога се случват такива неща?

И колко време им беше отнело — които и да бяха — да осъзнаят, че са отвлели погрешното момиче?

— Не е било толкова просто — призна Майлс. — Стивън е участвал в това. Той я е спасил.

— От кого? — почти изкрещя Лус.

Майлс сви рамене, като се полюшваше назад на двата крака на стола.

— Нямам представа. Сигурен съм, че Стивън знае, но, въ, не съм точно първият човек, с когото би избрал да води интимни разговори.

Тази представа накара Шелби да се изсмее гръмко. Фактът, че бяха намерили Доун, невинна, изглежда, накара всички, освен Лус да се отпуснат. Тялото ѝ започваше да се вцепенява. Не можеше да престане да мисли: Трябваше да съм аз.

Измъкна се от леглото и грабна тениска и джинси от дрешника си. Трябваше да намери Доун. Доун беше единствената, която можеше да отговори на въпросите ѝ. И макар че Доун никога нямаше да разбере, Лус знаеше, че ѝ дължи извинение.

— Стивън все пак каза, че хората, които са я похитили, няма да се върнат повече — добави Майлс, като наблюдаваше разтревожено Лус.

— И ти му вярваш? — попита насмешливо Лус.

— Защо да не му вярва? — попита един глас откъм отворената врата.

Франческа се беше облегла на рамката на вратата, облечена в тренчкот с цвят каки. Излъчваше спокойствие, но не изглеждаше точно щастлива да ги види.

— Сега Доун си е вкъщи и е в безопасност.

— Искам да я видя — каза Лус, чувствайки се нелепо, докато стоеше там в опърпаната тениска и шортите за бягане, с които беше спала.

Франческа присви устни:

— Семейството на Доун я прибра преди час. Ще се върне в „Шорлайн“, когато дойде подходящият момент.

— Защо се държите, сякаш нищо не се е случило? — Лус рязко вдигна ръце. — Сякаш Доун не беше отвлечена...

— Не беше отвлечена — поправи я Франческа. — Беше взета назаем, и то, оказа се, по грешка. Стивън се справи със ситуацията.

— Тъм, това по-добре ли би трябвало да ни накара да се почувстваме? Била е взета назаем? За какво?

Лус обходи чертите на Франческа с търсещ поглед — и не видя нищо, освен невъзмутимо спокойствие. Но после нещо в сините очи на Франческа се промени: Те се присвиха, после се разшириха, и от Франческа към Лус премина безмълвна молба. Франческа искаше Лус да не показва подозренията си пред Майлс или Шелби. Лус не знаеше защо, но имаше доверие на Франческа.

— Стивън и аз очакваме, че вие, останалите, сте доста разстроени — продължи Франческа, като обхвана с поглед и Майлс и Шелби. — Днес занятията се отменят, а ние ще бъдем в кабинетите си, ако искате да се отбиете и да поговорим. — Тя се усмихна с онзи свой ослепителен ангелски маниер, после се завъртя на високите си токчета и затрака надолу по коридора.

Шелби стана и затвори вратата след Франческа.

— Можеш ли да повярваш, че тя си послужи с термина „взета назаем“, говорейки за човешко същество? Доун да не е библиотечна книга? — Тя сви ръцете си в юмруци. — Трябва да направим нещо, за да отклоним умовете си от това. Искам да кажа, радвам се, че Доун е в безопасност, и имам доверие на Стивън — така мисля — но все още съм напълно стресната.

— Права си — каза Лус, като хвърли поглед към Майлс. — Ще се поразсеем. Можем да отидем на разходка...

— Прекалено опасно. — Очите на Шелби се стрелкаха ту на една, ту на друга страна.

— Или да гледаме някой филм...

— Твърде пасивно. Умът ми ще се приспи.

— По време на обяда Еди спомена нещо за футболен мач — подхвърли Майлс.

Шелби стисна челото си с длан:

— Трябва ли да ти напомням, че приключих с момчетата от „Шорлайн“?

— Какво ще кажете за една игра на шах, или скрабъл?

Най-после очите на Шелби светнаха:

— А какво ще кажеш за играта на живота? Тоест... миналите ти животи? Можем отново да направим онова с издирването на роднините ти. Мога да ти помогна.

Лус задържа долната си устна. Проникването в онзи вестител вчера сериозно я беше разстроило. Все още беше физически объркана, емоционално изтощена, а това дори не можеше да започне да описва какво беше почувствала по отношение на Даниел.

— Не знам — каза тя.

— Искаш да кажеш, още от това, което правехте вчера? — попита Майлс.

Шелби рязко извъртя глава и изгледа гневно Майлс:

— Ти още ли си тук?

Майлс вдигна една възглавница, която беше паднала на пода, и замери с нея Шелби. Тя я метна обратно към него: изглеждаше впечатлена от собствените си рефлексии.

— Добре, чудесно. Майлс може да остане. Талисманите винаги са полезни. А и може да ни потрѣбва някой, когото да блъснем под някой автобус. Нали, Лус?

Лус затвори очи. Да, умираше да узнае повече за миналото си, но какво, ако беше толкова трудно за преглъщане, както предишния ден? Дори с Майлс и Шелби до себе си, се страхуваше да опита отново.

Но после си спомни деня, в който Франческа и Стивън бяха „надзърнали“ във вестителя от Содом и Гомор пред целия клас. След това останалите ученици бяха разтърсени, но Лус все си мислеше, че нямаше ни най-малко значение дали бяха зърнали онази ужасна сцена, или не: Тя пак щеше да се е случила. Също като нейното минало.

Заради всичките си някогашни превъплъщения, Лус не можеше да се отдръпне сега.

— Да го направим — каза тя на приятелите си.

Майлс даде на момичетата няколко минути да се облекат, и се събраха отново в коридора. Но след това Шелби отказа да отиде в гората, където Лус беше призовавала вестителите.

— Не ме гледайте така. Доун току-що беше отвлечена, а гората е тъмна и страховита. Наистина не ми се иска да съм следващата, нали знаете?

Именно тогава Майлс настоя, че за Лус ще е добре да се опита да се упражни в призоваване на вестителите на някое ново място, например в спалното помещение.

— Само подсвирни и ги накарай да дотичат — каза той. — Накарай тези вестители да ти се подчиняват. Знаеш, че искаш.

— Аз обаче не искам да започнат да дебнат наоколо — каза Шелби, като се обърна към Лус. — Не се обиждай, но едно момиче обича да се усамотява.

Лус не се обиждаше. Но не можеше да се каже, че вестителите някога наистина спираха да я следват, независимо кога ги призоваваше.

Не искаше сенките да наминат неканени в спалното помещение — не повече, отколкото го искаше Шелби.

— Номерът с вестителите е да демонстрираш контрол. Същото е като да дресиращ малко кученце. Просто трябва да му дадеш да разбере кой е шефът.

Лус наклони глава към Майлс:

— Откога знаеш толкова полезни неща за вестителите?

Майлс се изчерви:

— Може би невинаги съм „внимателен и прилежен“ в час, но умея едно–друго.

— Така че какво? Тя просто застава там и призовава? — попита Шелби.

Лус застана върху пъстрото килимче за йога на Шелби в средата на стаята и си припомни наставленията на Стивън.

— Да отворим един прозорец — каза тя.

Шелби скочи да вдигне рамката на широкия прозорец, и в стаята нахлу свеж полъх мразовит морски въздух.

— Добра идея. Така стаята става по–гостоприемна.

— И студена — каза Майлс, като вдигна качулката на суичъра си.

После двамата седнаха на леглото с лице към Лус, сякаш тя беше актриса на сцена.

Тя затвори очи, като се опитваше да не се чувства изложена на показ. Но вместо да мисли за сенките, вместо да ги призовава мислено, всичко, за което можеше да мисли, беше Доун и колко ли ужасена е била предишната вечер, как ли се чувстваше дори сега, обратно при семейството си. Беше се свързала невероятно бързо след странния инцидент на яхтата, но това беше много по–сериозно. И вината беше на Лус. Е, на Лус и на Даниел, задето я беше довел тук.

Той все повтаряше, че я отвежда на по–безопасно място. Сега Лус се запита дали всичко, което той наистина правеше, правеше „Шорлайн“ опасен за всички останали.

Едно ахване на Майлс накара Лус да отвори очи. Погледна точно над прозореца, където огромен, черен като въглен вестител се притискаше към тавана. Отначало изглеждаше, сякаш може да е обикновена сянка, хвърляна от лампиона, който Шелби местеше в ъгъла, когато правеше своята „виняса“. Но после вестителят започна да се разстила по тавана, докато стаята придоби вид, сякаш беше покрита

със смъртоносен слой боя, оставящ студена, зловонна следа над главата на Лус. Извън нейния обсег.

Вестителят, който дори не бе призовала — вестителят, който можеше да съдържа... ами... всичко — ѝ се надсмиваше.

Тя си пое нервно въздух, спомняйки си какво беше казал Майлс за контрола. Съсредоточи се толкова усилено, че мозъкът я заболя. Лицето ѝ беше зачервено, а очите ѝ бяха напрегнати до такава степен, че просто щеше да ѝ се наложи да се откаже. Но после Вестителят отстъпи, плъзгайки се надолу до краката на Лус като дебел топ плат, който някой е изпуснал. Когато присви очи, тя различи по-малка, по-закръглена кафеникава сянка, крещеща над по-голямата, по-тъмна, проследявайки движенията ѝ, почти както някое врабче лети плътно до ястреб. Какво беше намислила тази?

— Невероятно — прошепна Майлс.

Лус се опита да остави думите на Майлс да проникнат в съзнанието ѝ като комплимент. Тези същества, които я бяха измъчвали през целия ѝ живот, които я бяха правили нещастна? От които винаги се беше страхувала? Сега те ѝ служеха. Кое то наистина беше, един вид, невероятно. Не ѝ беше хрумвало, докато не видя интереса върху лицето на Майлс. За първи път изпита чувството, че се справя доста добре.

Овладея дишането си и бавно започна да насочва сянката, докато тя се отдели от пода и се озова в ръцете ѝ. Щом големият сив вестител беше достатъчно близо, за да го стигне, по-малкият се стече към пода като златист лъч от светлината, идваща от прозореца, сливайки се с дъските на пода.

Лус улови краищата на вестителя и затаи дъх, като се молеше посланието вътре да е по-невинно от вчерашното. Започна да дърпа, изненадана да почувства, че тази сянка ѝ оказваше по-голяма съпротива, отколкото която и да било от другите. Изглеждаше толкова тънка и нематериална, но я усещаше скована и неподатлива в ръцете си. Когато успя да я прилъже да оформи прозорец с ширина около един квадратен сантиметър, ръцете вече я боляха.

— Това е най-доброто, което мога да направя — каза тя на Майлс и Шелби. Те се изправиха, приближавайки се.

Сивата завеса във вътрешността на вестителя се повдигна, или на Лус ѝ се стори така, но после под нея лежеше друга сива завеса. Тя

присви очи, докато видя как сивата тъкан помътнява и се раздвижва, осъзнавайки, че това, което виждаше, вече не беше сянката: сивата завеса, която гледаха, беше гъст облак цигарен дим. Шелби се закашля.

Димът така и не се разсея напълно, но очите на Лус свикнаха с него: скоро видя широка маса с форма на полумесец с червен филцов плот. Карти за игра бяха подредени в спретнати редици по повърхността ѝ. Редица непознати седяха скупчени в единия край. Някои изглеждаха неспокойни и нервни, като плешивия мъж, който непрекъснато разхлабваше вратовръзката си на точки и си подсвиркуваше под нос. Други изглеждаха изтощени, като жената с покрита с лак коса, която изтръскваше пепелта от цигарата си в чаша, пълна наполовина с нещо. Обилно положената ѝ очна спирала започваше да се изтрива от долните ѝ клепачи, оставяйки пласт от черна мръсотия под очите ѝ.

А в отсрещния край на масата, две ръце летяха през колода карти, като опитно подхвърляха по една карта на всеки човек на масата. Лус се промъкна по-близо до Майлс, за да може да погледне по-добре. Вниманието ѝ се отклоняваше от проблясващите неонов светлини от хиляди игрални автомати точно зад масите. Това беше преди да види жената, която раздаваше картите.

Мислеше, че е свикнала да вижда версии на самата себе си във вестителите. Млади, изпълнени с надежда, дори наивни. Но това беше различно. Жената, която раздаваше картите в западналото казино, носеше бяла официална риза, впити черни панталони, и черна жилетка, която се издуваше на гърдите. Ноктите ѝ бяха дълги и червени, с пайети, искрящи върху двете кутрета, и тя непрекъснато отмяташе с тях черната коса от лицето си. Погледът ѝ се рееше точно над главите на играчите, така че всъщност никога не поглеждаше никого в очите. Беше три пъти по-възрастна от Лус, но въпреки това между тях имаше нещо общо.

— Това ти ли си? — попита Майлс, като упорито се опитваше да не изглежда обзет от ужас.

— Не! — заяви Шелби. — Тази жена е стара. А Лус доживява само до седемнайсет. — Тя стрелна Лус с нервен поглед. — Искам да кажа, така са стояли нещата в миналото. Този път обаче съм сигурна, че ще доживее до доста зряла възраст. Може би колкото тази жена. Искам да кажа...

— Достатъчно, Шелби — каза Лус.

Майлс поклати глава.

— Имам да наваксам толкова много.

— Добре, ако това не съм аз, тогава трябва да сме... не знам, някакви роднини. — Лус гледаше как жената осребрява чипове за плешивия мъж с вратовръзката. Ръцете ѝ приличаха донякъде на тези на Лус. Устните ѝ бяха стиснати в подобно сериозно изражение. — Мислите ли, че това е майка ми? Или сестра ми?

Шелби ожесточено дращеше бележки по вътрешната страна на задната корица на един наръчник по йога.

— Има само един начин да открием. — Тя бързо показва бележките си на Лус: Вегас: Хотел и казино „Мираж“, нощната смяна, масата, разположена близо до шоуто „Бенгалският тигър“, Вера с изкуствените нокти.

Погледна назад към крупието. Шелби педантично държеше на детайлите, които Лус никога не забелязваше. Върху табелката с името на крупието пишеше „ВЕРА“ с наклонени бели букви. Но образът започваше да трепти и да избледнява. Скоро целият образ се разпадна на мънички парченца сянка, които паднаха на пода и се накъдриха като пепел от горяща хартия.

— Но чакай, това не е ли миналото? — попита Лус.

— Не мисля — каза Шелби. — Или, най-малкото, не е далече в миналото. На заден план имаше реклама за новия „Цирк дьо Солей“. Така че какво ще кажеш?

Да отиде чак до Лас Вегас, за да намери тази жена? Вероятно щеше да е по-лесно да заговори една сестра на средна възраст, отколкото родители, минали осемдесетте, но все пак. Ами ако отиде чак до Вегас и Лус отново не успее да каже нито дума?

Шелби я смушка.

— Хей, сигурно наистина те харесвам, щом се съгласявам да отидем до Вегас. Майка ми беше сервитьорка там две години, когато бях малка. Казвам ти: това е истински ад на земята.

— Как ще стигнем там? — попита Лус, изпълнена с нежелание да попита Шелби дали могат отново да вземат назаем колата на СБГ. — Колко далече е Вегас, във всеки случай?

— Прекалено далече, за да се стигне с кола — обади се Майлс. — Кое то напълно ме устройва, защото отдавна искам да се упражня в

пристъпване.

— Пристъпване ли? — попита Лус.

— Пристъпване. — Майлс коленичи на земята и събра отломките на сянката в дланите си. Изглеждаха почти безжизнени, но Майлс упорито ги размеси с пръсти, докато образуваха хлабава, леко безформена топка. — Казах ти, че не можах да спя нощес. И, един вид, проникнах с взлом в кабинета на Стивън през прозорчето с гредата отгоре.

— Да, как не. — Шелби се дръпна. — Скъсаха те на левитацията. Определено не си достатъчно добър, за да се промъкнеш през прозорчето.

— А ти не си достатъчно силна, за да примъкнеш шкафа за книги — каза Майлс. — Но аз съм, и мога да се похваля с това. — Той се ухили, като вдигна дебел черен том, озаглавен „Наръчник за работа с вестителите: Призоваване, надзъртане и пътуване в десет хиляди лесни стъпки“ — Освен това имам и огромна синина на пиццала от лошо планираното измъкване през прозорчето, но както и да е... — Той се обърна към Лус, която едва се сдържаше да не изтръгне книгата от ръцете му. — Мислех си, с твоя очевиден талант за надзъртане, и моите великолепни познания...

Шелби изсумтя:

— Колко прочете, нула цяло и три процента от книгата?

— Много полезни нула цяло и три процента — каза Майлс. — Мисля, че може да успеем да го направим. Без в крайна сметка да се изгубим завинаги.

Шелби наклони подозрително глава, но не каза нищо повече. Майлс продължи да размесва вестителя в дланта си, после започна да го разтяга. След минута-две той се беше разраснал до сив лист, почти с размерите на врата. Краищата му трепереха и беше почти прозрачен, но когато Майлс го отблъсна леко от тялото си, вестителят сякаш прие по-твърда форма, като гипсова превръзка, след като е оставена да изсъхне. Майлс посегна към лявата страна на тъмния правоъгълник, като опипваше около повърхността му, търсейки нещо.

— Това е странно — промърмори той, като претърколи леко вестителя с пръсти. — В книгата пише, че ако направиш пространството за вестителя достатъчно голямо, повърхностното

напрежение намалява до степен, която позволява проникване. — Той въздъхна. — Предполага се, че трябва да има...

— Страхотна книга, Майлс. — Шелби завъртя очи. — Сега си истински експерт.

— Какво търсиш? — попита Лус, като пристъпи плътно зад Майлс. Внезапно, докато наблюдаваше как се движат ръцете му, го видя.

Резе.

Примигна и образът изчезна, но тя знаеше къде е било. Посегна зад Майлс и притисна собствената си ръка към лявата страна на вестителя. Ето. Допирът му върху пръстите ѝ я накара да ахне.

На пипане беше като солидна метална брава с резе и кука, с каквито се заключват градинските порти. Беше леденостудено, и грапаво от невидима ръжда.

— Сега какво? — каза Шелби.

Лус погледна назад към двамата си много озадачени приятели, сви рамене, засуети се с ключалката, после бавно плъзна невидимото резе настрани.

След като ключалката ѝ бе освободена, една врата от сянка се отвори рязко, като едва не събори назад и тримата.

— Успяхме — прошепна Шелби.

Взираха се в дълъг, дълбок, червено-черен тунел. Вътре беше лепкаво и влажно и миришеше на плесен и коктейли, приготвени с евтин алкохол. Лус и Шелби се спогледаха неуверено. Къде беше масата за блекджек? Къде беше жената, която бяха гледали преди? Някъде дълбоко отвътре пулсираше червена светлина, а после Лус чу как игралните автомати звънтят, и в кошничките за изплащане на печалбите с дрънчене се изсипват монети.

— Супер! — възкликна Майлс, като посегна да сграбчи ръката ѝ. — Четох за тази част, това е преходна фаза. Просто трябва да продължим да се движим.

Лус посегна към ръката на Шелби, като я стисна здраво, докато Майлс пристъпи в лепкавата тъмнина — и издърпа тримата през тъмнината.

Изминаха само крачка напред, почти достатъчно, за да стигнат до истинската врата на спалнята на Лус и Шелби. Но веднага щом мъглявата сива врата на вестителя се затвори плътно зад тях с едно

дълбоко стряскащо пффффт, стаята им в „Шорлайн“ изчезна. Онова, което в далечината беше изглеждало като наситена, проблясваща кадифена червена светлина, внезапно стана ярко бяло. Бялата светлина се изстреля напред, като ги обгърна и изпълни ушите им със звуци. И тримата трябваше да заслонят очите си с длан. Майлс продължи упорито напред, като теглеше Лус и Шелби зад себе си. Иначе Лус може би щеше да се парализира. И двете й длани се потяха в ръцете на приятелите ѝ. Слушаше един-единствен музикален акорд, силен и свършено мелодичен.

Лус разтърка очи, но това, което затъмняваше изгледа, беше мъгливата завеса на вестителя. Майлс протегна ръка напред и леко потри завесата с кръгообразно движение, докато тя започна да се лющи, като парченца стара боя, лющещи се от таван. И от всяка падаща люспица през тъмния хлад рязко нахлуваше сух пустинен въздух, който топлеше кожата на Лус. Когато вестителят се разпадна на парчета в краката им, гледката пред тях изведнъж придоби смисъл. Гледаха надолу към ивицата на Лас Вегас. Лус я беше виждала само на снимки, но сега видя връхчета на Айфеловата кула на хотел „Париж“ в Лае Вегас точно на нивото на очите си в далечината.

Което означаваше, че са много, много високо. Осмели се да хвърли поглед надолу. Стояха отвън, на някакъв покрив, чийто ръб беше само на един-два фута отвъд пръстите на краката им. А отвъд него — забързаният трафик на Вегас, короните на редица от палми, изцяло осветен плувен басейн. Всички — най-малко трийсет етажа по-долу.

Шелби пусна ръката на Лус и започна да обхожда границите на кафявия циментов покрив. Три еднакви дълги, правоъгълни крила се простираха от една централна точка. Лус се завъртя, обхващайки с поглед простиращи се на триста и шейсет градуса ярки неонов светлини, а оттатък — Ивицата, далечна гола планинска верига, зловещо осветена от натрапчивата луминесцентна светлина на града.

— По дяволите, Майлс — каза Шелби, като подскачаше по капандурите, за да изследва по-голяма част от покрива. — Това пристъпване беше удивително. Точно в момента почти изпитвам привличане към теб. Почти.

Майлс зарови ръце дълбоко в джобовете си.

— Тъм... благодаря?

— Къде точно се намираме? — попита Лус. Разликата между соловото ѝ претъркуване през вестителя и това преживяване беше като между нощта и деня. Това беше безкрайно по-цивилизовано. От него на никого не му се беше доповръщало. Плюс това, наистина се беше получило. Поне тя си мислеше, че се беше получило. — Какво стана с гледката, която видяхме преди?

— Наложих се да изчезна — каза Майлс. — Предположих, че ще изглежда странно, ако и тримата излезем от някакъв облак и стъпим наред пода на казиното.

— Съвсем малко — каза Шелби, като дърпаше една заключена врата. — Някакви гениални идеи как да слезем оттук?

Лус направи гримаса. Вестителят трепереше, разпокъсан и раздърпан, на пода в краката им. Невъзможно ѝ беше да си представи, че има сили да им помогне сега. Нямаше начин да слязат от този покрив и нямаше начин да се върнат в „Шорлайн“.

— Няма значение! Аз съм гений — провикна се Шелби от другата страна на покрива. Беше се прегърбила над една от капандурите, като се бореше с една ключалка. Със сумтене тя я отвори, после повдигна закрепено на панти прозоречно стъкло. Промуши глава през него, като направи знак на Лус и Майлс да се присъединят към нея.

Предпазливо, Лус надникна надолу през отворената капандура в голяма, разкошна баня. От едната страна имаше по четири големи кабинки, редица издигнати мраморни мивки, разположени с лице към позлатено огледало отсреща. Пред една тоалетка беше поставено бледомораво канапе с облегалка, и там седеше само една жена, която гледаше в огледалото. Лус виждаше само горната част на черната ѝ бухнала коса, но в отражението в огледалото се виждаше лице с тежък грим, гъст бретон, и ръка с френски маникюр, която нанасяше ненужен нов пласт червено червило.

— Щом Клеопатра приключи с това червило, просто ще се спуснем долу — прошепна Шелби.

Под тях, Клеопатра стана от тоалетката. Премлясна с устни и изтри едно заблудено червено петънце от зъбите си. После замарширува към вратата.

— Нека изясня това — каза Майлс. — Искаш от мен да „се промъкна“ в женска тоалетна?

Лус огледа още веднъж пустия покрив. Наистина имаше само един начин да влязат.

— Ако някой те види, просто се престори, че си сбъркал вратата.

— Или че вие двамата се натискате в някоя от кабинките — добави Шелби. — Какво? Това е Вегас.

— Хайде просто да вървим. — Майлс се беше изчервил, когато се наведе с краката напред през прозореца. Протегна бавно ръце, докато стъпалата му закръжиха точно над високия мраморен плот на тоалетката.

— Помогни на Лус да слезе — обади се Шелби.

Майлс отиде да заключи вратата на банята, после вдигна ръце да хване Лус. Тя се опита да подражава на плавните му движения, но ръцете ѝ трепереха, докато се спускаше през капандурата. Не виждаше почти нищо под себе си, но почувства силната хватка на Майлс около талията си по-скоро, отколкото очакваше.

— Можеш да се пуснеш — каза той, и когато тя го направи, той внимателно я свали на пода. Пръстите му се разпериха около гръдния ѝ кош: само една тънка черна тениска го делеше от кожата ѝ. Ръцете му още я обгръщаха, когато краката ѝ докоснаха плочките. Канеше се да му благодари, но когато го погледна в очите, езикът ѝ сякаш се върза.

Отдръпна се от хватката му твърде бързо, като промърмори извинително, че се е препънала в краката му. И двамата се облегнаха на тоалетката, нервно избягвайки да се поглеждат в очите, като се взираха в стената.

Това не биваше да се случва. Майлс ѝ беше просто приятел.

— Ехо! Ще ми помогне ли някой? — Обутите в рипсени чорапи крака на Шелби се полюшваха от капандурата, ритайки нетърпеливо. Майлс се премести под прозореца и грубо я сграбчи за колана, и я смъкна, като я държеше за кръста. Лус забеляза, че той пусна Шелби малко по-бързо, отколкото беше пуснал нея.

Шелби изтича по настлания със златиста мозайка под и отключи вратата.

— Хайде, вие двамата, какво чакате?

От другата страна на вратата, ефектно гримирани облечени в черно сервитьорки минаваха припряно покрай тях в украсени с пайети обувки на високи токчета, като крепяха подноси с коктейлни шейкъри

в сгъвките на ръцете си. Мъже в скъпи тъмни костюми се тълпяха около маси за блекджек, където подвикваха като тийнейджъри при всяко раздаване на картите. Тук нямаше непрестанно дрънчащи и звънящи игрални автомати.

Беше тихо, и луксозно, и безкрайно вълнуващо — но изобщо не приличаше на сцената, която бяха наблюдавали във вестителя.

Една сервитьорка на коктейли се приближи към тях.

— Мога ли да ви помогна? — Тя свали подноса от неръждаема стомана, за да ги огледа внимателно.

— Ооо, хайвер — каза Шелби, като загреба с ръка три блини и подаде по една на останалите. — Хей, мислите ли си същото, което си мисля и аз?

Лус кимна:

— Тъкмо слизахме долу.

Когато вратите на асансьора се отвориха към яркото и ослепително фоайе на казиното, Майлс трябваше да избута Лус навън. Разбра, че най-после бяха дошли на правилното място. Сервитьорките на коктейли бяха по-възрастни, уморени, излагаха на показ много по-малко плът. Не се плъзгаха по покрития с петна оранжев килим: стъпваха трмаво. А посетителите приличаха много повече на онези, които бяха видели да се трупат около масите, когато надзърнаха във вестителя: дебели, принадлежащи към средната класа, тъжни, изпразващи портфейлите си работи, на средна възраст. Сега трябваше само да намерят Вера.

Шелби ги поведе през тесен лабиринт от игрални автомати, покрай плътни групи от хора до масите за игра на рулетка, които крещяха към малкото топче, докато то се въртеше в колелото, покрай големи, подобни на кутии маси за игра, на които разни хора духаха върху заровете и ги хвърляха, а после ликуваха при крайния резултат, надолу по редица от маси, където се играеха покер и странни игри с имена от рода на „Пай гоу“, докато стигнаха до няколко нагъсто подредени маси за блекджек.

Повечето крупиета бяха мъже. Високи, прегърбени мъже с напомадени коси, очилати мъже със сиви бакенбарди, един мъж с хирургическа маска на лицето. Шелби не забави ход, за да зяпа някого

от тях, и беше права да не го направи: Там, в далечния заден ъгъл на казиното, беше Вера.

Черната ѝ коса беше вдигната нагоре в разкривен кок. Бледото ѝ лице изглеждаше слабо и провиснало. Лус не почувства същия изблик на емоции, който беше изпитала, когато гледаше родителите си от предишния си живот в Шаста. Но пък, все още не знаеше какво е за нея Вера, освен една уморена жена на средна възраст, която подаваше тесте карти на полузаспала червенокоса жена, за да ги сече. Червенокосата лениво раздели тестето през средата: после ръцете на Вера полетяха.

Другите маси в казиното бяха препълнени, но червенокосата и дребният ѝ съпруг бяха единствените двама души на масата на Вера. И въпреки това, тя им предоставяше добро зрелище, като мятеше картите с непринудена сръчност, която създаваше впечатление, че работата не изисква никакво усилие. Лус забеляза една елегантна страна на Вера, която не бе забелязала преди. Нюх за драматичното.

— И така — каза Майлс, като пристъпваше от крак на крак до Лус. — Ще... или...

Изведнъж ръцете на Шелби се озоваха върху раменете на Лус, като почти я натикаха в едно от празните кожени кресла до масата.

Макар да умираше да види какво става, отначало Лус избягваше зрителния контакт. Безпокоеше се, че Вера може да я познае, още преди тя да е имала шанс. Но очите на Вера минаха над всеки от тях почти без никакъв интерес, и Лус си спомни колко различно изглеждаше сега, когато си беше изрусила косата. Подръпна я нервно, несигурна какво да прави сега.

После Майлс тръсна пред нея банкнота от двайсет долара, и тя си спомни играта, която се предполагаше, че трябва да играе. Плъзна парите през масата.

Вера повдигна изрисуваната си с молив вежда:

— Имаш ли лична карта?

Лус поклати глава:

— Може би можем просто да гледаме?

От другата страна на масата червенокосата заспиваше: главата ѝ падна на схванатото рамо на Шелби. Вера завъртя очи към цялата сцена и побутна парите на Лус обратно, като посочи към неоновия билборд, рекламиращ „Цирк дьо Солей“:

— Циркът е натам, хлапета.

Лус въздъхна. Щеше да се наложи да изчакат, докато Вера приключи работа. А дотогава тя вероятно щеше да проявява още по-малко интерес да разговаря с тях. Чувствайки се победена, Лус посегна да прибере парите на Майлс. Пръстите на Вера се отдръпваха точно когато Лус прибираше парите, и връхчетата им се докоснаха леко. И двете вдигнаха рязко глави. Странният шок за кратко заслепи Лус. Тя си пое дъх през зъби. Вгледа се дълбоко в разширените лешникови очи на Вера.

И видя всичко.

Двуетажно бунгало в заснежено канадско градче. Ледени мрежи по прозорците, вятър, стенещ в стъклата. Десетгодишно момиче, което гледаше телевизия в дневната, люлеейки бебе на скута си. Беше Вера, бледа и красива, с избелени джинси и кецове „Док Мартен“, с тъмносино поло, вдигнато до брадичката, с евтино вълнено одеяло, свито на топка между нея и облегалката на канапето. Купа с пуканки на масичката за кафе, намаляла до шепа студени, неразпукнали се зърна. Дебела оранжева котка, протягаща се върху полицата, съскаща към радиатора. И Лус — Лус беше сестра ѝ, невръстната сестра в ръцете ѝ.

Лус почувства как се олюлява в стола си в казиното, копнееща до болка да си спомни всичко това. Също толкова бързо, отпечатъкът изчезна, заместен от друг.

Лус като невръстно, едва проходило дете, което преследваше Вера нагоре по стълбите, надолу по стълбите: протритите широки стълби бяха под тупкащите ѝ крака, гърдите я стягаха от задъхания смях, когато иззвъня звънецът на входната врата и едно русо момче с лъснала от брилянтин коса пристигна да вземе Вера за среща, и тя спря, оправи си дрехите и обърна гръб на Лус, извърна се...

Миг по-късно, и самата Лус беше тийнейджърка, с чорлава къдрава дълга черна коса, дълга до раменете. Просната върху дочената покривка на леглото на Вера, с грубата тъкан, служеща ѝ донякъде като завивка, прелиствайки тайния дневник на Вера. Той ме обича, беше надраскала Вера отново, и отново, и отново, докато почеркът ѝ ставаше все по-разкривен и по-разкривен. А после — рязко издърпаните страници, извисяващото се над нея гневно лице на сестра ѝ, с ясни следи от сълзи...

А после, отново, различна сцена, Лус — още по-възрастна, може би на седемнайсет. Напрягна се за онова, което следваше.

Сняг, сипец се от небето като меко бяло статично електричество. Вера и няколко приятелки, пързалиящи се на кьнки по замръзналото езеро зад къщата им, плъзгащи се в плавни кръгове, щастливи и смеещи се, а на неравния заледен край на езерото — Лус, присвита, с процеждащ се през тънките ѝ дрехи студ, докато връзваше кьнките си, припряно, както обикновено, за да настигне сестра си. А до нея — топлина, която не ѝ беше нужно да гледа, за да разпознае: Даниел, който бе мълчалив, мрачен, вече здраво завързал кьнките си. Изпитваше порив да го целуне — и въпреки това не се виждаха сенки. Вечерта и всичко в нея беше осеяна със звезди и проблясваше, безкрайно ясно и изпълнено с възможности.

Лус затърси сенките, след това осъзна, че в отсъствието им имаше логика. Това бяха спомените на Вера. А заради снега всичко се виждаше по-трудно. И все пак, Даниел сигурно знаеше, както беше знаел, когато се гмурна в онова езеро. Сигурно го беше усещал абсолютно всеки път. Дали изобщо го беше грижа какво ставаше с хора като Вера, след като Лус загинеше?

Откъм онази страна на езерото, където беше Лус, се разнесе свистящ шум, като от сгъване и прибиране на парашут. А после: разцъфващо гръмко зарево от нажежен до червено огън наред снежна виелица. Огромен стълб от яркооранжеви пламъци, изстрелващи се в небето в края на езерото. Където беше стояла Лус. Останалите кьнкьори се втурнаха глупашки към него, профучавайки през езерото. Но ледът се топеше, бързо, катастрофално, кьнките им го пробиваха и се устремяваха към ледената вода отдолу. Писькът на Вера отекна из синята нощ, единственото, което Лус видя, беше застиналото ѝ изражение на агония.

В казиното Вера рязко отдръпна ръка назад, като я тръскаше, сякаш се бе изгорила. Устните ѝ потрепнаха няколко пъти, а после оформиха думите:

— Това си ти. — Поклати глава. — Но това е невъзможно.

— Вера — прошепна Лус, като протегна ръка към сестра си. Искаше да я хване, да поеме цялата болка, която Вера беше понесла, и да я прехвърли към себе си.

— Не. — Вера поклати глава, като се дръпна назад и размаха пръст към Лус. — Не, не, не. — Тя се блъсна с гръб в крупнето на масата зад нея, при което се препъна в него и от масата като водопад се посипа огромна купчина чипове за покер. Пъстрите дискове се плъзнаха по пода, предизвиквайки развълнувани охкания и ахания от играчите, които наскачаха от местата си да ги събират.

— По дяволите, Вера! — изрева тантурест мъж, надвиквайки врявата. Докато той идваше към тяхната маса с поклащаща се походка, в евтин сив полиестерен костюм и протрити черни обувки, Лус се спогледа разтревожено с Майлс и Шелби. Не беше за препоръчване три непълнолетни хлапета да имат нещо общо с шефа на казиното. Но той все още ругаеше Вера, присвил отвратено устната си. — Колко пъти...

Вера беше успяла да се изправи отново на крака, но продължаваше да се взира, ужасена, в Лус, сякаш Лус беше самият дявол, а не нейната сестра, от която я делеше цял предишен живот. Почернените очи на Вера бяха разширени от ужас, когато изрече със запъване:

— Тя н-н-не може да е тук.

— За Бога — промърмори шефът на казиното, като забеляза Лус и приятелите ѝ, после заговори в една подвижна радиостанция: — Повикайте охраната. Имам тук няколко хулиганчета.

Лус се сви отново между Майлс и Шелби, която каза през стиснати зъби:

— Какво ще кажеш за едно от онези пристъпвания, Майлс?

Преди Майлс да успее да отговори, трима мъже с огромни ръце и вратове се появиха и се извисиха над тях. Шефът на казиното размаха ръце:

— Отведете ги в полицейското управление. Разберете в какви още неприятности са се забъркали.

— Имам по-добра идея — изръмжа момичешки глас иззад стената от охранители.

Всички глави се обърнаха рязко да разберат откъде идваше гласът, но само лицето на Лус светна:

— Ариана!

Дребното момиче хвърли на Лус бърза усмивка, докато се провираше с рамото напред през тълпата. С остри обувки с почти

тринайсетсантиметрови платформи, с коса, прибрана безумна прическа, и очи, почти скрити от тъмна очна линия, Ариана съвършено се вписваше в странната клиентела на казиното. Изглежда, никой не беше наясно как точно да я възприема, най-малко пък Шелби и Майлс.

Шефът на казиното смени посоката и се приближи да застане лице в лице с Ариана. От него лъхаше на боя за обувки сироп за кашлица.

— Трябва ли и теб да те заведем в участъка, госпожичке?

— Ооо, звучи забавно. — Очите на Ариана се разшириха. Уви, тази вечер съм претрупана с ангажименти. Имам билет на първия ред за „Блу Ман Груп“, а разбира се, след шоуто и вечеря с Шер. Знам, че имах да върша още нещо... — Тя се потупа с пръст по брадичката, после хвърли поглед към Лус. — А да — да измъкна оттук тези тримата. Извинете ни! — Тя изпрати въздушна целувка на побеснелия шеф на казиното, сви извинително рамене към Вера, и щракна с пръсти.

После всички светлини угаснаха.

ШЕСТ ДНИ

Докато ги буташе припряно през лабиринта на тъмното казино, Ариана се движеше, сякаш имаше нощно зрение.

— Запазете самообладание, вие тримата — пропя тя. — Ще ви измъкна оттук за миг.

Тя стискаше здраво китката на Лус, а Лус на свой ред държеше ръката на Майлс; Майлс държеше тази на Шелби, докато тя ругаеше колко унижително е, че трябва да бъде начело на бягството.

Ариана ги водеше безпогрешно, и макар че Лус не я виждаше какво прави, чуваше как хората сумтят и възклищават, докато Ариана ги изблъскваше с рамо настрани. От време на време се провикваше „Съжалявам!“, „Опа“ и „Извинете!“

Поведе ги надолу по тъмни коридори, задръстени с нервни туристи, които използваха клетъчните си телефони като фенерчета. Нагоре, по още по-тъмни стълбища, които бяха задушни поради дългото им неизползване, и претъпкани с празни картонени кутии. Накрая отвори с ритник един аварийен изход, като ги въведе през него и излязоха на тъмна, тясна алея.

Уличката беше сбутана между „Мираж“ и друг извисяващ се хотел. От редица контейнери за смет лъхаше противен мирис на скъпа развалена храна. Слабо течаща киселинно-зелена вода образуваше противна рекичка, която разделяше уличката наполовина. Право напред, в средата на ярката, оживена, осветена от неонов лампи ивица старовремски уличен часовник удари дванайсет.

— Аххх. — Ариана вдиша дълбоко. — Началото на още един великолепен ден в Града на греха. Обичам да го започвам както трябва, с голяма закуска. Кой е гладен?

— Тм... въ... — Шелби заекна, като погледна към Лус, после — към Ариана, след това — към казиното. — Току-що, какво... Как...

Погледът на Майлс бе прикован върху лъскавия, мраморнобял белег, който се спускаше от едната страна на врата на Ариана. Лус вече

беше свикнала с Ариана, но беше ясно, че приятелите ѝ не знаеха как да я възприемат.

Ариана размаха пръст към Майлс:

— Този младеж изглежда, сякаш може да погълне количество гофрети, равно на собственото му тегло. Хайде, знам една мърлява закусвалня.

Докато потропваха по алеята към уличката, Майлс се обърна към Лус и изрече само с устни:

— Това беше невероятно.

Лус кимна. Можеше единствено да се стреми да не изостава от Ариана, докато тя подтичваше. Вера. Не можеше да се съвземе. Всички онези спомени, зърнати в един миг. Бяха болезнени и зашеметяващи, и тя можеше само да си представи какво е било усещането за Вера. Но за Лус те бяха и дълбоко удовлетворяващи. Повече отколкото при което и да е от другите ѝ надзъртания през вестителите досега, този път имаше чувството, че е преживяла един от миналите си животи. Странно, беше видяла и нещо, за което дори не бе мислила: Предишните ѝ превъплъщения имаха свой живот. Живот, който е бил пълноценен и значим, преди да се появи Даниел.

Ариана ги отведе до една закусвалня от веригата ИХОП — схлупена кафява сграда с гипсова мазилка, която изглеждаше толкова стара, че сигурно предшествах по време всичко друго. Изглеждаше по-тясна и печална от други заведения от тази верига.

Шелби влезе първа, провирайки се през остъклените врати, при което евтините звънчета, залепени с изолирбанд отгоре, пропяха леко. Сграбчи шепа ментови бонбони от купата до касата, а после се настани в едно сепаре в далечния заден ъгъл. Ариана се вмъкна до нея, докато Лус и Майлс се настаниха от другата страна на тапицираното с напукана оранжева кожа сепаре.

С изсвирване и бърз кръгообразен жест, Ариана поръча питиета на закръглената, хубавичка сервитьорка със затъкнат в косата молив.

Останалите се съсредоточиха върху дебелото, подвързано с телена спирала ламинирано меню. Обръщането на страниците беше истинска битка срещу отдавна полепналия кленов сироп, който събираше страниците — и добър начин да избегнат разговорите за затруднението, от което току-що се бяха измъкнали на косъм.

Накрая Лус трябваше да попита:

— Какво правиш тук, Ариана?

— Поръчвам си нещо със странно име. „Рути Тути“, предполагам, защото тук нямат сандвичи с яйца и швейцарско сирене. Никога не мога да реша.

Лус забели очи. Не беше нужно Ариана да се прави на толкова скромна. Беше очевидно, че спасителната ѝ акция не е била съвпадение.

— Знаеш какво имам предвид.

— Времената са странни, Лус. Реших да ги прекарам в също толкова странен град.

— Да, добре, те почти приключиха. Не са ли, според срока на примирието?

Ариана остави чашата си с кафе на масата и обви брадичката си с длани.

— Е, алилуя. В това училище все пак те учат на нещо.

— Да и не — каза Лус. — Просто дочух Роланд да казва нещо за това, как Даниел сигурно отброява минутите. Каза, че имало нещо общо с някакво примирие, но не знаех точно за колко минути говорим.

Зад нея тялото на Майлс сякаш се беше сковало при споменаването на Даниел. Когато сервитьорката пристигна да вземе поръчките им, той излая своята пръв, като почти тикна менюто обратно в ръцете ѝ:

— Пържола и яйца, по-сурова.

— Оооо, колко мъжествено — каза Ариана, като изгледа Майлс одобрително, докато изпълняваше някаква детска броилка върху менюто, в опит да избере нещо. — Плодовото „Рути Тути“. — Произнесе го отчетливо и ясно, както би го казала самата кралица на Англия, като запази съвършено сериозно изражение.

— За мен наденички, обвити в бекон — каза Шелби. — Всъщност, нека да е омлет от белтъци, без сирене. О, какво по дяволите. Наденички в бекон.

Сервитьорката се обърна към Лус:

— Какво да бъде за теб, миличка?

— Традиционната закуска. — Лус се усмихна извинително от името на приятелите си. — Нека яйцата да са бъркани, без месото.

Сервитьорката кимна, отправяйки се с леки стъпки към кухнята.

— Добре, какво друго чу? — попита Ариана.

— Ъм. — Лус започна да си играе с гарафата сироп до солта и пипера. — Говореше се нещо за, нали се сещаш, края на света.

Като се подсмиваше, Шелби изсипа три туби течна сметана в кафето си.

— Краят на света! Наистина ли се връзваш на тези щуротии? Искам да кажа, от колко хилядолетия го чакаме? И човеците си мислят, че са търпеливи, понеже чакат от някакви си две хиляди години! Ха. Все едно нещо някога ще се промени.

Ариана имаше вид, сякаш само след секунда ще постави Шелби на място, но после остави кафето си на масата.

— Колко грубо от моя страна дори да не се представя на приятелите ти, Лус.

— Ъм, ние знаем коя си — каза Шелби.

— Да, в учебника ми по история на ангелите за осми клас имаше цяла глава, посветена на теб — каза Майлс.

Ариана изръкопляска.

— И ми казаха, че книгата е била забранена!

— Сериозно? Има те в учебник? — засмя се Лус.

— Защо си толкова изненадана? Не ме ли намираш за достойна да вляза в историята? — Ариана се обърна отново към Шелби и Майлс. — Сега, разкажете ми всичко за себе си. Трябва да знам с кого се мотае моето момиче.

— Роден в грехопадение невярващ нефилим. — Шелби вдигна ръка.

Майлс беше забил поглед в храната си.

— И бездарния пра-пра-пра-до девето коляно внук на ангел.

— Не е вярно. — Лус тупна Майлс по рамото. — Ариана, трябваше да видиш как ни помогна да пристъпим през тази сянка тази вечер. Беше страхотен. Затова сме тук, защото той е чел някаква книга, и докато се усетиш, може...

— Да, чудех се за това — каза саркастично Ариана. — Но повече ме тревожи тази. — Тя посочи към Шелби. Лицето на Ариана беше много по-сериозно, отколкото Лус беше свикнала. Дори нервните ѝ светлосини очи изглеждаха овладени. — Точно сега моментът не е подходящ за каквито и да е родени в грех създания. Всичко се променя постоянно, но ще има ден за разплата. И ще трябва да изберете една

или друга страна. — Ариана се беше втреничила съсредоточено в Шелби. — Всички трябва да знаем къде ни е мястото.

Преди някой да може да реагира, сервитьорката се появи отново, умело крепяща огромен кафяв пластмасов поднос с храна.

— Е, какво ще кажете за бързото обслужване? — попита тя. — Сега, за кого бяха наденичките в бекон...

— За мен! — Шелби посегна толкова бързо към чинията, че стресна сервитьорката.

— На някого да му трябва кетчуп?

Те поклатиха глави.

— Допълнително масло?

Лус посочи надолу към голямото колкото сладоледена топка парче масло, което вече беше върху палачинките.

— Всичко е тип-топ. Благодаря.

— Ако имаме нужда от нещо — каза Ариана, като се наведе и се усмихна широко към изрисуваното с бита сметана усмихнато лице върху чинията си — ще викаме.

— О, сигурна съм, че ти ще го направиш. — Сервитьорката се засмя, като пъхаше подноса под мишница. — Тя вика така, сякаш светът ще свърши. Всеки миг.

След като сервитьорката си тръгна, Ариана беше единствената, която се хранеше. Тя измъкна една синя боровинка от основата на палачинката, пъкна я в устата си, и облиза с наслада пръстите си. Накрая огледа набързо масата.

— Хайде де, яжте — каза тя. — Нищо хубаво няма в една студена пържола с яйца. — Тя въздъхна: — Хайде, хора. Чели сте учебниците по история. Не знаете ли процедурата...

— Аз не съм — каза Лус. — Нищо не знам.

Ариана засмука замислено вилицата си.

— Добър довод. В такъв случай, позволи ми да ти представя моята версия. Която във всеки случай е по-забавна от тази в учебниците по история, защото няма да цензурирам големите битки и проклетия и всички свързани със секса неща. В моята версия има всичко, освен триизмерни ефекти, които, трябва да кажа, са извънредно надценени. Гледали ли сте онзи филм с... — тя забеляза неразбиращите изражения върху лицата им. — О, няма значение. Окей,

всичко започва преди хилядолетия. Сега, трябва ли да попълвам познанията ви за Сатаната?

— Повел ранна борба за надмощие срещу Бог. — Гласът на Майлс беше монотонен, сякаш повтаряше план за урок за трети клас, докато набождаше парче пържола с вилицата си.

— Преди това били страшно близки — добави Шелби, като заливаше обвитите си в бекон наденички със сос. — Искам да кажа, Бог наричал Сатаната своята утринна звезда. Така че не може да се каже, че Сатаната не е бил достоен или възлюбен.

— Но предпочитал да царува в ада, отколкото да служи в рая — вметна Лус. Може и да не беше чела учебниците по история на нефилимите, но беше чела „Изгубеният рай“, или поне изданието на „Клифс Ноутс“.

— Много хубаво. — Ариана се усмихна лъчезарно, навеждайки се към Лус. — Знаеш ли, Габ беше голяма приятелка с дъщерята на Милтън навремето. Обича да си приписва заслугата за тази фраза, а пък аз все ѝ повтарям: „Не си ли вече любимка на достатъчно хора?“ Но както и да е. — Ариана се пресегна и загреба с вилицата си една хапка от яйцата на Лус.

— По дяволите, бива си ги. Можем ли да получим малко лют сос тук? — изрева тя към кухнята. — Добре, докъде бяхме стигнали?

— Сатаната — каза Шелби с пълна с палачинки уста.

— Правилно. И така. Говорете каквото си искате за El Diablo Grande, но той е — Ариана тръсна глава — донякъде отговорен за това, че въвежда сред ангелите представата за свободната воля. Искам да кажа: Наистина даде на нас, останалите, повод да се замислим. На чия страна ще застанеш? Когато им беше даден избор, много ангели паднаха.

— Колко много? — попита Майлс.

— Падналите ли? Достатъчно, за да предизвикат един вид патова ситуация. — За миг Ариана изглеждаше замислена, после направи гримаса и подвижна на сервитьорката: — Лют сос! Съществува ли в това заведение?

— Ами ангелите, които паднали, но не взели страната на... — Лус млъкна рязко, сетила се за Даниел. Даваше си сметка, че шепне, но това ѝ се струваше наистина твърде важна тема, за да я обсъжда насред някаква закусвалня. Дори и в почти празна закусвалня посред нощ.

Ариана също сниши глас:

— О, има много ангели, които са паднали, но технически погледнато все още са в съюз с Бог. Но пък има и такива, присъединили се към Сатаната. Наричаме ги демони, макар че са просто паднали ангели, които са направили наистина лош избор. Не че за някого е било лесно. След Падението, ангелите и демоните са редом едни до други, разделени, дрън, дрън, дрън. — Тя обилно намаза с масло отвора на палачинката. — Но всичко това може скоро да се промени.

Лус сведе поглед надолу към яйцата си, без да може да хапне.

— Значи, ъм, преди, ти май намекваше, че моята вярност има нещо общо с това? — Шелби изглеждаше малко по-склонна да се доверява, отколкото обикновено.

— Не точно твоята. — Ариана поклати глава. — Знам, че изглежда, сякаш всички сме били в несигурно положение преди. Но в края на краищата, нещата ще се сведат дотам, един силен ангел да избере страна. Когато това се случи, везните най-после се накланят. Тогава има значение на коя страна си.

Думите на Ариана напомниха на Лус как беше заключена горе в онзи малък параклис с мис София, как тя все повтаряше, че съдбата на вселената има нещо общо с Лус и Даниел. Тогава ѝ беше прозвучало безумно, а мис София наистина беше луда. И макар да не беше сигурна точно за какво говорят всички, знаеше, че има нещо общо със завръщането на Даниел.

— Даниел е — каза тя тихо. — Ангелът, който може да наклони везните, е Даниел.

Това обясняваше агонията, която той носеше със себе си през цялото време, като двутонен куфар. Обясняваше защо е бил далече от нея толкова дълго. Единственото, което не обясняваше, беше защо изглеждаше, че Ариана изпитва съмнения на чия страна ще се наклонят везните. Коя страна ще спечели войната.

Ариана отвори уста, но вместо да отговори, отново нападна чинията на Лус.

— Мога ли да получа малко проклет лют сос? — изкрещя тя.

Върху масата им падна сянка:

— Аз ще ти дам нещо огнено.

Лус погледна зад гърба си и се сви ужасено при гледката: Много високо момче в дълъг кафяв тренчкот, незакопчан, така че Лус видя проблясване на нещо сребърно, затъкнато в колана му. Той имаше бръсната глава, тънък, прав нос, и уста, пълна с идеални зъби.

И бели очи. Очи, напълно лишени от цвят. Без ириси, без зеници, без нищо.

Странното му, празно изражение напомни на Лус за прокуденицата. Макар да не беше видяла онова момиче достатъчно отблизо, за да разбере какво не беше наред с очите му, сега се досещаше доста ясно.

Шелби погледна момчето, преглътна с усилие, и съсредоточено заби вилица в закуската си.

— Нищо общо с мен — промърмори тя.

— Спести си го — каза Ариана на момчето. — Може да го сложиш на „юмручния сандвич“, който ще ти сервирам. — Лус гледаше с широко отворени очи как дребничката Ариана се изправи и избърса ръце в джинсите си. — Връщам се веднага, хора. О, и, Лус, напомни ми да те смърдя за това, като се върна. — Преди Лус да успее да попита какво общо има с нея този тип, Ариана го беше сграбчила за ухото, беше го извила силно, и го беше блъснала върху стъклената витрина до бара.

Шумът разтърси ленивата, среднощна тишина на ресторанта. Онзи проплака като дете, когато Ариана изви ухото му в другата посока и се покатери върху него. Като изрева от болка, той започна да присвива слабото си тяло, докато отхвърли Ариана от себе си върху стъклената витрина.

Тя се претърколи по дължината ѝ и спря в края, като събори един извисяващ се лимонов пай със запечена глазура от белтъци, после скочи на крака върху бара. Преметна се презглава обратно към него и приклепти главата му в хватка с краката си, после се зае да удрия лицето му с малките си юмруци.

— Ариана! — изпищя сервитьорката. — Не и пайовете ми! Опитвам се да бъда толерантна, но трябва да се грижа за прехраната си!

— О, добре! — извика Ариана. — Ще се преместим в кухнята. — Тя пусна момчето, плъзна се на пода, и го изрита с масивния си ток. Той се запрепъва слепешком към вратата, която водеше към кухнята на

закусвалнята. — Идвайте, вие тримата — провикна се тя към масата им. — Може пък и да научите нещо.

Майлс и Шелби хвърлиха салфетките си, напомняйки на Лус как хлапетата в Доувър зарязваха всичко и хукваха из коридорите с крясъци: „Бой! Бой!“, всеки път, щом плъзнеше и най-дребен слух за някаква схватка.

Лус тръгна зад тях, малко по-колебливо. Ако Ариана намекуваше, че този тип се е появил заради нея, това повдигаше много други плашещи въпроси. Ами хората, които бяха похитили Доун? А онази изстрелваща стрели прокуденица, която Кам беше убил в Нойо Пойнт?

От вътрешността на кухнята се разнесе силен трясък и трима ужасени мъже в мръсни престилки се втурнаха навън. Докато Лус успее да се промуши покрай тях през летящата врата, Ариана вече притискаше момчето, сложила крак върху главата му, докато Майлс и Шелби го вързваха с една от онези канапени върви, с които в месарските магазини вързват ребрата. Празните му очи се взираха в Лус, но също и през нея.

Бяха му запушили устата с кухненски парцал, така че когато Ариана подметна подигравателно: „Искаш ли да се поохладиш малко? Във фризера за месо?“, момчето можа само да изстене. Беше спрял да оказва каквато и да било съпротива.

Като го сграбчи за яката, Ариана го повлече по пода и го натика в хладилното помещение, изрита го още няколко пъти просто за всеки случай, после спокойно затвори вратата. Изтупа праха от ръцете си и се обърна към Лус с отнесено изражение на лицето.

— Кой ме преследва, Ариана? — Гласът на Лус трепереше.

— Много хора, скъпа.

— Това... — Лус си спомни срещата с Кам — прокуденик ли беше?

Ариана прочисти гърло. Шелби се изкашля.

— Даниел каза, че не можел да бъде с мен, защото привличал твърде много внимание. Каза, че в „Шорлайн“ ще бъда в безопасност, но те дойдоха и тук.

— Само защото са те проследили, когато излизаш от кампуса. Ти също привличаш внимание, Лус. И когато си навън в широкия свят, щурмувайки казина и други подобни, ние можем да го усетим. Това важи и за лошите. Именно затова, преди всичко, си в това училище.

— Какво? — Това беше Шелби. — Вие просто я криете при нас? Ами нашата безопасност? Ами ако тези хора, тези прокуденици, просто се появят в кампуса?

Майлс не каза нищо, само разтревожено премести поглед от Лус към Ариана.

— Не си ли разбрала, че нефилимите те прикриват? — попита Ариана. — Даниел не ти ли каза за тяхната — как да кажа, защитна окраска?

Умът на Лус бързо се върна към нощта, когато Даниел я остави в „Шорлайн“.

— Май наистина каза нещо за щит, но... — През онази нощ из ума ѝ препускаха толкова много други неща. Достатъчно бе, че се опитваше да смели факта, че Даниел я оставя. Сега почувства противен прилив на вина. — Не разбрах. Той не се впусна в подробности, само повтаряше, че трябвало да си стоя в кампуса. Мислех си, че просто проявява твърде голямо желание да ме защити.

— Даниел знае какво прави. — Ариана сви рамене. — През повечето време. — Тя замислено побутна с език ъгълчето на устата си. — Добре де, понякога. От време на време.

— Значи искаш да кажеш, че този, който я преследва, не може да я види, когато тя е заедно с група нефилими? — Това беше Майлс, който, изглежда, отново си беше върнал дар-слово.

— Всъщност, прокудениците изобщо не могат да виждат — каза Ариана. — Бяха ослепени по време на бунта в небесата. Тъкмо стигах до тази част от историята — бива си я! Избождането на очите и всичките тия едиповски дивотии. — Тя въздъхна. — О, добре де. Да, прокудениците. Те могат да видят как гори душата ти — което е много по-трудно да се различи, когато си с куп други нефилими.

Очите на Майлс се разшириха. Шелби нервно гризеше ноктите си.

— Значи така по погрешка са взели Доун за мен.

— Така те е намерило момчето от фризера за месо тази вечер, във всеки случай — каза Ариана. — По дяволите, и аз така те намерих. Тук си като свещ в тъмна пещера. — Тя грабна кутия бита сметана от плота и изстиска обилна струя в устата си. — Обичам да се подкрепям с нещо, което не съдържа мляко, след спречкване. — Тя се прозя, което

накара Лус да вдигне очи към зеления дигитален часовник на бар плота. Беше два и половина сутринта.

— Е, колкото и да обичам да ритам задници и да разпитвам заподозрени, вечерният час за вас тримата отдавна е минал. — Ариана подсвирна през зъби и един вестител, подобен на голямо петно, се процеди като струя кръв от сенките под масите за приготвяне на храната. — Никога не правя това, окей? Ако някой пита, никога не правя това. Пътуването чрез вестители е много опасно. Чу ли това, герой? — Тя тупна Майлс по челото, после бързо разтвори пръсти. Сянката подскочи и на мига прие идеална форма на врата на сред кухнята. — Но аз работя и ми плащат на час, и това е най-бързият начин да ви върна вкъщи и на безопасно място.

— Хубаво — каза Майлс, сякаш си водеше бележки.

Ариана поклати глава към него:

— Не си набивай в главата разни идеи. Връщам ви в училище, където ще останете — тя погледна в очите всеки от тях, — или ще трябва да отговаряте пред мен.

— С нас ли идваш? — попита Шелби, проявявайки накрая малка искрица страхопочитание към Ариана.

— Така изглежда. — Ариана намигна на Лус. — Ти се превърна в един вид фойерверк. Някой трябва да те държи под око.

Пристъпването е Ариана беше още по-гладко, отколкото на път за Вегас. Усещането беше като да влезеш вътре, след като си бил навън на слънце. Светлината е малко по-мъждива, когато влизаш през вратата, но примигваш няколко пъти и свикваш с нея.

Лус беше почти разочарована да се озове обратно в спалнята си в общежитието след блясъка и вълнението на Лае Вегас. Но после си спомни за Доун, за Вера. Почти разочарована. Очите ѝ се спряха върху познатите знаци, че са се върнали: две неоправени легла едно над друго, струпаните на перваза растения в саксия, килимчетата за йога на Шелби, струпани на купчинка в ъгъла, екземплярът от „Държавата“ на Платон, който Стивън ѝ беше дал, оставен на бюрото е пхнатата вътре лента за отбелязване — и едно нещо, което не очакваше да види.

Даниел, облечен изцяло в черно, който поддържаше буен огън в камината.

— Аааахх! — изпищя Шелби, като падна назад в ръцете на Майлс. — Адски ме уплаши! И то в собственото ми свято убежище. Никак не беше хубаво от твоя страна, Даниел. — Тя стрелна Лус е гаден поглед, сякаш тя имаше нещо общо е появата на Даниел.

Даниел не обърна внимание на Шелби, само каза спокойно на Лус:

— Добре дошла обратно.

Тя не знаеше дали да изтича към него или да избухне в сълзи.

— Даниел...

— Даниел? — ахна Ариана. Очите ѝ се разшириха, сякаш беше видяла призрак.

Даниел застина: явно също не беше очаквал да срещне Ариана.

— Аз... тя просто ми трябва за малко. После ще си тръгна. — Звучеше виновно, дори уплашен.

— Правилно — каза Ариана, като хвана Майлс и Шелби отзад за яките. — Тъкмо си тръгнахме. Никой от нас не те е видял тук. — Тя подкара останалите пред себе си. — Ще те намерим по-късно, Лус.

Шелби изглеждаше, сякаш няма търпение да излезе от спалнята им. Очите на Майлс изглеждаха разярени, и останаха приковани върху Лус, докато Ариана почти го хвърли в коридора, като затръшна вратата зад тях със силен трясък.

После Даниел дойде при Лус. Тя затвори очи и остави лекото докосване на близостта му да я стопли. Вдъхна присъствието му, щастлива, че е у дома. Не у дома в „Шорлайн“, а усещането за дом, което Даниел ѝ създаваше. Дори когато се намираше на най-странни места. Дори когато връзката им беше пълна каша.

Каквато изглеждаше сега.

Той все още не я целуваше, дори не я вземаше в обятията си. Тя се изненада, че искаше той да направи тези неща, дори след всичко, което беше видяла. От отсъствието на докосването му изпита болка дълбоко в гърдите. Когато отвори очи, той стоеше там, само на сантиметри разстояние, разглеждайки задълбочено всяка частица от нея с виолетовите си очи.

— Изплаши ме.

Никога не го беше чувала да казва това. Обикновено тя беше онази, която се страхуваше.

— Добре ли си? — попита той.

Лус поклати глава. Даниел я хвана за ръката и без да каже и дума, я отведе до прозореца, изведе я от топлата стая, където бе стояла близо до огъня, и я поведе обратно в студената нощ, на грубата издатина под прозореца, където беше дошъл при нея преди.

Луната беше продълговата и ниско в небето. Кукумявките спяха в червените дървета. Оттук горе Лус можеше да види вълните, които се разбиваха безшумно на брега: от другата страна на кампуса се виждаше самотна светлина високо в бунгалото на нефилимите, но не можеше да определи дали е на Франческа или на Стивън.

Тя и Даниел седнаха на издатината и залюляха крака. Облегнаха се на лекия наклон на покрива зад тях и погледнаха нагоре към стълбите, които изглеждаха неясни в небето, сякаш закрити от много тънка облачна пелена. Не след дълго Лус започна да плаче.

Защото той ѝ беше ядосан или тя му беше ядосана. Защото тялото ѝ току-що бе преживяло толкова много, бе влизало и излизало от вестители, бе прекосило междуцатски граници, бе влязло в недалечното минало и се беше върнало право тук. Защото сърцето и умът ѝ бяха оплетени и объркани, а близостта с Даниел объркваше нещата още повече. Защото Майлс и Шелби, изглежда, го мразеха. Заради неподправения ужас върху лицето на Вера, когато разпозна Лус. Заради всичките сълзи, които сестра ѝ сигурно беше изплакала за нея, и защото Лус я бе наранила отново, съвсем отначало, появявайки се до нейната маса за блекджек. Заради всичките си останали опечалени семейства, потопени в скръб, защото дъщерите им са имали лошия късмет да бъдат превъплъщението на едно глупаво влюбено момиче. Защото при мисълта за онези семейства на Лус отчаяно започнаха да ѝ липсват родителите ѝ в Тъндърболт. Защото тя бе отговорна за похищението на Доун. Защото беше на седемнайсет, и все още жива, въпреки трупаните с хилядолетия вероятности за точно обратното. Защото знаеше достатъчно, за да се опасява какво ще донесе бъдещето. Защото междувременно бе три и трийсет сутринта, а тя не беше спала от дни, и не знаеше какво друго да прави.

Сега той я прегърна, като обви тялото ѝ в топлината си, придърпа я в обятията си и я залюля в прегръдките си. Тя се разрида и захълца, и затърси салфетка да си издуха носа. Запита се как беше възможно да се чувства толкова зле заради толкова много неща едновременно.

— Шшшшт — прошепна Даниел. — Шшшшт.

Преди един ден ѝ беше приляло, докато гледаше как Даниел я обича до забрава, в онзи вестител. Неизбежната жестокост, втъкана във връзката им, бе изглеждала непреодолима. Но сега, особено след като беше говорила с Ариана, Лус усещаше как се задава нещо голямо и важно. Как нещо се измества — може би целият свят се изместваше — докато Лус и Даниел кръжаха точно на ръба. Всичко беше около тях, в етера, и се отразяваше на начина, по който тя виждаше себе си, а също и Даниел.

Безпомощните изражения, които беше виждала в очите му в онези мигове точно преди смъртта. Сега те ѝ се струаха — те бяха — миналото. Това ѝ напомни за начина, по който я беше гледал след първата им целувка в този живот на мочурливия плаж близо до „Меч и Кръст“. Вкусът на устните му върху нейните, усещането от дъха му върху шията ѝ, силните му ръце, обвити около нея. Всичко беше толкова прекрасно — с изключение на страха в очите му.

Но Даниел не я беше гледал така от известно време. Начинът, по който я гледаше сега, не издаваше нищо. Гледаше я, сякаш тя щеше да остане, почти сякаш трябваше да остане. В този живот нещата бяха различни. Всички го казваха, а Лус също можеше да го почувства: откровение, което се разрастваше още повече в нея. Беше гледала себе си как умира, и беше оцеляла след това. Вече не беше нужно Даниел сам да носи на плещите си наказанието. Това беше нещо, което можеха да правят заедно.

— Искам да кажа нещо — прошепна тя в ризата му, като бършеше очи с ръкава си. — Искам да говоря, преди ти да кажеш нещо.

Почувства как брадичката му докосва леко темето ѝ. Той кимаше.

— Знам, че трябва да внимаваш какво ми разказваш. Знам, че съм умирала преди. Но този път няма да отида никъде, Даниел, чувствам го. Поне не и без борба. — Опита се да се усмихне. — Мисля, че и на двамата ще ни е от помощ, ако спреш да ме третираш като крехко и чупливо парче стъкло. Затова те моля, като твоя приятелка, като твое гадже, като — както знаеш — любовта на живота ти — да ме посветиш малко повече в това, което става. Иначе само се чувствам изолирана и разтревожена, и...

Той подпря брадичката ѝ с пръст и повдигна главата ѝ. Гледаше я любопитно. Тя зачака да я прекъсне, но той не го направи.

— Не излязох от „Шорлайн“, за да те ядосам — продължи тя. — Излязох, защото не разбирах защо е важно. И изложих приятелите си на опасност заради това.

Даниел държеше лицето ѝ пред своето. Виолетовото в очите му почти пламтеше.

— Провалял съм те твърде много пъти преди — прошепна той. — А в този живот може би предпочетох да постъпя предпазливо, вместо да рискувам. Трябваше да знам, че ще изпробваш докъде можеш да нарушиш всяко ограничение, което ти се постави. Нямаше да си... момичето, което обичам, ако не го сториш. — Лус го зачака да наведе лице към нея и да ѝ се усмихне. Той не го направи. — Просто този път на карта са заложени толкова много неща. Толкова се бях съсредоточил върху...

— Прокудениците?

— Именно те похитиха приятелката ти — каза Даниел. — Почти не различават дясно и ляво, камо ли пък — за коя страна работят.

Лус си спомни момичето, което Кам беше прострелял със сребърната стрела, привлекателното момче с празните очи в закусвалнята.

— Защото са слепи.

Даниел сведе поглед към ръцете си, като потриваше пръстите си един в друг. Имаше вид, сякаш ще повърне.

— Слепи, но много жестоки. — Той посегна и прокара пръсти по една от русите ѝ къдри. — Много хитро си постъпила да си боядисаш косата. Това те опази, когато аз не можах да стигна там достатъчно бързо.

— Хитро ли? — Лус беше ужасена. — Доун можеше да умре, защото аз се докопах до бутилка евтин перхидрол. Какво му е хитрот на това? Искаш да кажеш, че ако... ако утре си боядисам косата черна, прокудениците изведнъж ще могат да намерят?

Даниел ожесточено поклати глава.

— Изобщо не биваше да откриват този кампус. Изобщо не биваше да успяват да се доберат до която и да е от вас. Денонощно се старая да ги държа далече от теб — от цялото ти училище. Някой им помага, и не знам кой.

— Кам. — Какво друго може да е правел тук?

Но Даниел поклати глава:

— Който и да е, ще съжалява за това.

Лус скръсти ръце на гърдите си. Още усещаше лицето сгорещено от плача.

— Предполагам, това означава, че няма как да си отида вкъщи за Деня на благодарността. — Затвори очи, като се опитваше не си представя съкрушените изражения на родителите си. — Не отговаряй на този въпрос.

— Моля те. — Гласът на Даниел беше толкова искрен. — Само за още съвсем малко е.

Тя кимна:

— Срокът на примирието.

— Какво? — Ръцете му здраво сграбчиха раменете ѝ. — Откъде...

— Знам. — Лус се надяваше той да не може да почувства, тялото ѝ беше започнало да трепери. Треперенето се усили, когато се опита да се преструва на по-спокойна, отколкото чувстваше. — И знам, че в някакъв скорошен момент, ще решиш изхода на битката между Рая и Ада.

— Кой ти каза това? — Даниел извиваше рамене в дъга назад, което — тя знаеше — означаваше, че се опитва да попречи на крилете си да се разперят.

— Проумях го. Много неща стават тук, когато не си наблизо.

Искрица завист се мярна бързо в очите на Даниел. Отначало Лус изпита почти приятно чувство, че е успяла да я пробуди в него, но не искаше да го кара да ревнува. Особено когато наблизо ставаха толкова много по-важни неща.

— Съжалявам — каза тя. — Последното, от което имаш нужда тъкмо сега, е да ти отвличам вниманието. Това, което правиш... звучи като нещо много важно.

Спря дотук, с надеждата, че Даниел ще се почувства достатъчно спокоен, за да ѝ разкаже още. Това беше най-откровеният, честен и зрял разговор, който бяха водили, може би за всички времена.

Но после, твърде скоро, облакът, от който дори не си беше давала сметка, че се опасява, премина по лицето на Даниел.

— Избий си от главата всичко това. Не знаеш каквото си мислиш, че знаеш.

Из тялото на Лус се разля разочарование. Той още я третираше като дете. Една стъпка напред, десет стъпки назад.

Прибра крака под тялото си и се надигна на издатината.

— Знам едно, Даниел — каза, като го гледаше настойчиво. — Ако това бях аз, нямаше да има съмнение. Ако цялата вселена чакаше аз да наклоня везните, просто щях да избира страната на доброто.

Виолетовите очи на Даниел се взираха право напред, в обвитата в сенки гора.

— Просто щеше да избереш доброто — повтори той. Гласът му звучеше едновременно сковано и отчаяно тъжно. Толкова тъжно, колкото никога не го беше чувала преди.

Лус трябваше да устои на порива да се наведе и да се извини. Вместо това се обърна, оставяйки Даниел зад гърба си. Не беше ли очевидно, че от него се очакваше да избере доброто? Не биха ли го направили всички?

ПЕТ ДНИ

Някой ги беше издал.

В неделя сутринта, докато останалата част от кампуса все още беше зловещо тиха и спокойна, Шелби, Майлс и Лус седяха в редица в единия край на кабинета на Франческа, в очакване да бъдат разпитани. Кабинетът ѝ беше по-просторен от този на Стивън — също и по-светъл, с висок, скосен таван и три големи прозореца, гледащи към гората на север, всеки с плътни светлолилави кадифени завеси, разделени така, че се виждаше поразително синьо небе. Голяма рамкирана фотография на галактика, окачена над високото бюро с мраморен плот, беше единственото произведение на изкуството в стаята. Бароковите столове, на които седяха, бяха шик, но неудобни. Лус непрестанно се въртеше.

— „Анонимно съобщение“, друг път — промърмори Шелби, цитирайки резкия имейл, който всеки от тях беше получил от Франческа тази сутрин. — Това незряло клюкарстване просто вони на Лилит.

Лус не смяташе, че е възможно Лилит — или, всъщност, който и да било от останалите ученици — да е знаел, че са излезли от кампуса. Някой друг беше посветил учителите в плана им.

— Защо се бавят толкова? — Майлс кимна към кабинета на Стивън от другата страна на стената, където чуваха как учителите им спорят с ниски гласове. — Изглежда, че се канят да наложат наказание още преди да са изслушали нашата версия на историята! — Той прехапа долната си устна. — Каква е нашата версия на историята, между другото?

Лус обаче не слушаше.

— Наистина не проумявам какво му е толкова трудното — каза тя полугласно, повече на себе си, отколкото на останалите. — Просто си избираш страна и продължаваш.

— Ъ? — казаха Майлс и Шелби в един глас.

— Съжалявам — каза Лус. — Просто... нали се сещате какво казваше Ариана за накланянето на везните онази вечер? Повдигнах въпроса пред Даниел, и той започна да се държи много странно. Сериозно — как така не е очевидно, че тук има правилен и грешен отговор?

— За мен е очевидно — каза Майлс. — Има добър избор и лош избор.

— Как можеш да кажеш това? — попита Шелби. — Именно този вид мислене ни вкара в тази каша, преди всичко. Сляпа вяра! Всеобщо приемане на едно на практика отживяло разделение! — Лицето ѝ започваше да почервява, а гласът ѝ толкова се беше усилил, че Франческа и Стивън вероятно можеха да го чуят. — Толкова ми е втръснало от всички тези ангели и демони, които вземат страна — дрън, дрън, дрън, те са зли! Не, те са зли! Отново и отново — сякаш знаят какво е най-добро за всички във вселената.

— Значи предлагаш Даниел да вземе страната на злото? — подхвърли насмешливо Майлс. — Да предизвика края на света?

— Изобщо не ме е грижа какво ще прави Даниел — каза Шелби. — И, откровено казано, и без друго ми е трудно да повярвам, че всичко зависи от него.

Но трябваше да е така. Лус не се сещаше за никакво друго обяснение.

— Вижте, може би границите не са толкова ясно прокарани, колкото са ни учили — продължи Шелби. — Искам да кажа, ако твърдим, че Луцифер е толкова лош...

— Ъм, всички? — каза Майлс, като погледна към Лус за подкрепа.

— Грешка — излая Шелби. — Група много убедителни ангели, които се опитват да запазят статуквото. Само защото са спечелили някаква голяма битка много отдавна, си мислят, че това им дава такова право.

Лус загледа как веждите на Шелби се събраха, когато се отпусна върху твърдата неудобна облегалка на стола си. Думите ѝ припомниха на Лус нещо, което бе чула някъде другаде...

— Победителите пренаписват историята — промърмори тя. Именно това ѝ беше казал Кам онзи ден при Нойо Пойнт. Имаше ли Шелби именно това предвид? Че губещите свършваха зле? Двете им

гледни точки си приличаха — само че Кам, разбра се, беше официално от лошите. Нали така? А Шелби просто си приказваше.

— Точно. — Шелби кимна на Лус. — Чакай — какво?

Точно тогава Франческа и Стивън влязоха през вратата.

Франческа се отпусна в черния въртящ се стол пред бюрото си. Стивън застана зад нея, с ръце, леко опрени на облегалката на стола. Изглеждаше толкова спокоен в джинсите и колосана бяла риза, колкото Франческа изглеждаше строга в ушитата е по поръчка черна рокля със строго квадратно деколте.

Това напомни на Лус за казаното от Шелби за размитите граници, и за подразбиращите се значения на думи като ангел и демон. Разбира се, беше повърхностно да прави преценки, основаващи се единствено на облеклото на Стивън и Франческа, но пък, въпросът не беше само в това. В много отношения, беше лесно да забрави кой от тях какъв е.

— Кой иска да говори пръв? — попита Франческа, като отпусна преплетените си ръце с маникюр върху мраморния плот на бюрото. — Знаем всичко, което се е случило, така че дори не си правете труда да оспорвате тези детайли. Това е шансът ви да ни кажете защо.

Лус вдиша дълбоко. Макар да не беше подготвена Франческа да мине на въпроса толкова бързо, не искаше Майлс или Шелби да се опитват да я прикриват.

— Аз бях виновна — каза тя. — Аз исках да... — Тя погледна към изпитото изражение на Стивън, после надолу към скута си. — Видях нещо във вестителите, нещо от миналото си, и исках да видя още.

— И затова се отправи на опасен излет — непозволено преминаване през вестител, излагайки на риск двама от съучениците си, които наистина е трябвало да бъдат по-благоразумни — в деня, след като една от съученичките ти беше отвлечена? — попита Франческа.

— Не е честно — каза Лус. — Именно вие омаловажавахте случилото се с Доун. Мислехме, че само ще надникнем в нещо, но...

— Но...? — подтикна я Стивън. — Но сега осъзнаваш колко невероятно глупава е била тази насока на мислене?

Лус стисна здраво облегалките за ръце на стола си, като се опитваше да отблъсне сълзите. Франческа беше ядосана и на тримата,

но изглежда, че целият гняв на Стивън се стоварваше единствено върху Лус. Не беше честно.

— Да, добре, измъкнахме се тайно от училище и отидохме във Вегас — каза тя накрая. — Но единствената причина, поради която бяхме в опасност, беше защото вие ме държахте неосведомена. Знаели сте, че някой ме преследва, и вероятно дори знаете защо. Нямаше да изляза от кампуса, ако просто ми бяхте казали.

Стивън се взря настойчиво в Лус с пламтящи очи, докато тя се почувства неудобно.

— Ако казваш, че наистина трябва да бъдем толкова открити с теб, Лус, то аз съм разочарован. — Той покри с длан рамото на Франческа. — Може би си била права за нея, скъпа.

— Чакайте... — подхвана Лус.

Но Франческа я спря с ръка.

— Трябва ли също да бъдем и пределно ясни и открити по отношение на факта, че шансът за образователно и личностно израстване, който ти беше даден в „Шорлайн“, е — за теб — възможност, каквато можеш да изживееш веднъж на хиляда животи? — По бузите ѝ изби розова руменина. — Постави ни в много неловко положение. Главното училище — тя посочи към южното крило на кампуса — си има наказания и програми за общественополезен труд за прегрешилите ученици. Но Стивън и аз нямаме изградена система за наказания. Досега имахме късмет да имаме ученици, които не престъпват зададените от нас изключително толерантни граници.

— Досега — каза Стивън, като гледаше Лус. — Но и двамата с Франческа сме съгласни, че трябва да се произнесе бърза и строга присъда.

Лус се приведе напред в стола си:

— Но Шелби и Майлс не са...

— Именно. — Франческа кимна. — Поради което, след като бъдете освободени, Шелби и Майлс ще се явят при господин Крамър в главното училище, за да бъдат наказани с допълнителен труд. Благотворителното събиране на консервирани храни за нуждаещите се по случай ежегодния празник на плодородието, организиран от „Шорлайн“, започва утре, така че съм сигурна, че ще ви намерят някаква работа.

— Що за глупави... — Шелби млъкна рязко, когато вдигна поглед към Франческа. — Искам да кажа, този Празник на плодородието ми звучи забавно.

— Ами Лус? — попита Майлс.

Ръцете на Стивън бяха скръстени, а странните му лешникови очи се взираха в Лус над рамките от черупка на костенурка на очилата му.

— Ефективно, Лус, ти си наказана със забрана да излизаш.

Наказана със забрана за излизане? Това ли беше всичко?

— Часове. Столова. Спалня — изрецитира Франческа. — Докато не получиш от нас различни нареждания, и освен ако не си под строгото ни наблюдение — това са единствените места, на които ще ти е позволено да ходиш. И никакво гмуркане във вестители. Ясно?

Лус кимна.

Стивън добави:

— Не подлагай отново толерантността ни на изпитание. Дори и нашето търпение си има край.

Схемата Часове–Хранене–Спалня не оставяше на Лус много варианти в неделя сутрин. Сградата беше тъмна, а столовата отваряше за късната закуска чак в единайсет. След като Майлс и Шелби се затътриха неохотно към сборното място за общественополезен труд при господин Крамър, Лус нямаше избор, освен да се върне в стаята си. Тя спусна щората на прозореца, която Шелби винаги обичаше да оставя вдигната, после се отпусна в стола пред бюрото си.

Можеше да бъде и по-лошо. В сравнение с историите за тесни килии от сиви тухли за изолиране в „Меч и Кръст“, почти ѝ се струваше, че ѝ се разминава леко. Никой не ѝ беше сложил чифт гривни с устройство за проследяване. Всъщност, Стивън и Франческа ѝ бяха наложили общо взето същите ограничения като Даниел. Разликата беше, че учителите ѝ наистина можеха да я следят денонощно. Даниел, от друга страна, изобщо не би трябвало да бъде там.

Подразнена, тя включи компютъра си, като почти очакваше достъпът ѝ до интернет внезапно да се окаже ограничен. Но влезе в системата точно както обикновено и намери три имейла от родителите си и един от Кали. Може би хубавата страна на забраната за излизане

беше, че щеше да е принудена най-после да поддържа по-добра връзка с приятелите и семейството си.

До: lucindap44@gmail.com

От: thegaprices@aol.com

Изпратено: Петък, 20 ноември, 8:22 сутринта

Относно: Куче-пуйка

Погледни тази снимка! Маскирахме Андрю като пуйка за общото есенно парти на квартала. Както можеш да разбереш от следите от ухапване по перата: Страшно му хареса. Какво мислиш? Да му го сложим ли пак, когато си дойдеш за Деня на благодарността?

До: lucindap44@gmail.com

От: thegaprices@aol.com

Изпратено: Петък, 20 ноември, 9:06 сутринта

Относно: ПП.

Баща ти прочете имейла ми и си помисли, че може би те е накарал да се почувстваш зле. Нямах намерение да ти внушавам чувство за вина, миличка. Ако ти позволят да си дойдеш вкъщи за Деня на благодарността, много ще се радваме. Ако не можеш, ще отложим за друг път. Обичаме те.

До: lucindap44@gmail.com

От: thegaprices@aol.com

Изпратено: Събота, 21 ноември, 12:12 сутринта

Относно: празно

Просто ни съобщи и в двата случая, става ли?

Обич и целувки, мама

Лус хвана главата си с ръце. Беше сгрешила. Дори с всички забрани за излизане на света пак нямаше да ѝ стане по-лесно да

отговори на родителите си. Бяха маскирали пудела си като котка, за Бога! Сърцето ѝ се късаше при мисълта да ги изостави. Затова отложи отговора, като отвори имейла на Кали.

До: lucindap44@gmail.com

От: callieallieoxenfree@gmail.com

Изпратено: Петък, 20 ноември, 4:14 следобед

Относно: ЕТО Я!

Мисля, че резервацията за полета говори сама за себе си. Изпрати ми адреса си и ще взема такси, когато пристигна в четвъртък сутринта. Първото ми идване в Джорджия! С отдавна изгубената ми най-добра приятелка! Ще бъде тоооолкова прекрасно! Ще се видим след ШЕСТ ДНИ!

След по-малко от седмица, най-добрата приятелка на Лус щеше да се появи за Деня на благодарността в къщата на родителите ѝ, родителите ѝ щяха да я очакват, а Лус щеше да е тук, закотвена в стаята си в общежитието. Обгърна я огромна тъга. Би дала всичко, за да отиде при тях, да прекара няколко дни с хора, които я обичаха, които щяха да ѝ позволят да си отдъхне от изтощителните, объркващи две седмици, които беше прекарала затворена между тези дървени стени.

Отвори нов имейл и набързо съчини съобщение:

До: cole321@swordandcross.edu

От: lucindap44@gmail.com

Изпратено: Неделя, 22 ноември, 9.33 сутринта

Здравейте, господин Коул,

Не се тревожете, няма да ви умолявам да ме пуснете да си отида вкъщи за Деня на благодарността. Ясно ми е кога един опит е безнадежден и напразен. Но нямам сърце да кажа на родителите си. Ще им съобщите ли вие? Кажете им, че съжалявам.

Нещата тук вървят добре. Така да се каже. Мъчно ми е за вкъщи.

Лус

Гръмко чукане по вратата накара Лус да подскочи — и да натисне „Изпрати“ на имейла, преди първо да го провери за грешки или смуцаващи намеци за емоция.

— Лус! — провикна се гласът на Шелби от другата страна. — Отвори! Ръцете ми са пълни с разни дивотии от Празника на плодородието. Искам да кажа, изобилие. — Ударите продължаваха от другата страна на вратата, вече по-силни, и между тях от време на време се долавяше жално изсумтяване.

Когато дръпна вратата и я отвори, Лус откри задъханата Шелби, приведена под тежестта на огромна мукавена кутия. На пръстите ѝ висяха няколко изопнати почти до скъсване найлонови торби. Коленете ѝ трепереха, когато влезе със залитане в стаята.

— Мога ли да помогна с нещо? — Лус взе лекия като перце изплетен от раката рог на изобилието, положен на главата на Шелби като конусовидна шапка.

— Изпратиха ме при украсите — изръмжа Шелби, като свали с усилие кутията на земята. — Бих дала всичко да съм в групата по разчистването и изхвърлянето на боклука, като Майлс. Имаш ли изобщо представа какво стана последния път, когато някой ме накара да използвам уред за изстрелване на горещо лепило?

Лус се чувстваше отговорна за наказанието и на Шелби, и на Майлс. Представи си как Майлс обхожда плажа с една от онези пръчки за набождане на боклуци, с каквито беше виждала да си служат изпратените на работа затворници край пътя в Тъндърболт.

— Дори не знам какъв е този Празник на плодородието.

— Неприятен и претенциозен, ето какъв — каза Шелби, като се разрови из кутията и метна на пода найлонови торбички с пера, тубички с позлата и сноп гланцирана хартия с цвят на есенни листа. — В основата си е голям банкет, на който идват всички дарители на „Шорлайн“ да събират пари за училището. Всички се прибират у дома, изпълнени с чувството, че са страшно милосърдни, защото са

стоварили няколко стари консерви зелен боб в един пункт за събиране на храна във Форт Браг. Ще видиш утре вечерта.

— Съмнявам се — каза Лус. — Наказана съм да не излизам, забрави ли?

— Не се тревожи, ще те завлекат на това. Някои от най-големите дарители са застъпници на ангелите, така че Франки и Стивън ще трябва да се представят добре. Което значи, че всички нефилими трябва да бъдат там и да се усмихват мило.

Лус се намръщи, хвърляйки поглед към своето отражение на не-нефилим в огледалото. Още по-основателна причина да не мърда оттук.

Шелби изруга под нос.

— Оставих глупавата розетка с частите на пуйката, които трябва да се оцветят според номерата, в кабинета на господин Крамър — каза тя, като се изправи и ритна кутията с украсите. — Ще трябва да се върна.

Когато Шелби се провря покрай нея към вратата, Лус изгуби равновесие и започна да трепери, като се спъна в кутията и докато падаше, стъпалото ѝ се удари в нещо студено и мокро.

Приземи се по лице на дървения под. Единственото, което смекчи падането ѝ, беше найлоновата торбичка с пера, която се спуска и от нея под Лус се разлетя пъстроцветен пух. Лус погледна назад да види колко поражения е нанесла, като очакваше веждите на Шелби да са сключени в гримаса на раздразнение. Шелби обаче стоеше неподвижно, с една ръка, сочеща към средата на стаята. Там тихо се носеше вестител с цвят на кафява мъгла.

— Това не е ли малко рисковано? — попита Шелби. — Да призоваваш вестител един час след като са те наказали заради призоваване на вестител? Наистина изобщо не слушаш, нали? Донякъде се възхищавам на това.

— Не съм го призовала — настоя Лус, като се надигна и отскубна перата от дрехите си. — Спънах се и той просто си беше там, чакаше или нещо от този род. — Тя пристъпи по-близо да огледа мъглявата, сиво-кафява пелена. Беше плоска като лист хартия и не много голяма за вестител, но начинът, по който висеше във въздуха пред лицето ѝ, почти предизвиквайки я да го отблъсне, изнервяше Лус.

Изглежда, че изобщо не беше нужно да го направлява, за да му придаде форма. Той кръжеше, почти без да се движи, с вид сякаш се носеше плавно там цял ден.

— Чакай малко — промърмори Лус. — Този влезе заедно с другия онзи ден. Не помниш ли? — Това бе странната кафява сянка, която беше летяла заедно с по-тъмната сянка, която ги отведе до Вегас. В петък следобед и двете бяха влезли през прозореца: после този беше изчезнал. Лус беше забравила за него досега.

— Е — каза Шелби, като се облегна стълбичката на двуетажното легло. — Ще надзърташ ли в нея, или какво?

Вестителят беше с цвят на задимена стая, гадно кафяв и напомнящ за мъгла при допир. Лус посегна към него, прокарвайки пръсти по лепкавите му краища. Почувства как мъгливият му дъх отмята назад косата ѝ. Въздухът около този вестител беше влажен, дори солен като морска вода. Далечен грак на чайки отекна от вътрешността му.

Не биваше да надзърта в него. Нямаше да надзърне в него.

Но ето че вестителят се променяше — превръщаше се от подобна на дим кафява мрежа в нещо ясно и различимо, независимо от Лус. Посланието, което сянката носеше, оживяваше.

Беше изглед от въздуха към някакъв остров. Отначало бяха високо над него, така че всичко, което Лус можеше да види беше малко възвишение от стръмен черен камък с ивица високи тънки борове около основата. После бавно вестителят се приближи, като птица, която се спуска, за да кацне в короните на дърветата, устремен към малък, пуст плаж.

Водата беше потъмняла от глинестия сребрист пясък. Лекият прилив миеше няколко разпръснати големи камъка. А между два от най-високите камъни, без да се набива на очи, стоеше...

Даниел беше вперил поглед в морето. Клонът в ръката му беше покрит с кръв.

Лус ахна, когато се наведе по-близо и видя какво гледа Даниел. Не морето, а мъж, превърнат в кървава пихтия. Мъртвец, който лежеше вкочанен на пясъка. Всеки път щом стигнеха до тялото, вълните се оттегляха, обагрени в наситено, тъмно червено. Но Лус не виждаше раната, от която беше умрял мъжът. Друга фигура, в дълъг черен

тренчкот, се беше навела над тялото и го вързваше с дебело оплетено въже.

С глухо биещо в гърдите ѝ сърце, Лус отново погледна към Даниел. Изражението му беше спокойно, но раменете му потръпваха.

— Побързай. Губиш време. Приливът и без друго вече се оттегля. Гласът му беше толкова студен, че Лус потрепери.

Секунда по-късно сцената във вестителя изчезна. Лус затаи дъх, докато той падна на купчинка на земята. После, в другия край на стаята, щората, която Лус беше спуснала по-рано, се вдигна с трясък. Лус и Шелби се стрелнаха взаимно с нервни погледи, после загледаха как един порив на вятъра подхвана вестителя, вдигна го и го отвя навън през прозореца.

Лус стисна здраво китката на Шелби.

— Ти забелязваш всичко. Кой друг беше там с Даниел? Кой се беше навел над онзи — тя потрепери отново — онзи човек?

— Хей, не знам, Лус. Разсеях се донякъде от мъртвото тяло. Да не говорим за окървавеното дърво, което гаджето ти държеше. — Опитът на Шелби да бъде саркастична се провали от факта колко ужасена звучеше. — Значи той го е убил? — попита тя Лус. — Даниел е убил този — който и да е той?

— Не знам. — Лус трепна. — Не го казвай така. Може би има логично обяснение...

— Какво мислиш, че казваше той накрая? — попита Шелби. — Видях устните му да се движат, но не можах да разбера. Мразя това във вестителите.

Побързай. Губиш време. Приливът и без друго вече се оттегля.

Шелби не беше чула това? Колко ли коравосърдечно и тотално лишен от угризения беше прозвучал Даниел?

После Лус си спомни: Времето, когато тя също не можеше да чува вестителите, не беше толкова отдавна. По-рано, шумовете си бяха точно това — шумове: прошумолявания и плътни, влажни свистящи звуци сред короните на дърветата. Стивън бе онзи, който ѝ беше казал как да улавя гласовете вътре. В известен смисъл, на Лус почти ѝ се искаше да не го беше направил.

В това послание трябваше да има нещо повече.

— Трябва да надзърна отново в него — каза Лус, като пристъпи към отворения прозорец. Шелби рязко я дръпна обратно.

— О, не, не трябва. Онзи вестител вече може да е къде ли не, а ти имаш забрана да излизаш от спалното помещение, помниш ли? — Шелби бутна Лус да седне в стола пред бюрото. — Няма да мърдаш оттук, докато аз сляза до кабинета на Крамър да си прибера пуйката. И двете ще забравим, че това изобщо се е случило. Окей?

— Окей.

— Хубаво. Връщам се след пет минути, така че не ми изчезвай.

Но щом вратата се затвори, Лус се измъкна през прозореца, изкатервайки се до равната част на издатината, където двамата с Даниел бяха седели предната вечер. Невъзможно ѝ беше да си избие от ума онова, което току-що беше видяла. Трябваше да призове онази сянка отново. Дори и ако тя я вкараше в още неприятности. Дори и ако видеше нещо, което не ѝ харесва.

Късната сутрин беше станала ветровита, и Лус трябваше да се наведе и да се държи за полегатите дървени дъсчици на покрива, за да пази равновесие. Ръцете ѝ бяха студени. Усещаше сърцето си изтръпнало. Затвори очи. Всеки път, щом се опиташе да призове вестител, си спомняше колко малко тренинг има. Винаги просто беше имала късмет — ако да наблюдаваш как гаджето ти гледа надолу към някого, когото току-що е убило, можеше да се смята за късмет.

Влажно леко докосване пропълзя по ръцете ѝ. Дали беше кафявата сянка, грозното създание, което ѝ беше показало нещо още по-грозно? Очите ѝ се отвориха рязко.

Беше. Пълзеше нагоре по рамото ѝ като змия. Тя грубо я отскубна и я вдигна пред себе си, като се опитваше да я свие на топка е ръцете си. Вестителят отблъсна докосването ѝ, като се понесе плавно назад и излезе от обсега ѝ, точно зад ръба на покрива.

Тя погледна два етажа надолу към земята под себе си. Върволица ученици излизаха от спалните, за да отидат за късната закуска в столовата — цветен поток, който се движеше по килим от яркозелена трева. Лус се олюля. Зави ѝ се свят и тя почувства как пада напред.

Но после сянката се втурна като футболен играч, изблъсквайки я обратно към билото на покрива. Лус стоеше там, притисната към дървените плоскости, задъхвайки се, докато вестителят зейна и се разтвори отново.

Подобната на дим завеса се разпръсна в светлина, и Лус отново беше с Даниел и окървавения му клон. Обратно при граченето на

чайките, които кръжаха над нея, и вонята на гниещи водорасли покрай брега, при гледката на леденостудени вълни, които се разбиваха в брега. И обратно при двете фигури, сгушени на земята. Тази на мъртвеца беше цялата овързана. Живата се изправи, за да застане с лице към Даниел.

Кам.

Не. Трябваше да е грешка. Те се мразеха. Току-що бяха водили огромна битка един срещу друг. Можеше да приеме, че Даниел върши тъмни неща, за да я предпази от хората, които я преследваха. Но що за мръсно и подло дело би го накарало да потърси Кам? Да работи редом е Кам — който изпитваше наслада да убива?

Бяха увлечени в разгорещен спор за нещо, но Лус не можеше да различи думите. Не чуваше нищо заради часовника насред терасата, който току-що беше ударил единайсет. Напрегна слух, в очакване ударите да престанат.

— Нека я заведе в „Шорлайн“ — чу накрая умолителния глас на Даниел.

Това трябваше да е било точно преди тя да пристигне в Калифорния. Но защо трябваше Даниел да моли Кам за разрешение? Освен ако...

— Чудесно — каза Кам е равен тон. — Заведи я чак до училището, и после ме намери. Не се издънвай: ще те следя.

— А после? — Даниел звучеше нервно.

Кам обходи е поглед лицето на Даниел:

— Ние е теб имаме да вършим работа.

— Не! — изпищя Лус, като гневно удари прозореца с пръсти.

Но веднага щом почувства как пръстите ѝ проникват през студената, хлъзгава повърхност, съжали за това. Тя се разпадна на изтощени отломки, които се разстлаха в пепелива купчина до нея. Сега не можеше да вижда повече. Опита се да събере отломките, както беше видяла да прави Майлс, но те бяха потрепващи и неподатливи.

Сграбчи в юмрука си няколко от безполезните парчета, като ридаеше, скрила лице в тях.

Стивън беше казал, че понякога вестителите изопачават реалността. Като сенките, падащи върху стената на пещерата. Но че в тях винаги има и някаква истина. Лус почувства истината в студените,

подгизнали парчета, още докато ги изстискваше, опитвайки се да изцеди цялата си агония.

Даниел и Кам не бяха врагове. Бяха партньори.

ЧЕТИРИ ДНИ

— Още пуйка от тофу? — Конър Мадсън — русокосо хлапе от класа на Лус по биология и един от учениците-сервитьори в „Шорлайн“ — стоеше над нея със сребърен поднос по време на Празника на плодородието в понеделник вечерта.

— Не, благодаря. — Лус посочи към дебелата купчинка от резени изстинало фалшиво месо, която още беше върху чинията ѝ.

— Може би по-късно. — Конър и останалите сервитьори-стипендианти в „Шорлайн“ бяха издокарани за Празника на плодородието в смокинги и нелепи високи шапки с широки периферии. Движеха се плавно един покрай друг на терасата, в която бе почти невъзможно да се разпознае небрежно-елегантното място, където можеше да хапнеш някоя и друга палачинка преди часовете: беше преобразена в истинска банкетна зала на открито.

Шелби още роптаеше, докато се движеше от маса на маса, като поставяше картички с обозначения на местата за сядане и палеше отново свещите. Тя и останалите от Комитета по украсата бяха свършили прекрасна работа: По дългите бели покривки бяха пръснати червено-оранжеви копринени листа, прясно изпечени хлебчета бяха подредени в боядисани със златна боя рогове на изобилието, силни лампи притъпяваха остротата на хладния океански бриз. Дори розетките с оцветените части на пуйки изглеждаха стилно.

Всички ученици, преподавателите и петдесетина от най-големите дарители на училището се бяха появили, издокарани в най-хубавите си дрехи, за вечерята. Доун и родителите ѝ бяха дошли за вечерта. Макар че Лус още не беше успяла да поговори с нея, Доун изглеждаше възстановена, дори щастлива, и беше помахала бодро на Лус от мястото си до Джасмин.

Повечето от двайсетината нефилими седяха заедно на две доближени една до друга кръгли маси, с изключение на Роланд, който седеше в един отдалечен ъгъл заедно с тайнствена приятелка, с която явно имаше среща. После тайнствената приятелка се изправи,

повдигна широката си шапка с форма на розова пъпка, и крадешком помахна на Лус.

Ариана.

Против волята си, Лус се усмихна — но секунда по-късно се почувства готова да се разплаче. Да гледа как тези двамата се кикотят заедно, напомни на Лус за отвратително зловещата сцена, която беше зърнала във вестителя предния ден. Подобно на Кам и Даниел, предполагаше се, че Ариана и Роланд трябва да са на противоположни страни, но всички знаеха, че са екип.

И въпреки всичко това ѝ се струваше някак различно.

По идея Празникът на плодородието трябваше да бъде едно последно честване, предшествашо Деня на благодарността, преди да ги разпуснат за ваканция. После всички останали щяха да отпразнуват още един Ден на благодарността, истински Ден на благодарността, със семействата си. За Лус това беше единственото празнуване на Деня на благодарността. Господин Коул не ѝ беше отговорил. След вчерашната забрана за излизане от кампуса, а после — откровението на покрива, ѝ беше трудно да бъде особено благодарна за каквото и да било.

— Почти не ядеш — каза Франческа, като загреба с лъжица голяма буца лъскаво картофено пюре и го изсипа върху чинията на Лус. Лус вече започваше да свиква с вълнуващия блясък, който падаше върху всичко, когато Франческа говореше с нея. Франческа притежаваше духовна харизма, просто по силата на това, че беше ангел.

Тя се усмихваше сияйно на Лус, сякаш вчера не беше имало никаква среща в кабинета ѝ, сякаш Лус не беше заключена и със забрана да излиза.

На Лус беше отредено почетното място на огромната маса за преподавателите, до Франческа. Всички дарители се стекоха да се ръкуват с преподавателите. Другите трима ученици на главната маса — Лилит, Бийкър Брейди и едно корейско момиче с тъмна късо подстригана коса, което Лус не познаваше — бяха кандидатствали за местата си в конкурс по писане на есе. Всичко, което Лус бе трябвало да направи, беше да ядоса учителите си достатъчно, че да се страхуват да я изпуснат от поглед.

Вечерята най-после приключваше, когато Стивън се наведе напред в стола си. Подобно на Франческа, и у него не личаха никакви

признаци от вчерашния гняв.

— Погрижи се Лус да се представи на д-р Бюканън.

Франческа пхна в устата си последната хапка от намазан с масло царевичен мъфин.

— Бюканън е един от най-големите поддръжници на училището — каза тя на Лус. — Може би си чувала за неговата програма „Дяволи в чужбина“?

Лус сви рамене, когато сервитърите се появиха отново да приберат чиниите.

— Бившата му съпруга беше от род на ангели, но след развода той се преориентира по отношение на някои от съюзниците си. И все пак — Франческа хвърли поглед към Стивън — това е човек, когото е много добре да познаваш. О, здравейте, госпожице Фишър! Колко мило от ваша страна да дойдете.

— Да, здравейте. — Възрастна жена с превзет британски акцент, обемисто палто от норка и толкова диаманти на шията, колкото Лус не беше виждала никога преди, протегна ръка в бяла ръкавица към Стивън, който се изправи да я поздрави. Франческа също се надигна, навеждайки се напред, за да поздрави жената с целувка по двете бузи. — Къде е моят Майлс? — попита жената.

Лус подскочи:

— О, вие трябва да сте... бабата на Майлс?

— За Бога, не. — Жената се присви ужасено. — Нямам деца, никога не съм се омъжвала, оооо. Аз съм мис Джинджър Фишър, от севернокалифорнийския клон на родословното дърво. Майлс е внук на племенницата ми. А ти си?

— Лусинда Прайс.

— Лусинда Прайс, да. — Госпожица Фишър погледна високомерно Лус, като присвиваше очи: — Чела съм за теб в някоя и друга книга по история. Макар че не мога да си спомня какво точно беше направила...

Преди Лус да успее да реагира, ръцете на Стивън се отпуснаха на раменете ѝ:

— Лус е една от най-новите ни ученички — избумтя той. — Ще се радвате да научите, че Майлс наистина се постара извънредно много да я накара да се почувства удобно тук.

Присвитите очи на госпожица Фишър вече се рееха покрай тях, като претърсваха с поглед претъпканата морава. Повечето гости бяха приключили с яденето, и сега Шелби палеше бамбуковите факли, забити в земята. Когато факлата най-близо до главната маса светна, тя освети Майлс, наведен над съседната маса, за да разчисти няколко чинии.

— Това внукът на моята племенница ли е — дето обслужва масите? — Госпожица Фишър притисна облечена в ръкавица ръка към челото си.

— Всъщност — каза Шелби, вмъквайки се в разговора, със запалката за факлата в едната ръка, — той е боклукчията...

— Шелби. — Франческа я прекъсна наред изречението. — Мисля, че онази бамбукова факла близо до масите на нефилимите току-що догоря. Можеш ли да я оправиш? Сега?

— Знаете ли какво? — каза Лус на госпожица Фишър. — Ще отида да взема Майлс и да го доведа. Сигурно нямате търпение да се наприказвате.

Майлс беше сменил шапката на „Доджърс“ и суичъра с чифт кафяви панталони от туид и яркооранжева риза с яка, закопчаваща се откъм столчето. Леко дързък избор, но изглеждаше добре.

— Хей! — той й махна да се приближи с ръката, която не крепеше купчина мръсни чинии. Майлс явно нямаше нищо против да се занимава с разчистването на масите. Беше ухилен, в стихията си, бърбрейки с всички на празненството, докато прибираще чиниите им.

Когато Лус се приближи, той остави чиниите и я прегърна силно, като я притисна по-плътно към себе си накрая.

— Добре ли си? — попита той, като наклони глава на една страна, така че кестенявата му коса падна над очите. Той явно не беше свикнал с начина, по който се движеше косата му, когато беше без шапка, и бързо я отметна назад. — Не изглеждаш особено добре. Искам да кажа — изглеждаш страхотно, не това имах предвид. Съвсем не. Наистина ми харесва тази рокля. И косата ти изглежда красива. Но изглеждаш също и някак — той се намръщи — унила.

— Това е разстройващо. — Лус ритна тревата с носа на черната си обувка с висок ток. — Защото тази вечер не съм се чувствала по-добре.

— Наистина ли? — Лицето на Майлс светна за достатъчно време, че да приеме казаното като комплимент. После помръкна. — Знам, че сигурно е гадно да ти е забранено да излизаш. Ако питаш мен, Франки и Стивън се престарават. Да те държат под свое наблюдение цяла вечер...

— Знам.

— Не поглеждай сега, сигурен съм, че ни наблюдават. О, страхотно. — Той изпъшка. — Това леля ми Джинджър ли е?

— Току-що имах удоволствието. — Лус се засмя. — Искате да те види.

— Сигурен съм, че иска. Моля те, не си мисли, че всичките ми роднини са като нея. Когато се запознаеш с останалите от клана на Деня на благодарността...

Денят на благодарността с Майлс. Лус напълно беше забравила за това.

— О. — Майлс наблюдаваше лицето ѝ. — Нали не мислиш, че Франки и Стивън ще те накарат да останеш тук на Деня на благодарността?

Лус сви рамене:

— Предположих, че именно това се има предвид с „до второ нареждане“.

— Значи затова си тъжна. — Той сложи ръка върху голото рамо на Лус. Тя вече беше започнала да съжалява за роклята без ръкави, докато пръстите му не легнаха върху кожата ѝ. Изобщо не беше като докосването на Даниел — което беше наелектризиращо и вълшебно всеки път — но въпреки това беше успокояващо.

Майлс пристъпи по-близо, като сведе лице към нейното.

— Какво има?

Тя се вгледа в тъмносините му очи. Ръката му беше още на рамото ѝ. Почувства как устните ѝ се разделят, за да изрекат истината, или това, което тя познаваше като истината, готова да се излее от нея.

Че Даниел не беше онзи, за когото го беше смятала. Кое то може би означаваше, че тя не беше онази, за която се беше мислила. Че всичко, което беше изпитвала към Даниел в „Меч и Кръст“, още си беше там — завиваше ѝ се свят, като си помислеше за това, — но сега всичко беше също и толкова различно. И че всички повтаряха, че този живот е различен, че е време да наруши цикъла — но никой не можеше

да ѝ каже какво означава това. Че може би накрая Лус и Даниел не оставаха заедно. Че може би от нея се очакваше да се отърси, да се освободи, и да направи нещо сама.

— Трудно е да облека всичко в думи — каза тя накрая.

— Знам — каза Майлс. — Самият аз имам трудности с това. Всъщност, има нещо, което един вид отдавна исках да ти кажа...

— Лус. — Франческа изведнъж се озова там, като почти се вклини между двамата. — Време е да вървим. Сега трябва да те придружа обратно до стаята ти.

Дотук с идеята да прави нещо сама.

— И, Майлс, леля ти Джинджър и Стивън биха искали да те видят.

Майлс хвърли на Лус последна съчувствена усмивка, преди да се затътри през терасата към леля си.

Масите вече се опразваха, но Лус видя Ариана и Роланд да се смеят близо до бара. Групичка момичета-нефилими се тълпяха около Доун. Шелби стоеше до високо момче с изрусена коса и бледа, почти бяла кожа.

СБГ. Той трябваше да е. Беше се навел и се притискаше към Шелби, явно все още проявяващ интерес, но тя явно беше още ядосана. Толкова ядосана, че дори не забеляза Лус и Франческа да минават наблизко — бившето ѝ гадже обаче ги видя. Погледът му се задържа върху Лус. Бледият, не съвсем син цвят на очите му беше зловещ.

После някой извика, че партито след главното празненство се мести на плажа, и Шелби отклони вниманието на СБГ, като му обърна гръб, с думите, че е по-добре да не я следва на партито.

— Искат ли ти се да можеше да се присъединиш към тях? — попита Франческа, докато се отдалечаваха от оживлението на терасата. Шумът и вятърът утихваха, докато вървяха по чакълена пътека обратно към спалните помещения, минавайки покрай редици наситенорозови бугенвиллии. Лус започна да се пита дали заслугата за натрапчивото спокойствие не беше на Франческа.

— Не. — Лус доста харесваше всички тях, но ако трябваше да свърже израза „иска ми се“ с нещо точно сега, то нямаше да е да отиде на някакво парти на плажа. Щеше да ѝ се иска... е, добре де, не беше сигурна какво. Нещо, свързано с Даниел, в това поне беше сигурна —

но какво? Да ѝ каже какво става, може би. Вместо да я защитава, като крие нещо от нея, да ѝ каже истината. Тя още обичаше Даниел. Разбира се, че го обичаше. Той я познаваше по-добре от всеки. Сърцето ѝ биеше бясно всеки път, щом го видеше. Копнееше за него. Но колко добре, всъщност, го познаваше?

Франческа бе приковала очи върху тревата от двете страни на пътеката към спалните помещения. Едва доловимо, ръцете ѝ се протегнаха на всяка от двете страни, като на балерина върху парапета, използван при балетните упражнения.

— Не лилии, и не рози — промърмори тя под нос, когато тесните връхчета на пръстите ѝ започнаха да потрепват. — Какво беше тогава?

Разнесе се тих звук от тупване, сякаш някой изтръгваше растение с корените от градинска леа, а после, чудодейно, от двете страни на пътеката изникна бордюр от цветя, бели като лунни лъчи. Плътни, пищни и трийсет сантиметра високи, това не бяха просто какви да е цветя.

Бяха редки и изящни диви божури, с пъпки, големи колкото топки за бейзбол. Цветята, които Даниел беше донесъл на Лус, когато тя беше в болницата — а може би и други пъти преди. Израсли покрай пътеката в „Шорлайн“, те проблясваха в нощта като звезди.

— За какво беше това? — попита Лус.

— За теб — каза Франческа.

— За какво?

Франческа я докосна за миг по бузата.

— Понякога красивите неща се появяват в живота ни изневиделица. Невинаги можем да ги разберем, но трябва да им се доверим. Знам, че искаш да поставяш под въпрос всичко, но понякога си струва просто да имаш малко вяра.

Говореше за Даниел.

— Гледаш мен и Стивън — продължи Франческа, — и знам, че може би изглеждаме смущаващо. Дали го обичам? Да. Но когато дойде последната битка, ще трябва да го убия. Това е просто нашата реалност. И двамата знаем точно къде ни е мястото.

— Но му нямате доверие?

— Вярвам, че е верен на природата си — а тя е тази на демона. Трябва да вярваш, че хората около теб ще бъдат верни на природата си. Дори когато може да изглежда, че предават същността си.

— Ами ако не е толкова лесно?

— Ти си силна, Лус, независима от нищо или от никой друг. От начина, по който реагира вчера в кабинета ми, видях това в теб. И това ме направи много... щастлива.

Лус не се чувстваше силна. Чувстваше се глупаво. Даниел беше ангел, следователно истинската му природа трябваше да бъде добра. От нея се очакваше сякаш да приеме това? Ами нейната истинска природа? Не беше толкова просто. Лус ли беше причината всичко между тях да е толкова сложно? Дълго след като беше влязла в стаята си и беше затворила вратата зад гърба си, не можеше да си избие от главата думите на Франческа.

Около час по-късно, почукване на прозореца накара Лус да подскочи, както седеше заглеждана в загасващия огън в камината. Преди още да успее да стане, по стъклото на прозореца се разнесе второ почукване, но този път то прозвуча по-колебливо. Лус се надигна от пода и отиде до прозореца. Какво правеше Даниел отново тук? След като беше направил такъв голям въпрос от това колко опасно е да се виждат, защо продължаваше да се появява?

Тя дори не знаеше какво искаше Даниел от нея — освен да я измъчва, така, като го беше видяла да измъчва онези други нейни превъплъщения във вестителите. Или, както се беше изразил той, как беше обичал толкова много нейни превъплъщения. Тази вечер всичко, което искаше от него, беше да я остави на мира.

Тя разтвори рязко дървените капаци на прозорците, после бутна нагоре стъклото, като събори още едно от хилядите растения на Шелби. Подпря ръце на перваза, после рязко подаде глава в нощта, готова да се нахвърли върху Даниел.

Но на перваза в лунната светлина не стоеше Даниел.

Беше Майлс.

Беше сменил изисканите си дрехи, но не си беше сложил шапката на „Доджърс“. По-голямата част от тялото му беше обвита в сянка, но силуетът на широките му рамене се очертаваше ясно на фона на тъмносинята нощ. Свенливата му усмивка извика в отговор усмивка на лицето ѝ. Той държеше златен рог на изобилието, пълен с оранжеви лилии, измъкнати от една от розетките за Празника на плодородието.

— Майлс — каза Лус. Усещаше думата някак странно в устата си. В нея се долавяше нотка на приятна изненада, когато преди миг беше толкова готова да се държи гадно. Сърцето ѝ заби по-силно, и не можеше да спре да се хили.

— Не е ли щуро, че мога да мина от перваза на моя прозорец до твоя?

Лус поклати глава, също удивена. Дори не беше стъпвала в стаята на Майлс в момчешката част на общежитието. Дори не знаеше къде се намира.

— Виждаш ли? — Усмивката му стана по-широка. — Ако не беше наказана да не излизаш от кампуса, никога нямаше да разберем. Тук наистина е красиво, Лус; би трябвало да излезеш. Нали не те е страх от височини, или нещо такова?

Лус искаше да излезе навън на перваза заедно с Майлс. Просто не искаше някой да ѝ напомня за онези пъти, когато беше излизала там с Даниел. Двата бяха толкова различни. Майлс — надежден, мил, загрижен. Даниел — любовта на живота ѝ. Само да беше толкова просто. Струваше ѝ се нечестно, и невъзможно, да ги сравнява.

— Как така не си на плажа с всички? — попита тя.

— Не всички са долу на плажа. — Майлс се усмихна. — Ти си тук. — Той размахна пълния с цветя рог на изобилието във въздуха. — Донесох ги за теб от вечерята. Шелби е подредила всички тези цветя в своя край от стаята. Помислих си, че ти можеш да сложиш тези на бюрото си.

Майлс побутна раковиния рог през прозореца към нея. Той преливаше от лъскавите оранжеви цветя. Черните им тичинки потрепваха на вятъра. Не бяха свършени, няколко дори започваха да увяхват, но бяха толкова по-прекрасни от огромните божури, които Франческа беше накарала да разцъфнат. Понякога красивите неща се появяват в живота ни изневиделица.

Това беше може би най-милото нещо, което някой бе правил за нея в „Шорлайн“ — като се броеше и онзи път, когато Майлс беше проникнал в кабинета на Стивън да отмъкне книгата, за да може да помогне на Лус да се научи как да пристъпва през сянка. Или онзи път, когато Майлс я беше поканил да закусват, още първия ден, когато се запозна с нея. Или колко бързо Майлс я бе включил в плановете си за Деня на благодарността. Или пълната липса на негодувание върху

лицето на Майлс, когато му бяха възложили да събира боклук, след като тя го беше въвлякла в неприятности заради това, че се беше измъкнал тайно. Или как Майлс...

Осъзна, че можеше да продължи цяла нощ. Отнесе цветята в другия край на стаята и ги сложи на бюрото си.

Когато тя се върна, Майлс ѝ подаваше ръка да пристъпи през прозореца. Лус можеше да си съчини някакво извинение, нещо неубедително от рода, че не бива да нарушава правилата на Франческа. Или можеше просто да поеме ръката му, топла, силна и сигурна, и да се остави да се плъзне през прозореца. Можеше да забрави Даниел само за миг.

Отвън, небето беше обсипано с ярки звезди. Те проблясваха в черната нощ като диамантите на госпожица Фишър — но по-ясни, по-ярки, дори по-красиви. Оттук, балдахинът от червени дървета на изток от училището изглеждаше гъст и тъмен и изпълнен със зловещи поличби; на запад бяха неспирно кипящата вода и далечният проблясък на големия празничен огън, който пламтеше долу на ветровития плаж. Лус беше забелязала тези неща преди от издатината. Океан. Гора. Небе. Но всички други пъти, когато се беше намирала тук, Даниел бе поглъщал вниманието ѝ. Почти я бе заслепявал, дотолкова, че никога не беше възприемала истински пейзажа.

Наистина беше изумителен.

— Вероятно се чудиш защо се отбих — каза Майлс, което накара Лус да осъзнае, че и двамата мълчаха от известно време. — Започнах да ти разказвам това по-рано, но... не... не съм сигурен...

— Радвам се, че намина. Започвате да ми става малко скучно тук, докато се взирах в огъня. — Тя му отпрати една полуусмивка.

Майлс натика ръце в джобовете си.

— Виж, знам, че ти и Даниел...

Лус неволно изпъшка.

— Права си. Не биваше дори да повдигам въпроса...

— Не, не изпъсках заради това.

— Просто... Знаеш, че те харесвам, нали?

— Ъм.

Разбира се, че Майлс я харесваше. Бяха приятели. Добри приятели.

Лус задъвка устната си. Сега се правеше на тъпа пред себе си, което никога не беше добър знак. Истината: Майлс я харесваше. И тя също го харесваше. Само как изглеждаше. Със сините си като океана очи и лекия кикот, който издаваше, всеки път, щом се засмееше. Плюс това, беше безспорно най-милият човек, когото беше срещала.

Но съществуваше Даниел, а преди него пак бе съществувал Даниел, и отново и отново Даниел — беше безкрайно сложно и заплетено.

— Оплесквам нещата. — Майлс трепна. — Когато всъщност исках единствено да ти пожелаая лека нощ.

Тя вдигна поглед към него и откри, че той е свел очи към нея. Ръцете му се измъкнаха от джобовете, намериха нейните ръце, и ги стиснаха в пространството между гърдите на двамата. Той се наведе бавно, обмислено, давайки на Лус още един шанс да почувства прекрасната нощ около тях.

Тя знаеше, че Майлс ще я целуне. Знаеше, че не бива да му позволява. Заради Даниел, разбира се — но също и заради онова, което се беше случило, когато беше целунала Тревър. Първата ѝ целувка. Единствената ѝ целувка е друг, освен е Даниел. Възможно ли беше това, че бе обвързана е Даниел, да беше причината за смъртта на Тревър? Ами ако в мига, щом целунеше Майлс, тя... непоносимо ѝ беше дори да мисли за това.

— Майлс. — Тя го отблъсна. — Не бива да правиш това. Да ме целуваш, е — тя преглътна — опасно.

Той се засмя. Разбира се, че щеше да се засмее, защото не знаеше нищо за Тревър.

— Мисля, че ще рискувам.

Тя се опита да се отдръпне, но Майлс умееше да я накара да се почувства добре по отношение на почти всичко. Дори това. Когато устните му покриха нейните, тя затаи дъх, в очакване на най-лошото.

Но не се случи нищо.

Устните на Майлс бяха меки като перушина, целувайки я достатъчно нежно, че все още да го чувства като добрия си приятел — но точно толкова страстно, че да докаже, че там, откъдето бе дошла тази целувка, има и още. Ако тя го искаше.

Но дори и да нямаше пламъци, обгорена кожа, нито смърт или унищожение — а защо нямаше? — пак се предполагаше целувката да

й се струва нередна. От толкова отдавна, нейните устни желаеха единствено устните на Даниел, през цялото време. Беше свикнала да мечтае за неговата целувка, неговата усмивка, неговите великолепни виолетови очи, тялото му, което прегръщаше нейното. Никога не би трябвало да има никой друг.

Ами ако беше сгрешила за Даниел? Ами ако можеше да бъде пощастлива — или просто щастлива, и толкова — с друг?

Майлс се отдръпна, с едновременно щастливо и тъжно изражение.

— Е, лека нощ. — Извърна се, почти сякаш се канеше да хукне обратно към стаята си. Но после се обърна. И взе ръката й. — Ако някога изпиташ чувството, че нещата не се получават, със, знаеш... — Той вдигна очи към небето. — Аз съм тук. Просто исках да знаеш.

Лус кимна, вече борейки се с връхлитаща вълна от смущение. Майлс стисна ръката й, после се отправи в другата посока, подскачайки по наклонения покрив от дървени летви, обратно към онази страна на спалните помещения, където беше стаята му.

Останала сама, Лус прокара пръст по устните си, които Майлс току-що беше целунал. Дали следващия път, когато видеше Даниел, той щеше да се досети? Главата я болеше от всички възходи и провали през деня, и й се искаше да пропълзи в леглото. Докато се промъкваше обратно през прозореца в стаята си, тя се обърна за последен път да попие гледката, да запомни как беше изглеждало всичко в нощта, когато толкова много неща се бяха променили.

Но вместо звездите и дърветата и разбиващите се вълни, очите на Лус се спряха върху нещо друго зад един от многобройните комини на покрива. Нещо бяло и надигащо се. Чифт криле с преливащи се цветове.

Даниел. Приведен, само наполовина скрит от поглед, само на няколко стъпки от мястото, където тя и Майлс се бяха целували. Беше с гръб към нея. Главата му беше клюмнала.

— Даниел — повика го тя, усещайки как гласът й изневерява, докато изричаше името му.

Когато се обърна да я погледне, в изтерзаното изражение на лицето му се четеше истинска агония. Сякаш Лус току-що му бе изтръгнала сърцето. Той сгъна колене, разпери криле и отлетя в нощта.

Миг по-късно, той вече изглеждаше просто като още една звезда в искрящото черно небе.

ТРИ ДНИ

На закуска на другата сутрин, Лус почти не можеше да хапне.

Беше последният ден от занятията, преди „Шорлайн“ да разпусне учениците за ваканцията по случай Деня на благодарността, и Лус вече се чувстваше самотна. Самотата сред тълпа от хора беше най-ужасният вид самота, но тя не можеше да я преодолее. Всички ученици около нея бърбеха щастливо за това, как ще си отидат у дома при семействата си. За момичето или момчето, което не бяха виждали от лятната ваканция. За партитата, които най-добрите им приятели организираха през уикенда.

Единственото парти, на което Лус отиваше този уикенд, беше „партито на съжалението“ в празното си спално помещение.

Разбира се, още няколко ученици от главното училище оставаха в кампуса през ваканцията: Конър Мадсън, който беше дошъл в „Шорлайн“ от сиропиталище в Минесота. Брена Лий, чиито родители живееха в Китай. Франческа и Стивън също оставаха — каква изненада, нали, няма що — и организираха вечеря по случай Деня на благодарността за „интернираните“ в столовата в четвъртък вечерта.

Лус таеше една надежда: че заплахата на Ариана да я държи под око може би включваше ваканция по случай Деня на благодарността. Но пък, почти не бе виждала Ариана, откакто тя беше върнала тримата в „Шорлайн“. Само за онзи кратък миг на Празника на плодородието.

Всички останали заминаваха в следващите един-два дни. Майлс — на многолюдното, обслужвано от фирма за кетъринг семейно събиране. Доун и Джасмин — на съвместното събиране на семействата си в имението на Джасмин в Саусалито. Дори Шелби — макар да не беше споменала пред Лус и думичка за връщане в Бейкърсфийлд — беше разговаряла с майка си по телефона предишния ден, пъшкайки: „Да, знам. Ще бъда там“.

За Лус това беше възможно най-лошият момент да остане сама. Вътрешното ѝ смущение се усилваше с всеки изминал ден, докато вече не знаеше как да се чувства по отношение на Даниел или който и да е

друг. И непрекъснато се ругаеше за това, колко глупаво бе постъпила предната вечер, като остави Майлс да стигне толкова далече.

През цялата нощ стигаше все до едно и също заключение: Макар да бе ядосана на Даниел, за онова, което се беше случило с Майлс, не беше виновен никой друг, освен тя. Тя беше онази, която беше изневерила.

Изпитваше физическа болка, като си представеше как Даниел седи там навън, как гледа, и не казва нищо, докато тя и Майлс се целуваха; като си представеше как ли се беше чувствал, когато бе излетял от покрива ѝ. Как се беше почувствала тя, когато за първи път чу за случилото се между Даниел и Шелби — само че по-зле, защото това беше истинска изневяра. Още едно нещо, което да добави към списъка с доказателства, че, изглежда, двамата с Даниел не умееха да общуват.

Тих смях я върна към недовършената ѝ закуска.

Франческа се движеше безшумно около масите в дълга черно-бяла пелерина на точки. Всеки път, щом Лус хвърлеше поглед към нея, тя бе залепила на лицето си онази непоносимо сладка усмивка и беше потънала в разговор с един или друг ученик, но въпреки това Лус се чувстваше под неотклонно наблюдение. Сякаш Франческа можеше да проникне в ума на Лус и да разбере точно какво беше накарало Лус да изгуби апетит. Подобно на дивите бели божури, които бяха изчезнали безследно от лехата за една нощ, можеше да изчезне и убеждението на Франческа, че Лус е силна.

— Защо си се оклюмала така, миличка? — Шелби преглътна голямо парче геврек. — Повярвай ми, не изпусна кой знае какво снощи.

Лус не отговори. Нищо не беше така далече от мислите ѝ, както празничният огън на плажа. Току-що беше забелязала как Майлс се дотътри на закуска, много по-късно от обикновено. Шапката му с емблемата на „Доджърс“ беше смъкната ниско над очите, а раменете му изглеждаха малко прегърбени. Пръстите на Лус неволно се вдигнаха към устните.

Шелби ръкомахаше ожесточено, вдигнала и двете си ръце над главата:

— Той какво, да не е сляп? Земята вика Майлс!

Когато Шелби най-сетне привлече вниманието му, Майлс помахашковано към тяхната маса, като едва не се препъна в шведската маса. Помахаш отново, после изчезна зад столовата.

— Аз ли си въобразявам, или Майлс се държи тотално вбесяващо напоследък? — Шелби завъртя очи и имитира замаяната препъваща се походка на Майлс.

Но Лус си умираше да се запрепъва след него и...

И какво? Да му каже да не се чувства объркан? Че вината за целувката е и нейна? Че ако си падне по неудачница като нея, това само ще свърши зле? Че го харесваше, но толкова много неща по отношение на това — на тях — бяха невъзможни? Че макар тя и Даниел да се караха точно сега, нищо не можеше да застраши истински любовта им?

— Във всеки случай, както казвах — продължи Шелби, като доля кафе на Лус от бронзовия кафеник на масата. — Празничен огън, хедонизъм, дрън, дрън, дрън. Тези неща могат да бъдат толкова отегчителни. — Едната страна на устата на Шелби потрепна почти в усмивка. — Особено, нали се сещаш, когато не си наблизо.

Сърцето на Лус се отпусна съвсем леко. От време на време Шелби допускаше да влезе поне мъничък лъч светлина. Но после съквартирантката ѝ бързо сви рамене, сякаш за да каже: Не почвай да си въобразяваш разни неща.

— Никой друг не оценява, когато имитирам Лилит. Това е всичко. — Шелби изправи гръб, изпъчи гърди и накара дясната страна на горната си устна да потрепне неодобрително.

Имитацията на Лилит, изпълнявана от Шелби, винаги успяваше да разсмее Лус. Но днес успя да докара само тънка усмивка със стиснати устни.

— Хммм — каза Шелби. — Не че ще ти пука какво си пропуснала на партито. Забелязах Даниел да отлита над плажа снощи. Двамата сигурно сте имали много да наваксват.

Шелби беше видяла Даниел? Защо не беше споменала това по-рано? Възможно ли беше и някой друг да го е видял?

— Дори не говорихме.

— Това е трудно за вярване. Обикновено има да ти дава куп заповеди...

— Шелби, Майлс ме целуна — прекъсна я Лус. Очите ѝ бяха затворени. По някаква причина, така ѝ беше по-лесно да си признае. — Снощи. И Даниел видя всичко. Отлетя, преди да успее...

— Да, това е достатъчен повод. — Шелби подсвири тихо. — Това е нещо огромно.

Лицето на Лус пламтеше от срам. Умът ѝ не можеше да отърси образа на отлитания Даниел. Струваше ѝ се толкова безвъзвратно.

— В такъв случай, дали между теб и Даниел е, нали се сещаш, свършено?

— Не. В никакъв случай. — Лус дори не можеше да чуе тази фраза, без да потръпне. — Просто не знам...

Не беше разказала на Шелби останалото от онова, което бе зърнала във вестителя — че Даниел и Кам действаха заедно. Че всъщност тайно бяха приятели, доколкото можеше да определи. Шелби и без друго едва ли знаеше кой е Кам, а миналото беше твърде сложно, за да го обясни. Освен това Лус нямаше да може да го понесе, ако Шелби, със своите умишлено противоречащи на общоприетите възгледи за ангелите и демоните, се опиташе да изтъкне, че едно партньорство между Даниел и Кам не е чак толкова голяма работа.

— Знаеш, че точно сега Даниел сигурно се е побъркал заради това. Не е ли това големият проблем на Даниел — безсмъртната отдаденост, която вие двамата споделяте?

Лус се вцепени на белия си метален стол.

— Не говорех саркастично, Лус. Така че, може би, не знам, Даниел е имал връзки с други хора. Всичко е доста неясно. Важното послание, както казах преди, е, че той никога не се е съмнявал, че именно ти си единствената, която има значение.

— И се предполага, че това трябва да ме накара да се почувствам по-добре?

— Не претендирам, че работата ми е да те карам да се чувстваш по-добре. Просто се опитвам да илюстрирам един довод. Въпреки цялата дразнеща надменност на Даниел — а тя е в изобилие — той явно ти е изцяло отдаден. Истинският въпрос тук е: Дали ти си? Доколкото Даниел знае, ти можеш да го зарежеш в мига, щом се появи някой друг. Появи се Майлс. А той очевидно е страхотен. Малко мекушав за моя вкус, но...

— Никога няма да зарежа Даниел — каза гласно Лус: отчаяно ѝ се искаше да го повярва.

Помисли си за ужаса върху лицето му в нощта, когато бяха спорили на плажа. Беше удивена, когато той така бързо попита: Късаме ли? Сякаш подозираше, че има такава възможност. Сякаш тя не беше преглътнала без въпроси целия му безумен разказ за безкрайната им любов, когато той ѝ я беше разказал под прасковените дървета в „Меч и Кръст“. Беше я преглътнала, на една доверчива огромна хапка, поемайки и всички пукнатини и празноти в нея — назъбените парчета, които бяха нелогични, но тогава я умоляваха да им повярва. Сега, всеки ден, някое от тях разяждаше вътрешностите ѝ. Усещаше как най-голямото от тях се надига в гърлото ѝ.

— През повечето време дори не знам защо ме харесва.

— Хайде сега — изпъшка Шелби. — Не се превръщай в едно от онези момичета. Той е прекалено добър за мен, уа, уа, уа. Ще ми се наложи да те препратя към масата на Доун и Джасмин. Това е тяхна област, не моя.

— Не исках да кажа това. — Лус се наведе към нея и сниши глас. — Искам да кажа, преди цяла вечност, когато Даниел е бил, нали се сещаш, там горе, той е избрал мен, мен, от всички други на земята...

— Е, вероятно по онова време е имало много по-малко възможности за избор... Оу! — Лус я беше шляпнала. — Само се опитвам да разведрия настроението!

— Шелби, той е избрал мен, пред някаква важна роля в небесата, предпочел е мен, пред някакъв висок пост. Това е доста важно, не мислиш ли? — Шелби кимна. — Сигурно е имало нещо повече от това, просто да смята, че съм мила и сладка.

— Но... не знаеш какво е било?

— Питала съм, но Даниел така и не ми каза какво се е случило. Когато повдигнах въпроса, беше почти сякаш не можеше да си спомни. А това е откачено, защото означава, че и двамата просто изпълняваме предначертаните движения. Въз основа на някаква продължаваща хиляди години вълшебна приказка, която никой от нас дори не може да потвърди с факти.

Шелби разтри челюстта си:

— Какво още не ти казва Даниел?

— Именно това възнамерявам да разбера.

На терасата времето бе продължило бързо своя ход: повечето ученици отиваха в час. Сервитьорите–стипендианти бързаха да разчистят чиниите. На една маса най–близо до океана, Стивън пиеше кафе сам. Очилата му бяха сгънати и оставени на масата. Очите му намериха тези на Лус, и той продължи да я гледа дълго, толкова дълго, че — дори след като тя стана да върви в час — напрегнатото му, бдително изражение остана в паметта ѝ. Кое то вероятно беше именно целта му.

След най–дългото, най–притъпяващо ума специално научнопопулярно предаване на PBS за делението на клетката, което бе гледала някога, Лус излезе от часа по биология, слезе по стълбите на главната училищна сграда и излезе навън, където с изненада видя паркинга, напълно претъпкан. Родители, по–големи братя и сестри, и голям брой шофьори, образуваха дълга редица от коли, каквато Лус не беше виждала след предназначенията специално за родители, идващи да приберат децата си, алея за коли в прогимназията си в Джорджия.

Около нея учениците припряно излизаха от час и се отправяха с лъкатушене към колите, като теглеха след себе си куфари на колелца. Доун и Джасмин се прегърнаха за довиждане, преди Джасмин да се качи в една лимузина, а братята на Доун да ѝ направят място на задната седалка на един джип. Двете се разделяха само за няколко часа.

Лус се шмугна обратно в сградата и се измъкна през рядко използваната задна врата, за да прекоси двора и да стигне до спалнята си. Определено не можеше да се справи със сбогуванията точно сега.

Докато вървеше под сивото небе, Лус все още се чувстваше смазана от вина, но след разговора с Шелби у нея беше останало чувството, че има малко повече контрол над обстоятелствата. Знаеше, че е откачено, но това, че беше целунала някой друг, я караше да изпитва чувството, че най–после има някакво влияние във връзката си с Даниел. Може би беше успяла да предизвика у него някаква реакция, за разнообразие. Можеше да се извини. Той можеше да се извини. Можеха да си приготвят лимонада или нещо такова. Да престанат с всички тези глупости и наистина да започнат да разговарят.

Точно тогава телефонът ѝ избръмча. Текстово съобщение от господин Коул:

Всичко е уредено.

Значи господин Коул бе съобщил новината, че Лус няма да се прибере вкъщи. Но удобно беше пропуснал да спомене в съобщението дали родителите ѝ все още ѝ говорят. Не се беше чувала с тях от дни.

Ситуацията беше патова: Ако ѝ пишеха, тя се чувстваше виновна, задето не им отговаря. Ако не ѝ пишеха, тя се чувстваше отговорна, че е причината, поради която не можеха да установят връзка. Още не беше измислила какво да прави по въпроса с Кали.

Изтрополи нагоре по стълбите на празното спално помещение. Всяка стъпка отекуваше глухо в подобната на пещера сграда. Наоколо нямаше никой.

Когато стигна до стаята си, очакваше да открие, че Шелби вече е заминала — или, най-малкото, да види куфара и приготвен и оставен в очакване до вратата.

Шелби я нямаше, но дрехите ѝ още бяха разпилени навсякъде из нейната част от стаята. Пухкавата ѝ червена жилетка още беше на закачалката, а нещата ѝ за йога още бяха струпани на купчинка в ъгъла. Може би заминаваше чак утре сутринта.

Още преди Лус да затвори плътно вратата зад гърба си, някой почука от другата страна. Тя подаде глава в коридора.

Майлс.

Дланите ѝ овлажняха и тя почувства как сърцето ѝ започва да бие по-учестено. Зачуди се как изглеждаше косата ѝ, дали се беше сетила да си оправи леглото тази сутрин, и откога ли вървеше зад нея той. Дали я беше видял как се измъква от безкрайните сбогувания на заминаващите за Деня на благодарността, или беше видял измъченото изражение на лицето ѝ, когато си беше проверила текстовите съобщения.

— Здравсти — каза тя тихо.

— Здравсти.

Майлс носеше дебел кафяв пуловер върху бяла риза с голяма яка. Беше с джинсите с дупка на коляното — онези, при чийто вид Доун

винаги скачаше да го последва, за да могат двете с Джасмин да въздишат замечтано иззад него.

Устата на Майлс се присви в нервна усмивка.

— Искаш ли да правим нещо?

Беше подпъхнал палци под презрамките на тъмносинята си раница, а гласът му отекваше в дървените стени. На Лус ѝ мина през ума, че тя и Майлс може би бяха единствените двама души в цялата сграда. Мисълта беше едновременно вълнуваща и изнервяща.

— Забранено ми е да излизам от кампуса за цяла вечност, забрави ли?

— Затова доведох забавлението при теб.

Отначало Лус си помисли, че Майлс говори за себе си, но после той смъкна раницата от едното си рамо и отвори ципа ѝ. Вътре имаше цяло съкровище от игри за маса — „Богъл“, „Кънект Фор“, „Паркеси“, играта „Училищен мюзикъл“. Дори пътнически „Скрабъл“. Беше толкова хубаво, и толкова лишено от всякакво чувство за неловкост, че Лус си помисли, че ще се разплаче.

— Смятах, че днес се прибиращ вкъщи — каза тя. — Всички останали заминават.

Майлс сви рамене:

— Родителите ми казаха, че няма никакъв проблем да остана. Ще си бъда отново вкъщи след две седмици, а и освен това имаме различни мнения за идеалната ваканция. Тяхната е нещо, което е достойно да бъде описано в рубриката „Стил“ на „Ню Йорк Таймс“.

Лус се засмя:

— А своята?

Майлс зарови малко по-надълбоко в раницата си, като извади два пакета ябълков сайдер на прах, кутия пуканки за микровълнова фурна, и диск с филма на Уди Алън „Хана и нейните сестри“.

— Доста скромна, но ето я пред очите ти. — Той се усмихна. — Поканих те да прекараш Деня на благодарността с мен, Лус.

Само защото променяме мястото на действието, не означава, че трябва да си променим плановете.

Тя почувства как по лицето ѝ се разлива широка усмивка, и задържа вратата отворена, за да пусне Майлс да влезе. Рамото му докосна леко нейното на минаване, и за миг очите им се срещнаха. Тя

почувства как Майлс почти се олюля на пети, сякаш се канеше да се върне и да я целуне. Тя се напегна, изпълнена с очакване.

Но той просто се усмихна, пусна раницата си наред пода и започна да разтоварва провизиите за Деня на благодарността.

— Гладна ли си? — попита, като размаха пакет пуканки.

Лус трепна:

— Наистина никак не ме бива в правенето на пуканки.

Мислеше си за онзи път, когато двете с Кали едва не подпалиха спалнята си в Доувър. Не можа да се сдържи. От спомена приятелката ѝ отново започна да ѝ липсва.

Майлс отвори вратичката на микровълновата фурна. Вдигна пръст:

— С този пръст мога да натисна всяко копче, а най-вече тези на микровълновата. Имаш късмет, че съм толкова добър в това.

Беше странно, че по-рано се беше разкъсвала от угризения, задето беше целунала Майлс. Сега осъзна, че това беше единственото, което я караше да се чувства по-добре. Ако не се беше отбил, тя щеше да се устреми главоломно към нова черна бездна от вина. Въпреки че не можеше да си представи да го целуне отново — не непременно защото не искаше, а защото знаеше, че не е правилно, че не можеше да причини това на Даниел... че не искаше да причини това на Даниел — присъствието на Майлс беше изключително успокояващо.

Играха „Богъл“, докато Лус най-после разбра правилата, скрабъл, докато осъзнаха, че от комплекта липсват половината букви, и „Паркеси“, докато слънцето залезе отвън пред прозореца и вече беше прекалено сумрачно, за да виждат дъската, без да включат лампа. После Майлс стана и запали огъня, и пяхна „Хана и нейните сестри“ в дивиди плейъра на компютъра на Лус. Единственото място, където можеха да седнат и да гледат филма, беше на леглото.

Внезапно Лус се почувства нервна. Преди бяха просто двама приятели, които играеха игри за маса в делничен следобед. Сега звездите бяха изгрели, спалното помещение беше празно, огънят припукваше, и — в какви ги превръщаше това?

Седяха един до друг на леглото на Лус, и тя не можеше да спре да мисли къде бяха ръцете ѝ, дали изглеждаха неестествено, ако ги държеше скръстени на скута си, дали щяха да докоснат върховете на пръстите на Майлс, ако ги отпуснеше отстрани до тялото си. С

крайчеца на окото си виждаше как се движеха гърдите му, когато дишаше. Чу го как се чеше по тила. Беше си свалил бейзболната шапка, и тя усети шампоана с мирис на цитрусови плодове от гладката му кестенява коса.

„Хана и нейните сестри“ беше един от малкото филми на Уди Алън, които никога не беше гледала, но не можеше да се застави да гледа внимателно. Беше кръстосала и разкръстосвала крака три пъти, преди да се извъртят началните надписи.

Вратата се отвори със замах. Шелби се втурна в стаята, хвърли един поглед към монитора на компютъра на Лус, и изстреля на един дъх:

— Най-добрият филм за Деня на благодарността на всички времена! Може ли да гледам с... — После погледна Лус и Майлс, седнали на леглото в мрака. — О!

Лус се изстреля от леглото.

— Разбира се, че може! Не знаех кога си заминаваш за вкъщи...

— Никога. — Шелби се хвърли на горното легло, и на долното Лус и Майлс усетиха нещо като леко земетресение. — С мама се скарахме. Не питайте, беше абсолютно отегчително. Освен това, във всеки случай, много повече предпочитам да се мотая с вас.

— Но, Шелби... — Лус не можеше да си представи да се замеси в толкова сериозна кавга, че тя да я възпре да се прибере вкъщи на Деня на благодарността.

— Нека се насладим мълчаливо на гения на Уди — нареди Шелби.

Майлс и Лус си размениха бързи заговорнически погледи.

— Схвана — провикна се Майлс към Шелби, като се ухили на Лус.

Честно казано, Лус изпита облекчение. Когато се настани обратно на мястото си, пръстите ѝ наистина докоснаха леко тези на Майлс и той ги стисна. Беше само за миг, но беше достатъчно дълго, за да покаже на Лус, че поне що се отнася до уикенда на Деня на благодарността, всичко щеше да бъде наред.

ДВА ДНИ

Лус се събуди от стържещия звук от прокаране на закачалка по релсата в дрешника ѝ.

Преди да успее да види кой вдига шума, към нея полетя планина от дрехи. Тя седна в леглото, измъквайки се с усилие изпод купчината джинси, тениски и пуловери. Дръпна един чорап на ромбоидни шарки от челото си.

— Ариана?

— Червената ли ти харесва? Или черната? — Ариана бе вдигнала срещу дребничкото си тяло две от роклите на Лус, и се полюшваше, докато показваше всяка от тях.

По ръцете на Ариана нямаше и следа от ужасната гривна с чип за проследяване, която се беше налагало да носи в „Меч и Кръст“. Лус не беше забелязала досега, и потръпна, когато си спомни жестокия електрошок, който гривната разпращаше из тялото на Ариана всеки път, щом извършеше някое нарушение. С всеки ден в Калифорния спомените на Лус за „Меч и Кръст“ ставаха все по-мъгляви, докато един миг като този я върна рязко към бурното време на престоя ѝ там.

— Елизабет Тейлър казва, че само определени жени могат да носят червено — продължи Ариана. — Всичко е в разстоянието между гърдите и в тена. За щастие, ти имаш и двете. — Тя освободи червената рокля от закачалката ѝ и я метна върху купчината.

— Какво правиш тук? — попита Лус.

Ариана сложи малките си ръце на хълбоците.

— Помагам ти да си опаковаш багажа, глупаче. Отиваш си у дома.

— К-какъв дом? Какво искаш да кажеш? — заекна Лус.

Ариана се засмя, като пристъпи напред да хване Лус за едната ръка и да я издърпа от леглото.

— Джорджия, прасковке. — Тя потупа Лус по бузата. — С добрите стари Хари и Дорийн. А очевидно ще долети и някаква твоя приятелка.

Кали. Наистина щеше да види Кали? И родителите си? Лус се олюля на мястото си, внезапно онемяла.

— Не искаш ли да прекараш Деня на благодарността с вашите?

Лус чакаше уловката.

— Ами...

— Не се тревожи. — Ариана подръпна носа на Лус. — Идеята беше на господин Коул. Трябва да поддържаме заблудата, че все още си на няколко крачки от родителите си. Това изглеждаше най-простият и най-забавният начин да го направим.

— Но когато ми прати текстово съобщение вчера, той каза единствено, че...

— Не искаше да ти вдъхва твърде големи надежди, докато не се погрижи за всяка дреболия, включително... — Ариана направи реверанс — съвършения ескорт. За един от хората в него, във всеки случай. Роланд би трябвало да се появи всеки момент.

На вратата се почука.

— Толкова е добър. — Ариана посочи към червената рокля, която още беше в ръката на Лус. — Намятай това.

Лус бързо се вмъкна в роклята, после се шмугна в банята да си измие зъбите и да прокара четката през косата си. Ариана я беше поставила в една от онези редки ситуации, които просто изпробваха възможностите ѝ за светкавични реакции. Не си правиш труда да задаваш въпроси. Просто скачаш.

Тя излезе от банята, очаквайки да види как Роланд и Ариана правят нещо типично за тях, например единият да стои върху куфара ѝ, докато другият се опитва да затвори ципа.

Но този, който бе почукал, не беше Роланд.

Бяха Стивън и Франческа.

Да му се не види.

На върха на езика на Лус се оформиха думите: Мога да обясня. Само дето нямаше представа какво да каже, за да се измъкне от тази ситуация. Погледна към Ариана за помощ. Ариана още мятеше кецовете ѝ в куфара. Не знаеше ли в какви грандиозни неприятности щяха да се забъркат?

Когато Франческа пристъпи напред, Лус се напрегна. Но после широките фуниевидни ръкави на аленото поло с изрязана яка на Франческа обгърнаха Лус в неочаквана прегръдка.

— Дойдохме да ти пожелаем приятен път.

— Разбира се, ще ни липсваш утре по време на онова, което иронично наричаме „Вечерята за интернираните“ — каза Стивън, като хвана ръката на Франческа и я откъсна от Лус. — Но за един ученик винаги е най-добре да бъде със семейството си.

— Не разбирам — каза Лус. — Знаели сте за това? Мислех, че ми е забранено да напускам училището до второ нареждане.

— Говорихме с господин Коул тази сутрин — каза Франческа.

— И забраната за излизане не беше замислена като наказание, Лус — каза Стивън. — Само така можехме да се уверим, че ще си в безопасност под нашата опека. Но с Ариана си в добри ръце.

С присъщия си усет да не се задържа по-дълго, отколкото е желана, Франческа вече насочваше Стивън към вратата.

— Научихме, че родителите ти нямат търпение да те видят. Нещо за това, че майка ти зарежда цял фризер с пайове. — Тя намигна на Лус и двамата със Стивън помахаха, а после вече си бяха отишли.

Сърцето на Лус се изпълни с вълнение при мисълта да се прибере у дома при семейството си.

Но не и преди да се насочи към Майлс и Шелби. Те щяха да са съкрушени, ако тя си заминеше вкъщи в Тъндърболт и ги изоставеше тук. Дори не знаеше къде е Шелби. Не можеше да си тръгне, без...

Роланд подаде глава през отворената врата на Лус. Имаше професионален вид в блейзъра си на тънко райе и колосаната бяла риза с висока яка. Черно-златистите му плитчици бяха по-къси, правейки тъмните му, хлътнали очи да изглеждат още по-поразителни.

— Чист ли е хоризонтът? — попита той, като стрелна Лус с познатата си дяволита усмивка. — Имаме си другарче. — Кимна към някого зад гърба си, който се появи миг по-късно с голяма торба с връзки в ръка.

Майлс.

Той хвърли на Лус бърза, невероятно лишена от смущение усмивка, и седна на крайчеца на леглото ѝ. През ума на Лус пробяга мисълта как го представя на родителите си. Той щеше да си свали бейзболната шапка, да се ръкува с двамата, да направи комплимент на майка ѝ за наполовина завършената дантела...

— Роланд, коя част от „свръхсекретна мисия“ не разбираш? — попита Ариана.

— Аз съм виновен — призна Майлс. — Видях Роланд да се отправя насам... и го принудих да си признае. Затова закъсня.

— Щом чу думите Лус и Джорджия, на този хлапак — Роланд посочи с палец към Майлс — му отне около една частица от секундата да си стегне багажа.

— Ние, един вид, имяхме уговорка за Деня на благодарността — каза Майлс, като гледаше само към Лус. — Не можех да ѝ позволя да я наруши.

— Не. — Лус едва сдържа усмивката си. — Не можеше.

— Ммм–хмм. — Ариана повдигна вежда. — Само се питам какво ще каже Франческа по този въпрос. Дали някой не би трябвало първо да уведоми родителите ти, Майлс...

— О, хайде сега, Ариана. — Роланд махна пренебрежително с ръка. — Откога се съобразяваш с властите? Ще наглеждам хлапето. Няма да се забърка в никакви неприятности.

— Да се забърка в неприятности, къде? — Шелби нахълта в стаята: килимчето ѝ за йога се полюшваше от една връв на гърба ѝ. — Къде отиваме?

— В къщата на Лус в Джорджия за Деня на благодарността — каза Майлс.

В коридора зад Шелби се появи изрусена глава. Бившето гадже на Шелби. Кожата му бе призрачно бяла, и Шелби беше права: Имаше нещо странно в очите му. Бяха толкова бледи.

— За последен път: казах ти сбогом, Фил. — Шелби бързо затвори вратата в лицето му.

— Кой беше това? — попита Роланд.

— Смотаното ми бивше гадже.

— Изглежда интересен тип — каза Роланд, като се взираше разсеяно към вратата.

— Интересен ли? — Шелби изсумтя. — Ограничителна заповед: ето това би било интересно. — Тя хвърли един поглед към куфара на Лус, после — към торбата на Майлс, после започна да хвърля напосоки нещата си в тумбест черен куфар.

Ариана отчаяно вдигна ръце.

— Нищо ли не можеш да направиш без антураж? — попита тя Лус. После, като се обърна към Роланд: — Предполагам, че искаш да поемеш отговорност и за нея?

— На това му се казва празнично настроение! — Роланд се засмя. — Отиваме в къщата на семейство Прайс за Деня на благодарността — каза той на Шелби, чието лице светна. — Колкото повече, толкова по-весело.

Лус не можеше да повярва колко съвършено се нареждаше всичко. Денят на благодарността със семейството ѝ и Кали и Ариана и Роланд и Шелби и Майлс. Не би могла да измисли по-добър сценарий.

Измъчваше я само едно нещо. И то сериозно.

— Ами Даниел?

Имаше предвид: „Той знае ли вече за това пътуване?“ и: „Как всъщност стоят нещата между него и Кам?“, и: „Все още ли ми е сърдит заради онази целувка?“, и: „Грешка ли е, че Майлс също идва?“, и също: Каква е вероятността Даниел да се появи в къщата на родителите ми утре, макар да каза, че не може до се вижда с мен?

Ариана прочисти гърло:

— Да, ами Даниел? — повтори тя тихо. — Времето ще покаже.

— Е, имаме ли самолетни билети или нещо такова? — попита Шелби. — Защото, ако ще летим, трябва да си опаковам комплекта с успокояващи аромати, есенции, и затоплящото килимче. Не ви трябва да ме виждате на трийсет и пет хиляди фута височина без тях.

Роланд щракна с пръсти.

Близо до краката му, сянката, хвърляна от отворената врата, се отлепи от тъмните дървени дъски, вдигаща се като капак на пода, който води към подземие. От пода се надигна студен полъх, последван от внезапно блиснала студена тъмнина. Миришеше на мокро сено, докато се свиваше в малка, компактна сфера. Но после, при едно кимване на Роланд, се изду като балон и оформи висок черен портал. Приличаше на онези врати, които водят към ресторантските кухни — нещо като летяща врата с кръгло остъклено прозорче в горния край. Само че тази беше направена от тъмната мъгла на вестителя, и през прозорчето се виждаше единствено още по-тъмна, вихреща се чернота.

— Изглежда точно като онзи, за който прочетох в книгата — каза Майлс, явно впечатлен. — Аз успях да направя само някакъв странен прозорец с форма на трапец. — Той се усмихна на Лус. — Но въпреки това го накарахме да проработи.

— Дръж се за мен, хлапе — каза Роланд, — и ще видиш какво е да пътуваш със стил.

Ариана завъртя очи:

— Толкова обича да се перчи.

Лус наклони глава към Ариана:

— Но мислех, че каза...

— Знам. — Ариана вдигна ръка. — Знам, че повтарях цялата онази лекция колко е опасно пътуването с вестители. И не искам да бъда някой от онези противни ангели, дето действат в стил: „прави каквото казвам, а не каквото правя“. Но всички се съгласихме — Франческа, Стивън, господин Коул, всички...

Всички ли? Лус не можеше да ги събере заедно, без да забележи едно очебийно липсващо парче. Къде беше Даниел във всичко това?

— Освен това. — Ариана се усмихна гордо. — Сред нас има истински майстор. Той е един от най-добрите експерти в пътуването с вестители. — А после, в изречена шепнешком реплика настрани към Роланд: — Не се възгордявай.

Роланд отвори рязко вратата на вестителя. Тя изскърца и изстена върху образувани от сянка панти, и се разтвори към влажна, зейнала бездна от празнота.

— Ъм... я повтори какво прави пътуването с вестители толкова опасно? — попита Майлс.

Ариана посочи с широк жест из стаята, към сянката под лампата на бюрото, зад килимчето за йога на Шелби. Всички сенки потрепваха.

— Неопитното око може и да не разбере през кой вестител да пристъпи. А, повярвай ни, винаги има неканени дебнещи сенки, които чакат някой да ги отвори случайно.

Лус си спомни противната кафява сянка, в която се беше препънала. Неканеният дебнещ натрапник, който ѝ беше представил кошмарното надзъртане, в което Кам и Даниел бяха на брега.

— Ако избереш не този вестител, който трябва, е много лесно да се изгубиш — обясни Роланд. — Да нямаш никаква представа къде — или в кое време — пристъпваш. Но стига да не се делиш от нас, няма за какво да се тревожиш.

Лус нервно посочи във вътрешността на вестителя. Не помнеше другите сенки, през които бяха пристъпвали, да са изглеждали и

наполовина толкова неясни и мрачни. Или може би просто досега не беше знаела последиците.

— Няма просто да цъфнем насред кухнята на родителите ми, нали? Защото мисля, че майка ми може да припадне от шока...

— Моля те. — Ариана изцъка с език, докато насочваше Лус, после Майлс, а след това — Шелби, да застанат пред вестителя. — Имай малко вяра.

Беше като да си пробиваш път през мътна мокра мъгла, лепкава и противна. Тя се плъзгаше и кълбеше по кожата на Лус и засядаше в дробовите ѝ, когато дишаше. Ехо от неспирен нестроен шум изпълваше тунела като водопад. Предишните два пъти, когато беше пътувала чрез вестител, Лус беше имала чувството, че я блъскат и тласкат припряно, че се изстрелва през мрака, за да излезе на светло. Това беше различно. Беше изгубила представа къде и кога се намира, дори коя е и къде отива.

После усети как нечия силна ръка я издърпва.

Когато Роланд я пусна, отекващият водопад намалѐ до капещ звук, и мирис на хлор изпълни носа ѝ. Трамплин. Познат, под висок сводест таван, с накъсани прозорци от рисувано стъкло. Слънцето беше преминало над високите прозорци, но светлината му още хвърляше леки цветни призми върху повърхността на басейн с олимпийски размери. Покрай стените потрепваха свещи в каменни ниши, които хвърляха отблясъци от мъждива, безполезна светлина. Щеше да познае тази превърната в гимнастически салон църква навсякъде.

— О, Боже мой — прошепна Лус. — Върнали сме се в „Меч и Кръст“.

Ариана огледа помещението бързо и без особена привързаност.

— Колкото до родителите ти, когато дойдат да ни вземат утре сутринта, била си тук през цялото време. Ясно?

Ариана се държеше, сякаш да се върнат в „Меч и Кръст“ за нощта, не беше различно от това, да се регистрират в някой безличен мотел. Рязкото завръщане към тази част от живота ѝ, обаче, порази Лус като плесница през лицето. Не ѝ беше харесвало тук. „Меч и Кръст“ беше ужасно място, но беше място, където ѝ се бяха случили различни

неща. Тук се беше влюбила, беше видяла как умира близка нейна приятелка. Повече от всичко останало — на това място тя се беше променила.

Затвори очи и се изсмя горчиво. Тогава не знаеше нищо в сравнение с това, което знаеше сега. И въпреки това се беше чувствала толкова сигурна в себе си и в емоциите си, колкото не можеше да си представи да се чувства отново някога.

— Какво е това място, по дяволите? — попита Шелби.

— Предишното ми училище — каза Лус, като хвърли поглед към Майлс. Той изглеждаше смутен, сгъстен до Шелби, притиснат към стената. Лус си спомни: Те бяха добри деца — и макар че никога не беше говорила много за времето, прекарано тук, фабриката за слухове на нефилимите като нищо можеше да им е напълнила умовете с достатъчно ярки подробности, за да нарисуват една страховита нощ в „Меч и Кръст“.

— Хм — каза Ариана, като погледна Шелби и Майлс. — А когато родителите на Лус питат, вие също учите тук.

— Обясни ми що за училище е това — каза Шелби. — Какво, да не би да плувате и да се молите едновременно? Това е ниво на безумна ефикасност, което никога няма да видите на Западното крайбрежие. Мисля, че току-що ми стана мъчно за вкъщи.

— Ако мислиш, че това е зле — каза Лус, — би трябвало да видиш останалата част от кампуса.

Шелби сбърчи лице, и Лус не можеше да я вини. В сравнение с „Шорлайн“, това място беше като някакво ужасяващо чистилище. Поне, за разлика от останалите деца тук, те щяха да се махнат след тази вечер.

— Изглеждате изтощени — каза Ариана. — Кое е добре, защото обещах на Коул, че няма да се набиваме на очи.

Роланд се беше облегал на трамплина, като разтриваше слепоочията си, а отломките на вестителя потрепваха в краката му. Сега той се изправи и пое контрол над положението.

— Майлс, ти ще се настаниш при мен в старата ми стая. А твоята стая, Лус, още е празна. Ще вкараме едно легло на колелца за Шелби. Нека всички си оставим багажа и да се срещнем отново в моята стая. Ще използвам старата мрежа на черния пазар, за да поръчам пица.

Споменаването на пицата беше достатъчно да отърси Майлс и Шелби от вцепенението им, но на Лус ѝ отнемаше повече време да се приспособи. Не беше толкова странно стоята ѝ да е още празна. Като преброи на пръсти, осъзна, че беше отсъствала от това място по-малко от три седмици. Струваше ѝ се много по-дълго, сякаш всеки ден е бил цял месец, а на Лус ѝ бе невъзможно да си представи „Меч и Кръст“ без някого от хората — или ангелите, или демоните, — които бяха съставлявали живота ѝ тук.

— Не се тревожи. — Ариана застана до Лус. — Това място е като повредена въртяща се врата. Хората идват и си отиват непрекъснато заради някакъв проблем с условното освобождаване, откачени родители, какво ли не. Днес Ранди има свободна вечер. На никой друг не му пука. Ако някой те погледне втори път — ти просто му отвърни с трети. Или го прати при мен. — Тя сви юмрук. — Готова ли си да се махаме оттук? — Тя посочи към останалите, които вече излизаха след Роланд през вратата.

— Ще ви настигна — каза Лус. — Първо трябва да направя нещо.

Гробът на Пен, в далечния източен ъгъл на гробището, до парцела на баща ѝ, беше скромен, но спретнат.

Последния път, когато Лус беше видяла това гробище, то беше покрито с дебел слой прах. Последиците от всяка битка между ангели — беше ѝ казал Даниел. Лус не знаеше дали досега вятърът вече беше отвял праха, или пък дали оставеният от ангелите прах просто изчезваше с течение на времето, но изглежда, че гробището се беше върнало към занемареното си предишно състояние. Все още обградено от завземаща все по-големи територии гора от задушени от кудзу вечнозелени дъбове. Все още голо и хлътнало под безцветното небе. Само че липсваше нещо, нещо невероятно важно, което Лус не можеше да определи, но което все още я караше да се чувства самотна.

Оскъден килим от матовозелена трева беше израснал върху гроба на Пен и около него, така че той не изглеждала толкова стряскащо нов в сравнение с вековните гробове около него. Букет от свежи лилии лежеше пред простия сив надгробен камък, който Лус се наведе да прочете:

Пениуедър Ван Сикъл–Локууд
скъпа приятелка
(1991–2009)

Лус си пое накъсано дъх, и в очите ѝ избиха сълзи. Беше напуснала „Меч и Кръст“, преди да има време да погребее Пен, но Даниел се беше погрижил за всичко. За първи път от няколко дни насам сърцето я болеше за него. Защото той беше знаел, по-добре, отколкото самата тя би се досетила, точно какво трябва да гласи надписът върху надгробния камък на Пен. Лус коленичи на тревата: сега сълзите ѝ се лееха свободно, ръцете ѝ безплодно обхождаха земята.

— Тук съм, Пен — прошепна тя. — Съжалявам, че трябваше да те оставя. Съжалявам, че изобщо трябваше да се забъркаш с мен. Заслужаваше по-добра от тази съдба. По-добра приятелка от мен.

Искаше ѝ се приятелката ѝ да беше още тук. Искаше ѝ се да може да поговори с нея. Знаеше, че вината за смъртта на Пен е нейна, и това почти ѝ късаше сърцето.

— Вече не знам какво правя, и съм уплашена.

Искаше да каже, че Пен ѝ липсва през цялото време, но това, което всъщност ѝ липсваше, беше представата за приятелка, която можеше да опознае по-добре, ако смъртта не я беше отнесла толкова рано. Нищо от това не беше правилно.

— Здравей, Лус.

Наложи се да избърше сълзите си, преди да успее да види господин Коул, застанал от другата страна на гроба на Пен. Толкова беше свикнала с безупречно елегантните си учители в „Шорлайн“, че господин Коул ѝ се стори почти старомодно облечен в измачкания си жълто-кафяв костюм, с мустаците, и с кестенявата си коса, разделена право като с линейка точно над лявото ухо.

Лус се изправи тронаво на крака, като подсмърчаше в китката си.

— Здравейте, господин Коул.

Той се усмихна мило:

— Научавам, че се справяш добре там. Всички казват, че се справяш много добре.

— О... н-не... — заекна тя. — Не знам за това.

— Е, аз знам. Знам също и че родителите ти са много щастливи, че ще могат да те видят. Хубаво е, когато тези неща могат да се уредят.

— Благодаря ви — каза тя, с надеждата, че той разбира колко му е признателна.

— Няма да те задържам, само още един последен въпрос.

Лус чакаше той да я попита за нещо дълбоко, тъмно и неясно за Даниел и Кам, за доброто и злото, правилното и грешното, доверието и измамата...

Но всичко, което той каза, беше:

— Какво си направила с косата си?

Лус се беше навела с главата надолу в мивката в момичешката тоалетна надолу по коридора на кафетерията на „Меч и Кръст“. Шелби донесе последните две парчета пица със сирене, които беше прибрала върху книжна чиния за нея. Ариана подаде флакон евтина черна боя за коса — най-доброто, което Роланд можеше да направи за толкова кратко време, но доста близко до естествения цвят на Лус.

Нито Ариана, нито Шелби бяха разпитвали Лус за внезапната ѝ нужда от промяна. Беше им признателна за това. Сега разбра, че само бяха чакали да изпадне в уязвимото положение на наполовина боядисана, за да започнат инквизицията.

— Предполагам, че Даниел ще е доволен — каза Ариана с най-стеснителния си тон за въпроси, целящи да насочат разговора в определена посока. — Не че го правиш заради Даниел. Нали?

— Ариана — предупреди я Лус. Нямаше да се хване на това. Не и тази вечер.

Но Шелби явно искаше именно това.

— Знаеш ли какво съм харесвала винаги в Майлс? Че те харесва заради това, което си, а не заради това, което правиш с косата си.

— Ако вие двете смятате да сте толкова открити по този въпрос, защо не слязохте с тениските с надпис „Подкрепете Даниел“ и „Подкрепете Майлс“?

— Добре ще е да си поръчаме такива — рече Шелби.

— Моята е в пералнята — каза Ариана.

Лус ги изключи от съзнанието си, като вместо това се съсредоточи върху топлата вода и странното съчетание, което се

изливаше едновременно върху главата ѝ, в скалпа ѝ, и надолу в канала: късите набити пръсти на Шелби ѝ бяха помогнали за първото боядисване, по времето, когато Лус си мислеше, че това е единственият начин да започне на чисто. Първият приятелски акт на Ариана спрямо Лус беше нареждането да отреже черната ѝ коса, да я направи да изглежда като нея. Сега ръцете им се движеха из скалпа на Лус в същата баня, в която Пен я беше почистила от месното руло, което Моли ѝ беше изсипала на главата през първия ѝ ден в „Меч и Кръст“.

Беше едновременно сладко и горчиво, и прекрасно, и Лус не можеше да проумее значението на нищо от това. Знаеше единствено, че вече не искаше да се крие — нито от себе си или от родителите си, нито от Даниел, или дори от онези, които искаха да я наранят.

Беше търсила евтино преобразяване, когато най-напред стигна в Калифорния. Сега осъзна, че единственият смислен начин да направи промяна, беше да си я спечели наистина. Да си боядиса косата черна, също не беше отговорът — знаеше, че още не е стигнала до него — но поне беше стъпка в правилната посока.

Ариана и Шелби престанаха да спорят кой е сродната душа на Лус. Погледнаха я мълчаливо и кимнаха. Почувства го, преди да види отражението си в огледалото: Тежкото бреме на меланхолията, бреме, което дори не беше знаела, че носи, се беше вдигнало от тялото ѝ.

Беше се върнала към корените си. Беше готова да се прибере у дома.

ДЕНЯТ НА БЛАГОДАРНОСТТА

Когато Лус пристъпи през входната врата на къщата на родителите си в Тъндърболт, всичко си беше съвсем същото: Закачалката за връхни дрехи във фоайето все още имаше вид, сякаш ще се катурне под тежестта на твърде много якета. Мирисът на извадени от сушилнята чаршафи и препарат за чистене на мебели все още създаваше чувството, че къщата е по-чиста, отколкото беше в действителност. Кушетката с флорални мотиви в дневната беше избеляла от утринното слънце, което падаше през щорите на прозорците. На масичката за кафе имаше купчина изпоцапани с петна от чай списания за обзавеждане в южняшки стил: любимите страници бяха отбелязани с касови бележки от бакалницата, за онзи момент някъде далече в бъдещето, когато се сбъднеше мечтата на родителите ѝ ипотеката да е изплатена и семейството им най-после да има малко допълнителни пари за смяна на обзавеждането. Андрю, истеричният пудел на майка ѝ, притича да подуши гостите и да ухапе закачливо Лус отзад за глезена.

Бащата на Лус остави торбата ѝ във фоайето, и неспринудено обгърна рамото ѝ с ръка. Лус загледа отражението им в тясното огледало в антрето: баща и дъщеря.

Очилата му без рамки се смъкнаха на носа, когато целуна темето на отново чернокосата ѝ глава.

— Добре дошла вкъщи, Луси — каза той. — Липсваше ни тук.

Лус затвори очи.

— И вие ми липсвахте. — За първи път от седмици не лъжеше родителите си.

Къщата бе топла и изпълнена с опияняващи аромати, типични за Деня на благодарността. Тя си пое дъх и на мига успя да си представи всяко обвито в домакинско фолио ястие, оставено на топло във фурната. Изпържена в много мазнина пуйка с плънка от гъби — специалитетът на баща ѝ. Сос от ябълки и червени боровинки, въздушно леки кифлички с мая, и достатъчно пайове с тиква и

американски орех — специалитет на майка ѝ — да нахранят целия щат. Сигурно готвеше от цяла седмица.

Майката на Лус хвана китките ѝ. Лешниковите ѝ очи бяха малко влажни в ъгълчетата.

— Как си, Лус? — попита тя. — Добре ли си?

Беше такова облекчение да си е у дома. Лус почувства как и собствените ѝ очи овлажняват. Кимна, сгушвайки се в майка си за прегръдка.

Дългата до брадичката тъмна коса на майка ѝ беше оформена с лак и напръскана с пяна, сякаш беше посетила салона за красота едва предишния ден. Което, като я познаваше, вероятно беше направила. Изглеждаше по-млада и по-красива, отколкото си я спомняше Лус. В сравнение с възрастните родители, които се беше опитала да посети в Маунт Шаста — дори в сравнение с Вера — майката на Лус изглеждаше щастлива и жизнена, недокосната от скръб.

Защото никога не ѝ се беше налагало да изпита онова, което останалите бяха изпитали: да изгуби дъщеря. Да изгуби Лус. Родителите ѝ бяха изградили целия си живот около нея. Щяха да бъдат съсипани, ако тя умре.

Не можеше да умре така, както в миналото. Не можеше да съсипе живота на родителите си този път, сега, когато знаеше повече за миналото си. Щеше да направи каквото бе нужно, за да ги запази щастливи.

Майка ѝ взе палтата и шапките на другите четирима тийнейджъри, които стояха във фойето ѝ.

— Надявам се, че приятелите ти не са забравили апетита си.

Шелби рязко посочи с палец към Майлс:

— Внимавайте какво си пожелавате.

Беше точно в стила на родителите на Лус да не възразят, че в последната минута на трапезата им за Деня на благодарността се е изсипала пълна кола с гости.

Когато крайслерът „Ню Йоркър“ на баща ѝ бе влязъл през високите порти от ковано желязо на „Меч и Кръст“ точно преди обед, Лус го чакаше. Изобщо не беше успяла да спи предната нощ. Между странното преживяване да е обратно в „Меч и Кръст“, и нервността ѝ от това, че беше заформила такава странна група за Деня на благодарността на другия ден, умът ѝ не можа да се успокои.

За щастие, сутринта беше минала без произшествия: след като прегърна баща си така продължително и силно, както не беше прегръщала никого досега, бе споменала, че има няколко приятели, които няма къде да отидат за празника.

Пет минути по-късно, всички бяха в колата.

Сега те се въртяха из дома от детството на Лус, като вземаха поставени в рамки нейни снимки на различна пубертетна възраст, взираха се през същите френски прозорци, през които се беше взирала тя на купа овесена каша в продължение на повече от десетилетие. Беше някак нереално. Докато Ариана изтича в кухнята да помогне на майка ѝ да разбие малко сметана, Майлс обсипваше баща ѝ с въпроси за огромния олющен телескоп в кабинета му. Лус почувства прилив на гордост с родителите си, задето караха всички да се чувстват добре дошли.

Изсвирване на клаксон отвън я накара да подскочи.

Покатери се на провисналата кушетка и повдигна една от пречките на щората. Отвън едно червено-бяло такси работеше на празен ход, бълвайки изгорели газове в студения есенен въздух. Прозорците бяха със затъмнени стъкла, но пътникът можеше да е само един човек.

Кали.

Един от високите до коленете червени кожени ботуши на Кали се протегна от задната врата, и се закотви на бетонния тротоар. Секунда по-късно се показва сърцевидното лице на най-добрата приятелка на Лус. Порцелановата кожа на Кали беше поруменяла, кестенявата ѝ коса — по-къса, отрязана под шикозен ъгъл близо до брадичката. Бледосините ѝ очи проблясваха. По някаква причина непрекъснато хвърляше погледи назад във вътрешността на таксито.

— Какво гледаш? — попита Шелби, като дръпна нагоре друга пречка от щората, за да види. Роланд се промъкна от другата страна на Лус и също погледна навън.

Точно навреме да види как Даниел се измъква плавно от таксито...

Последван от Кам, от предната седалка.

При вида им Лус си пое дъх през зъби.

И двамата носеха дълги, тъмни палта, като палтата, с които бяха облечени на брега, в сцената, която беше зърнала. Косите им блестяха

на слънцето. И за миг, само за миг, Лус си спомни защо отначало беше изпитала интерес и към двамата в „Меч и Кръст“. Те бяха красиви. Нямаше как да пренебрегне това. Нереално, неестествено зашеметяващи.

Но какво, по дяволите, правеха тук?

— Точно навреме — промърмори Роланд.

От другата ѝ страна, Шелби попита:

— Кой ги покани?

— Точно това си мислех — каза Лус, но не се сдържа да не се размечтае леко при вида на Даниел. Макар че нещата между тях бяха страшно объркани.

— Лус. — Роланд се подсмиваше на изражението ѝ, докато тя наблюдаваше Даниел. — Не мислиш ли, че е редно да отвориш вратата?

На вратата се позвъни.

— Кали ли е? — провикна се майката на Лус от кухнята, надвиквайки бръмченето на миксера.

— Отворих! — извика в отговор Лус, чувствайки как в гърдите ѝ се разпростира студена болка. Разбира се, че искаше да види Кали. Осъзна обаче, че по-непреодолимо от радостта ѝ, че вижда най-добрата си приятелка, беше огромната ѝ нужда да види Даниел. Да го докосне, да го прегърне и да вдъхне присъствието му. Да го запознае с родителите си.

Те щяха да успеят да видят, нали? Щяха да успеят да разберат, че Лус беше намерила човека, който беше променил живота ѝ завинаги.

Тя отвори вратата.

— Честит Ден на благодарността! — изрече провлачено висок глас с южняшки акцент. Лус трябваше да примигне няколко пъти, преди мозъкът ѝ да направи връзка с гледката пред очите ѝ.

Габ, най-красивият и най-възпитан ангел в „Меч и Кръст“, стоеше на входа на къщата на Лус в розова мохерна тясна права рокля с висока яка. Русата ѝ коса беше оформена във великолепно, буйна прическа от плитки, прикрепени с фиби на малки извити кичури на върха на главата ѝ. Кожата ѝ имаше мек, прекрасен отблясък — доста подобна на тази на Франческа. Държеше букет бели гладиоли в едната си ръка, и леденобяла пластмасова фунийка сладолед в другата.

До нея, с изрусена коса с прорасли кафяви корени, стоеше демонът Моли Зейн. Скъсаните ѝ черни джинси бяха в тон с разръфания ѝ черен пуловер, сякаш още следваше изискванията за облеклото в „Меч и Кръст“. Броят на пиърсингите по лицето ѝ се беше увеличил, откакто Лус я бе видяла за последен път. Крепеше в сгъвката на ръката си малко чугунено котле. Гледаше гневно към Лус.

Лус видя останалите, които вървяха по дългата, криволичеща алея. Даниел беше вдигнал куфара на Кали на рамото си, но Кам бе този, който се навеждаше навътре, усмихнат, с длан върху горната част на дясната ръка на Кали, докато бърбеше с нея. Тя, изглежда, не знаеше дали да е леко нервна или абсолютно очарована.

— Тъкмо бяхме в квартала. — Габ се усмихна сияйно, докато подаваше цветята на Лус. — Аз направих домашния си сладолед, а Моли донесе предястие.

— Скариди „Диабло“. — Моли повдигна капака на котлето, и Лус усети мирис на пикантен бульон. — Семейна рецепта. — Моли рязко постави отново капака, после се провря покрай Лус във фойето, препъвайки се в Шелби на пътя си.

— Извинявай — намусено изрекоха двете едновременно, като се измерваха с мнителни погледи.

— О, хубаво. — Габ се наведе да прегърне Лус. — Моли си намери приятелка.

Роланд отведе Габ в кухнята, и Лус за първи път видя ясно Кали. Когато погледите им се срещнаха, те не можаха да се сдържат. Върху лицата и на двете момичета неволно разцъфнаха усмивки и те затичаха една към друга.

Тялото на Кали така се блъсна в Лус, че ѝ изкара въздуха, но нямаше значение. Бяха праметнали ръце една около друга, всяко от момичетата бе заровило лице в косата на другото; смееха се така, като можеш да се смееш само след прекалено дълга раздяла с много добър приятел.

Лус неохотно се отдръпна и се обърна към двете момчета, застанали на няколко стъпки по-назад. Кам изглеждаше, както винаги: овладян и спокоен, елегантен и красив.

Но Даниел изглеждаше смутен — и имаше основателна причина да е. Не бяха говорили, откакто я беше видял да целува Майлс, а сега

стояха заедно с най-добрата приятелка на Лус и врагът на Даниел, превърнал се... в каквото там беше Кам за Даниел сега.

Но...

Даниел беше в дома ѝ. На две крачки от родителите ѝ. Дали щяха да се побъркат, ако знаеха кой е той в действителност? Как трябваше да им представи човека, който бе отговорен за хиляди от нейните смърти, към когото изпитваше магнетично привличане почти през цялото време, който беше невъзможен, неуловим и потаен и понякога дори зъл, чиято любов тя не разбираше; който работеше заедно с дявола, да му се не види, и който — ако смяташе, че да цъфне тук неканен с този демон е добра идея — може би изобщо не я познаваше много добре.

— Какво правите тук? — Гласът ѝ беше дрезгав, а гърлото ѝ — пресъхнало, защото не можеше да говори с Даниел, без да говори и с Кам, а не можеше да говори с Кам, без да ѝ се прииска да запрати по него нещо тежко.

Кам проговори пръв:

— Честит Ден на благодарността и на теб. Чухме, че купонът днес е в твоята къща.

— Натъкнахме се на приятелката ти на летището — добави Даниел, като си служеше с равния тон, с който говореше, когато с Лус бяха пред други хора. Беше по-делови, изпълвайки я с копнеж да бъде насаме с него, за да могат просто да си бъдат истински. И за да може да го сграбчи за реверите на глупавото сако и да го разтърси, докато ѝ обясни всичко. Това беше продължило достатъчно дълго.

— Заговорихме се, качихме се в едно и също такси — подхвана Кам, като намигна на Кали.

Кали се усмихна на Лус:

— Та, значи, представях си аз някакво интимно събиране в дома на Прайс, но това е много по-добре. Сега мога наистина да се развихря.

Лус чувстваше как приятелката ѝ оглежда изпитателно лицето ѝ, търсейки издайнически признаци каква е работата с тези две момчета. Денят на благодарността щеше да се превърне в истински неловко преживяване, истински бързо. Това не беше начинът, по който се предполагаше, че трябва да протекат нещата.

— Време за пуйката! — провикна се майка ѝ от вратата. Усмивката ѝ се промени в объркана гримаса, когато видя тълпата отвън. — Лус? Какво става? — Старата ѝ престилка на зелени и бели райета беше завързана около кръста.

— Мамо — каза Лус, като сочеше, — това са Кали, и Кам, и... — Искаше ѝ се да посегне да сложи ръка върху Даниел: нещо, каквото и да е, за да даде на майка си да разбере, че той е специален, че това беше „нейният човек“. Да покаже също и на него, че още го обичаше, че всичко между тях щеше да се оправи. Но не можеше. Просто си стоеше там. — ... Даниел.

— Добре — Майка ѝ присви очи към всеки от новодошлите. — Е, хм, добре дошли. Лус, миличка, може ли да ти кажа една дума?

Лус отиде при майка си на входната врата, като вдигна пръст да покаже на Кали, че се връща веднага. Последва майка си през фойето, през мъждиво осветения коридор, в който висяха рамкирани снимки от детството ѝ, и в уютната, осветена от запалена лампа спалня на родителите си. Майка ѝ седна върху бялата кувертюра на леглото и скръсти ръце.

— Искаш ли да ми кажеш нещо?

— Толкова съжалявам, мамо — каза Лус, като се отпусна на леглото.

— Не искам да отказвам на никого една вечеря за Деня на благодарността, но не мислиш ли, че трябва да теглим чертата някъде? Една неочаквана пълна кола с хора не беше ли достатъчна?

— Да, разбира се, че си права — каза Лус. — Не съм канила всичките тези хора. Толкова съм зашеметена, колкото и ти, че се появиха всичките.

— Просто въпросът е, че имаме толкова малко време с теб. Много се радваме да се срещнем с приятелите ти — каза майката на Лус, като я галеше по косата. — Но времето с теб ни е по-скъпо.

— Знам, че това ви натоварва ужасно много, но, мамо — Лус сгуши буза в разтворената длан на майка си, — той е специален, Даниел. Не знаех, че ще дойде, но сега, когато е тук, имам нужда от това време с него толкова, колкото имам нужда да бъда с теб и татко. Има ли някакъв смисъл в това, което казвам?

— Даниел ли? — повтори майка ѝ. — Онова красиво русо момче? Вие двамата сте...

— Влюбени сме. — По някаква причина Лус трепереше. Макар да имаше известни съмнения относно връзката им, да каже гласно, на майка си, че обича Даниел, правеше тази връзка да изглежда реална — караше я да си спомни, че, въпреки всичко, наистина го обича.

— Разбирам. — Когато майка ѝ кимна, напръсканите ѝ с лак кафяви къдрици не помръднаха. Усмихна се. — Е, не можем току-така да изритаме всички останали, освен него, нали?

— Благодаря ти, мамо.

— Благодаря и на баща си. И, скъпа? Следващия път — малко предварително уведомяване, ако обичаш. Ако знаех, че ще доведеш у дома „специалния човек“, щях да смъкна албума с бебешките ти снимки от тавана. — Тя намигна, залепвайки една целувка върху бузата на Лус.

Обратно в дневната, Лус се натъкна първо на Даниел.

— Радвам се, че успя да бъдеш със семейството си в крайна сметка — каза той.

— Надявам се, че не си бясна на Даниел, задето ме доведе — вметна Кам, и Лус затърси нотки на високомерие в гласа му, но не откри такива. — Сигурен съм, че и двамата бихте предпочели да не бях тук, но — той погледна Даниел — сделката си е сделка.

— Сигурна съм — каза хладно Лус.

Лицето на Даниел не издаваше нищо. Докато не помрачня. Майлс беше влязъл от трапезарията.

— Ъм, хей, баща ти се готви да вдига тост. — Очите на Майлс бяха приковани върху Лус по начин, който я караше да си мисли, че той усърдно се опитва да не срещне погледа на Даниел. — Майка ти ми каза да питам къде искаш да седнеш.

— О, където и да е. Може би до Кали? — Лека паника обзе Лус, когато си помисли за всички останали гости и как беше нужно да ги държи възможно най-далече едни от други. А Моли — далече от кажи-речи всички. — Трябваше да направя план с разпределение на местата.

Роланд и Ариана бързо бяха успели да нагласят масата за игра на карти накрая на масата в трапезарията, така че сега угощението се разпростираше и в дневната. Някой беше метнал златистобяла

покривка, а родителите ѝ дори бяха измъкнали порцелана от сватбата си. Бяха запалили свещи и бяха напълнили високи чаши с вода. И скоро Шелби и Майлс внасяха димящи купи със зелен боб и картофено пюре, докато Лус се намести между Кали и Ариана.

На тяхната провеждана в тесен кръг вечеря за Деня на благодарността сега присъстваха дванайсет души: четирима човеци, двама нефилими, шестима паднали ангели (по трима от страна на доброто и на злото), и едно куче, облечено като пуйка, с купичката си с остатъци под масата.

Майлс се отправи към мястото точно срещу Лус — докато Даниел не му хвърли заплашителен поглед. Майлс се отдръпна, и Даниел тъкмо се канеше да седне, когато Шелби се шмугна право там. Усмивайки се с леко победоносно изражение, Майлс седна от лявата страна на Шелби, срещу Кали, докато Даниел, със смътно раздражено изражение, седна от дясната ѝ страна, срещу Ариана.

Някой риташе Лус под масата, опитвайки се да привлече вниманието ѝ, но тя не откъсваше очи от чинията си.

Щом всички насядаха, бащата на Лус се изправи начело на масата, с лице към майка ѝ в долния край. Почука с вилицата по чашата си с червено вино.

— Известен съм с това, че произнасям по една-две скучни многословни речи по това време на годината. — Той се подсмихна. — Но никога преди не сме сервирали на толкова много деца с изгладнял вид, затова просто ще мина към същността. Благодарен съм за милата си съпруга, Дорийн, прекрасното си дете, Луси, и на всички ви, задето се присъединихте към нас. — Той прикова очи върху Лус, като изопна бузи, както правеше когато беше особено горд. — Прекрасно е да те гледам как процъфтяваш, растеш и се превръщаш в красива млада дама с толкова много страхотни приятели. Надяваме се, че всички те ще дойдат отново. Наздраве на всички. За приятелите.

Лус се насили да се усмихне, избягвайки нервните погледи, които всичките ѝ „приятели“ си разменяха.

— Правилно! — Даниел наруши безкрайно неловкото мълчание, като вдигна чашата си. — Какво струва животът без верни, надеждни приятели?

Майлс го погледна едва-едва, докато мушкаше една лъжица за сервиране дълбоко в картофеното пюре:

— Казано от самото олицетворение на надеждността.

Семейство Прайс бяха твърде заети да подават блюда в срещуположните краища на масата, за да забележат злобния поглед, който Даниел отправи към Майлс.

Моли изсипваше с лъжица предястието от пикантни скариди, което още никой не беше докоснал, в растяща купчина върху чинията на Майлс.

— Просто кажи „предавам се“, когато решиш, че ти стига.

— Ей, по-кратко, Мо. Запази малко и за мен. — Кам посегна да вземе котлето със скариди. — Я ми кажи, Майлс, Роланд ми разказа, че си проявил доста забележителни умения във фехтовката онзи ден. Бас държа, че момичетата са пощурели. — Той се наведе напред. — Ти беше там, нали, Лус?

Вилицата на Майлс беше застинала във въздуха. Големите му сини очи изглеждаха объркани относно намеренията на Кам и сякаш се надяваше да чуе Лус да потвърждава, че момичетата — включително тя самата — наистина са пощурели.

— Роланд каза също, че Майлс е загубил — каза Даниел спокойно, и набоде парче плънка.

В другия край на масата Габ разчупи напрежението с високо и доволно мъркане:

— О, боже, госпожо Прайс. Това брюкселско зеле е като малка хапка от рая. Нали, Роланд?

— Ммм — съгласи се Роланд. — Наистина ме връща към едно по-лишено от усложнения време.

Майката на Лус започна да изрежда рецептата, докато бащата на Лус захвана да разказва за местното производство. Лус се опитваше да се наслаждава на този рядък миг със семейството си, и с Кали, която се наведе да прошепне, че всички изглеждат наистина страхотни, особено Ариана и Майлс — но имаше твърде много други ситуации, които трябваше да следи. Чувстваше се, сякаш всеки миг може да ѝ се наложи да обезврежда бомба.

Няколко минути по-късно, докато подаваше от плънката за втори път на всички около масата, майката на Лус каза:

— Знаеш ли, с баща ти се запознахме, когато бяхме точно около твоите години.

Лус беше чувала тази история три хиляди и петстотин пъти преди.

— Той беше куотърбек в гимназията „Атина“. — Майка й намигна на Майлс. — Момчетата с атлетично телосложение подлудяваха момичетата и по онова време.

— Да, „Троянците“ имаха дванайсет победи и само две загуби през годината, когато бях във втори курс. — Бащата на Лус се засмя, и тя зачака ключовата му реплика. — Просто трябваше да покажа на Дорийн, че не съм толкова груб извън игрището.

— Мисля, че е страхотно какъв солиден брак имате — каза Майлс, като грабна още една от прочутите кифлички с мая на майката на Лус — Лус е късметлийка да има родители, които са толкова честни и открити с нея и помежду си.

Майката на Лус засия.

Но преди тя да успее да реагира, Даниел вметна:

— Има далеч повече неща от тези, които ти обичаш, Майлс. Не бихте ли казали, господин Прайс, че една истинска връзка е нещо повече от просто някакви непринудени забавления и игри? Че е нужно известно усилие?

— Разбира се, разбира се. — Бащата на Лус потупа устни със салфетката си. — Защо иначе биха наричали брака „обвързване“? Разбира се, любовта си има своите възходи и падения. Това е животът.

— Добре казано, господин П. — каза Роланд, със сантименталност, която далеч не подхождаше на гладкото му лице като на седемнайсетгодишен младеж. — Бог знае, че съм видял доста възходи и падения.

— О, хайде сега — обади се Кали, за изненада на Лус. Горката Кали, която приемаше всичко за чиста монета. — Правите го да звучи толкова мрачно и тежко.

— Кали е права — каза майката на Лус. — Вие, деца, сте млади и изпълнени с надежди, а всъщност би трябвало просто да се забавлявате.

Забавление. Значи това беше целта точно в момента? Беше ли изобщо възможно Лус да се забавлява? Тя хвърли поглед към Майлс. Той се усмихваше.

— Забавлявам се — изрече той само е устни.

Това беше невероятно важно за Лус, която огледа масата отново и осъзна, че въпреки всичко, тя също се забавляваше. Роланд зрелищно поднасяше с език една скарида на Моли, която се засмя вероятно за пръв път изобщо. Кам се опитваше да ухажва Кали, като дори предложи да намаже с масло кифличката ѝ, което тя отклони с повдигане на вежди и свенливо поклащане на глава. Шелби ядеше, сякаш тренираше за състезание. А някой все още подритваше Лус под масата. Тя срещна виолетовите очи на Даниел. Той ѝ намигна и стомахът ѝ се присви от нервност.

Имаше нещо забележително в това събиране. Не бяха имали такъв оживен и вълнуващ Ден на благодарността, откакто бабата на Лус почина и семейство Прайс престанаха да ходят в залива на Луизиана за празника. Така че това беше семейството ѝ сега: всички тези хора, ангели, демони, и каквото там друго бяха. За добро или зло, сложен, коварен, пълен с възходи и падения, и дори на моменти забавен. Точно както бе казал баща ѝ: Такъв е животът.

А за момиче, което беше имало известен опит с умирането, животът — и това не подлежеше на обсъждане — беше нещото, за което Лус внезапно изпита огромна благодарност.

— Е, вече ми е почти достатъчно — заяви Шелби след още няколко минути. — Нали знаете. Храната. Всички други ли свършиха? Да приключваме с това. — Тя подсвирна и направи движение с пръсти, сякаш хвърля ласо. — Нямам търпение да се върна в онова поправително училище, в което ходим всички — ъм...

— Аз ще помогна за разчистването на масата. — Габ скочи и започна да трупачиниите на купчина, като завлече не особено довольната Моли със себе си в кухнята.

Майката на Лус все още я стрелкаше с тайни погледи, опитвайки се да види събирането през очите на дъщеря си. Което бе невъзможно. Беше възприела идеята за Даниел доста бързо и непрекъснато местеше поглед напред-назад между двамата. Лус искаше шанс да покаже на майка си, че това, което имаха двамата с Даниел, беше солидно и прекрасно и различно от всичко друго на света, но наоколо имаше твърде много други хора. Всичко, което би трябвало да е лесно, ѝ се струваше трудно.

После Андрю спря да дъвче филцовите пера около врата си, и заджафка към вратата. Бащата на Лус се изправи и посегна за

каишката на кучето. Какво облекчение.

— Някой си иска разходката след вечеря — обяви той.

Майка ѝ също се изправи, и Лус я последва до вратата и ѝ помогна да облече вълненото си палто. Подаде шала на баща си.

— Благодаря ви, че сте толкова готини тази вечер. Ще измием съдовете, докато ви няма.

Майка ѝ се усмихна:

— Караш ни да се гордеем с теб, Лус. Независимо от всичко. Помни това.

— Харесва ми този Майлс — каза бащата на Лус, като закопча повода на Андрю за каишката.

— А Даниел е... просто забележителен — каза майка ѝ на баща ѝ с наставнически тон.

Бузите на Лус поруменияха и тя хвърли поглед обратно към масата. Погледна родителите си с изражение, умоляващо ги да не я поставят в неудобно положение.

— Добре! Желая ви приятна дълга разходка!

Лус задържа вратата отворена и ги загледа как излизат в нощта: нетърпеливото куче почти щеше да се задуши с нашийника си. Студеният въздух, който нахлуваше през отворената врата, действаше освежително. В къщата беше горещо, сега, когато беше изпълнена с толкова много хора. Точно преди родителите ѝ да изчезнат надолу по улицата, на Лус ѝ се стори, че видя как навън бързо се мярка нещо.

Нещо, което приличаше на крило.

— Видяхте ли това? — попита тя, без да е сигурна към кого се обръща.

— Какво? — провикна се баща ѝ, като се обърна назад. Изглеждаше толкова удовлетворен и щастлив, че на Лус почти ѝ се скъса сърцето.

— Нищо. — Лус се насили да се усмихне, докато затваряше вратата. Усещаше нечие присъствие точно зад гърба си.

Даниел. Топлината, която я караше да се олюлява на място.

— Какво видя?

Гласът му беше леден, не от гняв, а от страх. Тя вдигна поглед към него, като посегна да хване ръцете му, но той се беше извърнал в другата посока.

— Кам — подвикна той. — Вземи си лъка.

В другия край на стаята изведнъж изникна главата на Кам.

— Вече?

Свистящ звук отвън пред къщата го накара да млъкне. Той се отдалечи от прозореца и пхна ръка в блейзъра си. Лус видя проблясването на сребро, и си спомни стрелите, които беше прибрал от прокуденицата.

— Кажи на останалите — каза Даниел, преди да се обърне с лице към Лус. Устните му се разделиха и отчаяното изражение на лицето му я накара да си помисли, че може би ще я целуне, но всичко, което той направи, беше да каже: — Имате ли заслон против буря?

— Кажи ми какво става — каза Лус. Чуваше как в кухнята тече вода: Ариана и Габ пееха „Сърце и душа“ с Кали, докато миеха чиниите. Видя закачливите изражения на Моли и Роланд, докато разчистваха масата. И изведнъж Лус разбра, че цялата тази вечеря за Деня на благодарността беше преструвка. Прикритие. Само че не знаеше за какво.

Майлс се появи до нея.

— Какво става?

— Нищо, за което е нужно да се тревожиш — каза Кам. Не грубо, просто излагаше фактите. — Моли, Роланд.

Моли остави купчината чинии.

— Какво трябва да направим?

Отговори Даниел, говорейки на Моли така, сякаш изведнъж бяха на една и съща страна:

— Кажете на останалите. И намерете щитове. Те ще са въоръжени.

— Кой? — попита Лус. — Прокудениците ли?

Очите на Даниел се спряха върху нея и лицето му посърна.

— Не биваше да ни откриват тази вечер. Знаехме, че има вероятност, но наистина не исках да докарвам това тук. Съжалявам...

— Даниел. — Кам го прекъсна. — Единственото важно нещо сега е да отвърнем на удара.

Силно чукане отекна с глух тътен из къщата. Кам и Даниел пристъпиха инстинктивно към входната врата, но Лус поклати глава.

— Задната врата — прошепна тя. — През кухнята.

Всички останаха заслушани за миг в скърцането от отварянето на задната врата. После се разнесе дълъг и пронизителен писък.

— Кали! — Лус хукна през дневната, потръпвайки, когато си представи пред каква ли сцена е изправена най-добрата ѝ приятелка. Ако Лус бе знаела, че прокудениците ще се появят, нямаше да позволи на Кали да дойде. Нямаше изобщо да се прибере у дома. Ако се случеше нещо лошо, Лус никога нямаше да си прости.

Влизайки бързо през вратата на кухнята на родителите си, Лус видя Кали, защитена зад слабото тяло на Габ. Беше в безопасност, поне засега. Лус издиша шумно, като едва не рухна назад в стената от мускули, която Даниел, Кам, Майлс и Роланд бяха образували зад нея.

Ариана стоеше на белосания праг, вдигнала високо в ръцете си огромна дъска за рязане на месо. Изглеждаше готова да удари някого, когото Лус още не можеше да види както трябва.

— Добър вечер. — Глас на момче, скован от официалност.

Когато Ариана свали дъската, в рамката на вратата стоеше високо, слабо момче в кафяв тренчкот. Беше много блед, с тясно лице и солиден нос. Изглеждаше познат. Неравно подстригана изрусена коса. Безизразни бели очи.

Прокуденик.

Но Лус го беше виждала някъде другаде преди.

— Фил? — изпищя Шелби. — Какво, по дяволите, правиш тук? И какво е станало с очите ти? Съвсем са...

Даниел се нахвърли върху Шелби:

— Познаваш ли този прокуденик?

— Прокуденик? — Гласът на Шелби потрепери. — Той не е... Той е скапаният ми бивш... Той...

— Той те е използвал — каза Роланд, сякаш знаеше нещо, което останалите от тях не знаеха. — Трябваше да се сетя. Трябваше да го позная какъв е.

— Но не ме позна — каза прокуденикът, със зловещо спокоен глас. Пъхна ръка в тренчкота си и от един вътрешен джоб извади сребърен лък. От другия му джоб се появи сребърна стрела, която той ловко нагласи в лъка. Насочи го към Роланд, после профуча през тълпата, като се прицелваше подред във всеки от тях. — Моля, извинете за натрапването. Дойдох да взема Лусинда.

Даниел пристъпи към прокуденика.

— Няма да вземеш никого и нищо — каза той, — освен бърза смърт, освен ако не си тръгнеш още сега.

— Съжалявам, не, не мога да направя това — отвърна момчето, чиито мускулисти ръце още държаха сребърната стрела изопната. — Имахме време да се подготвим за тази нощ на блажено възмездие. Няма да си тръгнем с празни ръце.

— Как можа, Фил? — изхленчи Шелби, като се обърна към Лус. — Не знаех... Честно, Лус, не знаех. Просто си мислех, че е странен тип.

Устните на момчето се присвиха в усмивка. Ужасните му, безизразни очи бяха истински кошмар.

— Предайте ми я без борба, или никой няма да бъде пощаден.

Тогава Кам избухна в продължителен, дълбок силен гърлен смях. Той разтърси кухнята и накара момчето на прага да се сгърчи смутено.

— Ти и каква армия? — попита Кам. — Знаеш ли, мисля, че си първият прокуденик с чувство за хумор, когото съм срещал някога. — Той хвърли поглед из тясната кухня. — Защо двамата с теб не изместим този спор навън? И да приключим с това, става ли?

— С радост — отвърна момчето, с безизразна усмивка върху бледите устни.

Кам изопна плещи назад, сякаш за да раздвижи схванат мускул — и там, точно където раменните му лопатки се свързваха, през сивия му кашмирен пуловер изникнаха чифт огромни криле. Те се разгънаха зад него, заемайки по-голямата част от кухнята. Крилете на Кам бяха толкова ярки, че бяха почти ослепителни, докато пулсираха.

— Дяволска работа — прошепна Кали, като примигваше.

— Повече или по-малко — каза Ариана, докато Кам изви криле назад и се провря с усилие покрай прокуденика, през вратата и в задния двор. — Лус ще ти обясни, сигурна съм!

Крилете на Роланд се разгънаха със звук като от политащо огромно ято птици. Светлината от лампата в кухнята подчерта тъмnozлатистите и черните им жилки, докато той се провираше през вратата след Кам. Моли и Ариана бяха точно зад него, като стояха една пред друга: Ариана притискаше сияещите си криле във всички цветове на дъгата пред тези на Моли със замъглен бронзов цвят, разпръсквайки нещо подобно на малки електрически искри, докато се измъкваша припряно през вратата. Следваше ги Габ, чиито пухкави бели криле се разтвориха изящно като на пеперуда, но с такава скорост, че разнесоха порив на вятър с уханье на цветя из кухнята.

Даниел взе ръцете на Лус в своите. Затвори очи, пое си дъх, и остави обемистите си бели криле да се разгънат. Напълно разпрострени, те щяха да запълнят цялата кухня, но Даниел ги удържа, близо до тялото си. Те блещукаха и сияеха и изглеждаха като цяло твърде красиви. Лус посегна и ги докосна с две ръце. Топли и сатенено гладки отвън, но изпълнени със сила отвътре. Можеше да я почувства как тече през тялото на Даниел и се влива в нея. Чувстваше се толкова близо до него, разбираше го напълно. Сякаш бяха станали едно цяло.

Не се тревожи. Всичко ще бъде наред. Винаги ще се грижа за теб.

Но това, което той каза на глас, беше:

— Пази се. Стой тук.

— Не — изрече тя умолително. — Даниел.

— Връщам се веднага. — После той изви криле назад и излетя през вратата.

Останали сами вътре, онези от не-ангелски произход се събраха заедно. Майлс се беше притиснал към задната врата, загледан през прозореца. Шелби държеше главата си в ръце. Лицето на Кали изглеждаше бяло като хладилника.

Лус плъзна ръка в тази на Кали.

— Предполагам, че трябва да обясня някои неща.

— Кое е онова момче с лъка и стрелата? — прошепна Кали, като трепна, но все така продължи да държи здраво ръката на Лус. — Коя си ти?

— Аз ли? Аз съм си... просто аз. — Лус сви рамене, чувствайки как из тялото ѝ се разнася мразовита тръпка. — Не знам.

— Лус — каза Шелби, като явно се опитваше да не заплаче. — Чувствам се такава глупачка. Кълна се, че нямах представа. Тези неща, които му казах... просто говорех, без да мисля. Той все питаше за теб, и беше добър слушател, затова аз... искам да кажа, нямах представа какъв е всъщност... никога, никога не бих...

— Вярвам ти — каза Лус. Тя отиде при прозореца, до Майлс, загледана към малката дървена платформа, която баща ѝ беше построил преди няколко години. — Какво мислиш, че иска?

В двора, окапалите дъбови листа бяха събрани с гребло и натрупани на спретнати купчини. Във въздуха се усещаше мирис като от буен огън. Някъде в далечината неспирно виеше сирена. В

подножието на трите стъпала на платформата, Даниел, Кам, Ариана, Роланд и Габ стояха един до друг, загледани към оградата.

Не, не оградата — осъзна Лус. Гледаха към мрачна тълпа прокуденици, които стояха неподвижно, насочили сребърните си стрели към редицата от ангели. Прокуденикът не беше сам. Беше събрал армия.

Лус трябваше да се подпре на кухненския плот, за да се закрепи. Ако не се броеше Кам, ангелите бяха невъоръжени. А тя вече беше виждала какво могат да правят онези стрели.

— Лус, спри! — извика Майлс след нея, но тя вече се беше втурнала навън през вратата.

Дори в тъмнината, Лус видя, че всички прокуденици имаха една и съща безизразна привлекателност. Имаше точно толкова момичета, колкото и момчета, всичките бледи и облечени в еднакви кафяви тренчкоти, с ниско подстригани избеляло руси коси за момчетата и стегнати, почти бели конски опашки за момичетата. Крилете на прокудениците се извиваха от гърбовете им. Бяха в ужасна форма — опърпани и оръфани и отблъскващо мръсни, почти спечени от мръсотия. Нищо, подобно на бляскавите криле на Даниел или Кам, или на някого от ангелите и демоните, които Лус познаваше. Застанали заедно, сплотени, с втренчени странни празни очи, с глави, наклонени в различни посоки, прокудениците съставляваха ужасяваща армия, сякаш в някакъв кошмар. Само дето Лус не можеше да се събуди.

Когато Даниел я забеляза да стои с останалите на платформата, той забързано се върна и хвана здраво ръцете ѝ. Съвършеното му лице изглеждаше обезумяло от страх.

— Казах ти да стоиш вътре.

— Не — прошепна тя. — Няма да стоя заключена, докато вие, останалите, се биете. Не мога просто да продължавам да гледам как около мен безпричинно умират хора.

— Безпричинно? Нека проведем този спор друг път, Лус. — Очите му непрекъснато се стрелкаха към тъмната редица прокуденици близо до оградата.

Тя сви юмруци отстрани до тялото си.

— Даниел...

— Животът ти е твърде ценен, за да го прахосаш в пристъп на гняв. Влизай вътре. Веднага.

Силен писък отекна наред двора. Предната редица от десетима прокуденици вдигна оръжия срещу ангелите и пусна стрелите си. Лус рязко вдигна глава точно навреме, за да зърне как нещо — някой — се изстрелва от покрива.

Моли.

Тя полетя надолу от него — тъмно, плътно петно, размахващо две градински гребла, въртейки ги като палки във всяка от ръцете си.

Прокудениците я чуваха, но не можеха да я видят как се задава. Но греблата на Моли се въртяха, изтръгвайки стрелите от въздуха, сякаш бяха насаждения в нива. Тя се приземи върху черните си военни ботуши: сребърните стрели с тъпи краища падаха глухо и се търкаляха по земята: изглеждаха безвредни като вейки. Но Лус знаеше по-добре.

— Сега няма да има милост! — изрева един прокуденик — Фил — от другата страна на двора.

— Заведи я вътре и вземи звездните стрели! — изкрещя Кам на Даниел, като възседна парапета на верандата и измъкна собствения си сребърен лък. В бърза последователност, той зареди и изстреля три ивици светлина. Прокудениците се присвиха, когато трима от техните редици изчезнаха в облачета прах.

Със скоростта на светлината, Ариана и Роланд се стрелкаха из двора, помитайки стрелите с крилете си.

Втора редица прокуденици напредваха, подготвяйки нов залп стрели. Точно когато се готвеха да стрелят, Габ скочи на парапета на платформата.

— Хмм, да видим. — С ожесточено изражение в очите, тя насочи връхчето на дясното си крило към земята под прокудениците.

Моравата се разтресе, а после един земен пласт — с дължината на задния двор, и няколко стъпки широк — се разцепи и зейна широк отвор, поглъщайки поне двацет прокуденици дълбоко в черната бездна.

Те изреваха глухо — самотни викове, докато падаха надолу. Надолу към... Бог знае къде. Прокудениците зад тях забуксуваха на място, спирайки точно пред ужасната клисура, която Габ бе създала от нищото. Главите им се раздвижиха от ляво на дясно, сякаш за да помогнат на слепите им очи да осмислят онова, което се беше случило току-що. Още няколко прокуденици се олюляха на ръба и се търкулнаха вътре. Воплите им отслабнаха — докато вече не се чуваше

нито звук. Миг по-късно земята проскърца като ръждясала панта и отново се затвори.

С изключително елегантен жест, Габ прибра пухкавото си крило обратно до тялото. Избърса челото си.

— Е, това би трябвало да помогне.

Но тогава нов ярък дъжд от сребърни трески се посипа от небето. Една от тях се заби с глух звук в най-горното стъпало на платформата в краката на Лус. Даниел изтръгна стрелата от дървеното стъпало, изви ръка и я метна рязко, като стреличка, напоена със смъртоносна отрова, право в челото на един настъпващ прокуденик.

Блесна светлина, като светкавица на фотоапарат, а после: Момчето с белите очи дори нямаше време да изпищи, когато стрелата го удари — просто изчезна като дим.

Очите на Даниел пробягаха по тялото на Лус, и той прокара ръце по него, сякаш невярващ, че е още жива.

До нея, Кали ахна:

— Нима той току-що... Този човек наистина ли...

— Да — каза Лус.

— Не прави това, Лус — каза Даниел. — Не ме карай да те завличам вътре. Трябва да се бия. Ти трябва да се махаш оттук. Веднага.

Лус беше видяла достатъчно, за да се съгласи. Обърна се обратно към къщата, като протегна ръка към Кали — но после, през отворената врата на кухнята, зърна ужасната гледка на няколко Прокуденици.

Трима. Застанали в къщата й. С насочени за стрелба сребърни лъкове.

— Не! — изрева Даниел, втурвайки се да защити Лус.

Шелби излезе със залитане от кухнята и отиде на платформата, затръшвайки вратата зад гърба си.

Три стрели се удариха с отчетливо тупване от другата страна на вратата.

— Хей, с нея е свършено! — провикна се Кам от ливадата, като кимна кратко на Шелби, преди да забие стрела в черепа на прокуденицата.

— Добре, нов план — промърмори Даниел. — Намерете някое място наблизо, където да се покриете. Всички. — Обръщаше се към Кали и Шелби и — за първи път през цялата вечер — Майлс. Сграбчи

Лус за ръцете. — Стой далече от звездните стрели — каза умолително. — Обещай ми. — Целуна я бързо, после бързо отпрати всички към задната страна на верандата.

Сиянието от толкова много ангелски криле беше достатъчно ярко, че на Лус, Кали, Шелби и Майлс да им се наложи да засенчат очи. Сنيшиха се и започнаха да се промъкват покрай верандата, с танцуващите пред тях сенки на перилата, докато Лус насочваше всички към страничния двор. Към укритието. Трябваше да има някакво, някъде.

Още прокуденици излязоха от сенките. Появиха се във високите клони на далечните дървета, зададоха се бавно иззад издигнатите градински лежи и проядената от термити двойна люлка, на която Лус се беше люляла като дете. Сребърните им лъкове проблясваха на лунната светлина.

Кам беше единственият от другата страна, който имаше лък. Не спря дори за миг да преброи колко прокуденици убива. Просто изстрелваше стрела след стрела със смъртоносна точност право в сърцата им. Но на мястото на всеки един, който изчезваше, сякаш се появяваше друг.

Когато му свършиха стрелите, Кам изтръгна дървената градинска маса от земята, където тя си стоеше от десетилетия, и я вдигна пред себе си с една ръка като щит. Залп след залп стрели отскачаха от плота на масата и падаха на земята в краката му. Той просто се навеждаше, изтръгваше и стреляше, навеждаше се, изтръгваше и стреляше.

Останалите трябваше да проявят повече изобретателност.

Роланд удари със златистите си криле толкова силно, че въздухът около него изпрати стрелите обратно в посоката, от която бяха дошли, като покоси няколко от невиждащите прокуденици наведнъж. Моли отново и отново нападаше редицата: греблата ѝ се въртяха спираловидно като мечове на самурай.

Ариана изтръгна старата люлка от автомобилна гума на Лус от дървото и я развъртя като ласо, като отклоняваше стрелите и те се забиваха в оградата, докато Габ тичаше наоколо и ги събираше. Тя се въртеше и тичаше като дервиш, покосявайки всеки прокуденик, който се приближеше твърде много, усмихвайки се сладко, докато стрелите улучваха кожата им.

Даниел беше измъкнал старите ръждясали железни подкови на семейство Прайс изпод верандата. Мяташе ги по прокудениците, като понякога поваляше трима от тях в безсъзнание с една подкова, когато тя рикошираше от черепите им. После се хвърляше върху тях, измъкваше звездните стрели от лъковете им, и забиваше стрелите в сърцата им с голи ръце.

На ръба на платформата, Лус зърна бараката за инструменти на баща си и направи знак на другите трима да я последват. Претърколиха се по парапета до тревата отдолу и, снишавайки се, забързаха към бараката.

Бяха почти на входа, когато Лус чу бързо изсвистяване във въздуха. Кали извика от болка.

— Кали! — Лус рязко се извъртя кръгом.

Но приятелката ѝ още беше там. Разтриваше рамото си, където я беше одраскала стрелата, но иначе беше невредима.

— Ама че жили това нещо!

Лус протегна ръка да я докосне:

— Как...?

Кали поклати глава.

— Сниши се! — изкрещя Шелби.

Лус падна на колене, като изтегли останалите долу със себе си и ги дръпна в бараката. Сред мръсните сенки на инструментите, косачката и старата спортна екипировка на бащата на Лус, Шелби допълзя до нея. Очите ѝ блестяха, а устната ѝ потрепваше.

— Не мога да повярвам, че това се случва — прошепна тя, като сграбчи ръката на Лус. — Нямаш представа колко съжалявам. Аз съм виновна за всичко.

— Не си виновна ти — каза бързо Лус. Разбира се, че Шелби не бе знаела кой е Фил в действителност. Какво наистина искаше от нея. До какво щеше да доведе тази нощ. Лус знаеше какво е усещането да носиш със себе си вината за извършването на нещо, което не разбираш. Не би го пожелала на никого. Най-малко на Шелби.

— Къде е той? — попита Шелби. — Бих могла да убия този жалък идиот.

— Не. — Лус възпря Шелби. — Няма да излезеш там. Ти можеш да загинеш.

— Не проумявам — каза Кали. — Защо някой би искал да ти навреди?

Точно тогава Майлс пристъпи към входа на бараката, в лъч лунна светлина. Носеше над главата си един от каяците на бащата на Лус.

— Никой няма да нарани Лус — каза той, като пристъпи навън с него.

Право в битката.

— Майлс! — изпищя Лус. — Върни се...

Тя се изправи, за да хукне след него — после замръзна, зашеметена от гледката как той метна каяка право към един от Прокудениците.

Беше Фил.

Безизразните му очи се разтвориха широко и той изкрещя, падайки на земята, когато каякът го удари. Прикован към земята и безпомощен, мръсните му криле се гърчеха на земята.

За миг Майлс изглеждаше горд със себе си — и Лус също се почувства мъничко горда. Но после една ниска прокуденица пристъпи напред, наклони глава като куче, заслушано в ултразвукова свирка, вдигна сребърния лък и се прицели право в гърдите на Майлс.

— Няма милост — каза тя безизразно.

Майлс беше беззащитен срещу това непознато момиче, което изглеждаше, сякаш изобщо не познава понятието за милост, дори не и към най-милото, най-невинно дете на света.

— Спри! — изкрещя Лус: сърцето ѝ блъскаше в ушите, когато изтича от бараката. Усещаше как битката се вихри навсякъде около нея, но виждаше единствено стрелата, насочена в гърдите на Майлс. Насочена да убие още един от приятелите ѝ.

Главата на прокуденицата се наклони върху врата ѝ. Празните ѝ очи се насочиха към Лус, после се разшириха леко, сякаш, точно като бе казала Ариана, наистина можеше да види пламтенето на душата на Лус.

— Не го убивай. — Лус протегна ръце в знак, че се предава. — Аз съм онази, която искаш.

ПРИМИРИЕТО Е НАРУШЕНО

Прокуденицата свали лъка си. Когато стрелата се отпусна върху тетивата, тетивата изскърца, като отваряща се таванска врата. Лицето на прокуденицата беше спокойно като неподвижно езеро в безветрен ден. Беше висока колкото Лус, с чиста; свежа кожа, бледи устни, и трапчинки, дори когато на устните ѝ нямаше усмивка.

— Ако искаш момчето да оцелее — каза тя с равен глас, — ще ти отстъпя.

Около тях останалите бяха спрели да се бият. Люлката от автомобилна гума бавно спря, като се удари с тъп звук в ъгъла на оградата. Крилете на Роланд забавиха движението си до леко пърхане, и го смъкнаха до земята. Всички бяха тихи и неподвижни, но въздухът бе зареден с наелектризирано мълчание.

Лус усещаше как върху нея пада тежестта на толкова много погледи. Кали, Майлс и Шелби. Даниел, Ариана и Габ. Кам, Роланд и Моли. Слепите погледи на самите прокуденици. Но не можеше да се отскубне от момичето с безизразните, пусти бели очи.

— Няма да го убиеш... просто защото аз казвам да не го правиш? — Лус беше толкова озадачена, че се разсмя. — Мислех, че искаш да убиеш мен.

— Да убия теб? — Механичният глас на момичето се извиси напевно, показвайки изненада. — Ни най-малко. Ние сме готови да умрем за теб. Искаме да дойдеш с нас. Ти си последната надежда. Нашият входен билет.

— Входен билет? — Майлс изрече гласно онова, което Лус бе твърде изненадана да каже. — За какво?

— За небесата, разбира се. — Момичето примижа към Лус с мъртвите си очи. — Ти си цената.

— Не. — Лус поклати глава, но думите на момичето се блъскаха в ума ѝ, отеквайки по начин, който я караше да се чувства толкова куха, че едва можеше да стои.

Вход за небесата. Цената.

Лус не разбираше. Прокудениците щяха да я вземат, и да направят какво? Да я използват като един вид разменна монета? Това момиче дори не можеше да види Лус, за да знае коя беше тя. Ако Лус беше научила нещо в „Шорлайн“, то беше, че никой не можеше да помни правилно митовете. Те бяха твърде стари, твърде заплетени. Всички знаеха, че има минало, история, в която Лус е била замесена дълго време, но изглежда, никой не знаеше защо.

— Не я слушай, Лус. Тя е чудовище. — Крилете на Даниел трепереха. Сякаш мислеше, че тя може да се изкуши да тръгне. Лус започна да усеща по раменете си сърбеж, горещо боцкащо чувство, което остави останалата част от тялото ѝ студена.

— Лусинда? — повика я прокуденицата.

— Добре, чакай малко — каза Лус на момичето. Обърна се към Даниел. — Искам да знам: Какво е това примирие? И не ми казвай „нищо“, не ми казвай и че не можеш да обясниш. Кажи ми истината. Дължиш ми я.

— Права си — каза Даниел, за изненада на Лус. Непрекъснато хвърляше крадешком погледи към прокуденицата, сякаш тя можеше да изпари Лус всеки момент. — Измислихме го с Кам. Споразумяхме се да оставим настрана различията си за осемнайсет дни. Всички ангели и демони. Сплотихме се, за да преследваме други врагове. Като тях. — Той посочи към прокуденицата.

— Но защо?

— Заради теб. Защото ти имаше нужда от време. Нашите крайни цели може и да са различни, но засега, Кам и аз — и всички наши себеподобни — работим като съюзници. Имаме един общ приоритет.

Гледката, която Лус беше зърнала във вестителя, онази отвратителна сцена, в която Даниел и Кам работеха заедно... предполагаше се, че в това няма нищо лошо, защото се бяха споразумели за примирие? За да дадат време на нея?

— Не че ти изобщо си се придържал към примирието — процеди Кам в посока на Даниел. — Каква полза има от едно примирие, ако не го зачиташ?

— Ти също не се придържаше към него — каза Лус на Кам. — Беше в гората пред „Шорлайн“.

— За да те закрилям! — каза Кам. — Не да те извеждам на лунни разходки!

Лус се обърна към Ариана:

— Каквото и да е — или да не е — това примирие — свърши ли веднъж, означава ли това, че... Кам изведнъж отново се превръща във враг? А също и Роланд? В това няма никакъв смисъл.

— Само кажи, Лусинда — рече прокуденицата. — Ще те отведе далече от всичко това.

— Към какво? Къде? — попита Лус. Имаше нещо съблазнително в идеята просто да се махне. От цялата сърдечна болка, и борба, и смущение.

— Не прави нещо, за което ще съжаляваш, Лус — предупреди Кам. Беше странно как звучеше като гласът на разума, в сравнение с Даниел, който изглеждаше почти парализиран.

Лус хвърли поглед наоколо за пръв път, откакто бе излязла от бараката. Битката беше спряла. Същият слой прах, който бе покривал гробището в „Меч и Кръст“, сега застилаше със спечен пласт тревата в задния двор. Докато тяхната група ангели изглеждаше напълно невредима и здрава, прокудениците бяха изгубили по-голямата част от армията си. Десетина стояха на разстояние, наблюдавайки. Бяха свалили сребърните си лъкове.

Прокуденицата още чакаше Лус да отговори. Очите ѝ блестяха в нощта, а краката ѝ леко се отдръпнаха назад, когато ангелите пристъпиха по-близо до нея. Когато Кам се приближи, момичето вдигна отново сребърния си лък, бавно, и го насочи към сърцето му.

Лус го видя как се вцепени.

— Не ти препоръчвам да тръгваш с прокудениците — каза той на Лус, — особено не и тази вечер.

— Не ѝ казвай какво трябва или не трябва да прави. — Шелби се намеси рязко в разговора. — Не казвам, че трябва да тръгне с някакви откачени албиноси, или нещо такова. Просто всички да престанат да я бавят като бебе и да я оставят поне веднъж да постъпи, както тя си знае. Вече е, един вид, достатъчно.

Гласът ѝ прогърмя из двора и накара прокуденицата да подскочи. Тя се обърна да насочи стрелата си към Шелби.

Лус си пое дъх през зъби. Сребърната стрела потрепваше в ръцете на прокуденицата. Тя дръпна назад тетивата. Лус затаи дъх. Но преди момичето да успее да стреля, безизразните му очи се разшириха.

Лъкът се търкулна от ръцете му. А тялото му изчезна в проблясък на мъждива сива светлина.

На две стъпки зад мястото, където беше стояла прокуденицата, Моли свали един сребърен лък. Беше застреляла момичето в гръб.

— Какво? — излая Моли, когато цялата група се обърна да я зяпне. — Харесвам това момиче—нефилим. Напомня ми за една моя позната.

Тя рязко изпъна ръка, за да посочи към Шелби, която каза:

— Благодаря. Сериозно. Това беше страхотно.

Моли сви рамене, без да обръща внимание на извисяващото се мрачно присъствие, което се надигаше зад нея. Прокуденикът, когото Майлс беше проснал на земята с каяка. Фил.

Той залюля каяка зад тялото си, сякаш беше бейзболна бухалка, и ударът запрати Моли право през моравата. Тя се приземи със сумтене върху тревата. Като метна каяка настрани, прокуденикът пхна ръка в тренчката си за една последна лъскава стрела.

Мъртвите му очи бяха единствената безизразна част от лицето му. Останалото от него — озъбената гримаса, челото му, дори скулите — изглеждаше изпълнено с ярост. Бялата му кожа сякаш беше изопната върху костеливия му череп. Ръцете му приличаха повече на хищни нокти. Гневът и отчаянието го бяха променили и го бяха превърнали от блед и странно изглеждащ, но привлекателен младеж в истинско чудовище. Той вдигна сребърния си лък и се прицели в Лус.

— От седмици чакам търпеливо шанса си да се изправа срещу теб. Сега, нямам нищо против да бъда малко по-твърд от сестра си — изръмжа той. — Ще дойдеш с нас.

От двете страни на Лус се вдигнаха сребърни лъкове. Кам отново измъкна своя от палтото си, а Даниел затършува неистово по земята да вдигне лъка, който прокуденицата току-що беше изпуснала. Изглежда, Фил очакваше това. Лицето му се присви в мрачна усмивка.

— Трябва ли да убия любимия ти, за да те убедя да се присъединиш към мен? — попита той, като сега насочи стрелата си към Даниел. — Или трябва да ги избия всичките?

Лус се взря в странния, плосък връх на сребърната стрела, на по-малко от десет стъпки от гърдите на Даниел. Нямаше шанс Фил да не уцели от това разстояние. Тази вечер беше видяла стрелата да унищожава дузина ангели с онова нищожно проблясване на светлина.

Но беше видяла също и как една стрела отскача от кожата на Кали, сякаш не беше нищо повече от пръчката с тъп край, на каквато приличаше.

Сребърните стрели убиваха ангели — осъзна тя внезапно — не хора.

Скочи пред Даниел.

— Няма да ти позволя да го нараниш. А мен стрелите ти не могат да ме наранят.

От устните на Даниел се откъсна звук: причудлив полусмях, полуридание. Тя се обърна към него, с широко отворени очи. Изглеждаше уплашен, но и нещо повече — изглеждаше виновен.

Тя си спомни разговора, който бяха водили под чворестото прасковено дърво в „Меч и Кръст“, първия път, когато ѝ беше разказал за нейните прераждания. Спомни си как седеше с него на плажа в Мендосино, когато той говореше за мястото си в небесата преди нейната поява. Колко мъчително беше да го накара да заговори открито за онези ранни дни. Все още имаше чувството, че има още. Трябваше да има още.

Скърцането на тетивата рязко върна вниманието ѝ обратно към прокуденика, който опъваше назад сребърната стрела. Сега тя беше насочена към Майлс.

— Стига приказки — каза прокуденикът. — Ще избивам приятелите ти един по един, докато ми се предадеш.

Дворът беше студен и тъмен, бараката зад гърба ѝ беше разбита на трески, бодливи и истински, но всичко ѝ се струваше като сън. В ума си Лус видя ярка примигваща светлина, шеметно въртящи се цветове, и вихрени, сякаш монтирани кадри от различните си животи, мяркащи се бързо пред очите ѝ — майка ѝ и баща ѝ, и Андрю. Родителите, които беше видяла в Маунт Шаста. Вера, пързяща се с кънки по замръзналото езеро. Момичето, което бе била някога, плуващо под водопада в жълт цял бански с връзки на врата. Други градове, домове и моменти, които все още не можеше да разпознае. Лицето на Даниел от хиляда различни ъгли, под хиляда различни светлини. И непрестанно повтарящи се ярки пламъци.

После примигна и се озова обратно в двора. Прокудениците се приближаваха, скупчваха се и шепнеха на Фил. Той непрекъснато ги

отпращаше назад с махване на ръка, възбуден, опитвайки се да се съсредоточи върху Лус. Всички бяха напрегнати.

Тя видя Майлс да се взира в нея. Сигурно беше ужасен. Но не, не ужасен. Фиксираше я с поглед, толкова напрегнато, че погледът му сякаш вибрираше в самата ѝ сърцевина. Лус усети замайване и зрението ѝ се замъгли. Това, което последва, бе непознато усещане как повдигат нещо от нея. Все едно свалиха обвивка от кожата ѝ.

И тя чу гласа си да изрича:

— Не стреляйте. Предавам се.

Само че той беше отекващ и безплътен, и Лус всъщност не беше изрекла думите. Проследи с поглед посоката на звука, и тялото ѝ се вцепени при гледката, която видя.

Друга Лус, застанала зад прокуденика, потупвайки го по рамото.

Но това не беше мигновено зърната гледка от предишен живот. Това беше тя, в орфаните си черни джинси и карираната риза с липсващото копче. С подстриганата и прясно боядисана черна коса. С лешниковите очи, които гледаха предизвикателно прокуденика. С пламтенето на същата тази нейна душа, което той можеше да види ясно. И което беше ясно видимо и за останалите ангели. Това бе неин огледален образ. Това беше...

Дело на Майлс.

Неговата дарба. Той беше разделил Лус във втора нейна същност, точно както ѝ беше казал, че може да прави, още първия ѝ ден в „Шорлайн“. Казват, че е лесно да го направиш с хората, които, един вид, обичаш, бе казал той.

Той я обичаше.

Не можеше да мисли за това точно сега. Докато очите на всички бяха сведени към отражението, истинската Лус се оттегли две стъпки назад и се скри в бараката.

— Какво става? — излая Кам към Даниел.

— Не знам! — прошепна дрезгаво Даниел.

Изглежда, единствено Шелби разбра.

— Той го направи — промърмори тя под нос.

Прокуденикът извъртя лъка си, за да се прицели в тази нова Лус. Сякаш не вярваше съвсем в победата.

— Да го направим — чу Лус собствения си глас да казва наред двора. — Не мога да остана тук с тях. Твърде много тайни. Твърде

много лъжи.

Част от нея наистина смяташе така. Че не може да продължава по този начин. Че нещо трябва да се промени.

— Ще дойдеш с мен и ще се присъединиш към братята и сестрите ми? — попита прокуденикът: в гласа му прозвуча надежда. От очите му ѝ се гадеше. Той протегна призрачно бялата си ръка.

— Да — отвърна отражението на гласа на Лус.

— Лус, не. — Даниел си пое дъх през зъби. — Не можеш.

Сега останалите прокуденици вдигнаха ръковете си към Даниел, Кам и останалите, за да не се месят.

Огледалният образ на Лус пристъпи напред. Плътна ръка в тази на Фил.

— Да, мога.

Чудовищният прокуденик я обгърна като в люлка в скованите си бели ръце. Разнесе се силно плющене на мръсни криле. Облак застояла прах се надигна бурно от земята. В бараката, Лус затаи дъх.

Чу Даниел да ахва, когато огледалният образ на Лус и прокуденикът се извисиха и излетяха от задния двор. Останалите имаха зашеметени и невярващи изражения. С изключение на Шелби и Майлс.

— Какво, по дяволите, се случи току-що? — попита Ариана. — Тя наистина ли...

— Не! — извика Даниел. — Не, не, не!

Сърцето на Лус я заболя, когато той заскуба коси, завъртя се в кръг и остави крилетата си да се разперят изведнъж в пълния си размах.

Веднага, групата останали прокуденици разпериха собствените си мръсни кафяви криле и литнаха. Крилетата им бяха толкова тънки, че трябваше да удрят ожесточено само за да се задържат във въздуха. Настигаха Фил. Опитваха се да образуват щит около него, за да може да отведе Лус на мястото, на което беше намислил — където и да беше то.

Но Кам беше по-бърз. Прокудениците бяха вероятно на двайсет фута във въздуха, когато Лус чу как една последна стрела излита от ръката си.

Стрелата на Кам не беше предназначена за Фил. А за Лус.

И той се бе прицелил идеално.

Лус застина, когато огледалното ѝ отражение изчезна в огромно петно бяла светлина. В небето, опърпаните криле на Фил потръпнаха и се разтвориха. Празни. Ужасен рев се откъсна от устата му. Той започна да се спуска обратно към Кам, последван от своята армия от прокуденици. Но после спря наред пътя. Сякаш беше осъзнал, че вече няма причина да се връща.

— Значи се започва отново — провикна се той надолу към Кам. Към всички тях. — Можеше да приключи мирно. Но тази нощ ти създаде нова група от безсмъртни врагове. Следващия път няма да преговаряме.

После прокудениците изчезнаха в нощта.

Обратно в двора, Даниел връхлетя върху Кам, запращайки го на земята.

— Какво ти става? — изкрещя той: юмруците му отчаяно заудряха лицето на Кам. — Как можа?

Кам напрегна сили да го спре. Претърколиха се един върху друг на тревата.

— Това беше по-добър край за нея, Даниел.

Даниел кипеше от гняв, нападна Кам, блъскаше главата му в прахта. Очите на Даниел пламтяха.

— Ще те убия!

— Знаеш, че съм прав! — изкрещя Кам, без изобщо да отвърща на ударите.

Даниел замръзна. Затвори очи.

— Вече нищо не знам. — Гласът му беше накъсан. Досега беше сграбчил Кам за ревера, но сега просто се отпусна на земята, заравяйки лице в тревата.

Лус искаше да отиде при него. Да се хвърли върху него и да му каже, че всичко ще бъде наред.

Само че не беше.

Онова, което беше видяла тази вечер, бе прекалено. Призля ѝ, докато гледаше себе си — огледалния образ, който Майлс беше създал — да умира от звездната стрела.

Майлс ѝ беше спасил живота. Лус не можеше да се съвземе от тази мисъл.

А останалите мислеха, че Кам е сложил край на живота ѝ.

Главата ѝ се замая, когато пристъпи напред от сенките на бараката, с намерението да каже на останалите да не се тревожат, да им каже, че е още жива. Но после долови присъствието на нещо друго.

На прага потрепваше вестител. Лус излезе от бараката и се приближи към него.

Бавно, той се откъсна от една сянка, хвърляна от луната. Плъзна се по тревата към нея в продължение на няколко стъпки, обирайки мръсен слой прах, останал от битката. Когато се приближи до Лус, потръпна и се издигна покрай тялото ѝ, докато закръжи мрачно над главата ѝ.

Тя затвори очи и почувства как вдига ръка да го посрещне. Тъмнината се отпусна на дланта ѝ. Издаде студен цвъртящ звук.

— Какво е това? — Даниел рязко завъртя глава, когато чу шума. Надигна се от земята. — Лус!

Тя не помръдна, когато останалите ахнаха, щом я видяха застанала пред бараката. Не искаше да надзърта във вестител. Беше видяла достатъчно за една нощ. Дори не знаеше защо прави това...

Докато не разбра. Не търсеше видение, търсеше изход. Нещо, достатъчно далечно, до което да пристъпи през вестителя. Отдавна не беше имала на разположение и един миг, в който да мисли сама. Това, което ѝ бе нужно, беше да си отдъхне. От всичко.

— Време е за тръгване — прошепна тя.

Вратата, оформена от сянка, която се появи пред нея, не беше съвършена — беше назъбена по краищата и вонеше на канални нечистотии. Но въпреки това Лус потупа повърхността ѝ.

— Не знаеш какво правиш, Лус! — Гласът на Роланд стигна до нея почти на прага. Това може да те отведе къде ли не!

Даниел се бе изправил на крака, подтичваше към нея.

— Какво правиш? — Тя долови дълбокото облекчение в гласа му, че е още жива, и неподправената паника, че може да работи с вестителя. Нервността му само я подтикна.

Искаше ѝ се да погледне назад, за да се извини на Кали, да благодари на Майлс за онова, което беше направил, да каже на Ариана и Габ да не се тревожат така, както знаеше, че и без друго ще се разтревожат, да остави съобщение за родителите си. Да каже на Даниел да не я следва; че трябва да направи това заради себе си. Но

шансът ѝ да се освободи изтичаше. Затова тя пристъпи напред и се провикна през рамо към Роланд:

— Предполагам, че просто ще трябва да го разбере.

С крайчето на окото си видя Даниел да се втурва към нея. Сякаш досега не беше вярвал, че тя ще го направи.

Лус почувства думите да се надигат в гърлото ѝ. „Обичам те.“ Обичаше го. Обичаше го завинаги. Но ако тя и Даниел наистина имаха цяла вечност, любовта им можеше да почака, докато тя проумееше няколко важни неща за себе си. За животите си и за живота, който имаше пред себе си. Тази вечер имаше време единствено да помахаш за довиждане, да си поеме дълбоко дъх и да скочи в тъмната сянка.

В тъмнината.

В миналото си.

ЕПИЛОГ

ХАОС

— Какво се случи току-що?

— Къде отиде тя?

— Кой я е научил как да прави това?

Трескавите гласове в задния двор звучаха треперливо и далечно на Даниел. Знаеше, че другите паднали ангели спорят, търсейки вестители в сенките на двора. Даниел бе като остров, изолиран от всичко, освен собствената си агония.

Беше я предал. Беше се провалил.

Как беше възможно? От седмици се докарваше до изтощение, с единствената цел да я опази до момента, в който вече не можеше да ѝ предложи закрила. Сега този момент беше безвъзвратно отминал — а с него и Лус.

Можеше да ѝ се случи всичко. И можеше да е къде ли не. Никога не се беше чувствал толкова кух и засрамен.

— Защо не можем просто да намерим вестителя, през който е пристъпила, да го съберем отново и да я последваме?

Момчето-нефилим. Майлс. Той беше на колене, разгръщайки тревата с пръсти. Като пълен глупак.

— Принципът им на действие не е такъв — озъби му се Даниел.

— Когато пристъпиш във времето, вземаш вестителя със себе си. Именно затова никога не се прави такова нещо, освен ако...

Кам погледна Майлс, почти съжалително:

— Моля те, кажи ми, че Лус знае повече за пътуванията с вестители, отколкото ти.

— Млъквай — каза Шелби, като застана закрилнически над Майлс. — Ако той не беше хвърлил отражението на Лус, Фил щеше да я отведе.

Шелби изглеждаше предпазлива и изплашена, не на място сред падналите ангели. Преди години бе изпитвала увлечение по Даниел — на което той никога не беше откликнал, разбира се. Но до тази вечер,

той винаги бе имал благосклонно отношение към нея. Сега тя беше само пречка на пътя му.

— Ти сам каза, че ще е по-добре Лус да е мъртва, отколкото с прокудениците — каза тя, все още защитавайки Майлс.

— Прокудениците, които ти почти покани тук. — Ариана се намеси без покана в разговора, обръщайки се към Шелби, чието лице почервения.

— Защо би предположила, че едно дете-нефилим може да разпознае прокуденика? — предизвикателно се обърна Моли към Ариана. — Ти беше в онова училище. Ти трябваше да си забелязала нещо.

— Всички: Тишина. — Даниел не можеше да мисли ясно. Дворът беше претъпкан с ангели, но в отсъствието на Лус се създаваше усещането, че е напълно празен.

На Даниел му бе почти непоносимо да погледне който и да е друг. Шелби — задето беше влязла право в заложения от прокуденика елементарен капан. Майлс — задето мислеше, че има някакъв дял в бъдещето на Лус. Кам — заради онова, което се беше опитал да направи...

О, онзи момент, когато Даниел помисли, че я е изгубил, убита от звездната стрела на Кам! Беше му се сторило, че крилете му са твърде тежки, за да ги повдигне. По-студени от смъртта. В онзи миг бе изоставил всяка надежда.

Но това бе само зрителна измама. Хвърлено отражение, нищо особено при нормални обстоятелства, но тази вечер — последното, което Даниел беше очаквал. Беше му причинило ужасен шок. Който едва не го беше убил. До радостта от нейното възкресение.

Все още имаше надежда.

Стига да можеше да я намери.

Беше останал зашеметен, докато гледаше как Лус отваря сянката. Изпълнен с благоговение и впечатлен и болезнено привлечен към нея — но повече от всичко това — зашеметен. Колко пъти го бе правила преди, без той дори да узнае?

— Какво мислиш? — попита Кам, като се приближи до него. Крилете им се привличаха взаимно — онази стара магнетична сила — и Даниел беше прекалено изтощен, за да се отдръпне.

— Тръгвам след нея — каза той.

— Добър план. — Кам се усмихна подигравателно. — Просто „тръгваш след нея“. Някъде във времето и пространството през няколкото хиляди години. За какво ще ти трябва някаква си стратегия?

От сарказма му Даниел изпита желание да го нападне втори път.

— Не те моля за помощ или за съвет, Кам.

В двора останаха само две звездни стрели: онази, която беше взел от прокуденика, когото Моли беше убила, и онази, която Кам беше намерил на плажа в началото на примирието. Щеше да има хубава симетрия, ако Кам и Даниел враждуваха точно сега — два лъка, две стрели, двама безсмъртни врагове.

Но не. Все още не. Трябваше да елиминират твърде много други, преди да могат отново да се нахвърлят един върху друг.

— Това, което Кам иска да каже — Роланд застана между тях, като говореше на Даниел с нисък глас, — е че това може да изисква малко съвместно усилие. Виждал съм как тези деца се хвърлят във вестителите. Тя не знае какво прави, Даниел Много бързо ще загази.

— Знам.

— Не е признак на слабост да ни позволиш да помогнем — каза Роланд.

— Аз мога да помогна — обади се Шелби. Досега си беше шепнала с Майлс. — Мисля, че май знам къде е тя.

— Ти? — попита Даниел. — Ти помогна достатъчно. И двамата помогнахте достатъчно.

— Даниел...

— Познавам Лус по-добре от всеки на света. — Даниел се извърна от всички тях, към тъмното, празно пространство на двора, където тя беше пристъпила. — Далеч по-добре, отколкото някой от вас някога ще я познава. Не ми трябва помощта ви.

— Ти познаваш миналото ѝ — каза Шелби, като застана пред него, така че трябваше да я погледне. — Не знаеш през какво е минала през последните няколко седмици. Аз съм тази, която беше наблизо, докато тя надзърташе в миналите си животи. Аз съм онази, която видя лицето ѝ, когато откри сестрата, която е изгубила, когато ти си я целунал, и тя... — Шелби замълча, без да довърши изречението. — Знам, че всички ме мразите точно сега. Но се кълна в... О, в каквото там вярвате. Оттук нататък можете да ми имате доверие. На Майлс

също. Искаме да помогнем. Ще помогнем. Моля те. — Тя посегна да докосне Даниел. — Довери ни се.

Даниел грубо се отскубна от нея. Доверяването като действие винаги го беше карало да се чувства неловко. Онова, което имаше с Лус, беше непоклатимо. Никога не бе имало нужда да работят върху доверието. Тяхната любов просто съществуваше.

Но за цяла вечност, Даниел никога не беше успял да повярва в някой или нещо друго. И не искаше да започва сега.

Надолу по улицата изджафка куче. После отново, по-високо. По-близо.

Родителите на Лус, които се връщаха от разходката си.

В тъмния двор очите на Даниел намериха тези на Габ. Тя стоеше плътно до Кали, вероятно утешавайки я. Вече беше прибрала крилете си.

— Просто върви — каза му само с устни Габ в пустия, пълен с прах заден двор. Това, което имаше предвид, беше: Върви да я намериш. Тя щеше да се оправи с родителите на Лус. Щеше да се погрижи Кали да се прибере у дома. Щеше да се погрижи за всичко, за да може Даниел да се заеме с онова, което имаше значение. Ние ще те намерим и ще ти помогнем възможно най-скоро.

Луната изплува иззад мъглив облак. Сянката на Даниел се удължи на тревата в краката му. Той я проследи как набъбва леко, после започна да придърпва вестителя в нея. Когато хладната, влажна тъмнина го докосна леко, Даниел осъзна, че не беше пристъпвал през времето от цяла вечност. Обикновено не беше в стила му да поглежда назад.

Но още помнеше движенията, заровени в крилете му, или в душата, или в сърцето му. Раздвижи се бързо, отделяйки вестителя от собствената си сянка, като го стисна бързо, за да го отдели от земята. После го метна, като парче грънчарска глина, върху въздуха право пред себе си.

Вестителят оформи ясно очертан портал с различни граници.

Даниел бе представлявал част от всеки един от миналите животи на Лус. Нямаше причина да не може да я намери.

Отвори вратата. Нямаше време за губене. Сърцето му щеше да го отведе при нея.

Изпитваше вътрешно усещане, че тъкмо зад завоя се задава нещо лошо, но и надежда, че нещо невероятно чака в далечината.

Трябваше да е така.

Изгарящата му любов към нея премина като поток през тялото му, докато се почувства толкова пълен, че не знаеше дали ще успее да мине през портала. Притисна криле плътно до тялото си и скочи във вестителя.

Зад него, в двора, настъпи внезапна суматоха. Шепот, шумолене и викове.

Не го беше грижа. Всъщност, не го беше грижа за никого от тях.

Само за нея.

Нададе силен вик, докато проникваше през вестителя.

— Даниел.

Гласове. Зад него: следваха го, приближаваха се. Викаха го по име, докато той потъваше като в тунел все по-дълбоко и по-дълбоко в миналото.

Дали щеше да я намери?

Безспорно.

Дали щеше да я спаси?

Винаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.